

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nilüfer

hepsi bu

Bircan Usallı Silan

Nilüfer Hepsi Bu

**NİLÜFER
HEPSİ BU**

Yazan: Bircan Usalı Silan

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / mayıs 2010 / ISBN 978-605-111-619-8

Sertifika No: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Kapak fotoğrafı: Zeynel Abidin Ağgöl

Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi A Blok,

Haramidere - Avcılar / İSTANBUL

Tel. (212) 422 44 45

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nilüfer
Hepsi Bu
Bircan Usallı Silan

Önsöz

Ben de herkes gibi onu, “Dünya dönüyor sen ne dersen de” diyen o güzelim sesini duyduğum an, lise yıllarımda tanıdım.

İlkgençlik yıllarımdan vazgeçilmezlerindendi. Ancak onunla, üniversite yıllarında ayrı düştim. Ben o zamanlar devrimci marşların, Nâzımların peşindeydim.

O ise sevda şarkılarının en vazgeçilmeziydi...

Benim, aşktan öte düşündüklerim vardı o sıralar, vatani kurtarmak için çarpıyordu genç yüreğim... “İşçisin sen işçi kal” protestindeydim. “1 Mayıs”ı arkadaşlarımla hep birlikte, hep bir ağızdan söylüyorduk. En büyük aşk türküm “Odam Sıcaktır Benim”di.

Sonra hem vatanımı, hem de aşk şarkılarını sevmenin ayıp olmadığını farkına vardığımda yeniden yollarım onunla kesişti.

Gazeteci olarak ise; yaşı, boyu bosu bana yakın, ama sesi çok büyük olan bu kadını dürüst buldum, işine gösterdiği özene saygı duydum ve insani duruşunu sevdim... O günlere dönüp baktığımda görüyorum ki, neredeyse birlikte geçmiş en güzel gençlik yıllarımız. Ne çok röportaj yapmışım onunla.

Koşar adım yakalamaya çalışmışım hayatı onda ve kendimde.

Gazeteciliği bir kenara bırakıp, basın danışmanlığına ve menajerliğe başladığımda ise ilk yanımda olanlardan biriydi Nilüfer. Ofisimi onunla birlikte kurdum.

Yani N1’in N’si Nilüfer’den, 1’i ise Bircan’dan geliyor.

Neredeyse tam 15 yıldır birlikteyiz...

Bu süre içinde, çok derin bir kadın olduğunu fark ettim onun. Görüldüğünden daha sıcak, adaletli ve de paylaşımcı.

Özellikle çocuklara, böceklerle, kedilere, köpeklerle, sincaplara karşı. Yani kendini koruma gücü güçlü çekenler, eğer onun görüş sahası içindeyseler, otomatikman koruma alanı içinde diler demek. Bir

böceğin ölümüne neden oldu diye ağladığında gözlerime inanamadım. İçindeki o iyi yürekli kadına “Üzülme, bu böcek bir daha dünyaya geldiğinde o da seni öldürür, ödeşirsiniz” diye baktım.

Sonra da onun bu halinin bu kadar az kişi tarafından bilinmesinin haksızlık olduğunu düşünüp “Hadi artık zamanıdır, gel senin kitabımı yapalım” dedim. Yanıtı “Tamam yapalım. Ne zaman başlıyoruz?” oldu.

Bunun için uzun uzun oturduğumuz zamanlar oldu. Teybi açıp konuştukumuz. Bazen çokook uzun sürdü bu sohbetler. Bazen de çokook derinlere indik, çok tehlikeli kıyılarda dolaştık. Sonra da onun için en unutulmazları ve iz bırakanları yazalım istedik...

Hem olay olarak, hem de insan olarak.

Bu kitabı yazarken niyetim Nilüfer’e övgüler yağdırmak değildi. Ancak, 15 yıldan bu yana onun için biriktirdiğim duygularım da sanıyorum sevgi ve hak veren bir tavır oluştu...

Benim yoğun duygusallığım bazen ona fazla geldi, bazen onun net duruşu bana sert.

Bazen o beni törpüledi, bazen ben ona “Bu yazarın görüşü” deyip aldırılmaz davrandım.

Ama yazarken tanıdığım Küçük Nilüfer’i daha çok sevdim. Kimi zaman akmayan gözyaşını silesim, bazen de geçirdiği astım krizlerinin arasına girip “şimdi geçecek canım, şimdi nefes alacaksın. Bak hiçbir şeyin kalmayacak” diyesim geldi.

Lütfiye Harum’ın yalnızlığına, doyasıya yaşayamadığı kadınlığına, ondan sevgisini saklayarak üzen huysuz kızına bakıp üzüldüm.

Ölümüyle Nilüfer’e yaşamının en büyük travmasını yaşatan Cemil Bey’de babamı aradım ve zaman zaman da buldum.

Şimdiki Nilüfer’in aşılmaz duvarlarına, o yaşadıklarına bakarak gülümseyebildim.

Ayşe Nazlı’yı, eve ilk geldiği andan itibaren gördüm. Bazen anne olarak ona önerilerim oldu, bazen de ondan aldığım öğütler. O benim Umutcanımı çok yaramaz bulurken, “Sen çok yüz veriyorsun. Hiç disiplin yok sende” derken, Ayşe Nazlı’nın benim oğlumdan da yaramaz olmasına sevindim.

Bazen onun ağlama duvarı oldum, bazen de mutluluğuna ve sevincine birlikte kadeh kaldırdık.

Çoğu kez yeni şarkılarını ilk dinleyenlerden biri olmanın ayrıcalığını yaşadım...

Müziyen olarak Onno Tunç’u, Kayahan’ı, Mete Özgencil’i, Adnan Ergil’i tanıdım. Ben de onların şarkılarını yaşamımın içindeki olaylarla eşleştirdim.

Aşk ilişkilerinde kimi zaman onu haklı buldum, kimi zaman da acımasızca yargıladım.

Gökberk'i, Reha'yı, Latif'i tanıdım... Kimini sevdim, kimini sevmemedim, ama Nilüfer'e saygı gösterdim.

Aşka hep balıklama dalmasına ise hayranlık duydum.

Ne de olsa aşk benim de yaşamımın vazgeçilmezi.

Biraz uzadı kitabı yazmam.

Hem Nilüfer'i doğru anlatmam gerekiyordu, hem de kendi duygularıma ihanet etmemem.

Hem ona bir star gözüyle bakmam gerekiyordu, hem de sıradan insan gibi görebilmem.

En çok kitabı teslim etmeden önce gözlüklerimizi takıp kelimeleri tek tek okumamıza güldüm.

Küçük Nilüfer'e hüzünlenmemizi, ikimizin aynı anda "Yazık ona canım" dememizi, unutulmazlarımın arasına yazdım...

Umarım Nilüfer'i sevenler, beni de severler onu doğru anlatabildiğimi düşünüp...

Çünkü bu o kadar zor ki...

Üstelik yaşamımda olduğu için hep gurur duyduğum, en az sevdiğim kadar saydığım kişiydi yaşamını bana emanet eden...

Ne derler sürçülisan ettiyse affola...

Nilüfer'i belki de en iyi Mete Özgencil'in şu sözleri anlatıyor:

Bir garip huzur

Bir tuhaf boşluk

Sakin es rüzgâr bugün

Uslu ol deniz

Akmıyor bugün

Gözyaşım kayıp

Söz verip gidenler

Dönmüyor yazık

Gönderdim kavgalarımı

Dağlara verdim

Söndürdü yaktığın yangını

Zar zor kalbim

Vazgeçtim

Sözlerim yasak

Yalnızım

Hepsi bu kadar işte.

Çocukluğum anavatanım

Küçük kızın minicik eli babasının avcunun içinde kayboluyordu sanki.

Koskocaman bir kale gibiydi o sıkıca sarıldığı el... Onu tuttuğunda, onun o benzersiz sıcaklığını hissettiğinde ne karanlıktan, ne düşüp bir yerini kanatmaktan, ne kaybolmaktan, ne şimşekten, ne hızla yağan yağmurdan, ne de denizde boğulmaktan, hiçbir şeyden korkmazdı.

Babasının elini sıkmaya çalışır, bunu başardığını düşündüğünde de kendi gücüne hayran kalırdı. Böyle durumlarda Cemil Bey kızının o ter içinde kalmış, pamuk gibi yumuşacık, pespembe minicik elini öper, okşar ve daha da sıkı kavrardı.

O minik el onun için dünyanın en değerli hazinesi gibiydi. Minik bir kuştı sanki, elinin içinde nefes almaya çalışan minicik bir serçeydi...

Nilüfer henüz üç yaşındaydı. Ancak babasının yanında kendini kocaman bir kız gibi hissediyordu. Ama yine de onun yüzünü görmek için ya zıplamak zorunda kalıyordu ya da babasının iyice eğilip, onun göz hizasına gelmesi gerekiyordu. Çünkü babası kocaman bir adamdı. Evlerinin kapısı kadardı... Ya da bahçelerindeki en kocaman ağaç gibiydi... Biraz şişman, uzun boylu ve fötr şapkalıydı.

O, onun filminin süper kahramanıydı. Tüm babalardan, amcalardan, hatta herkesten daha güçlüydü, kuvvetliydi, şefkatliydi... Babası onunla birlikte koşmuyor, saklambaç oynamıyor, yerlerde sürünmüyor, bisikletini arkasından itmiyordu, ama olsundu...

Onunla el ele, yan yana yürümek, oyuncaklarının tümüyle bir- den oynamaktan bile güzeldi. Arkadaşlarıyla bir arada olmaktan da... Çikolatalı pasta ve elma dilimi doğranmış, nar gibi kızarmış

patates ve köfte yemekten de. Hatta bol fındığa batırılmış karamel dondurmadan da, her şeyden çok daha güzeldi...

Hatta kedilerle oynamaktan bile...

Çok net olarak anımsadığı o günlerden birinde, ağaçların neredeyse tümü bahar dallarına dönüşmüştü. Üzerleri beyaz, pembe ve mavimsi çiçeklerle doluydu...

Havalar artık iyice ısınmış, annesi ona dantel juponu da olan pembe beyaz elbisesini giydirmişti. Saçlarına da kocaman kurdele yerleştirmişti. Aslında kurdeleyi pek sevmiyordu, ama annesi illaki takıyordu ve “Aman benim kızımın güzel badem gözleri ortaya çıktı!” diye mutlu oluyordu.

İlk yazın yaza dönüştüğü sıcak bir haziran günüydü. Ama annesi ne olur ne olmaz diye, küçük nazlı kızına incecik bir hırka giydirmişti. Az önce terlediği için de babası, cebinden çıkardığı mendille sırtını silmiş ve “Galiba biraz fazla sıcak oldu senin için” diyerek kızının sırtından hırkasını çıkarmıştı.

“Oh be rahatladım... Teşekkür ederim babacığım” demişti tatlı tatlı gülümseyerek.

Aslında annesi böyle durumlar için hep temiz, ütülü bir tülbendi yanından eksik etmezdi. Babası mendille sırtını silmişti, ama Lütfiye Hanım da hemen çantasından tülbendi çıkarıp kızının sırtına koymuştu...

Nilüfer, babasıyla el ele dolaşırken annesinin bu müdahalesinden hiç hoşlanmasa da, annesinin bu işi mutlaka yapacağını bildiği için itiraz etmemişti. Belki de sırf bu alışkanlık yüzünden Nilüfer çok çok sıcak havalar hariç, hep atlet giydi, hiç atletsiz dolaşmadı ömrü boyunca.

Kocaman bir ormanda yürür gibiydi. Okuduğu ya da annesinin anlattığı masallara göre her an ağacın arkasından koskocaman sevimli bir ayı çıkabilirdi... Ya da yolunu şaşırmış bir aslan... Belki de avcılardan kaçan bir geyik... Belki de otların arasından koskocaman bir yılan...

Tek başına burada kalsa kaybolacağını, kırmızı başlıklı kızı yemeye giden kurdun önce onu yiyeceğini düşünürdü. Ama şu an gönlü çok rahattı, çünkü yanında babası vardı...

İncir, ceviz, dut ağaçları ve bodur üzüm asmalarıyla dolu bahçede yine çok ama çok mutluydu... Birden babasının elini bırakıp minik köpek yavrularının yanına koştu. Yandaki evin köpekleriydi bunlar. Bir yolunu bulup o bahçeden kaçmışlar ve onla-

ra “merhaba” demeye gelmişlerdi sanki.

Nilüfer’in yüreği sevinçle çarpmaya başladı. Hemen yavrulara dokunmaya çalıştı. Bir tanesini kucağına alıp sevmeye, öpmeye başladı.

“Anne bak, anne bak nasıl kuyruğunu sallıyor” diyor sevinçle çığlıklar atıyordu. Babasının “Kızım dur...” dediğini duyuyor, ama aldırıyordu.

Cemil Bey eşinin elini sıkarak “Ah Lütfiye bu çocuğun hayvan sevgisi bu hastalığını fitilleyen ateş olmasın... Çok üzülüyorum çocuğun bu haline... İnşallah bir çaresini buluruz...” dedi.

Lütfiye Hanım eşinin sözlerini derin bir iç çekip belli belirsiz onayladı, ama bir yandan da kabullenmek istemezcesine kızının arkasından koştu ve “Hadi gel canım, önce biraz incir toplayalım. Bak nasıl da güzeller...” diye o anın tadını çıkarmaya çalıştı.

Lütfiye Hanım inanılmaz bir hızla incir ağacının dalları arasında kayboldu... Tırmandı ağaca âdeta... Cemil Bey güzel karısının bu çevikliğine, gençliğine ve güzelliğine hayranlıkla baktı bir kez daha... Her defasında böyle olurdu ve Cemil Bey kendini hep şanslı hissederdi.

Ancak küçük kızlarının annesini taklit etmesine asla izin vermezler, ikisi bir ağızdan “yapma Nilüfer” deyip ona engel olurlardı. Oysa o da annesi gibi ağaca tırmanmak ister, buna engel oldukları için de bir iki ağlar, mızımızlanırdı. Ama hemen sonra annesinin dalından koparıp, “Ah nasıl da güzel bu bardacıklar! Şifa olsun benim güzel, minik, tatlı kızıma” diye uzattığı inciri neredeyse çiğnemededen yutar, yenisi için elini uzatırdı. Lütfiye Hanım da her defasında inciri soyup kızının ağzına yerleştirirdi. Nilüfer inciri yerken üstünü başını batırır, Cemil Bey de onlara katılır, ellerine bulaşan incirin balını hep beraber yalarlardı...

Nilüfer bu anı anımsayıp yine yıllar öncesine döndü. Yüreğindeki gülümseme yüzünü aydınlattı... Bazen bir incir gördüğünde annesi ve babasıyla yaz aylarında yazlık niyetiyle taşındıkları Göztepe’de bahçeli, ağaçlar içindeki o iki katlı beyaz evin içinde bulurdu kendini ve gülümserdi...

Hesapsız, kitapsız, keşkesiz, önsüz arkasız kocaman bir gülümseme sarardı tüm benliğini. Isınırdı... Bu tatlı sıcaklık şahane bir duyguydu. Anne ve babasının elini tutup yürüyen o küçük kız olmak müthişti.

Şimdi de oturduğu ev aynen o yıllardaki evler gibi.

Koskocaman bir bahçesi var ve bahçesinde bir sürü meyve

Nilüfer Göztepe'deki evin bahçesinde.

ağaçları. Kırmızı boyalı bu ahşap evin bahçesindeki kocaman incir ağacı onun için çok önemli olmuştu.

Sahrayıcedit, Göztepe ya da Erenköy'de yaşadıkları evler bu kadar güzel miydi, büyük müydü bilmiyordu, ama Nilüfer bu tarz evleri gördü mü âdeta büyüleniyordu... Şimdi kızı Ayşe Nazlı bu ağaçların tepesine çıkacak, belki düşecekti...

Ayşe Nazlı da bahçede koşup oynayabilecek.

“Yok yok, ben annem kadar karışmam çocuğa” diye mırıldandı, sonra da devam etti:

“Zaten karışsam ne olacak ki, benim annemi dinlediğim gibi dinlemez ki o beni...”

Bu kez de Sahrayıcedit'teki evi düşündü. Bahçesi güllerle dolu bu tek katlı evin küçük bir süs havuzu vardı. Havuzda da nilüfer çiçekleri... Nilüfer çok uzun yıllar sonra Alsit'teki evin bahçesine, hayal meyal aklında kalan bu havuzun bir benzerini yaptırmış ve içine nilüfer çiçekleri koymuştu... Bu evin bahçesinde dut ağacı vardı. Bir keresinde de annesi ağaçtan dut toplanmış, bir yandan kendi yiyor, bir yandan da kızına veriyordu yemesi için. İkişer dutun keyfine öylesine kaptırmışlardı ki kendilerini, ikişer üçer yemeye başladılar dutları. Sonra birden Nilüfer'in boğazında kaldı dutlar. Boğulacak gibi oldu. Lütfiye Hanım ne yapacağını şaşırdı, telaşlandılar. Nilüfer öksürmekten mosmor kesildi. Son anda dutun sapını boğazından çıkarmayı başardı da tehlikeyi öylece atlattılar.

Yıllar sonra Lütfiye Hanım bu olayı kızına anlatırken, boğulma olayına şöyle bir açıklama getirmişti:

“Bizim yan evde oturan, gözleri masmavi bir komşu kadındı. O gelince sen ona şarkı söyledin. O da, ‘Ay Lütfiye Hanım, bu çocuğun sesi ne kadar güzel. Vallahi büyüyünce ses sanatçısı olacak galiba’ derdi.

Bir gün o gittiğinde atletine iliştirilmiş mavi nazar boncuğu paramparça oldu. İyi ki de olmuş. Sonra da dut yerken boğuluyordun. İyi ki o boncuk parçalanmış. Yoksa boğulurdun, Allah korudu seni kızım...”

“Tabii, tabii haklısın anne. Sen ikişer üçer at dutları ağzıma, ben çiğnemedem yutmaya çalışayım, sonra da suçlu, gözleri mavi diye komşu kadın olsun. Yok öyle yağma...”

“Aman seninle de bir şey konuşulmuyor...” diye serzenişte bulunarak lafı değiştirmişti Lütfiye Hanım.

“Anne, küçükken bir lokma fazla yiyeyim diye elinde tabak kaşık, nasıl da arkamda dolaşırdın... Ne olurdu yemesem sanki! Sen öyle yaptıkça, ben yiyeceğim varsa bile yemezdim biliyor musun?”

“Zaten senin işin gücün beni üzme. Bebekliğinden beri hep aynıydın. Ağzını bir kilitledin mi, bir daha açmazdın. Annelik işte... bir lokma fazla yesen içimin yağları erirdi.”

Böyle durumlarda Nilüfer annesine sarılıp yanağına bir öpücük kondurup gülesolekleri;

“Keşke şimdi de öyle olsa... Yemek için aklım gidiyor, ama karım çıktı, popom çıktı diye doğru dürüst yemek yiyemiyorum.”

Nilüfer bir kez daha yumdu gözlerini.

Mis gibi bahar koktu sanki.

Göztepe’de, ağaçların arasındaki evlerin kapılarını sarmış hanımeliilerin, sarmaşık güllerinin kokuları iç içe geçti. Evlerden dışarı taşan sıcak poğça kokusuna, kapı önü sohbetlerinin samimiyeti, saygısı ve sevgisi karıştı.

Kapıların önünden geçen faytonlar nasıl da ürkütürdü onu. Oysa annesiyle birlikte birkaç mahalle öteye giderken bile fayton kullanırlardı. O da bayılırdı bu duruma... Ancak faytoncunun atlara vurduğu her kırbaç sanki Nilüfer’in yüreğini dağlardı.

“Vurma amca, vurma! Bak onlar hiç yaramaz değil, ne olur vurma” diye ağlamaya başlar, Lütfiye Hanım da kızının gözyaşlarına dayanamaz, “Biz inelim artık” der, vaktinden önce inerlerdi... Annesi kızının gözyaşlarını silerken, “Sanki öyle vurmasalar olmaz...” derdi. “Ama kızım o atlar yürümek için bu kırbaçı beklerler... Ne bileyim işte alışıktır onlar... Canları o kadar da çok yanmıyor, merak etme. Öyle her şeye hemen ağlama.”

Ama Nilüfer, “Yazık onlara anne, çok yazık” diye söylenir, “Hiç yaramazlık yapmıyorlar ki... Üstelik bizi taşıyorlar... Ah, çok yazık!” diye dertlenmeye devam ederdi...

Bazen de yanlarından hızla geçen atlardan ürküp bu kez de gülmeye başlarırlardı...

Nilüfer en çok altında torbası olmayan atların yolları pisletmesine güler, “Çok ayıp, çok... Öcüler gelip size çok kızacaklar” diye atların arkasından seslenirdi.

Bazı evlerin bahçelerinden çocukların sesleri gelirdi...

“Aç kapıyı bezirgânbaşı, bezirgânbaşı...” diye hep bir ağızdan bağırarak oynarlardı... Nilüfer bazen onlara katılır, bazen de yalnızca uzaktan bakmakla yetinirdi. Seksek oynamayı daha çok seviyordu. Ama her nedense, hep çizgiye basıp yanıyordu. Çünkü yerdeki çizgiler çok uzun, o ise çok ufaktı ve bacakları kısa kalıyordu. O zamanlar bu yanma işine akli ermiyor, çok üzüliyordu... Ama saklambaç oynarken en iyi saklananlardan biri de oydu. Bazen çocukların oyun seslerine, bazı evlerden yükselen Hamiyet Yüceses, Müzeyyen Senar, Abdullah Yüce, Safiye Ayla’nın okuduğu şarkılar belli belirsiz karışır, onlar da yaşamın içinde yerlerini alırdı.

Nilüfer sehpanın üstündeki bitki çayından koca bir yudum alıyor ve o eşsiz sesiyle “Ask gibi sevda gibi huysuz ve tatlı kadın,

Nilüfer yazlıkta bir arkadaşıyla.

huysuz ve tatlı kadın... En güzel günlerini demek bensiz yaşadın” diye nurıldanıyor...

Ayaklarını iyice karnına doğru çekip cenin pozisyonu alıyor. Bu durumdayken belli belirsiz bir güven duygusu hisseder hep. Garip bir sıcaklık kaplar tüm benliğini. Canı çekiliyormuş gibi olsa da bilir ki hiçbir şey olmayacak, bilir ki isterse ayağa fırlayabilecek, bilir ki kendi dünyasında kendisiyle ve anılarıyla baş başa kalabilecek ve kimse ona, o istemediği sürece gel ya da git diyemeyecek...

Hiçbir şeyde babasının elinden tutmanın verdiği güven yoktu, ama o duyguya en çok yaklaşan da buydu...

Bu kez önünde beyaz papatya desenli minik bir sepeti olan, üç tekerlekli, pembe bisikletiyle evin kocaman balkonunda gezisine devam ediyor.

Annesinin “Aman yavaş kızım, dikkatli ol. Yeter Nilüfer!” dediğini duyar gibi oluyor ve “Bir şey olmaz anne, bir şey olmaz...” di-

yerek tekerlekleri daha hızlı döndürmenin heyecanını yaşıyor...

Bu hız denemelerinin birinde kafası balkon duvarına çarpmış, ağzı burnu kan içinde kalmıştı. Ama o canının yanmasından çok, bisikletine üzülmüştü... O bisikletine, annesi de kanlar içindeki kızına bakıp ağlamıştı...

“Şahane bir durumdu çocukluk... Biliyor musun? Her şey o kadar güzeldi ki” diye anlatıyor bana.

“Akşamları da yazlık sinemaya giderdik. Kocaman bir kız olduğumu anımsıyorum. Üç yaşında filandım, yani yürüyebiliyordum ve hiç de mızımlık yapmazdım, ama sinemaya giderken beni pu-sete oturturlardı. Ve ben film başladıktan bir süre sonra, üstümün örtülmesiyle ve ayçiçeği, yok yok o zamanlar kabak çekirdeği modaydı galiba... Çekirdek yiyenlerin çıkardığı o ritmik sesle, elimde yarısı ancak içilmiş gazozum, yavaş yavaş uyku haline geçerdim, bir süre sonra da uyurdum... Hayır hayır, çişimi hiç kaçırmazdım. Çünkü annem sinema öncesi tüm tedbiri alırdı ve beni zorla tuvalete oturturdu... Bu durumda insanın çışı yoksa bile gelir ya, bana da öyle olurdu... Pek çok çocuğun film başladıktan sonra yere çömelip çişlerini yaptığını anlatırdı annem ve ‘Hiç güzel değil. Anneler bunu yapmamalılar. Çocuklara kötü örnek oluyorlar’ derdi.”

Ancak bir keresinde annesinin tüm önlemlerine karşın çışı geldi Nilüfer’in... Lütfiye Hanım “Ben sana o gazozun hepsini içme demedim mi” diye söylenmeye başladı. Onu kaptığı gibi sinemanın tuvaletine götürdü. Ancak bir sürü insan vardı kuyrukta. “İzin verir misiniz? Çocuk küçük, tutamıyor” yollu ricalarına hiç kimse aldırmayınca, Nilüfer de o ritüeli yaşadı ve annesi onu bir ağacın dibine götürdü.

“Dikkat et bacaklarına sıçramasın... Eve gider gitmez yıkayacağım seni...”

Nilüfer annesinin telaşına çok güldüğünü, eğlendiğini anımsıyor. Bu kadar sıradan bir olayı annesi nasıl da milli felaket haline getirmişti.

Nilüfer’in neredeyse elli yıl öncesini bu kadar net hatırlamasına, o dönem çekilmiş fotoğrafların katkısı büyük elbette. O kahverengi kapaklı, içi siyah kartonlu, kenarı kurdeleli albümler bu tür fotoğraflarla dolu... Teyzesinden kalan iki eski tahta bavulun içinde bunlardan bir sürü var. Bu bavulları en değerli eşya gibi salonun başköşesine koyması, bu anıları hep göz önünde tutmak istemesinden kaynaklanıyor.

Çocukluğu onun anavatanı. Asla vazgeçemez. Her biri, kaybolmamak ve unutulmamak üzere onun tarafından korunmaya alınmış. Ve eskimişlik değil, bahar kokuyor sanki hepsi... Lavanta değil, sümbül gibi...

O günler çocukluk kokuyordu, mis gibiydi...

Her bir bakışa bin kelime yüklenmiş gibi anlam vardı, doluluk vardı.

Sevgi vardı, şefkat ve samimiyet...

Kendini bildi bileli hep bahçeli evde oturmak istemesinin çocukluğuyla yakından ilgisi olduğunu hiç saklamıyordu. Göztepe'deki o çiçekli bahçe hiç silinmeyen bir resimdi gözüünün önünde. Bazen Erenköy, bazen Sahrayıcedit... Hep aynıydı, hep yeşildi o bahçeler, hep çiçekler doluydu, hep kaplumbağalar dolaşıyordu telaşsız, korkusuz, dallarda kuyrukları masmavi kuşlar vardı hep.

En eğlencelisi de birbirini kovalayan sincaplardı. Kocaman kuyruklarıyla ağaçtan ağaca yıldırım hızıyla geçerlerdi. Kızıl renkte olurlardı. Kedileri kovalarlardı bazen de; ama Nilüfer'den hep kaçarlardı. Kediler kendilerini sevdirep ayaklarının dibinde dolaşırlar, ama sincaplar Nilüfer'i gördüler mi bir anda gözden yok olurlardı.

Bazen toprakla oynarken –ki bu daha çok annesi yanında değilken olurdu– çıkan solucanları bile severdi Nilüfer. Onların kıvrım kıvrım, telaşla kaçmaya çalışmaları karşısında çok eğlenirdi.

Bazen de karıncaları takip edip onların yuvalarını bulur, yuvalarının ağzına ekmek kırıntısı, peynir artığı koyardı. Yüzlerce karıncanın ortaya çıkıp o kırıntılara hücum etmesine bayılırdı.

Onun cennet bahçelerinden biriydi bu fotoğraf.

Belki de bu arayış yüzünden, her mevsim dönümünde seralara gidip bahçesine dikilecek çiçekleri tek tek alıyor yıllardır. Belki de bu yüzden bir bahçıvan gibi uğraşıyor bahçesiyle. Her açan hercaimenekşede, her arsız sarmaşıktaki, her laleden, sümbülde heyecanlanması, papatyaları ilk gördüğünde sevinç çığlıkları atması hep bundan.

Minelere, yabangüllerine, hanımelilerine dünyanın en değerli çiçeği gibi davranmasının nedeni de bu hiç kuşkusuz...

Bahçede öbek öbek duran fideleri göstererek, “Bak” diyor, “bu mor hercaimenekşeleri şuraya dikeceğim, pembeleri de yan tarafa. Ortaya da şunları... Yan tarafa da papatyaları. Onların orada olduklarını bilmek, öyle benzersiz bir duygu ki... Nasıl da güzel ve

masumlar. Güçsüz olabilirler, ama o kadar akıllılar ki... Sevildiklerini o kadar iyi anlıyorlar ki...”

Kadıköy yakasında gittikleri yazlık evlerin bahçelerinden hiç eksik olmayan mis kokulu sardunyaları hatırlıyor bir an. “Sardunya mevsimi gelsin, burayı iyice cennete çevireceğim” diyor gülerek ve büyük bir inançla... “Sincaplar da alacağım bu evin bahçesine. Onları evcilleştireceğim, onlara hep fındık, fıstık, ceviz gibi yiyecek vereceğim, hem de elimle vereceğim... Londra’da bütün parklarda sincaplar insanların yanına kadar geliyor, elinden fındığı fıstığı alıp yiyorlar. Çok evciller. Dört sincap gelecek. İki kız, iki erkek... Ben bahçede dolaşırken onlar etrafta olacaklar ve beni gördüklerinde korkup kaçmayacaklar.”

Beze gördü mü illaki tadına bakmak istiyor. Diyeti filan umursamadan kocaman bir ısırık alıyor, gözlerini kapatıyor, tadını ala ala çiğniyor.

“Bu tat müthiş, gerçekten müthiş, ama yine de sanki bir eksiği var” diyor.

Yine annesinin elini tutup istasyonun hemen yanındaki, adının Özen olduğunu sonraki yıllarda öğrendiği o pastanede hissediyor kendisini.

Küçük boyu yetmediğinden annesi onu kucağına alır, “Ne istersin güzel kızım” diye sorardı.

O, illaki içinde damla çikolataların olduğu bezeden ister, paket bile yapılmasını bekleyemez, bir tanesini eline alır yerdı... Üstü başı beze kırıntılarıyla dolardı. Annesi söylenir, ama sonra kızının üzülmeye dayanamaz, “Aman benim tatlı kızım, ne de güzel yermiş, ne de çok severmiş bezeyi” deyip gönlünü alır ve yanağına kocaman bir öpücük kondururdu.

1961 yılıydı... Nilüfer henüz altı yaşındaydı, ama yine de net olarak anımsıyordu o günleri.

Demokrat Parti genel başkanı ve eski başbakan Adnan Menderes’in yargılandığı dönemdi. Adnan Menderes Londra’ya giderken bindiği uçak düşmüş, düşen uçakta 14 yolcu ölmüş, o kurtulmuştu; ama şimdi vatana ihanet suçundan yargılanıyordu. Ülke tam bir kargaşa içindeydi.

Babası ve annesi o zamanki tanımla ajansı, yani haberleri hiç kaçırmıyor, saat başı radyonun sesini açıyor ve pür dikkat dinliyorlardı. Evin içinde sürekli Celal Bayar, İsmet İnönü, Adnan Menderes lafı geçiyordu.

Cemil Bey elinde pilli bir radyo, nereye giderse onu da yanında götürüyordu.

Annesi defalarca Nilüfer’i uyarmıştı.

“Nilüfer gürültü etme kızım, baban ajansı dinliyor...”

Evde bir sessizlik olurdu. Radyo spikeri dinlenir, sonra da Cemil Bey yorumlar yapar, bazen bağırıp çağırırdı: “Ayıp yahu, günah be... Namussuz bunlar, asacaklar adamı utanmadan, o vatan haini de, bunlar ne? Demokrasi yok bu ülkede, olmaz böyle şey! Bir de utanmadan adamın özel hayatını pişirip pişirip ortaya atıyorlar. Onlara ne! Sanki onların sevgilisi yok. Varsa var... Kıskanıyorlar tabii. Kadın geldi, aslanlar gibi sahip çıktı sevgilisine. Ne olacak bu adamın çoluğu çocuğu? İsmet Paşa da ağırlığını koyamadı, lafını dinletemiyor Milli Birlik Komitesi’ne. Cemal Gürsel’in özel ricası filan yalan oldu. Kara bir leke olacak bu tarihimizde. Yıllar sonra onu asanlar yargılanacaklar, tarih bunları affetmeyecek. Onlar tarihin eski sayfalarına

gömülürken Adnan Menderes'i kahraman yapacaklar haberleri yok."

Nilüfer bu yaşlarına döndüğünde en çok babasının bu öfkesini hatırlıyor.

Ve hayal meyal şu radyo anonsunu: "Menderes 27 Mayıs 1960 günü Kütahya'da Albay Muhsin Batur tarafından gözaltına alınarak Ankara'ya götürüldü."

Artık yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Ülkeye derin bir bekle-yiş hâkimdi. İlk kez devlet yönetiminde bu kadar söz sahibi olan politikacılar idama mahkûm edilmişlerdi.

Babasının gazeteleri nasıl okuduğunu anımsıyor Nilüfer. Eve *Hürriyet*, *Milliyet* ve *Cumhuriyet* gazeteleri alınıyor, babası sabahdan akşama kadar haberleri okuyor, yorumlar yapıyordu. Annesi de genelde babasını onaylayan baş işaretleriyle karşılık veriyordu. Ama Adnan Menderes'in, karısı Berrin Menderes'i ve iki çocuğunu aldatmasını haklı bulmadığını söylüyordu.

"İlahi Lütfiye, adam karısını aldattı diye asmalarına sevineceksin neredeyse... Gönül bu, gönül hanım. Bu kadar katı olma, insafı ol. Hadi hadi sen yap şu kahvemi de başımın ağrısı geçsin, aklım yerine gelsin."

17 eylülde radyodan yayılan anons beklenen bir haberin beklenmedik bir şekilde verilmesiydi belki de... Spikerin tok sesi kulaklarda çınılıyordu...

Adnan Menderes 17 eylül günü İmralı Adası'nda öğlen saat 13. 21'de idam edildi.

Menderes, infazından hemen önce şunları söylemişti:

"Kimseye dargın değilim. Kırgınlığım yok. Hayata veda etmek üzere olduğum şu anda devletim ve milletime ebedi saadetler dilerim. Bu anda karımı ve çocuklarımı şefkatle anıyorum."

Yazlıktayken çok az da olsa babası ve annesiyle birlikte pastanenin çaprazındaki lokantada yemek yerlerdi. Nilüfer çok mutlu olurdu bu lokantaya geldiklerinde. Gider lokantanın tezgâhına bakar, hiç tanımadığı yemekleri isterdi.

Dönüşte çarşıdaki mağazaya uğrarlar, babası rakısını alırken annesi için kuruyemiş, onun içinse şemsiyeli çikolata ve üzerinde bir Arap kadının resmi olan "Golden" sakız alırlardı

Bir kere annesi için de bir ahududu likörü aldıklarını anımsıyordu...

Bir de denize gitme maceralarını.

"En çok denize gittiğimiz zamanları severdim. Önce evde telaşlı

bir hazırlık olurdu. Yedek mayolar, havlular, minik sandviçler, meyveler sepete konur, başımıza hasır şapkaları geçirir, bir faytona atlayıp (aslında o dönem artık faytonlar iyice azalmış, onların yerini minibüsler almaya başlamıştı) ya 18 Mart'a, ya da Caddebostan, Bostancı, İdealtepe plajlarına giderdik... Ben elimde kova kürek, tek başıma oynardım. Belimde hep bir simit olurdu. Rengârenktiler. Her nedense sık sık patlardı bu simitler. Çantada hep bir yedeği olurdu bu durum göz önüne alınarak. Belimde simidim olsa da hi annemin müdahaleleri yüzünden doğru dürüst denize giremezdim. Ama yine de çok mutlu olurdum. Bazen de babam, annem, ben birlikte denize girerdik. Babam bir iki dakika bizimle oyalandıktan sonra yüzmeye başlayarak yanımızdan uzaklaşırdı. Annem benimle kalırdı. Ben de yüzmeye başladığımda annem, "Aman dikkat et kızım, boynunu geçme sakın" diye hep uyarırdı beni... Ve denizden her çıkışımda mayomu değiştirir, beni güzelce kurular, sonra da gölgeli bir yer bulur, orada oturmamı isterdi. Ben kocaman kadın olduğumda bile bu yanışın doğru olduğunu düşündüm. Ömrüm boyunca annemin sesi kulağımdan hiç gitmedi; asla boyumu aşan yerde denize girmedim ve sürekli mayomu değiştirdim... Ancak yıllar sonra güneşin tadını çıkarmaya başladım...

Oysa babam uzun uzun yüzerdi ve babam geri döndüğünde annemin yüzünde belli belirsiz bir rahatlama olurdu...

Şimdi düşünüyorum da, annemde de babamı kaybetme korkusu vardı sanırım."

Nilüfer belki de bu yüzden Ayşe Nazlı'yı daha üç yaşındayken yüzme derslerine yollamaya başladı. O yüzerken onu seyretti, izledi. Aynı korkuları kızı da yaşamayacağı için mutlu oldu. Yaz kış demeyip onu yüzmeye götürdü. Havuzdan çıkınca havlusuyla kuruladı. Havluyu kızının sırtında gezdirirken annesi ve kendi çocukluğu geldi aklına. Annesinin onu itinayla nasıl sildiği, kurularken okşadığı, okşarken kulağına fısıldadığı o güzel sözler:

"Kuzucuğum benim, sırma saçlı, zeytin gözlü kızım benim..."

Havalar biraz soğumaya, günler erken kararmaya başladı mı, bu kez yine bavullar toparlanır, komşularla vedalaşılır, tuhaf bir ayrılık, eve dönüş telaşı sarardı hem onları hem de komşularını. Herkes bir sonraki yaz görüşmek üzere, birbirlerine yazın son ziyaretini yapardı. Böyle durumlarda Nilüfer en çok kedilerinden ve köpeklerinden ayrıldığı için üzülür, her birine kendine göre isimler verdiği bu dostlarıyla neredeyse tek tek vedalaşırdı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Biz gidince, herkes gidince kim onlara yiyecek, süt verecek?" diye iki gözü iki çeşme ağlardı.

Çok uzun yıllar sonra annesi ona babasını anlatırken şöyle demişti:

"Biliyor musun ki Nilüferim, baban arada bir ciğer, kıyma, süt ve kemik alıp o yazı geçirdiğimiz evimize giderdi. Senin bütün yaz oynadığın kedi ve köpekleri merak ettiği için hem onlara bakar, hem de yaz kış orada yaşayan komşularımızdan o hayvancıklara bakmaları için ricada bulunurdu... Sanıyorum ki bu hayvan sevgisi babandan geçti sana... Bazen senin kedilerinden birinin öldüğünü söylerdi bana ve ona çok üzülürdü... Allahtan her sene değişen kedilere ve köpeklere o kadar alışmıştın ki..."

Acı ilaç

Küçüklüğünde sık sık hastalandığını anımsıyor Nilüfer. Anne ve babasıyla Doktor Eleni'nin Beyoğlu'ndaki muayenehanesine gidişlerini. Doktor stetoskopuyla onun sırtını ve göğsünü dinler, "Korkacak bir şey yok. Hırıltı yukarda... Yakında geçer, çok narin sizin çocuk; onu soğuktan iyi korumak gerek" dedikten sonra ilaçlar verir, onlar da eve dönerlerdi.

En az ayda bir kez doktora gitmelerine karşın o hırıltının bir türlü kesilmemesi hem annesini, hem de babasını çok üzüyordu.

O ise ne olduğunu anlamıyor, her doktor dönüşü tadını hiç de sevmediği şurupları ve annesinin yaptığı bol limonlu ve naneli ıhlamurları, çayları içmek zorunda kalıyordu...

Tatlarını sevmiyordu bu çayların ve annesi odadan çıktığında camın kenarında duran saksının içine döküyordu. Bir keresinde saksının tabağından taşan su yüzünden annesinden sıkı bir zılgıt yemişti...

Hastalığına henüz astım tanısı konmamıştı...

Aslında babası hissediyordu, ama doktor hastalığın adını söylemediği için emin olamıyorlardı. Kızının hayvanlarla içli dışlı olmasını engellemeye çalışması, onu hep korunaklı tutmalarının sebebi biraz da buydu.

Bir gece ilk krizi yaşadılar. Hep birlikteydiler yine... Cihangir'deki evdeydiler. Nefes alamıyordu sanki. Korkunçtu... Sanki biri eliyle ağzını kapatıyormuş, annesinin canavarlarından biri mutfak bacasından çıkıp üstüne oturmuş gibiydi. Ondan sonra pek çok kez yaşadı bunu, ama ilk kriz hepsi için çok ürkütücüydü. Nefes alamadığını hissediyordu.

Ölecek gibiydi. Korkudan sesini çıkaramıyordu. “Anne kurtarın beni... baba kurtarın beni...” diye sessiz çığlıklar atıyordu.

Doktorun daha önce ettiği “Psikolojik nedenlerden de kaynaklanabilir, fazla da abartmayın” sözlerini bir tarafa attı anne yüreği ve Lütfiye Hanım “Doktora gidelim, hemen” diye haykırdı.

Bir yardım eline ihtiyaçları vardı. Kızı nefes alamıyordu. İşin şakası yoktu. Telaşlandı. Kızının öldüğünü görür gibi oldu. Baş döndü. Bu kez de “Hastaneye gidelim” diye haykırdı.

Çünkü daha önce defalarca doktora gitmişlerdi. Doktor onlara ya geçici bir tedavi sağlayan şuruplar vermiş ya da bunun psikolojik bir durum olduğunu söylemişti. Oysa bugün durum çok daha başkaydı... Kızı, küçük Nilüferi kanadının bir parçası koparılmış kuş gibi çırpınıyordu kollarında.

Kan ter içinde kalmıştı.

Annesi bu ilk krizi, “Baban seni bir kaplan gibi kucağına alıp beş katlı merdiveni bir solukta indirdi” diye anlatmıştı. “Alt katımızdaki komşumuzun arabası vardı, o bize yardımcı oldu. Arabaya binip inmemiz sanki bir andı. Hastaneye, Taksim İlk Yardım Hastanesi’ne sanki beş dakikada gitmiştik. Babanı ilk kez o kadar çaresiz gördüm. Yüzü darmadağındı. Onun kucağında o kadar çaresiz, o kadar ufacık ve o kadar masumdun ki... Seni oksijen çadırına koyduklarında koca adamın gözleri dolu doluydu.”

Evet, Cemil Bey perişandı. Nilüfer tek yavrusu değildi, ama son göz ağrısıydı. Üstelik hep ona bir haksızlık yaptığını düşünüyordu. Dişlerini sıktı bir kez daha.

Küçük kızı ile genç eşinin yanlarında yeterince bulunamadığını düşündü. Suçladı kendini. Çok genç olmadığı için ve çok sağlıklı olmadığı için, hayatının geç bir zamanında onlara sahip olduğu için, yeterince onları koruyamayacağını düşünüp üzüldü bir kez daha...

O astım krizi gecesi Cemil Bey’e de kâbus oldu.

O sakın, sevecen yüreğinde fırtınalar koptu.

Bir kale olduğunu unuttu. Yıkılmayan bir kale gibi dimdik durması gerektiğini unuttu. Hayattaki en büyük sığınağı olan yüreği o gece daha da telaşlıydı.

Hiç konuşmamayı seçti. Derin derin bakmayı bir de. Bir yanda ağlayan karısı, öte yandan soluk almaya çalışan minik kuşu... Kendi duygularına, içine bakmaya, kendini teselli etmeye zamanı yoktu. Karısının elini tuttu.

“Dur Lütfiye, doktorları rahat bırak. Birazdan her şey yoluna girecek. Hadi bakalım, Nilüfer seni böyle perişan görüp de kork-

masın” dedi, otoritesine yakışır bir şekilde.

İçindeki küçük Cemil’in üstüne ise o kalın perdeyi çekti. Onu bir kez daha görmezden geldi.

Nilüfer’in krize ilişkin anımsadığı ilk duyguları ise şöyleydi:

“Doktor, yarım bardak suya ilaç damlattı aceleyle. Terliyorum, korkuyorum bir dikişte içiyorum... Acı zehir gibi bir şey bu. Beklemeye geçiyorum. Bir yandan da dua ediyorum ‘Allahım ne olur geçsin... Nefes alamıyorum, yoruldum’ diye

Kalbim öyle hızlı atıyor ki... Başım dönüyor, midem bulanıyor. Sonra yavaş yavaş soluk alabiliyorum artık. Yüzümdeki rahatlaşma annemi ve babamı sevindiriyor. Bir süre sonra, ‘Evet, şimdi rahatım’ diyorum. O an annem, babam ve ben üçümüz birlikte nefes alıyoruz sanki...”

O gece ilk kez doğru tanı konulmuştu. Nihayet bir doktor, “Beyefendi bu çocuk astım. Zaman zaman bu tür şeyler yaşayacaksınız. Ama ne olduğunu bilerseniz ona göre daha az telaşlanır ve çocuk için doğru olanı yaparsınız” demişti.

Ve tedavisi için neler yapılması gerektiği konuşuldu.

Cemil Bey, Lütfiyesini karşısına oturtup iki elini sıkıca tuttu.

“Ben İtalya’da da araştıracağım bu hastalığı...” dedi. “Bakalım, belki orada daha iyi ilaçları vardır bu meretin... Korkma Lütfiye, o kadar da kötü bir şey değil. Yalnızca ona biraz daha dikkat edeceksin, üşütmeyeceksin, soğuktan ve sıcaktan koruyacaksın. Senin birinci işin daima kızımız olacak. Ona gözün gibi bakacaksın. Bu konuda gözüm arkada kalmaz, ama yine de bana söz vermeni istiyorum. O ve sen benim hayattaki en değerli varlığım...”

Lütfiye Hanım bu konuşmayı yıllar sonra, aynı Cemil Bey’in yaptığı gibi kızının ellerini sıkıca tutup anlattı.

“Baban gerçekten sana çok düşküncü kızım ve seni her şeyden çok severdi...” dedi. Nilüfer gözyaşlarını tutamadı. Öyle hüngür hüngür ağlamayı sevmezdi. Duygularını doludizgin yaşardı, ama gizlice ve sessizce...

Annesinin gözlerinin içine bakıp babasını aradı.

Bu konuşmanın doğruluğunu annesinin gözlerinin ta içinde onaylamak istedi.

“Ah Cemil Bey ah, niye bu kadar erken bıraktın ki sanki bizi” sitemini hissetti bir kez daha.

Ama astım şimdi bile tam olarak tedavi edilir bir hastalık değil...

Bu krizden sonra Cemil Bey İtalya'ya gitmeye bile korkar olmuştu. Kendisi yokken aynı şey yaşanır ve Lütfiye baş edemezse diye derin endişeler, telaşlar yaşamaya başlamıştı...

Artık bu seyahatleri olabildiğince kısa tutmaya çalışıyordu...

Nilüfer babasının kokusunu hissetmek ister gibi gözlerini yumuyor...

Onu düşünüyor derin derin... Tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi... Uyumadan önce geceleri dua ederdi. Bu dualarında en büyük pay babasına düşerdi. Bir an önce geri gelmesini isterdi Tanrı'dan. Bir de kedileri için sık sık talepleri olurdu yukarıdan. Onların iyi olmaları, acıktıklarında mama bulabilmeleri ve tüm çocukların onlara iyi davranmaları için...

Bazen babasını o kadar özlerdi ki, nedensiz yere ağlamaya başlardı. Annesiyle hiç yoktan kavga eder, bebeklerine daha sıkıca sarılırdı.

Yalnız, yapayalnız bir çocuktu Nilüfer.

Çocukluk oyunları

Yalnızlığını yine kendi kafasında yarattığı kahramanlarla paylaşırdı. En çok da bir dükkânda tezgâhtar olduğunu hayal ederdi. Müşteriler gelir, onlara terlik, örtü, kalem, defter, etek, kazak gibi şeyler gösterirdi. Böyle olunca da evdeki tüm bibloları paket-

Nilüfer babasıyla.

ler, sonra müşteri olarak yine kendine satardı.

“Bakın bu bibloyu babam İtalya’dan getirdi, çok değerlidir. O yüzden size on lira diyorum. Yoksa daha ucuza bu terlik var mesela. Peki ya annemin saçına sardığı şu bigudilere ne dersiniz? Bakın bir de bu bebek var. Aslında yürüyen bebek o, ama bu aralar pek yürümüyor...”

Bir de ilaçları paketlerdi. Zaman zaman eczacı olur, evdeki tüm ilaçları önüne koyar, “Öksürük için bunu tavsiye ederim. Günde beş kere beşer kaşık... Başınız ağrıyorsa bu yeşil ilaçlardan için, hemen iyileşirsiniz. Bakın bu ilaç da babamın; ona çok iyi geliyor. Kaç tane almak istersiniz?..” diye sorar, ilaçlarını satardı.

Nilüfer bu paketleme işini anımsayınca gülümsüyor.

“Demek şimdi bir doktor gibi hangi ilacın neye iyi geldiği konusundaki bilgim, çocukluk dönemimden beri ilaçlarla bu kadar içli dışlı olmamdan kaynaklanıyor...” diyor.

Değişik sesler çıkararak bu oyunu saatlerce sürdürürdü. Çok bağırıp çağırmaz, sakın sakın zaman geçirirdi. Aslında misafirliğe gittiklerinde de örnek olarak gösterilecek, uslu bir kız çocuğuydu.

“Mum gibi vallahi. Koyduğun yerde duruyor. Gıkı çıkmıyor çocuğun. Ah keşke bizim çocuklar da onu örnek alsalar” diye met-hedilirdi Nilüfer.

Annesi de böyle durumlarda, “Aferin benim uslu kızıma, o hiç büyüklerini üzmez, böyle uslu uslu oturur” diye dizlerini okşardı.

Eve gelince Nilüfer bunun acısını çıkarır, annesiyle her türlü çatışmaya girerdi. O tatlı, güzel huylu kız gider, yerine annesinin her dediğine itiraz eden huysuz kız gelirdi.

Nilüfer çocukluğundaki bu uslu duruşa gülüyor. Biraz içi acıyor o kız çocuğuna... Sonra da evde isyan eden o çocukla mutlu oluyor.

Aslında yaz aylarında sokakta olmanın tadını olabildiğince çıkarıyordu Nilüfer. Ancak Cihangir’de bu olamazdı. Böyle evde kapalı kaldığı zamanlarda, arkadaşlarıyla sokakta saklambaç, yakantop oynamayı özlerdi. Üstünün başının çamur olduğunu hiç anımsamıyordu. “Keşke bulaşsaydı” diye düşünüyor. Keşke çocukluğundan bir yara izi olsaydı bacağında, kolunda, yüzünde, orasında burasında.

Bir ağacın tepesinde anısı olsaydı...

Annesi arkadaşlarını eve çağırmasından da pek hoşlanmazdı.

Cihangir'de arkadaşlarıyla.

Ne zaman gelseler, öfler, püfler, kaş göz hareketleriyle sıkıldığını belli ederdi.

Oysa Nilüfer için durum tam tersiydi. Bir arkadaşı bile gelse, çok sevinir, mutlu olur, arkadaşının tüm oyuncaklarıyla oynamasına izin verir, ona elinden geldiğince en iyi şekilde ev sahipliği yapardı.

Lütfiye Hanım eve başka çocukların gelmesini istemediği gibi, Nilüfer'i de hiçbir yere yollamaz, öyle ana kız evde oturmalarını isterdi. Tüm iyiliğine karşın tuhaf yanları vardı. Çocuğun arkadaşlarıyla ne kadar beslendiğini, mutlu olduğunu, onlara gerek sinmesi olduğunu her nedense anlamazdı, anlamazdan gelirdi belki de. Belki de kızını korumak adına böyle davranırdı. Cehenneme giden yolların iyi niyet taşlarından yapıldığından habersiz gibiydi. Böyle zamanlarda Nilüfer annesine çok kızardı. Bir arkadaş olması gerektiğini annesinin anlamamasına çok kızardı...

"Ama senin bir sürü arkadaşın var. Onlar gelince hep gülüyor sun. Benim arkadaşlarım gelince hep kızgın oluyorsun."

"Olur mu kızım? Bak, ben senin arkadaşlarını çok seviyorum. Ama çok yoruluyorsun, terliyorsun diye üzülüyorum, hasta olursan diye korkuyorum."

"Hayır, hiç de değil. Niye hasta olayım? Sen hasta oluyor musun? Bana ne! Küstüm sana! Git yanımdan!"

Bu durumlarda annesi onu okşamak istediğinde, Nilüfer buna izin vermez, hemen bebeğine sarılıp odasına koşardı...

Kızının aynı sıkıntıyı yaşamasına asla izin vermedi Nilüfer. Ayşe Nazlı anaokulundan itibaren arkadaşlarıyla hep çok içli dışlı ol-

du. Nilüfer annelerini de tanıdığı bu çocukları evinde ağırlamaktan ya da kızının, arkadaşlarının evine gitmesinden hep mutluluk duydu. Belki de bu yüzden Ayşe Nazlı arkadaş canlısı bir çocuk oldu. Onlarla tatile gitti, koştu, düştü, oynadı, güldü, ağladı ve böylece gerçek hayatı öğrendi...

Bir keresinde bir İtalya dönüşü babası ona yine hediyeler getirmişti...

7 yaşlarında filandı... Cemil Bey kızına bu kez kıyafetler getirmişti. Nilüfer önüne konan bu kılıklara bir anlam veremedi. Bunlar annesinin küçültülmüş giysileri gibiydi. Bir tayyör getirmişti babası ona.

Ne kuşağı ne danteli... Basbayağı bir döpiyesti bu. Bu yetmezmiş gibi altına uzun burunlu süet bir ayakkabı. Ayakkabılarının renginde süet bir çanta, başında mantar gibi bir şapka ve güneş gözlüğü...

Nilüfer aynaya baktığında kendinden nefret etti. Gözlerine inanamadı. Orada tuhaf biri duruyordu. O, Nilüfer değildi. Sanki vücudu ondan ödünç alınmıştı... Fakat anne ve babası onun bu halini o kadar beğendiler ki, fotoğrafını bile çektiler...

Belli ki babası kızı için İtalya'da moda olan ne varsa getirmeye çalışıyordu...

"Aman benim kızım ne güzel oldu" dedi Lütfiye Hanım, kocasının kendisi için getirdiği şalı denerken...

"Çok güzel oldun canım..."

"Hiç de değil... Hiç de güzel olmadım..."

Nilüfer bu isyanına babasının üzüleceğini düşündü bir an...

Sonra her zamanki gibi gitti babasının yanağına bir teşekkür öpücüğü kondurdu ve o kıyafeti ancak iki ya da üç kez daha giydi... O da babasının yanındayken.

Aslında sokağa çıkarlarken evde hep kavgı çıkardı. Nilüfer'in ne giyeceği kavgası.

Küçük kız annesinin seçtiklerine hep itiraz ederdi. Çoğu zaman gözlerinden yaşlar fışkırdığında annesi razı olurdu. Ya da "Hayır efendim, bugün benim dediğim olacak. İstedğin kadar ağla, ben ne diyorsam o olacak. Sen nasıl bir çocuksun! Hadi bakalım uzatma" diye annesi sertleşirdi.

Nilüfer zaman zaman kimsenin kendisini anlamadığını düşünür, şarkı dinleyerek ya da şarkı söyleyerek mutluluğunu artırmaya çalışırdı. Şarkılar onun için çok değerliydi, iyi birer dost ve arkadaştı...

Üstelik her geçen gün bu manada daha çok dostu oluyordu...

Böyle durumlarda Nilüfer sıkıca giyinir ve salondaki müzik dolabının yanına giderdi...

“Bereni de tak! Üşüteceksin yine, başlayacaksın öksürüp hapşırma. Sonra da derslerinden geri kalacaksın...”

Çünkü salon buz gibi olurdu. Antrede yanan soba yalnızca oturma odasını, mutfak ve holü ısıtıyordu. Evin öteki odaları genelde kapalı duruyordu ve çok soğuk oluyordu.

Evde üç kişiydiler ve açıkçası bu küçük alanda yaşamak Lütfiye Hanım’ın işine geliyordu. Ama bir misafir geleceği zaman salonun kapısı derhal açılıyor, oradaki soba da yanıyordu. Misafir gittiğinde ise salona yine hüzünlü bir yalnızlık, yaşanmamışlık ve buz gibi bir soğuk geliyordu.

Nilüfer müzikle bu denli iç içe olmak istediğinde, dışarı çıkar gibi giyiniyor ve salona öyle geçiyordu. Aslında bu da bir nevi gezmek gibiydi onun için. Çünkü çoğu kez salonun kapısını kapıyor, orada başka bir hayatı yaşamaya başlıyordu.

Çocukken yalnızca yan odaya geçmekle boyut değiştirmek nasıl da kolay ve nasıl da güzeldi...

Cemil Bey ile Lütfiye Hanım arasında en az on beş yaş vardı. Ama birbirlerine çok âşıktılar. Annesinin kumral dalgalı saçlarında babasının öpücük izlerine rastlamak çok mümkündü.

Cemil Bey’in eli bu saçların arasında dolaşırken Lütfiye Hanım tuhaf bir utangaçlıkla ya eteğini düzeltir ya da kaçamak bakışlarla eşine gülümserdi. Bazen koltukta yan yana otururlarken, bu kez de Lütfiye Hanım Cemil Bey’in elini öper, ona sıkı sıkı sarılırdı.

Bir arada olmaktan mutlu oldukları, bunu tüm güzelliklerden üstün tuttukları her hallerinden belliydi.

Lütfiye Hanım eşini çok seven ve aynı karşılığı gören bir kadın olarak çok mutluydu...

Nilüfer bu en güzel çocukluk anılarının düş değil, gerçek olmasının keyfiyle gülümsüyor. Belki de annesi, kızının da böyle bir evlilik yapmasını çok istemişti.

Belki de bu yüzden korumaya çalışmıştı onu dış dünyanın acımasız çarkından. Kızı da kendisi gibi masum, gerçek, sevgi, saygı ve şefkat dolu bir beraberlik yaşasın istemişti...

Genç kızlık yıllarında annesi babasından “Çok iyi bir eş, çok

iyi bir adamdı... Öylesini bu devirde bulmak çok zor. Bari biraz benzeyenini bulsan” diye söz etmişti...

Nilüfer’in anımsadıkları hep bu güzellikler üzerine...

Rum komşular

Sık sık seyahate giden babasının eve dönüş günlerinden biri geliyor gözünün önüne...

Cihangir’deki o muhteşem ev geliyor bir de...

Komşuların hepsi Rum’dı. Müslüman olan yalnızca Nilüfer’in ailesiydi. Komşuların hepsi birbirinden eğlenceliydi.

Hele yan komşularının kahkahası aradan onca yıl geçmesine karşın halen kulağında Nilüfer’in.

Cihangir’deki bu ev yüksek tavanlı, beş odalı, muhteşem bir yerd. Hayatının en güzel eviydi, yuvasıydı. Annesiydi, babasıydı. Anavatanıydı.

O ev onun için aile demekti, sıcaklık demekti, sarı sıcak ışık demekti.

Doğum günlerinde evde yapılan o muhteşem çilekli pasta demekti, turfanda salatalık kokusu demekti...

Salacak, Kız Kulesi, Sarayburnu ayaklarının altındaydı. Dünyanın en güzel manzaralarından biriydi hiç kuşkusuz.

Ancak bu evin tek problemi, asansörsüz ve kalorifersiz oluşuydu. Holde yanan soba bütün evi ısıtmadığı için, kullanılmayan odalara giden koridordaki kapı hep kapalı tutulurdu.

Odalardan çok, banyonun soğuk olmasından hiç hoşlanmazdı Nilüfer...

Yine böyle sobanın yandığı, havaların iyice soğuduğu günlerden biriydi...

Lütfiye Hanım sobanın üstünde ısınmış iki kova suya bakarak, “Hadi kızım hazırlan” dedi. “Baban gelmeden yıkayayım seni...”

Banyoda gazlı şofben olmasına karşın annesi orasının yeterince ısınmadığını düşündüğü için sobanın hemen yakınında yıkıyordu kızını.

Nilüfer için eğlence başlıyordu, çünkü annesi onu yıkarken, o da bebeklerini yıkardı. Lütfiye Hanım kocaman leğeni getirdi. Onun yanına da iki kova suyu koydu...

“Hadi kızım çabuk soyun, hadi bakalım...”

“Su nasıl, sıcak mı?”

“Tamam, biraz daha soğuk su ekliyorum... Kapa gözünü ki-

zım, kapa da sabun kaçmasın gözüne..”

Nilüfer aslında holde yıkanma işine bir türlü akıl sır erdiremiyordu.

Nilüfer hem kendi durumuyla, hem de annesiyle belli belirsiz dalga geçerek sordu:

“Anne seni kim yıkıyor?”

“Ben kendim yıkanabiliyorum kızım...”

Nilüfer eğlenmeye ve annesini sinir etmeye devam ederek sorularına devam etti:

“Peki ya babam? Onu kim yıkıyor?”

“O da kendi yıkıyor kızım...”

“O da banyoda yıkıyor değil mi? Çünkü onu da hiç görmedim yıkanırken...”

“İlahi Nilüfer! Hadi hadi, çok konuşma da ağzına su kaçmasın.”

Lütfiye Hanım kızını güzelce kuruladı. Ardından saçını da havluyla iyice sıkarak kuruladı.

Belki de çabuk kurusun diye, çocukluğu boyunca saçını hep kısaydı Nilüfer’in.

Sonra da koltuğun kenarındaki temiz giysileri hızla giydirip, “Hadi sen sobanın yanında otur da bebeklerinle oyna” dedi. Ardından ortalığı toparlayıp yeniden mutfığa döndü.

Bir süre sonra gelip kızının saçlarını kontrol etti. Yeterince kurumuştur, artık mutfığa, onun yanına gelmesinde bir sakınca yoktu.

Nilüfer’in oyuncakları

Lütfiye Hanım mutlu şarkılar söyleyerek yemek yapmayı sürdürüyordu. Akşam için Cemil Bey’e mükellef bir sofraya hazırlayacaktı yine. Bu seyahat dönüşleri aslında aşk tazelenmesine neden oluyordu... Mutfak masasının üstünde dikiş makinesiyle oynayan kızına sevgiyle bakıp seslendi:

“Nilüferciğim, istersen dışarı çık kızım. Ben şimdi soğan doğrayacağım, gözlerin yansın istemiyorum...”

“Hayır, çıkmayacağım işte. Bak, üstelik daha dikiş dikiyorum, bitmedi. Bana diyorsun da sen niye çıkmıyorsun o zaman?”

“Ben alıştım yanmıyor gözlerim, yine de sen bilirsin kızım...”

Lütfiye Hanım arkasını döndüğünde gülmeye, Nilüfer de her zaman olduğu gibi söylenmeye başladı ve koş koş mutfığı terk etti. Sonra da soğan kavrulmasının kokusunu alıp mutfığa annesinin yamacına geri döndü.

Lütfiye Hanım, Rum konsularından öğrendiği ve üşenmeden,

sevgiyle yaptığı mezeleri, beyaz keten masa örtüsünün üzerine dizdi. Nilüfer de sofranın kurulmasında annesine yardımcı oldu... Bu arada radyoda alaturka şarkılar çalıyor, ana kız birlikte söylüyordu.

Az sonra beklenen an geldi ve kapı çaldı...

Nilüfer önde, annesi arkada evin kapısının ağzında beklemeye başladılar. Cemil Bey beş katlı merdiveni tırmanırken kendi evlerinden gelen müzik sesini bastıran, kızının “Babam geldi, yaşasın” çığlıklarını duyunca hızlandı.

Ashında artık o kadar hızlı çıkamıyordu... Lütfiye Hanım, yüksek tansiyonu olduğu için kocasının yorulmamasına çok dikkat ediyordu. Bu yüzden bir süredir o geldiğinde hemen bir iskemle kapıyor, iki kat aşağıya iniyor ve Cemil Bey’in bir süre orada dinlenmesine yardımcı oluyordu.

Cemil Bey kızının sesini duyunca iskemleden kalktı ve “Hadi baba, nerdesin?” diyen sese, “Geldim” yanıtını verdikten sonra kapının önünde belirdi.

Nilüfer babasına sarılırken Lütfiye Hanım hasret öpücüğü sırasının kendisine gelmesini bekledi.

Nilüfer bu fotoğrafı gözünün önüne getirdiğinde, “Annem müthiş bir kadınmış... Birazcık örnek alsaydım keşke onu” diye kendisiyle dalga geçercesine gülümsüyor...

Her zaman olduğu gibi evde yine bayram havası vardı. Cemil Bey masaya bakıp yine keyifli bir ıslık çaldı. Lütfiye Hanım bavulu yatak odasına götürdü.

Nilüfer merakla babasının elindeki hediye paketine baktı ve içinden çıkan şahane oyuncak mutfak takımı için babasına teşekkür etti.

Cemil Bey rakısını getirdi. Pikaba en sevdikleri plakları dizdiler ve masaya oturdular... Babası birine su, ötekine ise içkisini koyduğu bardakları keyifle önüne çekti. Hep birlikte yemeye başladılar.

Yemek sonrası Cemil Bey bavulunu açmak üzere yatak odasına geçti...

İki dakika sonra da seslendi:

“Nilüfer, gel bakalım kızım.. Nilüfer nerdesin?”

Küçük kız heyecanla oturduğu koltuktan zıplayarak babasının sesine doğru koştu. Babası az önce ona hediyesini vermişti, ama yemekten sonra böyle bir sürpriz olacağını biliyordu sanki.

Bir solukta yatak odasında buldu kendini... Yatağın üstünde kocaman bir kız çocuğu oturuyordu sanki... İki örgü halinde sarı saçları, mavi gözleri, üstünde de kırmızı bir elbise vardı.

Nilüfer dondu kaldı. Onun bir an için oyuncak mı, yoksa ger-

Oyuncak bebekleri.

çek mi olduğunu bilemedi. Cemil Bey kızının bu şaşkınlığına bir kahkahayla karşılık verdi ve bebeği kollarına alıp uzattı:

“Al bakalım, sana bir arkadaş getirdim. Bakalım onu sevecek misin?”

Küçük kızın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini yavaş yavaş sevince bıraktı. Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti...

“Bu ne kocaman bebek babacığım... Çok büyük. Neredeyse benim kadar... Oh, nasıl güzel saçları var. Çok güzel bebek bu babacığım...”

“Benim kızım kadar değil... Benim kızımın ipek saçları ve badem gözleri kadar güzel değil...”

“Ama olsun, bu da çok güzel babacığım. Nasıl sığırdı çantana?”

Lütfiye Hanım kapının eşiğinde durmuş onları izliyordu. Bir kahkaha atarak kızının yanına geldi.

“Elinden tutmuş getirmiş baban... Sıgırmış işte kızım.. Hadi bakalım bırak sorgulamayı... Hani babanın teşekkür öpücüğü?”

Cemil Bey eşine yarım ağız sitem etti:

“Yapma Lütfiye, dur! Çocuk çok şaşırdı, hele bir keyfini çıkar-sın...”

Nilüfer kucağındaki bebeği düşürmemeye gayret ederek babasının boynuna sarıldı ve onu kocaman öptü.

“Teşekkür ederim babacığım. Çok güzel bir bebek bu.”

Sonra koş a koş a odasına gitti...

Yatağına oturdu. Orada başucunda duran iki taşbebek daha vardı.

Onları babası çok küçükken getirmişti. Nasıl geldiklerini bilmiyordu. Bildiği şey bu bebekleri ilk gördüğünde büyüklüklerinden korkup ağlamaya başladığıydı. O kadar çok ağlamıştı ki, annesi bu bebekleri kaldırmış, Nilüfer biraz daha büyüdükten sonra onları tekrar çıkarmıştı. İşte o günden itibaren Nilüfer odasını bu bebeklerle paylaşmıştı...

Odasına girdiğinde ciddi bir tanıştırma töreni düzenledi neredeyse.

“Bak güzel bebek, seni arkadaşlarınla tanıştırayım... Bunun adı Nesrin, bunun adı da Fatma...”

“Senin adın ne?”

Sesini bebekleştirmeye çalışarak kendi sorusunu yanıtladı Nilüfer:

“Benim de adım Zeynep. Memnun oldum tanıştığımıza...”

“Hoş geldiniz Zeynep Hanım... Bu arkadaşlar buraya ben bebekken gelmişler. Onlar geldiklerinde benim kadarlarımış. Ben onları görünce çok korkmuşum, ağlamışım. Ben ağladıkça, annem susmam için onları daha da yanıma koymuş, bu defa daha çok ağlamışım... Ne komik değil mi? Şimdi biz bir aradayız... Şimdi sen de geldin. Bak, Nesrin ile Fatma da sana hoş geldin diyorlar. Duydun mu?..”

Saatlerce sürmüştü bu oyun. Nilüfer tek kişiydi ama aynı anda dört kişiyi seslendirmeyi başarıyordu.

Nilüfer’in vazgeçemediği ve halen sakladığı oyuncaklardan biri de dikiş makinesi... Nilüfer iğneye iplik geçirdiği halde neden bir türlü dikmediğini bilmediği bu makinesini çok severdi. Babası onu da İtalya’dan getirmişti.

Cemil Bey rakısını sek içerdi. Masada ona ait iki bardak olurdu. Cemil Bey için keyif olan bu çilingir sofrası Lutfiye Hanım için eziyete dönüşürdü. Neredeyse her kadehte “Bu kadar içme kocacığım” diye belli belirsiz, ama endişeyle sitem ederdi. Onu kaybetmekten, içkinin vereceği zarardan çok korkardı. İçinden kocasının elindeki kadehi alıp bir daha vermemek geçerdi.

Dili bir kere dese gönlü bin kere “İçme şunu kocacığım, içme, yazık değil mi sana? Canına okuyor bu senin, farkında değil misin? Sen bunu içerken bir keyif alıp bin kahır veriyorsun bana” derdi... Çünkü biliyordu ki alkol kocası için ateş demekti, yangın demekti, ayrılık demekti, kor kor yanmak demekti...

Ölüm demekti... Zamansız ölüm demekti...

Yaşanmamış yıllar, hayatlar demekti.

Cemil Bey ile Lutfiye Hanım.

Nilüfer'in babasız kalması demekti... Geç bulunup erken kaybedilen saadet demekti

Gözyaşı demekti...

Şefkat dolu ellere, yüreğe, eşe erken elveda demekti...

Bir kadeh alkol, bir kadeh zehir demekti.

Cemil Bey her şeyi anladığı gibi gözlerdeki bu yalvarışı da gayet iyi anlardı da, anlamazdan gelirdi... “Ama yapma sen de şunu! Bir kadehlik zevkimi zehre çevirme. Gönlümün keyfini bozma. İki kadeh için diken üstünde oturtma beni. Kaçamak mı içeyim? Sen yokken gizli gizli mi içeyim? Ya da meyhanelerde içip eve öyle mi geleyim? Ne istiyorsun, evimde, masamda rahat rahat içiyorum işte. Bırak artık bana annelik etmeyi de, gel birlikte tadını çıkaralım şu anların.. Bırak gerisini Lutfiyem” diye baktı karısına.

Sanki o anda “Bir bahar akşamı rastladım size... Sevinçli bir te-laş içindeydiniz... Derinden bakınca gözlerinize ah... Daha önce-leri nerelerdeydiniz...” çalardı yüreğinde.

Karısına dokunurdu Cemil Bey belli belirsiz.

Bu dokunuşta doyulmamış bir sevdanın tınısı olurdu. “Seni tanıyınca kendimi buldum. Sevgiyi, aşkı buldum” duygusu olurdu.

Cinsel arzu da uyanırdı, ama daha çok, “Sen benim için çok değerlisin, kızım ve sen benim için yeni bir dünyasınız” duygusu olurdu.

Bir acı, bir damla kan olurdu sanki bu dokunuşta...

Ama dile getirilmezdi bunlar... Yürekte yeşerir, gözlerde yaşanırdı... Dile dökülen ise, “Tamam hanım, bak çiziyorum, buraya kadar içeceğim” diye işaretlenen rakı şişesi olurdu.

Ancak Lütfiye Hanım her mutfağa gidişinde, Nilüfer o izi biraz daha yukarı çeker, sözde babasına yaranırdı.

Sevinç içinde rakı şişesini eline alır işaretlerdi Nilüfer. Telaş içinde annesine yakalanmamak için türlü numaralar yapar, yüzü kızarır, kıkır kıkır gülerdi. Sonra annesi geldiğinde yerine oturur, hiçbir şey yapmamış gibi görüneyim derken “Sen yokken neler yaptım neler” görüntüsü verirdi.

Böyle yaparak babasını mutlu ettiğini düşünür, kocaman bir aferin beklerdi.

Bu babasıyla paylaştığı en önemli sırdı. Ve bu sır Nilüfer için çok önemliydi. Babası ne kadar çok içerse o kadar hoşuna giderdi...

Çocukluk işte, nereden bilebilirdi ki babasının o kaçamak içişleri günün birinde onun hayatına mal olacak?

Üç kişilik sevda zamanları

Nilüfer biraz büyüyünce annesiyle birlikte şarkılar söylemeye başladı. Babası piyanonun başına geçer, usul usul çalar, Lütfiye Hanım ile Nilüfer de günün sevilen şarkılarını söylerlerdi.

“Gül ağacı değilim...”, “Ben seni unutmak için sevmedim...”, “Dil şad olacak diye kaç yıl avuttu felek...”, “Kimseye etmem şikâyet”, “Kederden mi neden bilmem sararmış...” daha neler neler...

Üç kişilik sevda zamanları...

Yaşamla aralarındaki en güçlü bağın birbirleri olduklarını böyle zamanlarda daha da iyi anarlardı.

Nilüfer daha küçüktü ve şarkıları annesiyle yarışarcasına söylerdi.

Şimdi yapılan çocuk yetenek yarışmalarındaki yarışmacılardan çok da farklı değildi yani. O dönem böyle yarışmalar olsa Nilüfer hiç kuşkusuz birinci olurdu.

Lütfiye Hanım’ın da içinde büyük bir şarkı söyleme arzusu vardı. Şarkı söylemek onun için çok önemli bir hobiydi... Kim bilir,

belki de bir Müzeyyen Senar, Behiye Aksoy, Hamiyet Yüceses olma şansını kullanamamıştı.

Cemil Bey İtalya dönüşlerinden birinde elinde yine kocaman bir paketle kapıda belirmişti. Elindeki paketi karısına uzatıp, bavulunu kapının dibine bırakmış ve kızını kucağına almıştı.

“Annesi neler yaptı benim uslu kızım? Seni yine hiç üzmedi değil mi? Güzel güzel oynadı değil mi? Beni özledin mi bakalım minik kızım benim.”

Nilüfer için büyüğü bir andı. Babasının kucağındaydı işte.

Babası şapkasını, paltosunu bile çıkarmadan ona sarılmıştı. Onu kucağına almış, öpe öpe bitiriyordu neredeyse.

“Çok başım döndü babacığım” diye şımdı Nilüfer...

“Bu armağan ikinize, alın bakalım” dedi babası.

Anne kız paketi telaş içinde açtılar. Açtıklarında ise şaşkına döndüler. Çünkü içinden, kocaman iki makarası olan bir teyp çıktı. Sonra da bu teyp hep onların eğlencesi oldu. Çünkü teybin bir de mikrofonu vardı...

Nilüfer, annesi ne zaman mutfığa gitse teybin başına çöküyordu. Cin gibiydi ve kayıt yapmasını öğrenmişti. Eline mikrofonu aldığı gibi durmadan şarkı söylüyordu... Bazen Lutfiye Hanım, “Dur be kızım, biraz da ben söyleyeyim” diyordu...

Aralarında belli belirsiz bir rekabet vardı. Tüm boş zamanlarını teybe ayırıyorlardı... Nilüfer radyoyu açıyor, sevdiği şarkı çalmaya başladığı an kayıt tuşuna basıyor ve şarkıları kaydediyordu... Müzeyyen Senar ve Safiye Ayla'nın o zor şarkılarını küçücük haliyle öğrenmişti... Babası geldi mi ilk işi bu şarkıları ona dinletmek oluyordu...

Bu, Cemil Bey için de müthiş bir eğlenceydi...

Ancak kızına bir türlü piyano dersi aldıraramamıştı... Ve bu, onun için bir üzüntü kaynağıydı.

Nilüfer birden babasının sesini duyar gibi oluyor:

“Gel kızım, otur yanıma beraber çalalım... Bak şimdi elini şöyle koyacaksın... Ortaparmağın şurada olacak...”

Nilüfer ayağa kalkıyor...

Çocukluğu bazen iki yıl önceymiş gibi çok yakın, bazen de 50 yıl geride kalmış gibi çok uzak.

Eli Cemil Bey'in, o çok sevgili, birlikte yaşamaya doyamadığı ve hep çok özlediği babasının ellerinin izini arıyor kendi piyanosunun tuşlarında. Usulca taburenin kenarına oturuyor ve gümüş

Nilüfer, babasının ellerinin izini arıyor kendi piyanosunun tuşlarında.

çerçeve içindeki babasına bakıyor uzun uzun...

Sonra da mırıldanmaya başlıyor çalmayan piyanonun sesine kulak verircesine:

“Şimdi uzaklardasın gönül hicranla doldu... Hiç ayrılamam derken kavuşmak hayal oldu!”

Kahverengi badem gözlerinde biriken yaşlar akıp akmamak arasında direnirken, aşağıdan annesi Lütfiye Hanım’ın sesi geliyor.

Hayır hayır, Lütfiye Hanım kızının şarkısına eşlik etmiyor, yalnızca bakıcısına anlaşılmaz bir şekilde bağırıyor ve öksürüyor.

Çünkü Lütfiye Hanım, Alzheimer. Şu anda hayattaki en ve tek yakını olan kızıyla birlikte oturuyor.

Nilüfer piyanonun başından kalkıp aşağıya sesleniyor:

“Esra annemin ilacını vermedin mi? Niye o kadar öksürüyor?”

“Verdim Nilüfer Hanım, merak etmeyin. Herhalde gıcık yaptı, ondan öksürüyor.”

“Hayır, ne gıcığı! Resmen dolu dolu öksürüyor... Biz yarın doktoru çağıralım yine...”

Lütfiye Hanım’a neler oluyor?

Nilüfer on yıl öncesine dönüyor...

Ziyaretleri sırasında annesindeki değişimleri hatırlıyor...

Lütfiye Hanım Şişli’de oturuyordu. Babası öldükten sonra aldıkları beş katlı apartmandaki evlerinde. Zaten Cihangir’den sonra an-

nesi, babasından kalan parayla aldıkları bu apartmana taşınmış, diğer katlardan aldıkları kira geliriyle geçimini sağlamıştı. Aslında babası ölmeden kısa bir süre önce Yeşilköy'de büyük bahçeli bir villa beğenmişti. Burayı almak için çok uğraşmış, ancak sahibi olan yaşlı Rum bir türlü babasının istediği indirim yapmamıştı.

Nilüfer babasının yaşlı madamın Feriköy'deki evine gidişlerini, bu evi satın almak için nasıl uğraştığını, başaramayınca da yaşadığı üzüntüyü hayal meyal anımsıyordu.

Nilüfer çok genç yaşta yaptığı ilk evliliği için evden ayrıldıktan sonra Lütfiye Hanım yalnız bir yaşamı seçmişti kendine...

Nilüfer o günden sonra da bir daha annesinin evine hiç dönmedi zaten.

Ancak annesini en az haftada bir kez ziyaret eder, halini hatırlar, eksikliği gediği var mı ilgilenirdi. Aslında annesi maddi olarak hiçbir zaman ona gereksinim duymamıştı. Görünüşe göre tek isteği, aranıp sorulmaktı; kızı da bunu yapıyordu zaten. Ama Lütfiye Hanım bu ilgiden asla tatmin olmuyordu. Hep mutsuz, hep sitemkâr bir hali vardı. Nilüfer annesinin mutlu olduğunu hissedemiyordu, göremiyordu bir türlü. Bir nevi bu mutsuz duruşla besleniyordu sanki Lütfiye Hanım.

Belki de hayatını adadığı kızının her an yanında olmasını istiyordu. Oysa bu Nilüfer için mümkün değildi. Ancak Lütfiye Hanım'ın da hayatında kızından başka hiçbir şeyi yoktu.

Aslında Lütfiye Hanım eşi Cemil Bey'i kaybettikten birkaç sene sonra kendi yaşlarında bir doktorun derin ilgisiyle karşılaşmış, hatta birkaç kez onunla görüşmüştü. Ancak koskocaman bir soru işareti vardı kafasında: "Ya Nilüfer bir şey derse? Ya kızı bu ilişkiye sıcak bakmazsa?"

Bir kez annesi ile teyzesi konuşurken duymuştu...

Lütfiye Hanım, "... Evlenelim diyor. Senin kızın benim kızım, benim kızım senin kızın olur, diyor Çocuklara bunu anlatmanın bir yolunu bulacağımızı söylüyor..." diyordu.

"Elbette Lütfiye. Yarın bir gün çekip gidecek çocuklar. Yalnız çekilmiyor bu hayat, inan bana çok zor. Fırsatın varken değerlendirebilir. Nilüfer üç gün ağlar, sonra alışır. Çocuk bu, senin onun idare etmen lazım. Ama sizde durum tam tersine işliyor. İstersen ben karşıma alıp konuşayım..."

O sırada kapıda Nilüfer'in sesini duymuştu Lütfiye Hanım ve hemen sesini alçaltarak, "Aman sakın bizi! Ben konuşurum onun-

la. Sen sakın karışma..." diye kardeşini susturmuştu.

Gerçekten de yanılmıyordu Lütfiye Hanım. Nilüfer'e, "Başka biriyle evlenmeme ne dersin?" diye hiçbir zaman sormamıştı. Ancak küçük kız sezgilerinden ve kulağıyla duyduğu birkaç cümleden yola çıkarak, "Başka biriyle asla evlenemezsin. Ben başka birine baba diyemem ve asla o adamın olduğu yerde duramam. Alır başımı giderim. Kaçarım bu evden beni bulamazsın. Bunu istemiyorum" demişti.

Lütfiye Hanım da susmuş ve bu küçük isyanı kabul etmişti.

Kim bilir belki de kabul etmek işine gelmişti. Yeni bir yaşam, yeni bir mücadele için yeterince güçlü değildi belki de.

Küçük kızının sözünü dinlemek, hayatındaki mutsuzluğa bir neden bulmak gerçekten işine gelmişti belki de.

O yaştaki çocuksu inatçılığına ve acımasızlığına şöyle bakıyor Nilüfer:

"Şimdi o küçük kıza, Nilüfer'e uzaktan baktığımda gerçekten ona kızamıyorum. O bir çocuk... Oysa annem beni ikna edebilirdi. Bu benim hayatım deyip seçimini yapabilirdi. Beni bu ilişkiye alıştırebilirdi, bir insanın tüm yaşamını kızının sözlerinin üstüne kurması o kadar yanlış ki. Düşünsene 12-13 yaşındaki bir çocuk hayatla ilgili nasıl karar verebilir? Kendini annesinin yerine koyup 'Ben üç beş sene sonra çekip gideceğim. Bu kadın henüz çok genç ve hayatını yaşamalı. Yalnız kalınca ne yapacak?' diye düşünebilir ki?

Oysa annem hayatına yeni bir düzen verebilirdi. Belki bu bizim için de daha iyi olurdu. Hayatını bana adamak zorunda değildi. Böyle yapmasaydı, o da, ben de çok daha mutlu olacaktık hiç kuşkusuz. Bu adanmışlığın acısını uzun yıllar çıkardı benden. İsteyerek değil belki, ama bilinçaltı buna göre programlanmıştı. Ben olsam böyle yapmazdım. Şimdi de yapmam."

Evet, en doğrusu bu belki de...

Tüm mutsuz çocukluklarda evde kavga eden, birbirini sevmeyen, geçinemeyen anne baba faktörleri var. Hep süpürge edilmiş saçlar ve çocuğuna adanmaktan dolayı kendileri için yaşanmamış hayatlar söylemi var.

Hep çocuk için katlanılmış, sevilmeyen eşler var...

Aslında Lütfiye Hanım kızının bu "Hayır" deyişinin acısını isteyerek değil belki ama, bilinçaltının bir yaptırımı olarak uzun uzun çıkardı. Nilüfer eşinden ayrıldığında kızının evine hiç haber vermeden geliyor, hayatıyla ilgili onu sorguluyordu. Hatta Nilüfer'in

bu konuda hiç unutamadığı bir anısı var:

“Bak kocandan boşandın” demişti Lütfiye Hanım. “Çok gençsin ve dul bir kadınsın. Senin yapman gereken şey, bavulunu toplayıp yanıma gelmen. Apartmandan bir kiracıyı çıkarayım, gel burada otur... Böylece daha rahat ve huzurlu olursun. Ana kız otururuz, kimse de senin hakkında bir şey diyemez, dedikodu yapamaz... Bunu annen olarak sana öğütlüyorum ve bu kez sözümü dinleyeceğini düşünüyorum...”

Nilüfer annesinin bu önerisine, “Olmaz anne. Ben artık kendi evimde yalnız oturmak istiyorum ve kimin ne diyeceğini gerçekten önemsemiyorum” diye karşılık vermişti.

Üstelik Nilüfer çok uzun zamandır Türkiye’nin tanıdığı, sevdiği, çok ünlü bir şarkıcıydı ve gerçekten de kendi ayakları üzerinde duran, sanat dünyası içinde tek başına mücadele eden biriydi. Artık annesinin dizinin dibinde oturup onun tarafından korunmaya ihtiyacı yoktu...

Tüm hayatını başkalarının “ne derler, ne düşünürler” safsatası üzerine kurmuş olan Lütfiye Hanım için bu bir yıkım demektir. Kızıyla birlikte altı üstü oturma hayalleri gerçekleşmeyince de ona küstü.

Ama bunu çok da uzun sürdürmedi.

Belki de bir kadın olarak kendi yaşayamadıklarını kızının yaşamasını istedi.

Kızının kolunda hep birinin olmasını istedi belki de... Âşık olsun istedi, ona âşık olunsun. Bütün ömrü boyunca elini tutacağı, koluna girip hayatta güç alarak yürüyeceği biri olsun istedi.

Kendisi gibi yalnız olsun istemedi.

Çünkü kendisi yıllarca camın kenarına oturup Cemil Bey’le yaşadığı o on iki yılı bütün ömrüne yaymış, onlarla avunmuştu. Cemil Bey’le yaşadıklarını bütün ömrüne, 80 yıllık yaşamına katık etmişti. Bir daha kimseleri sevmeydi. Bir daha kimsenin elini tutmadı, kimse onun koynuna girmede, giremedi. Geceler boyunca koca yatağında yapayalnız kaldı.

Evlilik yıldönümlerini tek başına kutladı. Yıllarca kocasının resmiyle dertleşti. Bazen söylendi ona: “Ne vardı sanki bu kadar erkenden ölüp gidecek! Bıraktın beni tek başıma.”

Bazen sevincini paylaştı. “Senin küçük kız büyüdü de ülkenin en önde gelen şarkıcılarından biri oldu. Bir şarkılar söylüyor ki Cemil Bey, aklın durur... Ama çok huysuz, hiç söz dinlemiyor, dik başlı. Ah, yaşasaydın da görseydin... İki kadeh de kızının şarkılarıyla içseydin...”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lütfiye Hanım, her deniz gezisinde
Cemil Bey'in teknesini özledi.

Hep ona anlatacağı hikâyeleri oldu, isyanına haklı nedenler buldu.

Kimi zaman mutlu çiftleri kıskandı.

Bazı kadınları fazla şanslı buldu. Ama asla ve asla başka kollarda mutluluğu aramadı. Açılan kolları görmezden geldi. Ferhat ile Şirin misali Lutfiye ve Cemil olarak kalmayı tercih etti.

Cemil Bey'in sevgisini canında, yüreğinde, teninde hissetti.

Baktığı her yerde Cemil Bey'i görmeye devam etti.

Nilüfer ise hiçbir anneler gününü telefonla geçiştirmedi, hiçbir anneler gününü, bayramı tek bir çiçekle atlatmadı. Onun için özel armağanlar aldı hep. Nerede olursa olsun, o gün annesinin yanında oldu. Her bayram sabahı kapısını çaldı, gönlünü aldı, yemeğini yedi annesinin. Onunla uzun uzun konuştu. Neler yaptığını anlattı, annesinin neler yaptığını dinledi. Yemek tariflerini aldı, ama gerçek manada gönlünü alamadı. Çünkü Lutfiye Hanım da dik başlı bir kadındı. Dominanttı ve kızının "Gez, dolaş, dünyanın tadını çıkar, arkadaşlarınla daha çok zaman geçir, giyin kuşan" önerilerine kulak asmadı.

Hep kızı daha çok yanında olsun, daha çok onun sözünü dilsin istedi.

Her defasında buruk bir duyguyla ayrıldı Nilüfer annesinin yanından.

Ancak Lütfiye Hanım'ın ona dayatmaya çalıştığı suçluluk duygusunu hiç üstlenmedi.

Nilüfer annesinin yavaş yavaş tuhaflaştığını hatırlıyor. Eve daha çok kapanmıştı. Yeni hiçbir şeyi öğrenemiyor, aklında tutamıyordu. Sürekli eski şeylerden, yaşanmışlıklardan söz ediyordu.

“Sen küçükken bir keresinde...” diye başlayan hikâyelerin ardı arkası kesilmiyordu, çoğu kez de aynı şeyleri anlatıyor, Nilüfer'in dikkati dağıldı mı da “Sen beni dinlemiyorsun, sıkılıyorsun artık anlattıklarımın. Çok önemli işlerin vardır tabii senin, haklısın” diye sitemler ediyordu.

Evin temizliği için yardımcı almayı reddediyordu. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. O titiz, temizliğe meraklı kadının evi artık eskisi gibi derli toplu değildi, tuhaf bir dağınıklık ve mutfakta yolunda gitmeyen şeyler vardı.

Buzdolabındaki yemeklerin, kahvaltılıkların ağızları açık duruyordu. Nilüfer sararmış peynirleri atmaya kalktığında ise kıyametler kopuyordu.

“Sen karışma benim mutfağıma. Ben sana karışıyor muyum!..”

Yaptığı çay tatsız, kahvesi kıvamsız oluyordu.

Bir gün yine alışveriş yapıp, annesine gittiğinde, eve götürdüğü her şeyin çürümeye, eskimeye yüz tuttuğunu, kullanılmadığını gördü. Aslında bir süredir hep böyle oluyordu. Annesi sürekli aynı yemekleri yapıyor, yeni getirilen yiyecekler, ancak eskileri atılarak buzdolabında kendilerine yer buluyorlardı.

Çamaşırlar eskisi kadar düzenli yıkanmıyor, ütülenmiyor, annesi üstüne başına dikkat etmiyordu.

O hep tertemiz duran, kenarı dantelli havluların kirlendiği belli olduğu halde bir türlü temizleriyle değişmiyordu.

Nilüfer bunun yaşlılıkla ilgili bir durum olduğunu düşünmeye başlamıştı. Annesi artık yaşlanmıştı, belki de bunu bir çocuk gibi dikkat çekmenin bir yolu olarak görüyordu.

“Anneciğim hadi gel bir psikoloğa gidelim, galiba sen yaşlılık sendromuna girdin” dediğinde, Lütfiye Hanım kıyameti koparıyordu. İstemiyor, bağırıp çağırıyor, sonra da, “Hadi oradan sen de! Ben delirmedim aklım başımda... Ne işim var deli doktorunda” diye kızını bir güzel paylıyor ve öyle yolcu ediyordu.

Ancak Nilüfer'in bu duruma canı artık iyice sıkılmaya başlamıştı.

Bir gün yine evde otururken Nilüfer'in telefonu çaldı. Arayan annesiydi ve sesinden acı çektiği belli oluyordu.

"Hemen telaşlanma kızım, ama buraya gelmen gerekiyor. Sanırım kolum kırıldı."

"Nasıl yani? Ne demek bu anne? Ne demek sanırım kırıldı? Nasıl nerde, sen şimdi neredesin?"

"Öf Nilüfer, insanı aradığına pişman etme! İşte gel diyorsam gel! Kolum kırıldı... Yürürken düştüm ve kırıldı."

Nilüfer apar topar annesine gitti. Gerçekten Lütfiye Hanım acılar içindeydi besbelli.

"Anne bir düşün bakalım, nasıl düştün? Bir şeye mi takıldın?"

Lütfiye Hanım yeni bir icat yapmış kâşif edasıyla, "Buldum, buldum" diye bağırdı. "Başım döndü, öylece düşüverdim şuraya..."

Nilüfer annesini alıp hastaneye götürdü. Önce ortopedi bölümüne gittiler. Orada gerekli işlemler yapıldıktan sonra da bir nöroloğa gittiler... Baş dönmesinin bir nedeni var mı diye araştırırlarken, beyinde yolunda gitmeyen birtakım şeylerin olduğunu gördüler. Doktor Nilüfer'i karşısına aldı ve anlatmaya başladı:

"Bakın Nilüfer Hanım; annenizin kolunun kırılması, aslında bir manada iyi de olmuş. Ortopedist arkadaşım söylemiş size, bir süre sonra iyileşecek, o kadar da ciddi bir kırık değil bu... Ama kötü olanı ise bunun bir haberci olması. Çünkü annenizin beyin MR'ında gördüğümüze göre, ne yazık ki Alzheimer başlangıcı söz konusu. Yani biliyorsunuz ki bu hastalık son dönemlerde yaşlıların en büyük korkulu rüyası ve ne yazık ki tedavisi mümkün değil. Tek sevindirici yanı ise çok yavaş ilerlemesi. Şu anda korkacak bir şey yok. Ancak artık evde yalnız kalmaması için yavaş yavaş bir yardımcıya alıştırmamız gerekiyor. Alması gereken ilaçlar..."

Nilüfer gerisini anımsamıyor bile. Sıradan prosedür işliyordu. Doktor annesi için bir reçete verip eline tutuşturdu ve rutin buluşmalar için sıkı sıkı tembihledi.

Nilüfer elinde reçete, öylece kalmıştı kapının önünde.

Bir cehennemde kendi kendiyi kaldı sanki.

Hayatta en korktuğu şeylerden biri olmuştu.

Annesi bunuyordu.

Lütfiye Hanım, hayatını şu ana kadar kontrol altında tutan o kadın bir süre sonra değil ona karışmak, kendisini bile idare edemeyecekti...

Öylece orada duran koltuklardan birine çöktü. Üstüne de binlerce ton ağırlık... Bilemedi ne yapacağını... Korkulu bir sorumluluk duygusunu hissetti. Yürürken hareket eden tek şey yüreği idi.

O sırada annesi belirdi karşısında.

“Ne dedi doktor? Ne kadar zamanda iyileşirmişim?..”

Nilüfer annesine “Çok kısa zamanda Lütfiye Hanım hiç merak etme” türünden sıradan şeyler söylediğini, annesinin sorusunu böylece geçiştirdiğini hayal meyal anımsıyor.

“Haberin yok anne, sana masal anlatıyorum. İyi değilsin. Sen bunuyorsun... Ben sana yalan söylüyorum. Hem seni hem kendimi kandırıyorum. Tatsız tuzsuz bir hayat bu! Bu ne şanssızlık! Ne yaşadın ki unutmaya başlayacaksın! Haberin var mı, ben kendimi annesiz kalmaya hazırlıyorum. Sen çok umurumdasın anne, ama bir süre sonra hiçbir şey senin umurunda olmayacak. Gideceksin hepten buralardan. Pişmanlıklarını benimle paylaşamayacaksın. Ümitlerini, ertelediklerini yaşayamayacaksın anne. Niye böyle masum duruyorsun? İsyan etsene bu yazığa! Yanlışlarının, doğrularının muhasebesini yapsana!” diye bağıırıyordu içinde bir ses.

Kendi kendine yaptığı konuşmanın ne zaman sona erdiğini anımsamıyor Nilüfer.

Lütfiye Hanım koluyla ilgili problem geçinceye kadar kızıyla kalmayı kabul etti. Hatta bu durum hoşuna bile gitti. Ancak Nilüfer’in “Sana bir yardımcı almalıyız anne” ısrarı onu sinirlendirdi...

“Benim sokağa atacak param yok” dedi.

Nilüfer’in “Onu ben hallederim sen merak etme” sözünün üstüne ise iyice kükredi:

“Benim param var Allaha şükür. Senden istedim mi! Ben evime yabancı birini sokmam. Bunu böylece bil!” diye çıkıştı.

Bu durum yaklaşık iki yıl kadar sürdü. Annesiyle bu manada didişmeleri, merak edişleri, doktora gidip gitmeme çatışmaları.

Bir gün evin telefonu çaldı... Arayan annesinin evinin yöneticisiydi.

Apartman yöneticisiyle de sık sık konuşuyordu Nilüfer. Onlar annesini sık sık yokluyorlar, yolunda gitmeyen bir şey oldu mu hemen haber veriyorlardı. Yönetici, “Nilüfer Hanım” dedi, “kapıcı Ali Efendi uyardı, ben de indim baktım, Lütfiye Hanım’ın evinden kötü kokular geliyor... Bizi evin içine sokmuyor. Siz ne zaman uğrarsınız?”

Nilüfer başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissetti. O dünyanın en düzenli, en titiz kadını olan annesinin evinden kötü kokular geliyordu

“Ne demek istediniz anlamadım?”

“Vallahi biz de anlanuyoruz... Bugünlerde Lütfiye Hanım’a bir şeyler oldu ama bilemiyoruz.”

Nilüfer'in yaşamı boyunca unutmadığı telefon konuşmalarından biri bu oldu. Annesini daha en fazla bir hafta önce görmüştü. İçini kocaman bir kurt kemirmeye başladı

Acaba ne olmuştu? Hay Allah!.. Yoksa bu Alzheimer iyice ilerlemeye mi başlamıştı?

Hemen şoförü Yusuf Bey ve evdeki yardımcısıyla annesine gitti. Eve girdiğinde tuhaf bir kokuyla karşılaştı.

“Anne ne kokuyor böyle?”

Lütfiye Hanım umursamadan ve anlamadan yanıt verdi:

“Bilmem, bana koku gelmiyor? Ne kokuyor?”

Mutfığa girdiğinde kocaman çöp bidonunun dolu olduğunu ve kokunun oradan geldiğini anladı Nilüfer. En az bir haftalık çöp birikmişti ve çöpün içinde bozulmuş yemekler de olduğu için kötü kokuyordu...

“Bak anne, bu böyle olmayacak. Artık senin kesinlikle bir yardımcıya ihtiyacın var. Buna itiraz etsen de dinlemeyeceğim. Hadi şimdi kalk, seninle biraz dışarı çıkalım. Tamam da evi bir derlesin toparlasın...”

Lütfiye Hanım'ın gözleri açıldı. O evden gidecekti ve evi bir yabancıya teslim edecekti, öyle mi? Bu imkânsızdı...

Aslında eve bir temizlikçinin gelecek olması her zaman olay olmuştu onların hayatında. Lütfiye Hanım asla evi bırakıp gitmez, kadının burnunun dibinden ayrılmaz, ondan çok çalışır, üstelik kadınların yaptığı temizliği de hiç beğenmezdi.

Bu durumda, annesinin bu lafa bu kadar tepki göstereceğini zaten biliyordu Nilüfer.

Ama yine de üsteledi:

“Hadi anne, hadi...”

“Hayır, hiçbir yere gitmiyoruz. Ben evimi yabancı bir kadına teslim edemem. Hem bak, balkondaki çamaşırları toplayıp ütülemem gerek.”

Nilüfer annesiyle birlikte balkona çıktığında balkondaki çamaşırların aslında temiz olmadıklarını gördü. Annesi kirli çamaşırları balkona temiz diye asmıştı. Sonradan anladı ki, annesi çamaşırları makineye deterjan koymadan yıkıyordu. Külötları balkona kirli kirli ve üstelik tuhaf şekilde, dizi dizi asıyordu. Oysa annesi iç çamaşırlarını hep dışarıdan görülmeyecek bir şekilde asardı. Ve muhtemelen o kirli çamaşırları temiz olduklarını düşünerek giydiği için kötü kokuyordu.

Ağlamaklı oldu, öfkелendi, sinirlendi. Tam bağırarakken, “Anne hiçbir şeyin farkında değilsin sen, bu böyle olmaz. Sen yalnız

kalamazsın, sen artık hasta bir kadınsın!” diye haykırarakken yutkunmayı başardı. Susmayı...

Boğazın dokuz boğum olduğunu o an anımsamış olması gerçekten işine yaradı. İçinden yirmiye kadar saydı ve annesinin sırtını okşayarak konuşmasını sürdürdü:

“Anne, Tamay yabancı mı? On beş yıldır benimle beraber. Hadi canım benim... Ben evimi yıllardır ona teslim ediyorum.” Sesi ni alçaltarak annesinin kulağına fısıldadı:

“Bugüne kadar tek bir şeyim kaybolmadı. Üstelik kaybolanları buldu, bana verdi...”

Annesi kızgın kızgın, “Önce saklıyor, sonra sen sorunca bulmuş gibi yapıp geri veriyordur, ne olacak benim ahmak kızım! Sen de inanıyorsun benim salak kızım” diye karşılık verdi.

Ardından söylenerek oradan uzaklaştı. Nilüfer kendini banyoya zor attı. Yaşadıkları, evdeki koku, annesinin hiçbir şeye aldırılmaz hali fena halde midesine vurdu ve öğüre öğüre kustu. Bayılacak gibi oldu. Tamay’ın yardımıyla salondaki koltuğa uzandı.

“Ne oldu? Mideni üşüttün değil mi? Giyiyorsun incecik... Bana değil, sana bakıcı lazım. Zibidi gibi incecik bir pantolon, üstünde bir atlet... Eğildin mi sırtın görünüyor. Olacağı bu tabii. Sırtına incecik bir tülbent de koymazsın. Sonra da böyle kıvranırsın.”

Lütfiye Hanım söylenmeye devam ediyordu. Nilüfer ise onun ne dediğini işitmiyordu bile...

Annesinin arkasından baktığında, yaz günü için çok kalın giyindiğini gördü. Çorapları kaçıktı, saçı yağlıydı. Aslında annesi ter kokuyordu. Annesi başka bir kadın gibiydi... Hemen kararını verdi. Randevu gününü beklemeden onu hemen doktoruna götürmeliydi...

Kendini zorlayarak oturduğu yerden kalktı, annesinin peşi sıra gitti ve onu can evinden vuracak sihirli cümleyi söyledi:

“Hadi Lütfiye Hanım, doktora gidiyoruz...”

Çünkü annesi doktora gitmeye asla itiraz etmezdi... Ve bu durumdan çok hoşlanırdı. Elbette bu durum psikologlar için asla geçerli olmazdı.

Doktora gittiklerinde beynin renkli Doppler’i bir kez daha çekildi. Bu MR’a göre Alzheimer artık ilerliyordu.

Nilüfer bu gerçeği öğrenince bir iki gün kendine gelememi. O gün annesini alıp Sarıyer tepelerindeki evine getirdi. Ancak Lütfiye Hanım çok huzursuzdu. Bütün gün salonda kaşlarını çattı, yüzünü astı ve öyle oturdu.

Bu evde Nilüfer'in kış bahçesi vardı. Çiçekler içinde, inanılmaz güzellikte bir yerd. Nilüfer oraya antika bir şifonyer koymuştu. Üstünde de küpeçiçeği vardı. Yan tarafta ise begonyalar. Çocukluğunda ya da Lütfiye Hanım'ın gençliğinde yaşadığı evlerdeki gibiydi. Orada hep hafiften bir radyo çalardı. Minderleri eski şal desenliydi. Her şey çok eskisi gibiydi. Hatta yağmur da yağıyordu ve camdan süzülüp aşağı doğru akıyordu.

Değişen tek şey ise yemekleri onun yapmaması, masayı kurup kaldırmamasıydı. Etrafındaki kalabalığı bir şekilde tanımlayamıyor, gazete okur gibi yapıyor, okumuyor, gözlüklerinin altından çatacak bir şeyler arıyor ve illaki de buluyordu.

Çok sevdiği bu kış bahçesinin onun için artık hiçbir ayrıcalığı yoktu. Belli olan buydu.

Bütün gün şikâyet etti ve evine gitmek istediğini söyledi.

"Hadi hadi, ben gidiyorum" deyip kapıya yöneldi birkaç kez.

"Kapat şu müziğin sesini! Ne bu böyle bağırıp duruyor sabah-tan beri!.. Bu kız da bir tuhaf oldu vallahi. Ne bu evin hali böyle! Tımarhaneye döndü burası! Alın şu kediye de ayağının altından. Pist, git be! Aaa! Hiç de laf anlamıyor, ne olacak şımartmış canım bu. Ne olacak arsız sokak kedisi işte!"

Bu ve benzeri sızlanmalarla, azarlamalarla geçirdi tüm saatleri.

Bu güzelim sakın ve dingin ortamda huzursuzdu.

Orası ona çok yabancı geliyordu. Çok mutsuz görünüyordu. Aklı ve ilgisi bir yerde durmuyor, oradan oraya uçuyordu sanki.

Geçmişle, geleceğiyle yüzleşemiyordu.

"Kurtarın beni bu hayattan, kurtarın beni bu azaptan" der gibiydi.

Ne evlat sevgisi önemliydi onun için, ne de sevgili hayat arkadaşını özliyordu. Hayat onun için nefes alıp vermek bile değildi.

Hayat onun için kocaman bir hiçti.

Kocaman bir avizeyken, pırıl pırıl parlarken, değerli bir elmas gibiyken, tüm mumları bir bir sönüyordu sanki. Karanlığa gömülüyordu. Görünmez oluyordu.

Oysa daha önceleri gelir, kızının yanında birkaç gün kalır, oldukça da mutlu olurdu.

Ama şimdi hemen evine gitmek istiyordu.

"Hadi Lütfiye Hanım, gel beraber film izleyelim" dedi Nilüfer annesine birkaç kez, olmadı.

"Hadi anne gel şöyle Boğaz'da keyifli balık yiyelim" dedi, olmadı.

"Anne gel sana yeni şarkılarımı dinleteyim" dedi, o da olmadı.

Nilüfer ne yapacağını bilmez haldeydi. Bu duruma nasıl son verilir, daha iyi hale nasıl dönüştürülür ya da daha kötü olması nasıl engellenir bilemiyordu. Boğaz'ın sert rüzgârını alan pence-resini açıp soluk almak da, bir anlık rahatlamamanın ötesinde bir işe yaramıyordu.

Nefes alamadığını hissediyordu zaman zaman.

Oysa nefes alamamak, onun hayatta hep en çok korktuğu şey olmuştu.

Astım krizine benzer bir durumdu.

Ne dese boştu, ne yapsa boştu.

Annesi yanı başında duruyordu, durduğundan habersiz. Sanki ölmeye hazırlanıyordu, kendinden habersiz...

“Niye annem?” diye sorguluyordu kimi zaman... Ama durum buydu ve bununla yaşamayı öğrenmek zorundaydı.

Nilüfer onu ancak bir gün daha evde tutabildi...

Ah Lütfiye Hanım, Ah...

Annesi artık onun en büyük merak nesnesi olmuştu. Onu sık görmeye gidiyordu. Ya da Tamay'ı yolluyordu. O, evi derleyip toparlıyordu.

Annesi bir başkasının yaptığı yemeği sevmediği için yemek yaptırmıyordu.

Nilüfer artık Lütfiye Hanım'ı daha sık ziyaret eder olmuştu. Kendi gidemediğinde ise o zamanlar asistanlığını yapan Tülin'i, şoförü Yusuf Bey'le yolluyor, onu kontrol ediyordu. Hiç olmazsa kendini böyle daha iyi hissediyor, annesiyle ilgili endişesi bir sü-reliğine ertelenmiş oluyordu.

Ancak annesi sık sık eve gelen bu yabancılardan pek de hoş-nut değildi.

Nilüfer ne zaman annesinin evine gitse dolapta hep aynı ye-meklere rastlamaya devam ediyordu. Pilav, çorba ve tavuk. Ama birbirinden zevksiz ve tatsız görünümde ve lezzette. Bir de kesil-miş domates olurdu illaki. Annesi evini asla toparlamıyor, kendi-ne doğru dürüst bakamıyordu. Yani Lütfiye artık eski Lütfiye de-ğildi, bu çok açıkça ortadaydı.

Bazen sabahlığının ya da hırkasının cebinden ekmek kırıntıları, parçalanmış bisküvi ya da şeker parçacıkları çıkıyordu.

Bir kez gittiğinde annesi ona unutkanlığından şikâyet etti.

“Ah Nilüferciğim, ben son zamanlarda çok unutkan oldum. Her şeyi unutuyorum. Bazen televizyonu açık bırakıyorum,

sonra oradan gelen sese uyanıyor, evde biri var sanıp korkuyorum. Biliyor musun geçen gün bakkala gittim. Dönüşte evi unuttum. Allahtan mahallenin çocukları beni tanıyorlar. Alıp eve getirdiler...”

Lütfiye Hanım'ın gülerek anlattığı bu unutmama hikâyeleriyle Nilüfer bir kez daha beyninden vurulmuşa döndü. Kadın hiçbir şeyin farkında değildi ve bunları da laf olsun diye anlatıyordu. Üstelik kızı onunla birlikte eğlenmiyor, anlattıklarına gülmüyor diye ona kızıyor, “Sen de buraya geldin mi suratını asıp oturuyorsun... Ne bu halin canım” diyordu.

“Ya ocağı açık bırakırsa, ya pencereyi kapamazsa, ya sokakta kaybolup da evi bulamazsa, ya sokaklarda kapkaççıların eline düşerse... Ya tek başınayken yıkanmaya kalktığına ayağı kayarsa, ya ağzına diş macunu diye başka bir şey sürerse, ya deterjanı içecek, yiyecek bir şey sanırsa..”

O an yüzlerce kötü şey düşündü Nilüfer... Annesini geceliklerle sokakta sefil bir şekilde dolaşırken hayal etti.

Aç kaldığını, çocukların onunla “Deli deli” diye alay ettiklerini düşündü. Şaşkın şaşkın sokağın bir yanından geçerken hızla gelen ve fren yapamayan bir arabanın gelip çarptığını...

“Offf” diye derin bir nefes aldı. Gözleri yaşlarla doldu. “Güç ver bana, yardım et lütfen” diye bütün benliğiyle, saflığı ve savunmasız haliyle Tanrı'ya sığındı.

Annesine, “Yalnız dışarı çıkma anne... Hele yalnızken asla banyo yapma, bak sakın ha” demenin bir faydası olmayacağını biliyordu... Korktu, tüyleri ürperdi...

“Ya annem...”ler sıralandı zihninde. Ve kesin kararım verdi...

“Bak anne, ya gelip benim evime yerleşirsin ya da bir yardımcı alınır bu eve. İtiraz istemiyorum. Kendini düşünmüyorsan, beni düşün... Seni düşünmekten uyuyamıyorum, huzurum kalmadı, lokmalar boğazıma diziliyor, hiçbir şeyi tam olarak yapamıyorum... Hep sen varsın aklımda...”

Nilüfer gözyaşlarını koyuverdi.

Gözyaşlarıyla kavga edencesine yüzünü siliyordu.

O, çelik gibi sert kaleleri, duvarları, geçilmez surları olan Nilüfer, tüm bunların kumdan şatolar gibi yıkıldığına tanık oldu.

Aslında sandığı kadar güçlü olmadığını gördü.

Korumasız küçük bir kız gibiydi o an.

Ama annesi ondan da korumasızdı.

Annesi kanadı kırık anaç bir kuş gibiydi. Cihangir'deki evlerinin balkonuna gelen, tedavi edip uçurdıkları o kuş gibiydi annesi...

Yaralı kuş...

O an yine Cihangir'deki evlerinin balkonunda buluyor kendini Nilüfer.

Henüz 9-10 yaşındaydı.

Bir sonbahar günüydü ve hava yağmurluydu.

Nilüfer balkon camından bakarken küçük bir kuşun sardunyalardan olduğu saksıya düştüğünü görmüştü...

"Anne, anne! Kuş düştü. Anne, anne..."

Lütfiye Hanım koşarak kızının yanına gelmiş ve onunla birlikte kuşa bakmaya başlamıştı.

"Yaralı galiba bu kuş..."

"Hadi anne, hemen alıp bakalım ona. Hadisene anne! Ah canım benim... Anne, çok tatlı değil mi? Yazık ona anne..."

Lütfiye Hanım balkona çıkmıştı. Kızı da yanında. Kanadı kanyan yavruyu içeri alıp yarasına tentürdiyot sürmüş, sargı beziyle sarmıştı. Sonra onu içine havlular koydukları sepete yerleştirmişlerdi. Annesi kuşa su vermişti, o da bulgur taneleri... Hatta sonra yumurta, pilav...

Kuş bir süre onlarla kalmıştı. Ancak tamamen iyileştğine inandıklarında Nilüfer kuşu avcuna alıp balkona çıkmış, onu uzun uzun okşamış, yarasına bakmıştı. İyileşmişti, izi bile yoktu. İçi rahattı, onu buldukları yerden uçurmuştu.

"Güle güle güzel kuş, güle güle. Bizi unutma" diye seslenmişti arkasından.

Annesi kızının ağlamak üzere olduğunu görmüş, "Hadi bakalım, içeri gir küçükhanım. Üşütüp hasta olup okuldan kaytarmak yok" demişti.

"Anne bir daha hastalanırsa, yine buraya gelir değil mi? Biz ona yine bakarız değil mi?"

Lütfiye Hanım o pek meşhur kahkahalarından birini atmış ve "Evet, burası onun hastanesi sayılır artık. Ben doktor, sen hemşire. İlahi çocuk. O burayı bir daha bulamaz ki... Üstelik dua et de bir şey olmasın artık ona. Kaç günlük ömrü var ki zaten?" demişti.

"Olsun sen bana söz ver. Gelirse bakarız tamam mı?"

"Tamam kızım, tamam. Söz, bize ihtiyacı olduğunda biz ona yine bakarız."

Lütfiye Hanım yılların izini, yükünü, kahrını taşıyan çizgilerle derinleşmiş elini kızının çenesine koydu ve şefkatle okşayarak, sanki hiçbir hastalığı yokmuşçasına gayet olgun bir şekilde, "Pe-

ki yavrum, peki. Getir bakalım bir yardımcı. Senin dediğin olsun. Yeter ki sen üzülme” dedi...

Nilüfer o akşam eve bir bakıcı getirdi. Geç saatlere kadar onlarla birlikte oturdu. İki odadan birini bakıcı için ayarladılar. Ama salonu ortak kullanacaklardı... Ertesi gün sabahın kör saatinde annesi aradı...

“Bana bak Nilüfer, bu kadın bu evden hemen gidecek... Benimle birlikte oturup televizyon seyrediyor. Benim mutfağıma giriyor, çay yapıyor, tuvaletime giriyor. Olmaz, istemem...”

“Ama anneciğim, ne yapsın kadın, tuvalete mi girmesin? Tamam ona da bir televizyon alalım o zaman.”

“Yok canım, bir de televizyon alacakmışız haspama. İstemem. Otursun benim yanımda izlesin o zaman.”

Bu şikâyetlere alıştı Nilüfer. Her gün, bazen günde üç kez arıyordu annesi... Bakıcının çok yemek yediğinden, onun yatak odasına girdiğinden, eşyalarını karıştırmasından, çok ütü yapmasından şikâyet ediyordu... Üstelik kadının gözü hep ondaydı. Sokağa çıkmasına da izin vermiyordu...

“Ne zaman sokak kapısına doğru yönelsem, hemen ‘bir yere gidemezsiniz Lütfiye Hanım, sonra kızınız bize çok kızır’ diyor. Ya da kapıyı kilitleyip anahtarı saklıyor, ben anahtarı bulamıyorum. Ya da ‘hadi beraber gidelim’ diyor. Bir an beni yalnız bırakmıyor. ‘Sen evde otur, ben arkadaşşıma gideyim’ diyorum, ona da izin vermiyor. Nerden buldun sen bunu, inzibat gibi. Öf! Çok sıkıldım ben bundan. Deli karı! Deli bu ya...”

Yani bakıcı ondan istenen her şeyi tam olarak yerine getiriyordu. Ama Lütfiye Hanım için bu dayanılmaz bir şeydi... Yıllarca tek başına yaşamış biri olarak, biriyle evini paylaşmak ona çok zor geliyordu. Ama esas neden elbette hastalığından kaynaklanıyordu...

Bir süre sonra bakıcı kadın artık dayanamayacağını, “hırsız, çok yemek yiyen, gaddar kadın” suçlamalarına tahammülü kalmadığını söyleyerek işten ayrıldı. Onu başka bakıcılar izledi...

Nilüfer bütün kadınlarla aşağı yukarı aynı problemi yaşıyordu. Kadınlar Lütfiye Hanım’ın bu davranışlarına hastalığının neden olduğunu bir türlü anlayamıyorlar, gözyaşları içinde “Bizi bağışlayın efendim” deyip işten ayrılıyorlardı.

Nilüfer annesiyle her doktora gidişinde, artık hastalığın iyice ilerlediğini, bu yüzden bu tür davranışların normal sayılması gerektiğini duyuyordu.

Yani halüsinasyonlar görebilirdi. Olmayan biriyle sohbet edebilir, ölmüş birisinin kendisini ziyarete geldiğini ve neler konuş-

tuklarını uzun uzun anlatabilirdi. Kendisine yemek verilmediğinden yakınabilir, yangın çıkarabilirdi. Ya da birine saldırabilirdi. Tüm bu anormallikler bu hastalığın en normal halleriydi.

Katlanmak zorundaydılar. Tüm bunlara normalmiş gibi davranmak zorundaydılar. Aksini iddia etmeleri hastayı kışkırtmaktan başka bir işe yaramazdı.

Doktora annesini yanına almak istediğini söyledi.

“Hiç önermem Nilüfer Hanım, bu çok zor bir devredir. Evde baş edemezsiniz. Çok üzülür, çok kırlırsınız. Annenizin bu dönemi bir huzurevinde ya da hastanede geçirmesi en doğrusu olacaktır, bana güvenin” diyordu doktor yanıt olarak.

Bir yanda vicdanı, bir yanda gerçekler; Nilüfer bunalıma girdi...

O dönem birlikte olduğu Reha Muhtar (o sıralar Reha Muhtar, Show TV'nin ünlü *anchorman*'iydi) ona ciddi anlamda yardımcı oldu...

Birlikte İstanbul'daki huzurevlerinin listesini yaptılar. Reha da bunun en doğru yol olduğunu düşünüyor, “Bu hem annene, hem de kendine yapacağın bir iyilik olacak, güven bana” diyordu.

Birlikte Alzheimer'lılar için kurulan derneklerden birine gittiler. Dernektekiler karşılarında ülkenin en ünlü şarkıcısını ve habercisini görünce oldukça şaşırdılar ve onlara bu konuyla ilgili bilgi verdiler. Tuhaf olan, güç ve paranın bazen ne kadar işe yaramadığını, derde çare olmadığını görmektir.

İşte ülkenin en güçlü kişilerinden olan bu ikili karşılarna geçmiş, onlardan dertlerine çare olmalarını istiyorlar, rica ediyorlardı.

Beraber huzurevlerini dolaştılar. Nilüfer boğulacak gibiydi. Bağırıp çağırıp, avaz avaz ağlayıp tüm duvarları yıkmak istiyordu. Huysuz, geçimsiz, sevimsiz, lanet bir kadın olmak istiyordu. Zamanı durdurmak için her şeyi hapsedmek istiyordu. Dondurmak her şeyi. Kocaman açıp kollarını tüm kötülükleri, hastalıkları yok etmek istiyordu. Bir martının kanadında uçmak istiyordu ya da. Ya da hiç söylenmemiş şarkılarını söyleyip şifa dağıtmak istiyordu. Ama olmuyordu işte. Hiçbiri olmuyordu. Lego parçaları bir araya gelmiyordu. Vicdan azabı çekiyordu.

Annesi onun hayattaki tek yakınıydı. Ve o şimdi annesini bir huzurevine bırakacaktı, atacaktı sanki. Sanki sorumluluklarından kaçıyor gibiydi.

“Reha o dönem benim için gerçekten çok uğraştı. Benimle birlikte günlerce huzurevi aradı, ziyaretlerimde yanımda oldu. Güç verdi. Bu iyiliğini ve yanımda duruşunu asla inkâr edemem. Kendimi kötü hissetmemi engellemek için elinden geleni yaptı.”

Reha ne kadar yanında olsa da, Nilüfer yine de günlerce ağladı, gecelerce kendiyle mücadele etti...

Aslında Reha'dan önce 2001 yılının ocak ayında Ayşe Nazlı hayatına girmişti. Bu onun için gerçekten çok önemli bir direnç nedeydi. Ayşe Nazlı onun çok özlediği ve hep beklediği biricigiydi... Ve Nilüfer'e belki de en iyi gelen şey buydu.

Ünlü haberciyile olan ilişkisi de o dönem onun için gerçekten sığınılacak bir limandı. Ayşe Nazlı, Reha ve o, tam da bu dönemde bir aile olmuşlardı.

Tanrı gerçek ailesini ondan almışken, yeni bir aile hediye etmişti, hem de en fazla gereksinimi olduğu sırada...

Aslında üçüne de bir armağandı bu buluşma.

Reha yalnız bir adamken bir hayat arkadaşına ve çocuğa sahip olmuştu.

Ayşe Nazlı bir anne ile babaya.

Nilüfer de ikisine birden...

Nilüfer bu ilişkisinden söz etmeyi hiç istemiyordu, ama yakın çevresinden onay almayan, hayranlarını şaşkınlığa uğratan belki de tek ilişkiydi bu...

Herkes hayretler içindeydi. Ülkesinin gözbebeklerinden biri olmayı başarmış, saygın, prestijli bir kadın olan Nilüfer, Reha Muhtar gibi, haberciliği çok uzun süredir tartışılan, bazılarının hayranlık, bazılarının şaşkınlık duydukları, bazıları tarafından küçümsenen bir adamla birlikteydi. Herkese, her şeye kulaklarını tıkadı. Sanat hayatının bu ilişkiden etkilenmesini bile göze aldı.

Çünkü Nilüfer kendini bir anda bir aşk hikâyesinin içinde bulmuştu. Heyecan içindeydi ve mutluydu. Bir kadın olarak yaşadıkları onu mutlu ediyordu. Ya da bir süre mutlu etti...

Reha güçlü, şefkatli, sahip çıkan bir adamdı. Nilüfer'in tam aradığı, istediği şeylerdi bunlar.

Bir süre rüya gibi giden bu beraberlik, duygularını uçlarda yaşayan bu iki ünlü insan için çok uzun ömürlü olamadı ne yazık ki... İki yıl boyunca inişli çıkışlı süren bu aşk ilişkisi, 2003 yılında, yine başladığı gibi nisan ayında sona erdi...

Lape günleri

En sonunda Şişli'deki Lape adlı hastaneye gittiler Reha'yla birlikte. Orada da bu tür hastaların olduğu bir bölüm vardı ve dok-

toru, bu en kritik devreyi burada geçirmesinin doğru olacağını söylüyordu.

Tüm dolaştıkları yerler içinde en çok burası aklına yattı Nilüfer'in.

Bir huzurevinin ötesinde, her şeyden önce hastaneydi burası.

Ertesi gün annesini alıp Lape'ye gitti... Lütfiye Hanım kırk yıldır önünden geçtiği hastaneyi tanımadı bile. Doktorlar ona baktılar ve Nilüfer'i annesini oraya yatırması için bir kez daha ikna etmeye çalıştılar. Bu herkes için en doğru karardı. Annesine orada her yerden, herkesten daha iyi bakılacaktı. Üstelik annesiyle ilgili bilgileri her an alabilecekti. Gelip onu ziyaret edebilecekti...

Yaşamının en zor "peki"sini o zaman dedi. "Mademki başka çare yok" dedi boynunu büküp.

O güzelim Lütfiye, her şeyi bilen, her şeye karışan, yıllarca hayatını yöneten Lütfiye, küçük bir bebek gibi avuçlarının içinden kayıp gidiyordu. "Anneciğim, sen burada biraz kalacaksın... Doktorlar sana iyice bakacaklar. Sonra evimize döneceğiz..." dedi, hem kendine hem de annesine yalan söylediğini bilerek...

Lütfiye Hanım "Bırakma beni kızım" diyordu sanki gözleriyle... Kızına sarılırken onun neden bu denli sıkı ve bırakmamacasına sarıldığını anlamadan gülümsedi... Dipsiz bir karanlığa, anısızlığa, yaşamdan kopuşuna, bilinmezliğe gidişine tanıklık bile edemiyordu Lütfiye Hanım...

Annesine çare bulamıyordu... Tek yaptığı, onu orada bırakıp kaçmaktı... Çare bulamıyordu bu kaçışa, bu bırakışa... Parası, şanı, ünlü arkadaşları, dostları, ilaçlar hiçbir şey çare değildi...

Annesi bakarkör olacaktı çok yakında... Görse de gördüğünü bilmeyecekti, yese yediğini, içse içtiğini, gezse gezdiğini, sevse sevdiğini, üşüse üşüdüğünü bilmeyecekti...

Yaşamını adadığı kızını bilmeyecekti Lütfiye...

"Nilüfer kızım..." demeyecekti bilerek, isteyerek...

Doktorlar gelip usulca ana kızı ayırdı birbirinden.

Lütfiye Hanım'ı bir koridordan geçirdiler... Tak diye demir bir kapı kapandı. Yoksa, Nilüfer'in yüreğindeki demir kapılar mıydı bunlar, onu hiç bilemedi. Annesinin sesini duyuyordu:

"Nilüfer... Nilüfer... Neredesin kızım? Kim bunlar?"

Ona sesleniyordu... Uzaklaşıp giden, gittikçe flulaşan, flulaştıkça yabancılaşan annesinin arkasından baktı... Sonra bir koridor daha, sonra bir demir kapı daha kapandı... Rahibenin elindeki, koca bir halkaya geçirilmiş anahtarlardan biri sanki bir kapıyı daha kilitledi. Annesini hapishaneye bırakmıştı sanki. Sonra tek kişilik, yine de-

mir kapılı bir odaya koydular annesini... Evinden çıkmayan, kızının 500 metrekairelik evine sığamayan Lütfiye, on metrekairelik bir odaya tıklandı. Bir yatağı vardı, bir de minik şifonyeri ve bir dolabı... Oda'nın penceresi var mıydı bilmiyor, anımsamıyor Nilüfer...

Tüm haklarını kullanmış, ama başarısızlığa uğramış gibi bezgince duran Nilüfer'in yanına yaklaştı hemşire ve gülümseyerek, "Merak etmeyin" dedi. "Annenizi hapishaneye bırakmadınız. Hep birlikte zaman geçirilen kocaman bir televizyon odası var. Üstelik koridorda sürekli yaşlılarıyla bir araya geliyorlar. Burası aynı zamanda bir huzurevi. Burada bir sürü arkadaşı olacak. İnanın, anneniz emin ellerde. İçiniz rahat etsin. Evde olmasından çok daha iyi ve eğlenceli gelecek ona burası, bize güvenin." Böyle demişti ama, gözü görmeyince gönlü katlanan değil, tam tersi katlanamayan cinstendi Nilüfer'in.

Her kapı yüreğinde derin yaralar açarak kapanıyordu.

Çevrilen her anahtar onun duygularını, içini, sevgisini, korkusunu, yalnızlığını, çaresizliğini kilitliyordu... O an yaşadığı yoğun pişmanlık ve vazgeçişleri doktorlar tarafından engelleniyordu.

Galiba o an duygularını aldırmaştı; galiba o an kendini yok saymıştı Nilüfer... O an yok olmayı istemişti.

Nilüfer kendinden vazgeçmişti... Annesine kızdığı, öfkelenildiği her ana lanet etti.

Kıyamıyordu annesine...

Kıyamıyordu canına...

Ve annesini bu kadar çok sevdiğini bilmiyordu...

Annesini orada bıraktı, çıktı Nilüfer... Kilitli demir kapıların arkasında dipsiz karanlık kuyunun içinde bıraktı, çıktı...

Ne çiçekler, ne ağaçlar, ne kuşlar, ne kediler, ne çocuklar ne de şarkılar... O an onu avutacak hiçbir şey yoktu...

Belki bir tek Ayşe Nazlı... O minicik, küçücük kızı. Yaşamın ona en değerli armağanı olan kızı... Bir anlık gülümseme dudağında dondu kaldı.

Doktorlar on gün annesini görmesine izin vermediler. On gün boyunca hastaneye gidip gitmeme mücadelesi verdi. Hastanenin kapısına kadar gitti birkaç kez. İçeri girip annesini geri alıp alma arasında gitti geldi.

Bir yanı "git al anneni" diyor, öte yanı "saçmalama otur. Orası bir hastane ve sen annenin iyiliği için onu oraya bıraktın. Buna onun iyiliği için zorunlusun. Alırsan her şeye baştan başlayacaksın" diyordu...

Nilüfer arabaya binip başka yere giderken defalarca hastane-nin önünde buldu kendini... Ama doktorlar onu ikna etmeyi başardılar her seferinde...

Annesini ömrü boyunca bu kadar çok özlememişti.

Oysa bugüne kadar çok uzun zaman görmedikleri olmuştu birbirlerini. Ama şimdi ölüyordu annesini görmek için. Belki de barışmak istiyordu tüm küskünlüklerden kurtulup.

Annesi tarafından bağışlandığını duymak istiyordu, suçsuzluğunu, iyi evlat olduğunu bildiği halde.

Derinlerine iniyordu içinin, en derinine... Bilmeden yaptığı ne varsa, annesini üzen o an için özür dilemek istiyordu. Onunla sohbet etmek, çocukluğunu ondan bir kez bir daha dinlemek istiyordu. Babasının ölümünü ondan niçin sakladığını bu kez sormak istiyordu. Annesiyle yaşayamadığı her anı baştan yaşamak istiyordu. Ona hayatından, yolunda gidenlerden ve gitmeyenlerden bahsetmek istiyordu. "Hadi gel ana kız bir Londra'ya gidelim" demek istiyordu...

Bunlar için çok geç kalmıştı biliyordu, ama işte...

Kendini kandırmak istiyordu...

Annesiyle kaç kez Boğaz'a gidip yemek yediklerini düşündü... Çok değildi, belki birkaç kez. Çünkü ne zaman bir restorana gitseler annesi huzursuz oluyordu. Zeytinyağlıları beğenmiyor, balıkları sevmiyor, servise bir kusur buluyor, yemeği burnundan getiriyordu. Sevmiyordu dışarıda yemeyi. Her defasında söyleniyordu, "Niye geldik? Keşke evimizde yeseydik. Ben sana âlâsını yapardım" diye. O yüzden annesiyle dışarıda yemek yemişliği sayılıydı. Annesi bilmiyordu hayatın tadını çıkarmayı. Çünkü yıllarca kocası için yemekler hazırlamıştı.

Bir an babasını düşündü yine... Az ve öz konuşan bir adamdı. Ağır, etkileyici... Günün moda deyimiyle karizmatik bir adamdı. Gençken hayatı tam manasıyla yaşamış, olgunluk dönemini karısı Lütfiye Hanım ve kızı Nilüfer'le sakin bir aile hayatı sürdürerek geçirmek isteyen asosyal bir adamdı Cemil Bey...

Annesi Arnavut, babası saray kadısıydı Cemil Bey'in. Üsküdar'da Sultantepe'de bir köşkte büyümüşü iki kardeş. Erkek kardeşi hukukçuydu. Cezaevleri genel müdürlüğü yapmış, namazında niyazında bir adamdı. Cemil Bey ise hukuk fakültesini bitirmemişti. Gençliğinde çapkın bir adamdı ve az konuşurdu...

Nilüfer böyle zamanlarda babasıyla olmayı özlerdi hep. Baba kız birlikte yemeğe çıksalar, hayatı paylaşırsalar isterdi. Nilüfer ba-

Saray kadılığı yapmış, hiç tanımadığı dedesi.

şarılarını, başarısızlıklarını anlatmayı, onunla dertleşmeyi, en güzel kırmızı şarabı babasıyla içmeyi, onunla ilgili anılar biriktirmeyi çok isterdi. Ama olmamış, olamamıştı ne yazık ki...

Oysa Nilüfer defalarca yemeğe çıkmıştı dostlarıyla, arkadaşlarıyla, belki bin kez. Bu binin içine annesinin niye bu kadar az sığıdığını, babasının neden hiç olmadığını düşünüp bir kez daha üzüldü...

Abartılı duygulardan hep kaçınan Nilüfer'in, annesinin bu açgözlü yüreğine hak verebilmesi için böyle bir ayrılık yaşaması gerekiyordu demek ki...

Ya da anne olması.

On günün sonunda –ki bu on gün, seneler gibi uzun sürmüştü, mevsimler geçmiş, en sert rüzgârlar esmiş, en dayanılmaz sıcaklar yaşanmış, güneş kâh parlamış, kâh çamura batmış, ömür geçmiş, on gün geçmemişti sanki– Nilüfer annesini görmek için sabah erken bir saatte Lape'de aldı soluğu. Defalarca annesini sormuştu, hakkında bilgi almıştı, ama yine de heyecanlıydı.

Bir hemşirenin kolunda geldi annesi, karşısına oturdu... Evdeki gibi değildi görünüşü. Tek düğmesi iliklenmiş, hafif kirli, buruşuk, uçuk mavi hırkası ve kaçık çorapları yoktu. Ayağında, annesinin evinden getirdiği makosenleri vardı. Boyu diz altında olan,

o çok sevdiği gri eteğinin altına koyu renk çorap giymişti.

Ve tüm dünyanın yükünü sırtında taşır gibiydi. Çok sakindi, huzurlu bir gülümseme vardı yüzünde. Belli ki ilaçların etkisiyle böyleydi. Nilüfer'e baktı ve "Hoş geldin evladım" dedi.

Nilüfer oturduğu yerden kalkıp annesinin yanına geçti ve ona yumuşakça sarıldı. Elini annesinin sırtında yavaşça dolaştırdı.

Elini elinin içine alıp öylece durdu, incitmekten korkar gibiydi.

"Nasılsın anne? Daha iyi misin?"

Annesini böyle huzurlu, sakin ve rahatlamış görünce mutlu oldu Nilüfer. Evet, tüm bu dinginliğin ilaçların etkisiyle olduğunu biliyordu, ama yine de annesinin agresifliğinden, kendi kendiyne kavgasından eser kalmamış olmasına belli belirsiz sevindi.

Lütfiye Hanım yarı uyuşuk gibi baktı kızına.

"İyiym, iyiym kızım... Geldim, havanı aldım, tatilimi yaptım. Ama artık evime gideyim... Hadi gidelim buradan..."

Nilüfer bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Annesinin koluna girip onu bahçeye çıkardı...

Bahçenin ortasındaki kocaman çardağın altındaki bankta yan yana oturdular. Bahçede dolaşan tek tük hastalar da vardı. Nilüfer kendini o anda bir film karesinin içinde gibi hissetti. O anda hayatını geçirdi aklından. Ne büyük bir talihsizlikti annesinin başına gelen. Tam anne olmanın farkındalığıyla, annesiyle birçok şey paylaşacakken, annesinin torun sevgisini yaşayacağı bir dönemde böyle bir şey olması gerçekten büyük talihsizlikti.

Çünkü fiziksel olarak sağlam bir kadındı Lütfiye Hanım. Birlikte bundan sonra çok daha fazla şey yaşayacaklarken annesi hastalanmıştı.

Lütfiye Hanım o gün dahil olmak üzere altı ay boyunca Nilüfer'in her ziyaretinde evine dönmek istediğini söyledi. Ve Nilüfer'in aklı hep onda kaldı... Altı aydan sonra artık Lütfiye Hanım eve ne zaman döneceğini sormaktan vazgeçti...

Bu iki yıllık zaman içinde, ziyaretlerini özellikle yemek saatine denk getiren Nilüfer, annesinin hep çok az yemek yediğine şahit oldu.

Lütfiye Hanım yemeklerini beğenmiyor, tabağına bakıp burun kıvrıyordu.

Nilüfer de bu durumdan endişe ediyordu.

Ama sonuçta vitamin takviyesi yapılıyordu ve hastanedeydi... Bu manada merak etmemesi gerekiyordu. Ona böyle söyleniyordu, ama o merak ediyordu işte, elinde değildi.

İki yılın sonunda ise bir gün hastaneden Nilüfer'i arayarak annesinin bir gün önce şiddetle kustuğunu ve yaptıkları kan sayımında kanının çok düşük çıktığını söylediler.

Nilüfer annesini aldığı gibi Amerikan Hastanesi'ne götürdü... Kanser şüphesi sıkıntısıyla geçen bir haftanın sonunda, annesinin beslenme bozukluğu yaşadığı ortaya çıktı...

Nilüfer bu dönem artık annesinin kendisiyle yaşamasına karar verdi. Artık Lape'ye geri dönmeyecekti.

Bu karar anı onun için gerçekten önemliydi.

Derin bir "Oh" çekti. Kolay olmayacaktı biliyordu, ama o kararını verdi ve içi huzurla doldu.

Hemen Sarıyer'deki evinde bir tadilata gidildi.

Bu konuda yıllardır birlikte çalıştığı, en güzel şarkılarının bes-tecisi Adnan Ergil devreye girdi. Çünkü Adnan aynı zamanda iyi bir mimardı.

Evin en alt katı olduğu gibi Lütfiye Hanım ve bakıcısı için baş-tan sona düzenlendi. Yataklar, koltuklar alındı, televizyonlardan biri aşağıya indirildi. Banyo düzenlendi. Hatta oradaki mutfak bi-le kullanılır hale getirildi. Nilüfer onca toz, kir, dağınıklık içinde hayatının en değerli, en anlamlı, en gerekli düzenlemesini yaptığını düşündü...

Yaraları iyileşmeye başladı sanki.

Nilüfer annesi hastanedeyken ona bakacak bir hemşire araştır-masına girmişti. Ve Esra Hanım'la anlaştı. Her şey hazırды...

Lütfiye Hanım da seçme hakkını kullanmadan, bir küçük kız edasında, tam bilincine varmasa da kızının evine gideceğini anla-yarak ve bunun kendisi için en iyisi olduğunu hissederek bu en güzel daveti kabul etti.

Hiç itiraz etmedi.

Çünkü artık buna gücü yoktu.

İsteği de yoktu.

Çünkü nerede olduğu artık onun için o kadar da önemli değil-di... Geçmişine sahip çıkmak, geleceğini biçimlendirmek gibi bir amacı da yoktu...

Kızının yanında olması isteniyordu. Orada olacaktı o zaman

Nilüfer ise annesi yanına geldiği andan itibaren huzur doluydu. Annesi artık yanı başındaydı, gözünün önündeydi.

Zamanın büyük bir bölümünü ise kış bahçesinde geçiriyordu. Aynı evin içinde yaşamak ona acı verse de, huzur duygusu çok daha baskındı...

Zaman zaman durum komedileri yaşıyorlardı... Lütfiye Hanım

kızını bazen tanıyor, bazen tanımıyordu. Bazen bilinçli konuşuyor, bazen hiç konuşmuyordu. Bazen öfkeliydi, bazen hep uyku halinde.

Çünkü sürekli ilaç alıyordu...

Bazen sözleri eksik de olsa şarkılar söylüyordu.

Bazen Esra'ya, "Senin evin yok mu, niye hep burada kalıyorsun?" diye soruyordu.

Bazen de Nilüfer'e, "Sen artık evine git bakayım çocuğum. Annen merak eder" diyordu. Bazen de "Ah babası gelecek, benim kız yok ortada. Nerede kaldı acaba? Sen gördün mü?" diye Nilüfer'i Nilüfer'e soruyordu...

Yine bir sabah Nilüfer kalkar kalkmaz annesinin yanına gitti. Ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Günaydın kraliçe..."

Lütfiye Hanım anlamaz gözlerle ve hoşnutsuz bir tavırla homurdandı.

"Anne nasılsın?"

Lütfiye Hanım Nilüfer'e ters ters bakıp bakıcısına, "Ah yazık! Bu kadın beni annesi sanıyor..." dedi.

Bazen de Nilüfer'e onu şikâyet edip, "Ah şu benim kız çok hayırsız çıktı, ama ben ona yapacağımı bilirim. Hele bir babası gelsin, o görür" diyordu.

Bazen yıllar önce kaybettiği kız kardeşiyle konuşuyor sonra da Nilüfer'e, "Dün teyzen geldi kızım..." diyordu.

"Kim geldi, kim geldi?..."

"Teyzen dedim ya... Ne oldu, niye öyle ağzın bir karış açıldı? Ne var bunda bu kadar şaşıracak? Sanki teyzen ilk defa geliyormuş gibi..."

Nilüfer şaşkınlığını belli etmemeye çalışıyordu.

"Nasılmış, iyiymiş?"

"Sana kırılmış. 'Bir tanecik teyzesiyim, ne arıyor ne soruyor beni' diye sitem etti..."

"Hay Allah..."

"Aslında biraz daha kalacaktı, ama o sırada baban gelince..."

"Kim? Kim gelince dedin?..."

"Baban! Aaa, sen de ne tuhaf oldun! Git bir doktora..."

"Peki babam gelince ne oldu?..."

"Elinin körü oldu..."

Bazen de "Evime gideceğim ben. Kocam gelince kapıda kalacak" diye tutturuyordu.

Annesi, bazen çok yıllar önce ölen teyzesiyle, kimi zaman da

Cemil Bey'le konuşuyordu. Bu halüsinasyonlara alışmak kolay değildi.

Nilüfer bazen gerçekten de ağlanacak hallere gülüyordu... Sonra da sigarasını yakıp bazen bir kadeh şarapla, bazen de iki sakarınli Türk kahvesiyle o anın şokunu atlatmaya çalışıyordu...

Babasının teknesi...

İşte bir kez daha öyle yapıyor ve Fatma'nın getirdiği kahvesinden bir yudum, günde bir iki kez içtiği sigarasından da bir nefes alıyor... Uzun uzun dışarıya bakıyor. O güzelim İstanbul'a, o güzelim Boğaz'a...

"Biliyor musun, babam yaşarken İstanbul o kadar güzelmiş ki... Babamın her şeyden çok sevdiği bir teknesi vardı. Sanıyorum Fenerbahçe'de duruyordu. Sık sık oraya gittiğini, mutlu olduğunu biliyorum. Annem ve babam teknede çok güzel ve çok özel günler geçirmişler.

Tuttukları balıkları yer, Boğaz'ın sularında yüzerlermiş. Beni denize sokmazlardı. Ama küçük bir bot vardı tekneye bağlı olan. Onun içinde hayal meyal kürekleri çektiğimi anımsıyorum. Belki de bu tekne batmasaydı, ben de denizden ve deniz yolculuklarından bu kadar korkmayacaktım, kim bilir?

Şimdi hiç sevmiyorum. Tekne gezileri benim için neredeyse cehenneme yolculuk gibi..."

Cemil Bey'in teknesi maundu. Tek yataklı bir kamarası vardı bir de. Bir defasında seyahatten döndüğünde biraz keyifsiz gibi gelmişti Nilüfer'e. Yüzü asıktı.

"Ah Lütfiye... Bugün uçak alçalmaya başlarken, Fenerbahçe'nin üstünden geçiyorduk. Aşağı baktığımda benim tekneyi yerinde göremedim. Ben bir atlayıp gideyim. İçim rahat etmiyor" dedi.

Yorgunluğuna aldırmadan kalkıp Fenerbahçe'ye gitti. Bir gün önceki fırtınada halatı kopmuş, tekne kayalıklara çarpa çarpa paramparça olmuştu.

Teknesini olduğu yerde göremeyince, çok sevdiği oyuncağı kırılmış çocuk gibi büyük bir üzüntü duymuştu.

O teknenin parçalanması Cemil Bey'in içinde pek çok şeyin yitip gitmesine neden olmuş, kızını da alıp tekneyle balığa çıkmayı, karısıyla bu teknenin kancında oturup sohbet etmeyi hep özlemişti.

Cemil Bey denize âşıktı. Mavisine, yeşiline, laciverdine, dalga-

Cemil Bey'in teknesi.

sına, dinginliğine, derinliğine, gizine dalıp gidiyordu.

Münir Nurettin'in şarkısında olduğu gibi:

“Beni kör kuyularda merdivensiz bıraktın, denizler ortasında bak yelkensisiz bıraktın. Beni öylesine aldın ki benden, beni ben-siz, beni sensiz bıraktın.”

Nilüfer bunu anlattıktan sonra, sözleri Yahya Kemal'e, bestesi Münir Nurettin Selçuk'a ait bu şarkıyı hafifçe mırıldanmaya başlıyor. Timur Selçuk'un bugünlere taşıdığı bu güzelim şarkı babasının bu anısıyla birleşince onun için daha da anlamlı oluyor.

Tüylerimi diken diken eden bu şarkıyı dinledikten sonra, “Bu-nu mutlaka repertuarına almalısın. İnanılmaz güzel söylüyorsun. Münir Nurettin Selçuk seni dinlese mutlaka aynı şeyleri söylerdi” diye duygularımı dile getiriyorum.

Gülümsüyor Nilüfer, “Timur Selçuk'tan izin alalım biz de!” diye yanıt veriyor. Ve sürdürüyor anlatmasını:

“Sonra da bir daha tekne almadı babanı. Denizin kıyıya vuran o güzelim sesini bir daha duymadı. Eskiyen halatlardan, cilasını yenileme telaşından, direğine bağlı bayrağın solmasından yakınmadı bir daha. Bir daha Fenerbahçe Burnu'na gidip güneşin batışıru teknesinden izleyemedi.

Babamın deniz tutkusu da böylece sona ermiş oldu. O dönem çok sevdiği bir dostunu kaybetmiş gibi olmuştu. Babamın korktuğu başına gelmişti... Bir şekilde denizden koptu... Bir de sanıyorum zamansız bizden kopma korkusu vardı...”

Gerçekten de Cemil Bey'in tek korkusu kızının büyüdüğünü, ayaklarının yere bastığını görmeden ölmektir...

Bu da başına geldi.

Küçük Nilüfer'in tek korkusu ise o dönem Cihangir'deki evlerinin mutfağındaki bacaydı...

Şöyle bir gözlerini yumunca, o mutfakta buluyor kendini... Annesini düşünüyor.

Annesi altı çocuklu mütevazı bir ailenin kızıydı. Anneannesi ev hanımıydı. Trakya'dan göç etmişlerdi. Babası hapishane müdürüydü. Kıt kanaat geçinen orta halli bir ailenin kızıydı.

Sesi çok güzeldi. Öyle böyle değil... Nilüfer'den bile daha güçlü bir sese sahipti.

Şarkı söylemek isterken Cemil Bey'le tanışmış ve hayallerini rafa kaldırıp onunla evlenmişti. Kocasını çok kıskançtı, ama iyi bir adamdı. Yediği önünde, yemediği arkasındaydı. Mutluydu, mesuttu. Daha ne isteyebilirdi ki? Bu şükretme duygusuyla hep güler yüzlüydü Lütfiye Hanım.

Güzel havalarda balkonda denize bakarak, kışın ise içeriden manzaraya baka baka hazırlardı kızının yemeğini. Ama illaki dik-katle, özenle yapardı yemek seçimlerini...

Ve kızına zorla yedirmeye çalışırdı.

Nilüfer ise yemek istemez, annesinin kendisine öyle tepeden bakması, onu daha da korkuturdu. Sanki o an annesi gider, kötü kraliçe gelirdi. O da ağzını sımsıkı kapatarak yemek yememe hakkını kullanırdı.

Bir keresinde Lütfiye Hanım küçücük mutfağının penceresinden o güzelim İstanbul manzarasına baktı ve derin bir soluk aldı.

"Aç şu ağzını... Bak yoksa öcüler ve canavarlar bacanın içinden gelip seni yerler..."

Nilüfer bu kez lokmaları çiğnemedi yutmaya başladı. Korkmuştu. Ya sahiden günün birinde o bacadan, kocaman ağzından ateşler saçan bir canavar çıkarsa diye düşündü, gözleri korkuyla açıldı.

Lütfiye Hanım gülerek çıkıştı kızına:

"Kızım yavaş. Önce çiğne, sonra yut. O ne öyle! Birazdan karının ağrıyacak..."

Bu sahne tüm çocukluğu boyunca defalarca tekrarlandı.

Bu korku gece odasına gittiğinde yatağında da sürerdi...

Önce yavaş yavaş seslenirdi, "Anne gel... anne gel" diye. Annesi

duymadığında daha da yükseltirdi sesini: “Anne gel, korkuyorum...”

Lütfiye Hanım defalarca yanına gelir, kızının saçını okşayıp ona korkmamasını söylerdi... Onu öper okşar, ninniler söylerdi. Sonra da eklerdi:

“Canavar diye bir şey yok kızım, korkma, hadi güzel güzel uyu...”

Nilüfer bazen canavar olmadığına inanırdı. Ancak her nedense ertesi gün yemek yemediğinde bir gece önce yok olanın yerine yepyeni bir canavar efsanesi karşısına çıkardı...

Nilüfer bir de babasından korktuğunu anımsıyor. Bu korkmak değildi aslında. Çekinmek kelimesi daha doğrudu. Babasının ona kızmasından, onu azarlamasından gerçekten çok çekinirdi... Çünkü ona bir kez bile bağırıldığını, tokat attığını, kulağını çektiğini, hatta sesini yükselterek konuştuğunu anımsamıyordu. “Canım kızım, güzel kızım” sözcükleri hep kulağındaydı, buna rağmen ilişkileri mesafeliydi.

Babasıyla paylaşmak istediği pek çok şey vardı aslında... Ona ilk aşkını anlatmayı çok isterdi. Hayatla ilgili görüşlerini paylaşmayı, onun göğsünde korkularından kurtulmayı, dizine başını koyup, “Çok yorgunum, çok kırgınım” ya da “Çok mutluyum, huzurluyum, çok şanslıyım” demeyi, arkadaşlarıyla yaşadıklarını anlatmayı çok isterdi. Hiçbiri ne yazık ki olamamıştı.

Aslında babasıyla ancak on bir yaşına kadar beraber olabilmmişti. Onca sevgiye rağmen babası aralarındaki bu mesafeyi korumayı başarmış, Nilüfer sevginin yanı sıra babasını sayma duygusunu da iyice benimsemişti...

Nilüfer ilkokula Taksim'deki Özel Aydın İlkokulu'nda başladı. Aslında bu okulun anasınıfı da vardı, ama Lütfiye Hanım biricik kızına kıyamadığı için onu anaokuluna göndermemişti. Oysa Nilüfer çok istemişti... Çünkü bir apartmanın beşinci katında, evde yalnız başına oyun oynamak zorundaydı ve durmadan kendi kendine oyunlar icat ediyordu.

Nilüfer anımsayabildiği bir başka astım krizini Firuzağa İlkokulu'na giderken, daha ikinci sınıftayken yaşamıştı. Bir gün bahçede arkadaşlarıyla oynarken tıkanmış, annesine haber verilmiş, annesi de koşarak okula gelmişti. Annesinin onu kucağına alıp, yere indirmeden o beş katı çıkışını anımsayınca gözleri yaşıyor Nilüfer'in...

Bir keresinde de teyzesiyle Beyoğlu'na düğme almaya giderlerken bir astım krizine yakalandığını anımsıyor Nilüfer... Teyzesi minik kızın tuttuğu elinin ter içinde kalmasından, yürüyememesinden ve yüzünün solmasından ne kadar da korkmuştu... Zaten bu korkular daha sonra birer kâbusa dönüştü onun hayatında.

“Korkuyorum anne, yanımda yatar mısın?”

Yine bir astım krizi sonrası annesi onu yatağına yatırdı. Eğildi, yanağından öptü. Babası evde yoktu, yalnızdılar.

“İyi geceler tatlı, güzel, badem gözlü kızım” dedi Lütfiye Harum.

Yorganı boynuna gelecek şekilde üstünü sıkı sıkı örttü. Lambayı söndürdü ve dışarı çıktı. Sonra koridorun ışığını kapattı ve kendi yatağına yattı...

Nilüfer ev karanlığa gömülünce birden kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sanki kocaman bir el boğazına yapışmış, nefes almasını engelliyordu. Korkudan sesi çıkmıyordu. Annesinin iki adım uzakta olan odası ona çok çok uzak geldi. Ayağa kalksa yolunu bulamayacak gibiydi... Korku içinde belli belirsiz bağırmaya başladı.

Lütfiye Hanım koşarak odaya geldi. Işığı yaktı. Nilüfer kan ter içinde kalmıştı.

“Ne oldu kızım? Hay Allah...”

Lütfiye telaşla mutfığa gitti, bir bardak suya yirmi damla acı ilacı (Nilüfer bu damladan hep acı ilaç diye söz ediyor) damlattı ve geri döndü...

Nilüfer suyu yüzünü buruştura buruştura yudumladı...

Sonra da “Korkuyorum anne, yanımda yatar mısın? Mutfaktaki canavar benim odama geldi sandım...” dedi.

Lütfiye içinden kendine öfkelenip küfürler yağdırarak kızının yanına sokuldu ve o iyice dalıncaya kadar orada yattı...

O zamanlar ona çok çok uzun gelen koridorun lambasını bu olaydan sonra hiçbir gece kapatmadılar. Hep aydınlıkta yattı küçük kız. Ve bu bir alışkanlık olarak yaşam boyu onun vazgeçilmezi oldu.

Zifiri karanlıktan hep çok korktu.

Okulda öğretmenlerinden ise hiç korkmadı. Arkadaşlarından da... Aslında korkusuz bir çocuktü o her zaman.

İlkokulda ve daha sonra hep uslu ve terbiyeli bir çocuk oldu. Öğretmenlerini üzecek, sinirlendirecek bir davranışta hiç bulunmadı. Hep ölçülü ve nazik bir çocuktü. Onun için hiçbir öğretmeninden ne dayak yedi, ne de azar işitti.

Kötü hiçbir şeyi hak etmedi...

Ve bu anlamda kötü hiçbir şey yaşamadı.

Nilüfer belki de bir tek astımdan korktu bu çocukluk ve ilkençlik dönemlerinde... Çünkü astım krizi nefes alamamak demekti...

Boğulmak ve ölmek demekti.

Hayatı hep belli sınırlar içinde yaşamak demekti.

Astım ve onun etkilerinden kaynaklanan bu korkular onu pek çok şeyden alıkoydu. Örneğin dansı çok sevmesine karşın hiçbir zaman bu konuda yetenekli olup olmadığını bile deneyemedi.

O da tüm anneler gibi yaptı ve kendi yapamadığı şeyi kızı yap-sın istedi. Şimdilerde kızı Ayşe Nazlı'nın dans eğitimi almasını istemesinin altında yatan neden de bu zaten.

Mısır'a gittiğinde piramitlere giremedi. Uzun uçak yolculuklarından, tünellerden, kapalı yerlerde kalmaktan hep ürktü. Çünkü buralarda başına bir şey gelirse ne yapacağını bilememenin korkusu bilinçaltına yıllar boyunca öylesine yerleşmişti ki... Ve de en önemlisi artık yanı başında onu kucakladığı gibi hastaneye taşıyacak ne annesi vardı, ne de babası...

İlerleyen zaman içinde yaşamdaki tüm değişiklikler gibi Nilüfer'in korkuları da değişti. Hayat böyle bir şeydi zaten. Kimisi sevgilisini kaybetmekten, kimisi sevgilisi olmasından, bir başkası da olmamasından korkuyordu. Bazen sigara içerken annesine yakalanmaktan, bazen de sinema çıkışı babasına yakalanmaktan...

Nilüfer terk edilmekten korktuğunu, üstelik bu duygunun çok baskın olduğunu anımsıyor... O en saf, çocuksu flörtlerde bile terk eden hep Nilüfer olmuştu... Çünkü babasının onu terk ettiğini düşünüyordu. Babasının zamansız ölümü ona en acıklı terk ediliş hikâyesi gibi gelirdi. O küçük yüreği zaten on bir yaşından sonra hep kanamıştı ve inanıyordu ki, oradaki o kapanmayan yara ölümüne kadar onunla birlikte olacaktı.

Çapkın Cemil Bey...

Babası geliyor gözünün önüne...

Hoş ve yakışıklı Cemil Bey oldukça da çapkındı. Lütfiye Hanım onun üçüncü eşi idi.

Annesi bir kez anlatmıştı babasının onunla evlenmeden önce ne kadar çapkın olduğunu. İkinci eşi babasının çapkınlıkların-

dan o kadar bıkmış ki, sürekli kavga eder olmuşlar. Sonra bir gün kadının canına tak etmiş ve Cemil Bey'in tüm giysilerini bir bohça yapıp apartmanın beşinci katından aşağı atmış ve babasını eve almamış.

Ev sahibesi Madam Marika, "Aman Lütfiye Hanım dikkat edin, aynı şey sizin de başınıza gelmesin" diye gülerek anlatırmış bu eşyaların aşağı atılış hikâyesini.

Aslında bu ikilinin arasında şiddetli bir aşk varmış. Geçimsizlik had safhada olsa da, iki de çocuk olmuş bu evlilikten.

Cemil Bey... Çapkın, yakışıklı, ama bir o kadar da kişiliği güçlü bir adam... O dönemler, yani Lütfiye Hanım'la tanışmadan önce bir ses kayıt stüdyosunda çalışıyormuş.

Anlatılanlardan, Nilüfer'in çocuk aklıyla anımsadıkları bunlar.

Babasının çalıştığı yer bir seslendirme stüdyosuymuş. Kimi zaman ünlü sinema oyuncularını kimi zaman da ses sanatçıları oraya gelirmiş.

Cemil Bey burada çalışan, işi çok iyi bilen, gözde teknisyenlerden biriymiş. Garip tesadüf... Cemil Bey günün birinde kendisinin teknisyen olarak çalıştığı bu stüdyoların bir benzerinde, kızının, ülkesinin en iyi şarkıcılarından biri olarak uzun zamanlar geçireceğini nasıl bilebilirdi ki...

Yine Nilüfer'in çocukluğunda anlatılanlardan aklında kalanlara göre, Safiye Ayla, Şükran Özer, Müzeyyen Senar, Hamiyet Yüceses gibi Türk sanat müziği starları oraya gelip giderlermiş. Bazı ses sanatçılarının Cemil Bey'e özel ilgileri olurmuş... Bu yakışıklı, hoş beyefendinin oraya gelip gidenlerle bayağı gönül macerası olmuş...

Ta ki annesiyle karşılaşınca kadar...

Nilüfer bu tanışmayı şöyle canlandırıyor:

Cemil Bey çok sevdiği ve sevildiği işini yaparken bir gün karşısına uzun boylu, kumral dalgalı saçları olan gencecik, hoş bir kadın gelir...

Lütfiye Hanım, "İstanbul Radyosu sınavını kazandım, birkaç şarkılık kayda ihtiyacım var. Dışarıdan sizin bana yardımcı olacağınızı söylediler" der.

Cemil Bey şaşkındır. İlk bakışta aşk dedikleri şeyin bu olduğunu düşünür o an. Eşinden yeni ayrılmıştır. Yeni bir evlilik onun için çok uzak bir düşüncedir. Ancak, bu güzel kadın, Rita Hayworth'u andıran bu kadın onu bir anda şaşkına çevirir.

"Hangi eserleri geçmek isterdiniz?"

Lütfiye Hanım etkilenir bu sınırsız, arsız, yiyip bitiren, bununla da yetinmeyen bakıştan.

“Bilmem ki... Aslında ben Dede Efendi'den...”

Cemil Bey elinde bir listeyle Lütfiye Hanım'ın yanına gelir.

“Bakın, size yardımcı olayım” der...

Yanlışlıkla elleri dokunur birbirine... Lütfiye Hanım elinde eldiven olmasına rağmen, bu minicik dokunuşun kendisini çok heyecanlandırıldığını hisseder... Cemil Bey aldırılmaz görünüp sürdürür.

“Nerden sevdim şu zalim kadını...” der.

Ve Lütfiye Hanım şarkıları okumak üzere kulaklığı takıp mikrofونun önüne geçer...

Sesi muhteşemdir. Güzeldir de. Albenisi çok yüksektir.

Cemil Bey, bu gelecek vaat eden kadının hayatına el koymaya o an karar verir...

“Her şey çok güzel, ama bu kaydı size hemen veremem. Üç gün sonra...”

Lütfiye Hanım sevinçle sözünü keser:

“Saat kaçta geleyim?”

“Hayır hayır, siz zahmet etmeyin. Ben size getiririm.”

Üç gün sonrası için randevulaşırlar. Cemil Bey o gün kaydı götürmez. Bir sonraki görüşmeyi garantilemektir maksadı. Bir sonrası daha olur. Cemil Bey ilk anda âşık olduğu bu kadının şarkı söylemesine izin vermek istemez.

Aralarındaki yaş farkına aldırmayıp bir süre sonra evlenme teklifi eder Cemil Bey.

Lütfiye Hanım da bu adama çok âşık olmuştur. Onun “Evlendiğimizde yalnızca bana ait olmanı istiyorum, evimin ve benim kadının olacaksın. Şarkı söylemene asla izin vermem” şartına, “Pe-kâlâ Cemil Bey, siz nasıl istiyorsanız...” yanıtını verir ve evlenirler.

Dans etmek ya da şarkı söylemek, gezmek tozmak, flört etmek... Bunların hepsini Cemil Bey'le yapacağını düşünür. Âşık olduğu bu adamın gözlerinde hep aşk şimşeginin çakacağını düşünmektedir. Ona asla “hayır” demeyeceğini, onu aşka doyuracağını hissetmektedir.

Cemil Bey'le aralarındaki yaş farkını hiç düşünmez bile.

Bu Cemil Bey'in üçüncü, Lütfiye Hanım'ın ise ilk evliliğidir. Cemil Bey'in çok genç yaşlarda yaptığı evlilikten bir oğlu, ikinci eşinden ise bir kızı ile bir oğlu vardır. O yüzden bu kez yalnızca hayatını yaşamak istemektedir.

Tek düşündüğü genç karısıyla birlikte gezmek, hayatın tadını

Lütfiye Hanım gençlik günlerinde.

çıkarmaktır. Çünkü maddi olarak zaten çocuklarına ve eski eşlerine gereken desteği vermektedir ve başka da bir sorumluluğu yoktur.

Nilüfer bebek geliyor...

Cemil Bey'in vazgeçilmez tutkularının başında ise deniz gelmektedir. Denize kuma olmuş gibi bir durumu vardır genç kadının. Tatil günleri onların arasında tekne günleri olarak anılmaktadır.

Tekneye gidecekleri günün sabahında Lutfiye Hanım, mis gibi ütülü ekose masa örtüsünü, bir de yatak takımını alırdı yanına. Bir de piknik çantası hazırlardı. Peynir, zeytin, küçük kaplarda zeytinyağlı çeşitleri... En çok onları yerleştirmek, taşımak zor gelirdi. Bu yüzden evde bir sürü boş kavanoz olurdu. Zeytinyağlıları bunların içine boşaltır, ağızlarını sıkıca kapardı. Cemil Bey'in rakısını da çantaya koydular mı her şey hazır demekti.

Sonra da evlerinin önünde duran arabalarına atlayıp doğru Fenerbahçe'ye giderlerdi.

Tekneyle çıktıklarında balığın durumuna göre oltayı suya atardı Cemil Bey. Adalara kadar giderlerdi. Balıklar tutulur, ızgaralar yapılır, zeytinyağlılar da eklendi mi küçük çilingir sofrası hazır olurdu.

Ve gece çoğu kez teknede kalırlardı. Lütfiye Hanım her defasında yatak takımını değiştirir, evindeki konforu burada aramaz, ama temizliği şart koşardı. Bazen Cemil Bey'in rakısından birkaç yudum alır, teknede yalnızca eşi için onun istediği şarkıları söylerdi... Bu anlar onların en mutlu olduğu anları.

Hem sevgiliydiler, hem kimseye ihanet etmiyorlardı. Birbirlerinden gizlileri saklıları yoktu, acıyı, güzeli, eğlenceyi, hüznü paylaşıyorlardı.

Cemil Bey çocuğu olsun istemiyordu. Üç evladı vardı ve bu ona yetiyordu. Ama Lütfiye Hanım çoğu kadın gibi anne olacağı günlerin hayalini kuruyordu.

İki de bir, "Ah Cemil Bey küçük bir kızımız olsa" deyip duruyor, Cemil Bey'in bu isteğe laf karıştırarak olumlu yanıt vermesine üzülmüyordu. Ancak aradan geçen iki seneden sonra Nilüfer'e hamile kaldı Lütfiye Hanım...

"Cemil Bey, sanıyorum bir çocuğumuz olacak... Teknedeki o gün..."

Kocasından utandı. Teknede yaşanan o aşk dolu günlerden birinde hamile kalmıştı işte...

Cemil Bey ne diyeceğini bilemedi. Karısının omzuna attı kolunu. Onu kendine doğru çekip, sevincine ortak oldu. O an bir başka çocuk istemediğini unuttu ve heyecanla kendine bakan karısının alnından öperek "Hoş gelsin bebeğimiz, uğuruyla, kademiyle gelsin. Şansı bol olsun Lütfiyem" dedi.

Sonra da gülerek ekledi: "Bu kadar direndin bu bebek için. İnşallah o da hayata tutunmak için senin kadar direnç gösterir. Üstelik deniz çocuğu bu, hayatın tadını da çıkarır. Ona Deniz adını veririz belki... Ya da suyun içinde yetişen bir çiçek adı."

Maun ağacından yapılmış, kırmızı minderli bu tekne Cemil Bey için ikinci yuva gibiydi.

Bu arada Cemil Bey'in Musevi ortağıyla kurduğu bir şirketi vardı.

Yabancı ülkelere sinema makinesi ve malzemeleri ithal eden bir firmaydı bu.

Evlerinde sinema perdesi ve makinesi olduğunu çok net şekilde anımsıyor Nilüfer çocukluğuna geri döndüğünde. Ne yazık ki yalnızca oynatıcıydı bu makineler...

Nilüfer doğduktan sonra Cemil Bey arabasını sattı.

Çünkü korkuyordu. Sağlığıyla ilgili problemleri onu rahatsız etmeye başlamıştı. Günümüzde de en riskli hastalıklardan biri olan yüksek tansiyon problemi vardı Cemil Bey'in. Kızı doğduğu zaman tansiyonu aşırı yükselip de burun kanaması geçirince arabayı satmaya karar vermişti.

Kızı doğduğunda yaşanan bu tatsız olayın daha da korkutucu olmasına neden olan şey, bu kanamayı Cemil Bey'in sokaktayken geçirmesiydi.

Cemil Bey tek başına yürürken birden çok şiddetli bir baş dönmesiyle olduğu yere yığılmıştı. Kurtulması tamamen bir tesadüftü. O sırada yanından geçen birileri onu önce bir hastaneye götürmüş, sonra da eve getirmişlerdi.

O sırada onu gören birileri olmasaydı ya da kimse onunla ilgilenmeseydi belki çok daha vahim olaylar yaşanabilirdi.

Kocasının tanımadığı birileri tarafından eve getirilmesi ve ölümün kıyısından dönmesi Lütfiye Hanım'ı çok üzdü. "Aman Tanrım ya ölseydi?" diye kurdu kendi kendine. "Ya burnu kanamaysaydı da, beyin kanaması geçirseydi?" diye en amansız senaryoları gözünün önünde canlandırdı, sinir sistemi altüst oldu.

Bu travmanın sütünü etkileyeceğini düşünemedi genç anne, kimse de onu uyarmayınca bebeğini emzirmeye devam etti. Ancak bebek Nilüfer sürekli kusmaya başladı.

Annesi şaşkın haldeydi. O kustukça "çocuk aç kalıyor" diye düşünerek bir kez daha dayıyordu memeyi ağzına. Kocasının rahatsızlığı nedeniyle yaşadığı gerginliğe bebeğinin bu hali de eklenince iyice sinir küpüne döndü. Ancak kocakarı yöntemleriyle çocuğun toparlanmadığını görünce eve doktor çağırdılar.

Doktor anneyi görür görmez durumu kavrayarak, "Siz bu çocuğu zehirliyorsunuz" dedi. "Sinirleriniz bu kadar bozukken, gerginken bebeğinizi sütünüze beslemeniz doğru olmaz. Mamaya geçin artık."

Aslında o dönem şimdiki gibi anne sütünün yerini tutacak, besin bakımından değerli mamalar yoktu. Sütü bisküvi, muhallebi gibi besinler vermeye başladı genç anne minik kızına...

Ve böylece Nilüfer daha çok küçükken anne sütünden kesilmiş oldu. Bu durumu, "Benim bu kadar kavruk kalma nedenim besbelli ki bu olay oldu. Çünkü hem annem hem de babam boylu boslu tipler. Hoş ben durumumdan hiç şikâyet etmedim ama.." diye anlatıyor.

Lütfiye Hanım bir yandan kuzusunun çaresizliği, öte yandan eşinin çaresizliği karşısında ne yapacağını bilemiyordu. İki hastaya bakmak, özellikle de kendisi bakıma muhtaçken ona çok zor geliyordu.

Cemil Bey üç hafta burnunda tamponlarla yattı.

Nilüfer sezaryenle doğduğu için, elli yıl öncesinin koşulları hiç de şimdiki gibi değildi, o zaman sezaryen çok ciddi ameliyatlar sınıfındaydı. O dönemi gerçekten çok zor atlattı Yumlu ailesi.

Lütfiye Hanım'ın sezaryenden kalma, aşağıdan göbeğine kadar bir dikişi vardı. Boğum boğum bir dikişti. Lütfiye Hanım arada bir kızına, "Karnımdaki bu boğum boğum dikiş senin hatıran. Diken doktorda da hiç zevk yokmuş yani" der, "seni doğururken ne kadar zorluk çektim" diye belirtirdi.

Hayatının ilk ve tek doğumunu bir keresinde şöyle anlatmıştı kızına:

"Sen doğduktan sonra karnıma kum torbaları koydular. Her biri bir ton sanki. Nefes alamıyor gibi oluyordum. Yanıyor, su istiyordum, onu da vermiyorlardı. Yalnızca baban bir pamuğu ıslatıp, dudaklarıma sürüyor, kuruluşunu alıyordu. Aslında ben normal doğum yapacağımı sanırken sezaryen oldu. Çünkü doğmadın, çıkmadın bir türlü, inadın tuttu. Bekledik bekledik, sonra doktor, 'Bu velet doğmayacak. Sezaryen şart' dedi ve beni ameliyathaneye aldılar acilen..."

Annesi tarafından muhallebi, sütlü-pirinçli birtakım mamalarla beslenen bebek çok sıskaydı... Bu kez de 6 aylıkken ishal oldu. Lütfiye Hanım çok sıkça tekrarlanan bir hatayı yaptı ve bebeğini doktora götüreceğine, bir eczacıya sorarak ilaç aldı. Eczacıya göre annenin tarifine yanıt verecek en uygun ilaç antibiyotikti. O da kızına antibiyotik verdi.

Daha beter ishal oldu bebek.

Zavallı Nilüfercik gerçekten iğne ipliğe dönmüş, yüzü iyice sararıp solmuştu.

Lütfiye Hanım "Ah bebeğim ölecek" diye korkuya kapıldı. Çünkü artık durum iyice vahimleşmişti. Bebeğinin kakası iplik inceliğindeydi. Cemil Bey'le birlikte doktora gittiler. Nilüfer'in Doktor Eleni'yle ilk karşılaşması böyle oldu. Doktor bebeği muayene eder etmez, "Aman Allahım, bu çocuğun bağırsakları kapanmak üzere. Niye bu kadar geciktiniz?" dedi.

Çok hızlı hareket etmek zorundaydılar. Çünkü Nilüfer'in durumu gerçekten çok kritikti. Damardan serum vermek yerine

karnından serumlar verildi bebeğe. Yeni bir beslenme şekli belirlendi.

Buna göre yağlı her şey yasaktı bebeğe. Yağlı hiçbir şey girmeyecekti vücuduna.

Lütfiye Hanım için zor bir dönem daha başlamıştı. Çok dikkatli olması gerekmekteydi. Doktor sütü bile iyice çalkalayıp yağlarından arındırmasını ve ondan sonra bu sütle mama yapmasını öğütlemişti. Çünkü bu bebek ancak böyle sağlığına kavuşabilecekti ona göre.

Ölmek üzere olan bebeği Doktor Eleni böylece hayata döndürdü.

Nilüfer bebekliğinde yaşadığı bu rahatsızlığın, direnci düşük vücut yapısının nedeni olduğunu düşünüyor. “Astım ve alerjik olmam tamamen anne sütü almamamdan ve geçirdiğim bu şiddetli ishalden kaynaklanıyor bence” diyor.

Belki de bu yüzden kendi kızının, Ayşe Nazlısının bebekken doğru beslenmesine her anneden çok daha fazla özen göstermişti. Çünkü Ayşe Nazlı da tıpkı adı gibi nazlı, zayıf bir bebektir ve o ishal olduğunda Nilüfer hep çok paniklerdi...

Aslında pek çok kişi için en vazgeçilmez çocukluk anılarından biri de anne babanın yanında yatmak gelirdi.

Pek çok çocuk, bu iki insanın sıcaklığını hissetmekten dolayı mutluluk duyar. Besler bu duygu, hem çocuğu hem de anne ile babayı. Nilüfer için bu durumun ne ifade ettiğine gelince:

“Bebeklikte illaki olmuştur, annem ile babamın arasına girip yatmışımdır, ama böyle bir anım hiç gelmiyor aklıma... Fakat bunun yokluğunu hissettiğimi de söyleyemem. Zaten işin ilginç tarafı, ben ilkokulun başlarındayken babam bir kez daha yine yüksek tansiyondan kaynaklanan şiddetli bir burun kanaması geçirdi. Allahtan beyni değil, burnu kanıyor, böylece beyin kanamasından yırtıyordu.”

Bir kez daha burnunda tamponlarla uzun uzun evde yattı Cemil Bey.

Sonra Nilüfer’in anne ve babası yataklarını ayırdılar. Nilüfer bunları anımsarken bakışlarında birden çocuksu bir heyecan beliriyor ve anlatmasını sürdürüyor:

“Ben mesela eğer uyuyamazsam ya da canım sıkılırsa ya da o an yalnız olmak istemiyorsam, ‘Anne gel’ diye seslenirdim. O da gelir benimle yatardı. Şımarıklıktan yapıyordum aslında bunu. Her çocuk gibi...”

Cemil Bey, küçük Nilüfer, Lütfiye Hanım ve Doktor Eleni.

Ayşe Nazlı da yürümeye başladığı andan itibaren tıpkı annesi gibi yaptı ve halen de yapmaya devam ediyor.

Ama tam tersi annesini yanma çağıracağına, o gidip annesinin kocaman yatağına, onun sıcaklığına, koynuna giriyor.

“Bak anne sana bir şey anlatacağım” ya da “beraber uyumak istiyorum...” diyor.

Bir başka sefer ise “Ay! Rüyamda kötü bir şey gördüm, korktum” diyor. Sığındığı tek yer annesi oluyor.

Annesi ve annesinin ona daima açık o kocaman, güçlü, onu hayatın her türlü kötülüğünden, zorluğundan korumaya çalışan kolları...

Lütfiye Hanım kahkahası bol şen şakrak görünen bir kadındı.

Rum komşuları bayırlılardı onun bu kahkahalarına. Sabah kahveleri çok meşhurdu. Kahvenin yanına küçük tatlılar yapılır, sonra fincanlar kapanır, yalandan fallar bakılırdı. Sıcacık bir komşuluk vardı. İki gün görüşmeseler, birbirlerini özlerlerdi. Şimdi birbirine “Günaydın”, “İyi akşamlar”ı “Nasılsınız? İyi misiniz?”i bile çok gören apartman komşuluğuna benzemiyordu onların ilişkileri. Kimi zaman Lütfiye Hanım aşığıya, Madam Marika’ya iner, öteki komşular da oraya gelir, bazen hepsi birden yukarı çıkarlardı.

Zaten Rumları, onların kültürünü, hayata bakışlarını hep çok sevdi Nilüfer.

Bir de yemek kültürlerini elbette. Onların çok güzel yemekleri ve mezeleriyle daha çocukken tanıştı. İlk Rumca şarkılar ve keli-

melerle tanışması da o döneme denk gelir. Bir sürü Rumca kelime öğrendi, şarkılar bir de. Bir süre sonra kullanılmayan her şey gibi onlar da unutulmaya mahkûm oldular. Apartmanda tek Müslüman aile onlardı.

Mahalledekilerin de çoğu Rum'du. Onları anımsadığında tatlı bir gülümseme yerleşiyor Nilüfer'in yüzüne.

6-7 Eylül Olayları'nı anlatılanlardan, sanki kendi de yaşamış gibi, hayal meyal anımsıyor. Rumların evlerinin yağmalandığına ane ve babasının ne kadar üzüldüğünü bir de.

Annesinin anlattığına göre daha önce Rumca olan apartmanın adını daha sonra Keşişoğlu olarak değiştirmiş Marika'nın babası. Apartman onlarınmış çünkü.

O dönemde giden pek çok Rum'un arasında onların da arkadaşları ve dostları varmış. Pek çoğu huzursuz olduğu için Yunanistan'a göç etmişler.

Nilüfer'in 13 yaşına kadar yaşadığı Cihangir'deki en unutulmaz mekânlarından biri de annesiyle birlikte gittiği Beyoğlu'ndaki Balık Pazarı.

O zamanki Balık Pazarı ile şimdikini karşılaştırdığında şunları anlatıyor Nilüfer:

“Pek çok şey değişti elbette. O eski halini koruduğunu söyleyemeyiz. Ama bazı dükkânlar duruyor. Rum komşularımız bize tatlı ikram ederlerdi o küçük incirlerden incir reçeli yapıp. Yanında bir bardak su ve bir kaşıkla. Ondan alırdım yerdim ve üstüne de su içerdim. Ya da onların bir beyaz tatlısı vardı. Bergamotlu, sakızlı. Macun gibi bir şeydi. Ben ona bayılırdım. Annem Balık Pazarı'ndaki o dükkândan alırdı. Helvacı, mezeci gibi bir yerd. Geçen sene oraya gittiğimde dükkân hâlâ yerinde duruyordu. Ve ben dükkâna girdim. O zamanlar gencecik olan sahibi yaşlanmış. Onun oğluydu artık kasada duran. Onlara biraz çocukluk yıllarımdaki oraya ait anılarımdan söz ettim. Aynı adamlar ve aynı dükkân. Tuhaf bir heyecan yaşadım. O tatlıdan aldım. O kadar hoşuma gitti ki. Hâlâ hatırlıyorum; turfanda salatalık alınırdı mesela. Onun kokusu geliyor burnuma. Annem çirozlar alırdı. Onları bir süre sirkeli suda tutar, sonra da dereotlarıyla süsleyerek babama meze yapardı. Dört gözle beklerdim turfanda çileği çıkacak da alacağız diye. O kırmızı tablalar üstündeki yeşil yaprakların üzerine dizili balıklar, balıkların üstüne sarkan lambalar, onların ışıkları, buzun üstündeki bademler, o bağırış çağırış, o kuruyemişçilerdeki onlarca torba içindeki çeşit çeşit çerezler... Muhteşemdi benim için. Çocukken büyü-

lendiğimi anımsıyorum. Beni bıraksalar saatlerce orada zaman geçirirdim gibime geliyor. Sanıyorum annem de çok severdi orayı ve sık sık giderdik. Şimdi de aslında çok mutlu oluyorum bu tür yerlerde ve kendi alışverişimi yapmaya bayılıyorum.”

Lütfiye Hanım alışverişini yapar, yemeğini vaktinde hazır ederdi. Yemek yapmak onun için bir tören gibiydi. Bayılırdı yemek yapmaya. Sofrayı illaki vaktinde kurardı. İllaki bir çorbası, sıcak yemeği, pilavı ya da makarnası, yoğurdu, arkasından tatlısı olurdu.

Yani o tam bir ev kadınıydı.

Çamaşır makinesinin olmadığı dönemlerde annesinin elle çamaşır yıkadığını Nilüfer çok net anımsıyor. Eve haftada bir gün temizlik için kadın da gelirdi. Ancak Lütfiye Hanım Nilüfer’e, onun yanından telli duvaklı gelin gidinceye kadar hiç iş yaptırmadı.

Kıyamadı kızına...

Cemil Bey hastalanıyor

Cemil Bey ise işten geldikten sonra alkol alma alışkanlığından hiç vazgeçmedi.

Bu da elbette zaman içinde onun karaciğerinde problemler oluşmasına neden oldu.

Doktorlar içkiyi bırakmasını öğütledilerse de ve daha sonra içkiyi tamamen yasakladılarsa da, ne Lütfiye Hanım ne de minik Nilüfer onun akşamcılığını engelleyemediler.

“Ah Cemil, bırak şu lanet olası rakıyı dedim sana! Bak işte görüyor musun başımıza geleni? Hastalandın işte. Ama korkma bundan sonra daha dikkatli davranırsak bu hastalığı yenebiliriz. Hele şu ilaçlarını bir kullan, bak nasıl iyi gelecek karaciğerine, nasıl temizlenecek. Korkacak bir şey kalmayacak” dedi hep Lütfiye Hanım, ama bu hiçbir işe yaramadı.

Cemil Bey ise karaciğerinin iflah olmayacağından habersiz, işine gitmeyi sürdürüyor, ama her geçen gün daha da bitkin görünüyordu.

Gezmeyi çok seven Cemil Bey gitmiş, yerine tatil günleri evden dışarıya adımını atmayan, çizgili pijamalarını sırtından çıkarmayan bir adam gelmişti. Artık ne şarkıların eski tadı kalmıştı, ne de akşam yenen yemeklerin. Evin içinde hastane kokusu var gibiydi.

Kısa bir süre sonra kronik karaciğer rahatsızlığı, sarılıkla yer değiştirdi. Cemil Bey iyice yatağa düştü. Lütfiye Hanım sürekli ağlıyor, ama kızına gözyaşlarını göstermemeyi başarıyordu.

Nilüfer ise kötü bir şeyler olduğunu hissediyor, ama bir türlü parçaları birleştiremiyordu.

Bir gün eve yine aynı doktor geldi.

“Lütfiye Hanım, maalesef durum hiç iç açıcı değil.”

“Ne oldu doktor, ne oldu? Yapacak bir şey kalmadı mı yoksa?”

Lütfiye Hanım kendini tutamıyor, artık ağlıyordu. Ayakta sen-deleyince koltuğun kenarına ilişti. Kocaman kahverengi gözlerini açmış, korku içinde bir kendisine bir de doktora bakan kızının saçını şefkatle okşayıp “Hadi kuzucuğum odana git. Baban biraz hasta, gürültü yapma, hadi git dersini çalış” dedi.

Doktor için de zor bir durumdu, ama Cemil Bey’in sağlığı ger-çekten endişe vericiydi. Ve bunu onun en yakınıyla, eşiyle paylaş-mak zorundaydı. Genç kadının çaresiz, üzgün, başı önünde duru-şu ve söylediği her kelimeyi büyük bir ciddiyetle dinlemesi onu da üzüyordu.

“Lütfiye Hanım, Cemil Bey’in hastalığının siroza dönme ihtimali var. Maalesef evde kalmasının hastalığın hızla ilerlemesinden baş-ka bir şeye faydası yok. Onu hemen yarın hastaneye yatırmalıyız.”

Lütfiye Hanım daha o akşamdan topladı küçük çantasını. Çan-taya eşinin pijamalarını, iç çamaşırlarını, çoraplarını, terliklerini, havlularını yerleştirdi. Bir iki kitap da koymayı ihmal etmedi...

Cemil Bey artık hastanede...

Ve ertesi gün Cemil Bey hastaneye yattı.

Nilüfer tüm yaşamı boyunca hayatının en büyük travması olan o günleri net bir şekilde anımsıyor ve ağlamamaya çalışarak, za-man zaman yutkunarak, zaman zaman da suskunlaşarak babası-nı hastanede ziyaret edişini anlatıyor:

“Babamı hastaneye yatırdılar. Ben çocuğum, durumun çok da farkında değilim. Okula gidip geliyorum. Günler geçiyor. Annem bir gün beni karşısına alıp ‘Hastaneye beraber gidelim, baban se-ni bir görsün. Çok özlemiş’ dedi...”

O an işin ciddiyetinin farkında degildim.

‘Ben de babamı çok özledim’ dedim anneme.

Hastaneye, babamın yanına gideceğim için gerçekten çok memnundum.

O zaman belki de çocuk olmanın verdiği duyguyla bana çok kocaman görünen hastanenin kapısından içeri girdik. İlaç kokan koridorlarından geçtik. Pencere kenarlarında birtakım insanlar vardı. Başlarında kepleri olan hemşireler oradan oraya gidip du-

ruyorlardı. Babamı görünce gözlerime inanamadım. Ah babam, canım babam! Rengi nasıl olmuştu öyle... Neredeyse kahverengiye çalan bir sarıydı. Tuhaf, o güne kadar görmediğim bir renkti bu. Karnı şişmişti ve üstünde yine çizgili pijamaları vardı. Çok bitkin görünüyordu.

Sessizce babamın karşısında dikildim kaldım.

Sesim çıkmıyordu.

Hatta bu derin sessizliği bozmaktan korkar gibiydim.

‘Baba ben geldim’ diyemedim.

O ise bir süre sonra benim geldiği fark etti ve yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi.

‘Benim fındık kızım gelmiş’ dedi.

Ben dilim tutulmuş gibi, öyle dimdik, konuşmadan durmaya devam ettim.

‘Benim babam ne hale gelmiş böyle? Ne oldu benim aslan babama?’ diye soran gözlerle bakmayı sürdürdüm yalnızca.

Babam bakışlarımdaki bu soruyu çözmüş olacak ki, yine gülümsemeye çalışıp gözlerimin içine bakarak, belki de hayatının en zor yalanını söyledi:

‘Çok yakında iyileşeceğim. Kızımı gezmeye götüreceğim. Evimize döneceğiz.’

Bunun doğru olmasını kim bilir o an ne kadar çok istemişti...

Ben inanmış mıydım bilemiyorum şu an, anımsayamıyorum... Sanıyorum, babamın verdiği her sözü tuttuğu gibi bunu da tutacağını düşünmüşümdür. Üstelik o yaştaki bir çocuk için ölüm o kadar uzak bir duygu ki...

Babamın o haline o kadar üzülmüşken, birden aklıma annemle çok önce konuştuğumuz ve bana almasını çok istediğim o kırmızı ayakkabılar geldi.

Birden o ağır korku ve üzüntü dolu hava dağılmış gibi oldu.

‘Anne, hani bana o kırmızı ayakkabıyı alacaktık. Hani söz vermiştin?’ diye sordum.

Annem geçiştirmeye çalışarak, ‘Tamam kızım sonra alırız. Şimdi sus bakalım, bak baban hasta’ dedi.

Utanarak başımı önüme eğmişken babam, ‘Hadi bakalım Lütfiye Hanım, doğru Beyoğlu’na’ diye söze karışarak ağırlığını koydu.

Annem ne kadar ‘Sonra alırız Cemil...’ dediyse de ben çok heveslendim. Yüzümden belli ki büyük bir sevinç okunuyordu. Babamın bana bakarak hafifçe gülümsediğini hatırlıyorum.

Annem hastane dolabını açtı ve babamın cebinden biraz para aldı. Sonra da elimden tutarak beni dışarı çıkardı.

Azarlarcasına, 'Kızım baban hasta, sen ayakkabı diye tutturdun. Ne olurdu başka bir zaman alsaydık bu ayakkabıyı' diye söylendi.

Anneme utanarak baktığımı çok net anımsıyorum. Çocuk-tum, sonuçta bir şeyler olduğunu anlıyor, ama önemini kavraya-mıyordum.

Şu an annemin durumunu o kadar iyi anlıyorum ve bu kızgın-lığına öylesine hak veriyorum ki..."

Beyoğlu'nda bir iki ayakkabıcıya girip çıktılar.

Nilüfer beğendiği ayakkabıyı buluncaya kadar annesini peşin-de sürükledi ve nihayet aldıklarında Nilüfer'in yüzünde mutluluk, Lütfiye Hanım'da ise hüznü vardı.

Eve döndüklerinde Nilüfer'in içinde korkuyla karışık tuhaf bir duygu vardı.

"Ya babam ölürse" diye düşünüyordu. Sonra da bunun çok uzak bir olasılık olduğuna karar vererek o an rahatlıyordu.

Çünkü onun babası ölemezdi.

Ölüp, onu bırakıp çok uzaklara gidemezdi.

Böyle bir şey yapamazdı...

Onun babası hiç yapmazdı.

Onu üzmezdi...

Onun üzülmesini istemezdi...

Aradan birkaç gün daha geçti.

Nilüfer'in "Babam nasıl? Eve ne zaman gelecek? İyi mi?" soru-larına annesi hep "Baban daha iyi kızım, merak etme, hadi sen dersini çalış bakayım" gibi yanıtlar veriyordu.

Aradan birkaç gün daha geçtiğinde annesi onu bir kez daha karşısına aldı.

Çok üzgün görünüyordu... Hiç makyaj yapmıyor, saçını bile ta-ramıyordu.

"Bak Nilüferciğim. Seni birkaç gün teyzene bırakmak zorunda-yım. Çünkü ben babanın yanında kalmak istiyorum" dedi.

Küçük kız bu duruma hiç itiraz etmedi.

Annesiyle birlikte Kurtuluş'ta oturan Zekiye Teyzesinin evine gittiler. Zekiye Teyzesi de tıpkı annesi gibi çok güzel kadındı. As-ker ve eczacı olan kocası teyzesiyle evliyken bir başka kadına âşık olup onu terk etmişti. Nilüfer, hikâyesini çok dinlediği bu eniştesini hiç tanımanuştu aslında.

Teyzesinin iki oğlu vardı... Teyzesi daha sonraları bu iki çocu-ğuna tek başına bakıp okutmuştu. Ve iki oğlu da eczacı olmuş-tu. Lütfiye Hanım kardeşinin hayattaki bu dik duruşuyla ve ço-

cuklarının eczacı olmalarıyla çok övünürdü.

Okula bir süre teyzesinden gitti geldi...

İlk bir iki gün değişiklik hoşuna gitti. Ancak sonra evini, odasını özledi.

Aklı hep babasındaydı. Annesinden ise hiç ses yoktu.

Neredeyse bir hafta sonra Lütfiye Hanım, Nilüfer'i almak için kız kardeşinin evine gitti.

Bitkindi, çok üzgündü, çok zayıflamıştı.

Kızına belli etmemeye çalışıyordu, ama perişandı.

Nilüfer annesiyle eve dönerken babasının da evde olacağını tahmin ediyor ya da bunu çok istiyordu. Sanıyordu ki evde yine hep birlikte olacaklar, üçü birden masaya oturup yemek yiyecekler ve birlikte şarkılar dinleyeceklerdi.

Belki de babası biraz hasta olduğu için daha çok evde kalacak, o da böylece babasıyla daha uzun zaman geçirecekti.

Bu yüzden eve dönerken mutluydu.

Ancak anahtarla evin kapısını açıp içeri girdiklerinde evde derin bir sessizlik vardı.

Ölüm sessizliği olduğunu nereden bilebilirdi ki küçük kız?

Heyecanla babasının odasına gidip kapısını açtı. Ama oda boştu.

Korktu...

Bütün neşesi kaçtı. Canı sıkıldı. Dokunsalar ağlayacaktı.

"Anne, babam niye eve gelmedi?" diye sordu, sessizce olmadı bu soruşu... Hesap ister gibiydi.

"Baban hasta kızım, biraz daha hastanede kalacak" diye belli belirsiz yanıt verdi Lütfiye Hanım.

"O zaman hastaneye gidelim. Ben babamı çok özledim, onu görmek istiyorum..." diye isyan etti Nilüfer.

Annesine söz geçiremeyeceğini anlayınca da tepinmeye ve ağlamaya başladı. Lütfiye Hanım gözyaşları içinde onu kucaklayıp sakinleştirmeye çalışırken "Baban iyi değil kızım. Seni onun yanına alamazlar. Bak beni de eve gönderdiler. Biraz zaman geçsin beraber gideriz olur mu?" dedi.

"Söz mü?" dedi Nilüfer ağlamasının arasında.

"Söz" dedi Lütfiye Hanım kocaman bir yalan söyleyerek.

Ne olursa olsun o henüz on bir yaşındaydı ve annesine inanması son derece doğaldı. Aksi düşünülemezdi bile. Oysa şimdiki akıyla, o güne geri döndüğünde Nilüfer annesini suçlamaktan asla vazgeçemediğini görüyor. Kendisini annesinin yerine koydu-

ğunda, asla onun gibi yapmayacağını düşünüyor.

“Kızımı karşıma alır, her şeyi bir bir anlatırdım” diyor.

Evet, belli ki Lütfiye Hanım Nilüfer kadar yürekli değildi.

Küçük kızına bu haberi vermek istemedi.

Onun bu gerçeği kaldıramayacağını düşünüyordu çünkü.

Hassas, babasına bu kadar düşkün olan Nilüfer’in şimdilik bunu bilmemesi gerektiğine inanıyordu.

O bile bu ölüme inanamazken ve bunun şaşkınlığını üzerinden atamamışken küçük kızına bunu anlatamazdı.

Onun bunu kaldıramayacağını düşünüyordu.

Uzun uzun düşünmüştü ve yapması gerekenin bu olduğuna karar vermiş, kızına yalan söylemişti.

Oysa onun gerçeği anlatmak için çocuğun anlayacağı o dili bulamaması, Nilüfer’in hayata olan güvenini sarstı.

Bu bilinmezlik, babasına bir türlü ulaşamama onun yaşamında bir dönüm noktası olmuştu.

Babasını her soruşunda annesi tarafından oyalanmak, hep başka konulara dikkati çekilerek yanıt alamamak onu üzdü...

Hem de çok üzdü.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Lütfiye Hanım Nilüfer’i karşısına alarak, “Hadi hazırlanalım kızım. Bugün babanın ofisine gideceğiz” dedi.

Özenle Nilüfer’in saçını taradı. Kendisi de gayet ciddi bir şekilde giyindi. “Ah Cemil, ah...” diye iç geçirerek kızının elini tuttu, evden çıktılar.

Lütfiye Hanım yolda hiç konuşmadı. Ürkütücü derin bir sessizliği vardı. Tek bir sözcük söylemedi ve kızının hiçbir sorusuna yanıt vermedi. Sıkıntılı ve tuhaf bir yolculuktan sonra nihayet babasının ofisine vardılar.

Tuhaf bir şeyler olduğu belliydi. Orada tanımadığı pek çok kişi vardı. Avukat, muhasebeci ve daha önce hiç görmediği birtakım insanlar.

Nilüfer acı gerçeği o an, o odada fark etti.

Neler olduğunu bu yabancı kalabalık içinde anlamak, babasının öldüğünü haberlerde dinler gibi öğrenmek onun hayatında yediği en adamaklılı şamar oldu.

Belki de babasını göreceğini umduğu büroda, artık babasından sonsuza kadar ayrıldığını öğrenmişti.

Birileri bir şeyler söylüyor, bazen birbirlerinin sözlerini kesiyorlardı. Sesler uğultu gibiydi.

Hiçbir şey anlamıyor gibiydi.

Babasının öldüğünden emin olduğu o an sustu...

O an hiç tepki vermedi.

Çünkü kimse ağlamıyor, bağırıyordu.

Duygularını ilk kez böylesine kontrol ettiğini hatırlıyordu.

Aslında en çok onun canı yanıyordu.

Babasına en fazla onun gereksinmesi vardı...

Babasını kimse onun kadar özlemeyecek, babasının yokluğu kimsenin canını bu kadar çok yakmayacaktı.

Küçücük bir çocuk olarak, içinden bağırarak, isyan etmek, ortalığı birbirine katmak, oradan kaçmak geliyordu, ama sustu, öyle sakın sakın oturdu.

Kocaman bir insanmış gibi, her şey çok normalmiş gibi sustu.

Hiçbir şey olmanmış gibi davrandı...

Kilitlenmiş gibiydi, düğümlenmiş gibi hatta.

Kımıldayamıyordu.

Betona dönüşmüştü sanki.

“Ne olur Tanrın, babanı yeniden iyileştir. Lütfen Tanrım, babam eskisi gibi olsun. Lütfen Tanrım, beni babasız bırakma...” diye babasının iyi olması için ettiği dualar geldi aklına.

Demek ki Tanrı onu ve dualarını duymamıştı.

Tanrı’nın verdiği sözü tutmadığını düşündü.

Tanrı’ya küstü içinden...

Nilüfer sakın durmaya devam etti. Annesiyle misafirliğe gittiğinde de böyle olurdu. Annesi onu nereye oturtursa oturtsun, orada öylece dururdu. Kımıldamazdı. Lafa karışmazdı. Öylece dinlerdi, bakardı. İçinde bir teyp vardı sanki, konuşulanları yaşananları kaydederdi.

Şimdi de aynı şey oluyordu.

Küçücük yüreğinde isyan vardı, korku, üzüntü, kızgınlık, ama o öylece duruyordu.

Elleri kilitlenmiş, dişleri kenetlenmişti...

Nefes alamaz gibiydi...

Hızlı hızlı nefes alıyordu.

Her şeyi içselleştiriyordu. O anı içinde saklıyordu.

Nihayet Cemil Bey’in vasiyeti okundu. Nilüfer orada iki büyük adam ve bir genç kızla karşılaştı. İşin daha da vahimi aslında onların kardeşleri olduğunu öğrendi...

Onlar babasının daha önceki evliliklerinden olma çocuklarıydı.

Cemil Bey’in çocuklarıydılar yani.

Nilüfer küçücük aklıyla değerlendirmeler yapmaya çalışıyordu.

Bu hayatının en üzüntülü anında birden iki abisi ve bir ablası olduğunu öğrenmişti, ama onlar gelip onun elini bile tutmamışlardı.

Yıllar sonra annesi kardeşleri olduğunu babasının isteği yüzünden sakladıklarını söylemişti ona. Hatta onların resimlerini Nilüfer görür de üzülür diye ortadan kaldırmışlardı.

Bu ofiste yaşadıkları ve öğrendikleri, Nilüfer'in hayatı boyunca yaşadığı önemli travmalardan biri oldu...

Yalnızlıktan boğulur gibi olduğu zamanlarda başka kardeşleri olduğu ondan gizlenmişti. Bunu bu şekilde öğrendiği an minik kalbinin nasıl örseleneceğini, hırpalanacağını ne yazık ki hesaplayamamışlardı.

Nilüfer, babasına çok benzeyen, adı Orhan olan ve yalnızca miras meselesi yüzünden o an orada olan ağabeyine sarılmak istedi. Onda baba sıcaklığını hissedeceğini düşündü. Adının Gülsevin olduğu söylenen genç kadın ise ablasıydı... Kanada'da yaşıyordu ve o da yalnızca miras meselesi yüzünden oradaydı. Küçük ağabeyinin adı ise Tevfik'ti.

Nilüfer bir gülücük aradı bu kasvetli görüşme sırasında.

Ablasının ve ağabeyinin hiç olmazsa gelip onlarla tanışacağını düşündü. Oysa kim bilir nasıl bir bilinmez, yaşanmamış ya da yaşanmış duygular vardı ki ona "merhaba" bile demediler. Gelip dokunmak bir yana yüzüne bile bakmadılar.

Ne yanağını okşayan oldu ne de yüzüne gülümseyen.

Donuk, resmi, mesafeli bir ortam vardı.

Herkes işe gelmiş gibiydi.

Ağlayan, hıçkıran, ağıt yakan yoktu. Sevgisizlik vardı yalnızca orada.

Lütfiye Hanım ise dik durmaya çalışıyor, gözlerinden akan bir iki damla yaşı kimselere göstermek istemezmiş gibi elinin tersiyle siliyordu. Kızının elini bir an bile bırakmıyordu.

Kızı artık onun için her şey demekti...

Anne, baba, eş, evlat, tüm aile...

Cemil Bey'in malvarlığı çocuklar ve Lütfiye Hanım arasında pay edildi.

Bir süre sonra herkes ayağa kalktı ve bu iş de böylece tamamlanmış oldu.

Cemil Bey'in gayrimenkulü yoktu, nakit olarak biriktirmeyi tercih etmişti her zaman. Oysa Lütfiye Hanım defalarca bir ev satın almaları için yalvarmıştı kocasına. Ancak Cemil Bey ticaret yaptığı için parasını bankada tutmak konusunda çok kararlıydı. İşleri de iyiydi, geçinmeleri güzeldi... O yüzden gayrimenkul ala-

yım diye bir düşüncesi ya da geleceğe dair bir korkusu yoktu. Biraz da kanaatkâr olmalarından kaynaklanıyordu herhalde.

Nilüfer babasının çocukluğunu merak ediyordu.

Babasının doğup büyüdüğü, Üsküdar Sultantepe'deki o koskocaman konağı aradı yıllar sonra. Bulamadı. Dadılarla, hocalarla büyüyen babasının o konak günlerine ait kim bilir ne anıları vardı Nilüfer'le paylaşamadığı... Oysa ne çok bilmek isterdi bunları. Ancak dönem değişince elde ne para kalmıştı, ne de konak... Ne dadılar kalmıştı, ne de özel ders veren hocalar...

Cemil Bey'in gençliği çok çalışarak geçmişti... Ama başarmış ve hayata tutunmuştu... Şimdi onun yaşamı boyunca biriktirdiği paraları paylaşmak üzere bir araya gelmişlerdi... O yoktu ve onun alın teri paylaşılıyordu. Lütfiye Hanım, elinde mendili sürekli gözünden akan yaşları siliyordu...

Lütfiye Hanım Nilüfer'in elini sıkıca tutarak merdivene yöneldi... Nilüfer kızgın ve öfkeliydi. Bu o güne kadar hissettiği en büyük kızgınlık duygusuydu. Kafasının içinde bir sürü soru vardı sorulmayı ve yanıtlanmayı bekleyen.

Bir an annesinin elini bırakarak ve sanki birden yirmi yaş büyümüşçesine, "Babamın öldüğünü bana niye söylemedin?" diye hesap sordu.

Sesinin çok yüksek çıktığını anımsıyordu. Bu anı ne zaman düşünse o küçük kızın dramına ağlamak istiyordu. Ağlıyordu da çoğu kez. Çünkü on bir yaşındaydı ve bunu kaldıracabilecek gücü vardı. Bunu bilmek hakkıydı. Son bir kez babasına sarılmak, onunla kucaklaşmak hakkıydı.

Babasına "hoşça kal" demesine engel olmuştu annesi.

Babasına ait anılarındaki son fotoğraf, ayakkabı almak için ondan izin aldığı andı.

Annesine ateş saçan gözlerle bakıyordu.

Altdudağı bükülmüş, gözyaşları bütün yüzünü ıslatmıştı.

"Babamın öldüğünü niye bana söylemedin?" dedi bir kez daha...

Oysa Lütfiye Hanım kızını bu acıdan korumak adına babasının ölümünü saklamıştı.

Genç ve acılı kadın, yaptığı hatayı o an fark etti.

Kızının, babasının ölümünü bir haber bülteninden öğrenmesi gibi bir şey olmuştu bu. Bunu hesaplayamamıştı. Nilüfer'in, bu on bir yaşındaki küçük kızın bu şoku böylesine yoğun yaşayacağını

düşünememişti. Oysa Lütfiye Hanım Cemil Bey'in öldüğü gün, onun cenaze töreninde hep kimsesizlikten yakınmıştı. Başını dayayıp ağlayacağı o omzu ebediyete uğurlarken acıdan yüreği kavrulmuştu. Küçük kızına bunu belli etmemek için bağrına taş basmıştı. Ama işte bir kez daha iyi niyet taşları, ana kızın cehenne me giden yolculuğuna tanıklık etmişti...

Yıllar geçip koca bir kız ve de kocaman bir kadın olduğunda dahi "Ah şimdi babam olsaydı beni anlardı" diye düşündü Nilüfer. Kocaman bir kadinken kalbi sevgilisi tarafından kırıldığında babasının onu korumasını istedi. Gelip yanağını, saçını okşamasını, gözünden akan yaşı yerine koymasını istedi. Böyle zamanlarda babasına koştu. Mezarının başında onunla dertleşirken belli belirsiz bir onay bekledi sanki. Kayıtsız şartsız sevgi istedi. Kırık ve hüznünlü yanının şefkatle onarılmasını bekledi. Bu eksikliği sadece babasının kapatacağını düşündü...

Nilüfer o gün, babasının öldüğünü öğrendiği gün annesine küstü. O günden itibaren annesiyle arasına kocaman bir duvar ördü. O günden itibaren aynı evde yaşayan iki yabancıya döndüler. O günden itibaren belki de çocukluğunun en keyifli, en masum şımarıklığından vazgeçti ve bir daha annesine, geceleri ne kadar korkarsa korksun "Anne yanıma gel" diye asla seslenmedi.

Annesiyle hayatına dair hiçbir şeyi paylaşmadı. Hüznüleri ve sevinçleri hem öksüz hem yetim kaldı. Hasta olduğunu bile hep sakladı annesinden... Astım krizlerini tek başına aşmaya çalıştı.

Nilüfer aslında o gün, babasının öldüğünü öğrendiği gün bir manada annesini de öldürdü yüreğinde ve kendini kocaman bir yalnızlığın koynuna attı.

Lütfiye Hanım hep kızına sokulmaya çalıştı.

Hep bu yalnızlaşmayı yok etmeye uğraştı, ama bir türlü başaramadı. Nilüfer sıkıntılarını olduğu gibi, sevinçlerini de paylaşmadı annesiyle. Böylece ne sevinçler çoğaldı, ne de dertler azaldı...

Lütfiye Hanım zaman içerisinde Nilüfer'e babasının ölümünü niye sakladığını anlatmaya çalıştıysa da kızı onu hiç dinlemedi.

Annesinin yanında babasını düşündüğü, özlediği, anımsadığı için hiç ağlamadı.

Bu durumu, bu ölümü bir süre sonra kabullenmiş gibi göründü.

Ancak o dönem en çok istediği şey evde yalnız kalmaktı. Çünkü duvarda babasının kocaman bir resmi vardı...

Annesi kapıdan çıkar çıkmaz Nilüfer berjer koltuğun tepesine

çıkıp babasının duvardaki resmini yerinden çıkardı. Kırılmasından korkarak usulca koltuğa oturdu ve babasıyla karşılıklı gelecek şekilde resmi kucağına yerleştirdi. Eskiden babası kızıyla göz göze gelebilmek için yere çömelirdi. Oysa şimdi Nilüfer babasının gözlerine bakabilmek için onu kucağında tutuyordu.

“Babacığım, seni çok özledim. Canım babacığım, nerelerdesin? Niye beni bırakıp gittin?” diye hem kendi kendine konuşmaya, hem de ağlamaya başladı. Resme sıkı sıkı sarıldı, onu kucakladı. Babasının yanaklarından öptü. “Sen de beni özlüyor musun babacığım? Ah babacığım neden gittin? Neden beni yalnız bıraktın” diye çaresizce söylendi.

Hep babasının onu annesinden çok daha iyi anlayacağını ve ona hak vereceğini düşünüyordu.

Çünkü o hep babasına benzediğini düşünürdü. Huyu, suyu, kaşı, gözü, ağır duruşu babasına benzerdi.

Babasının bir tanecik kıızıydı o. Şimdi onsuz nasıl yaşayacaktı?

Sonra babasının resmini koltuğa koyup, “Dinle bak, şimdi senin için şarkı söyleyeceğim” dedi.

“Benim babam, güzel babam, beni al kollarına. Kucağında okşa beni, şarkılar söyle yine... Halen kulağımda çınlıyor tatlı sesin, benim babam, aslan babam, kalbimin en güzel yerindesin...”

Bu ve benzeri sahneleri o kadar çok yaşadı ki Nilüfer... Bazen geceyarıları yatağının başucunda duran babasının resmine sarılarak korkularını bastırmaya çalıştı, bazen de en büyük sevinçlerini ve korkularını onunla paylaştı.

Sarılarak uyuduğu o resmin, sabah nasıl olup da eski yerine kalktığını hiç düşünmedi Nilüfer.

Annesinin hem o resme hem de hayattaki en sevdiği kınalı kuzusuna bakarak, onu uyandırmaktan korktuğu için usulca ağladığını hiç görmedi Nilüfer.

Ve bu tramvayı asla atlatamadı.

Şimdi 50’li yaşlarda bile kapanmamış bir yara babasının kaybı ve onu öğrenme şekli.

Annemi çok sevdim...

Cemil Bey ölünce Lütfiye Hanım kızını her şeyden ve herkesten korumak için bir pantere dönüştü. Herkesten kızına bir zarar geleceğini sanıyordu. Kimseye güvenmediği gibi kızına da güvenemiyordu. Kendisi dışında herkes yanlış yapar gibi geliyordu

ona. Sanki herkes kötülük yapmak için kollarını sıvamış, tuzaklarda yerini almış ve Nilüfer'i bekliyordu.

Nilüfer hayata dair bir şey bilmediğini kabul etse de, annesinin bu tavrından bunaldığı için hayatı boyunca kendisine doğru gelen şeyleri yaptı... Kendi rüzgârının, kendi bulutlarının, hayallerinin peşine takıldı hep.

Ama ilerleyen zaman içinde gördü ki, zaten bu aldığı kararlar hep anne ve babasının yaşam içinde ona verdiği doğruların bir yansımasıydı. Onlardan aldıklarını içselleştirmiş, kendi doğrusu olarak yaşamıştı.

Nilüfer annesini yeterince sevmiş miydi? Bugün bu soruya verdiği yanıt o kadar net ki:

“Annemi hep sevdim. Bir evlat olarak ona karşı görevlerimi hep yerine getirdim. Ama içimdeki sevgiyi ona sarılarak ya da ‘anneciğim’ diye yanaklarından öperek göstermedim, gösteremedim. Sanki hep bir şeyler beni alıyordu, engel oldu. Koca kadındım, kendi kendime ‘Ben annemi seviyor muyum? Ölse üzülmüyor muyum?’ diye sorardım.

Şimdi şundan eminim. Annemi kaybettiğimde hayatım artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak. Şu anda hayal bile edemediğim bir boşluğa düşeceğimi biliyorum. Çünkü tamamen sahipsiz olacağım o gün. Ama vicdanım hep rahat olacak bu eksik yaşanmış sevgilerin yanı sıra... Görevlerini gerçek anlamda yerine getirmiş bir evlat olmanın o huzurunu duyacağım daima.”

Aslında kız çocukları ile anneleri arasında hep böyle bir geçimsizlik, kızgınlık öfke olduğu bilinir, bunu anneler kendi cephelelerinde, kızları da kendi pencerelerinde yaşarlar.

Farkına varmadan acıtırılar birbirlerini, kanatırlar... Aralarında bitip tükenmek bilmeyen bir egemenlik yarışı vardır. Aslında Lutfiye Hanım ile Nilüfer arasında da böyle bir durum, böyle bir rekabet vardı.

Ancak babasının ölümüyle ilgili annesinin yanlış yaptığı konusundaki düşüncesi hiç değişmemiş Nilüfer'in.

“Annemin beni koruması, hele babamın ölümünü saklayarak koruduğunu düşünmesi çok sağlıksız bir durum. Özü filan yok bu işin. Bunu öğrendiğimde yıkılacağımı düşünerek sakladığı doğru, temeli elbette iyi ve benim daha az üzülmemle ilgili. Ancak çok kocaman bir yanlış. Ben bunu elbette öğrenecektim. Bıraksaydı da o anı sıcaklığına yaşasaydım. Canlandırmalar yapmasaydım, küçücük kız çocuğu olarak babamın nasıl öldüğ-

Annesine özenip gözlük takan küçük Nilüfer.

nü, cenazesinin nasıl olduğunu hayal etmeye çalışmasaydım. Psikoloğa gittiğimde bunun bende çok derin bir iz bıraktığını hayretler içinde gördük. Tamamlanmamış bir olay olarak kaldı babam. Ona son bir kez sarılabilmeyi o kadar isterdim ki... Belki bana bir şeyler söyleyecekti. Belki yanağıma son kez dokunacaktı, öpüp koklayacaktı beni...

Veda edemedim ona...

Üstelik ben zeki bir çocuktum. Duygularım da çok güçlüydü. Şimdi Ayşe Nazlı'ya bakıyorum da, o henüz on yaşında ve her şeyin farkında. Ben on bir yaşındaydım ve dünyayı biliyordum. Ben aslında annemin beni karşısına alıp acı da olsa, zor da olsa bu gerçeği bana anlatmasını isterdim."

Nilüfer on bir yaşında iki ciddi kayıp yaşayarak, daha o yaştan itibaren hayata, insanlara karşı duvarlarını örme seçti.

Aslında her an yanında duran annesini de çok özledi.

Annesinin dizinde yatmayı, ona sarılmayı çok özledi.

Annesinin o dünyanın en güzel sıcaklığını hissetmeyi özledi.

Hep bu duyguları kuytularında, yasak gibi kendi kendine yaşadı. Annesinin ona sarılmasını istediğinde, annesi bunun için canını verecekken, burnunun direği sızlarken, gözyaşları pınarlarında birikmişken onu hep itti. Hep böyle zamanlarda o anne oldu, küçük porselen bebeği de Nilüfer.

Babasını kaybettikten sonra teyzeleri ve amcası onları hiç yalnız bırakmadı. Babasının bıraktığı parayla Lütfiye Hanım'ın birkaç daire almasına karar verildi. Birinde onlar oturacak, ötekilerden gelen kira geliriyle de geçimleri sağlanacaktı.

Lütfiye Hanım, öldükten sonra ona buna muhtaç olmalarına, maddi bakımdan sıkıntı çekmelerine izin vermediği için kocasına hep minnet duydu...

Artık annesi Cihangir'de değil, Şişli'de oturmak istiyordu. Aile büyükleri buna karar vermişlerdi.

Ve Şişli'de ev aranmaya başlandı.

Nilüfer için bu ikinci büyük yıkım olacaktı. Oradan ayrılmayı hiç istemiyordu. Cihangir onun anavatanı gibiydi. Ayrıca babasından sonra ilk aşkıdan da kopmak istemiyordu. O zamanlar bu duygunun aşk olduğunu sanıyordu. Ufacık bir yürek kıpırtısı o yaş çocuğu için aşktan başka ne anlama gelebilirdi ki? Şimdi ise yalnızca kırık dökük bir gülücük, bu aşk sandığı duygu.

O anlara geri dönüyor Nilüfer yüzünde hınzır ama mutlu bir gülümsemeyle...

Nilüfer bir gün odasına kapanmış, kapıyı da kilitlemişti. Annesi evden gitmişti, ama aniden geri dönebilirdi. Pencereden, bakkalın köşesinde yüzünü yukarıya doğru kaldırmış oğlan çocuğuna baktı ve ona el salladı... Sonra utandı ve perdeyi çekti. Ancak iki dakika sonra yine perdeyi aralayıp çocuğun orada olup olmadığını kontrol etti...

Bu esmer, sıksa oğlan onun ilk aşkıydı...

Hemen renkli kalemleriyle defterinden kopardığı bir sayfaya kenar süsü yapmaya koyuldu. Çiçeklerle ve kalplerle, kalplere batmış oklarla dolu sayfaya "Nasılsın? Ne yapıyorsun? Beni özledin mi?" diye yazdı. Sonra onu avcunun içinde buruşturarak aşağı attı... Oğlan bir müddet kâğıdın arkasından koşturdu. Nilüfer buna hem çok güldü, hem de kâğıdı bulamazsa diye üzüldü. Aşk itirafını birilerinin çalmasından korktu. Oğlan sonunda

mektubu buldu ve ona el salladı. Sonra Nilüfer koşarak annesinin bakkal sepetini aşağı sarkıttı ve oğlanın mektubunu yukarı çekti.

Heyecanla kâğıdı açınca şu notu okudu:

“Seni özledim. Ben seni seviyorum. Ya sen beni?”

Nilüfer aşağı bakıp “Evet” der gibi el salladı.

Kalbi heyecandan yerinden çıkacak gibiydi...

Bütün aşk bu kadardı.

Hep mektuplar ve annesiyle birlikte yürürken arkadan takip eden gözler, belli belirsiz sallanan eller...

Nilüfer bu yüzden oradan taşınmak istemiyordu işte...

Ama bir süre sonra Şişli’de apartman satın alındı ve anne kız oraya taşındılar. Nilüfer hiç unutmadı bu çocuksu duyguyu ve onun yol açtığı heyecanı. Sonraki aşklarında da kalbinin böyle çarpmasını istedi ve aşktan öte başka hiçbir şey aramayışına bu ilk deneyim neden oldu...

Kendini korumanın yanlış yolu...

Aslında kızının kendisine cephe alması Lütfiye Hanım’ı hiç bezdirmedi. Hep belli etmeden kızının önünde, arkasında, yanında oldu. Nilüfer hep kendi başının çaresine bakıp yaşama karşı kendi direnç formüllerini yaratırken, pısırik biri olmamanın ne kadar değerli olduğunu gördü. Annesinin boyunduruğu altına girmiş, kendi başına bir şey yapamayan kızlardan biri olmadı asla.

Annesine karşı bu kadar dayanıklı olmaya özen göstermesi onun fevri olmasına neden oldu. Küçük bir tepkiyle geçirtililecek olaylara kocaman kocaman tepkiler gösterdi.

Aslında bu davranış şekli onun hayatında hep vardı.

Daha çok gençken, belki de babasının ölümünden itibaren kendini korumak adına, üzülmemek, kırılmamak, ezilmemek adına kalkanlarını geliştirmişti. Olduğundan farklı gösteriyordu kendini. Kırılğanlığını ancak yakın çevresindeki insanlar bilirlerdi.

Dışarıdan bakıldığında duygularından çok mantığıyla hareket eden biri izlenimi veriyor Nilüfer. Ancak, çocuklar için yaptığı onca çalışma, UNICEF iyi niyet elçiliği, sokak köpeklerine sahip çıkışı, kimseye söylemeden muhtaç insanlara yaptığı yardımlar onun bu anlamda gizli yüzünü açığa çıkaran çalışmalarından bazıları.

Kendisini bu şekilde daha güçlü tutacağına ve daha az kırılacağına inandırmıştı bir zamanlar. Zaman geçtikçe Nilüfer'in de bazı sivrilikleri törpülenmişti.

Nilüfer bunları düşününce kendi haline gülümsüyor.

Keşke elinde olsa, herkese kendini korumanın tek yolunun bu olmadığını anlatabilse.

Kendini açabilmenin, duyguları ortaya dökebilmenin aslında bazen ne kadar değerli olduğunu anlaması zaman almıştı. "Keşke bu kadar zaman yitirilme, keşke ben de yitirmeseydim" diyen iç sesine hak veriyor...

"Ama ben büyüdükçe de eski halimden eser kalmadı. Eski-den mümkün mü ben bir insana 'Seni seviyorum' diyeceğim? Demezdin kesinlikle. Duygularımı laflarla ifade edebilen birisi değildim. Okulda kompozisyon birincisi olurdum hep, yazarak daha çok ifade edebilirdim kendimi. Asla duygularını konuşarak ifade eden bir insan değildim. Bunu büyüdükçe öğrendim. Şimdi öyle değilim yani. Özellikle yakınlarım tarafından gördüğüm olumsuz bir davranış, fevri tepki vermeme neden olabiliyor. O zaman sertleşebiliyorum da. Otomatik olarak gardımı alıyorum yani. Güçlü görüneceğim iddiasında oluyorum. 'Peki, sen nasıl istersen' deyip gözyaşı dökmek yerine, 'Sen bunu nasıl yaparsın! Yaparsan yap, gidersen git!' şeklinde hemen savunmaya geçiyorum. Bunu bilinçli yapmıyorum ama. Bana karşı biraz dikkatli olmak lazım. Ama karşımdakinin yerine kendimi koyup düşünebilen de bir insanım. Onun için karşımdaki insandan da bunu bekliyorum. Belki biraz bencilce, ama beni anlamalarını istiyorum."

Aslında bu tavır iş hayatında da hep olan bir şeydi. Böyle bir mesleğe "iş" demek ne kadar doğru bilinmez ama, o şarkı söylerken, öncesinde sonrasında, mutfağında gerçekten disiplinli olmayı seviyordu.

Karşındakilerin, muhatap olduğu insanların da, iş arkadaşlarının da disiplinli olmasını istiyordu.

Bir de, belki de en zoru, olabildiğince az hata, hatta sıfır hata istiyordu. Zaman zaman da "En doğru benim doğrum... son sözü ben söylerim" yanlısına düşüyordu.

Çünkü hep kusursuzluk peşindeydi.

Çünkü birlikte olduğu insanların kusursuz olmalarını istiyordu.

Ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordu.

Zaman içinde bu tarafını bayağı bir törpülemiş. Şöyle geriye

dönüp baktığında, “Hem de bayağı” diye düşünüyor.

Kusursuzluğun, sıfır hatanın, mükemmelin peşinde koşarken en büyük zararı aslında kendisine verdiğini biliyordu. Sinirleniyor, öfkeleniyor, bağırıp çağırıyor, sonra da öfkesinden dolayı ayrıca üzüntü yaşıyordu.

Bir de eğer o çalıştığı insanla duygusal bir bağı varsa, “Bunu nasıl düşünemedi benim için” gibi işin duygusal tarafından bakıyordu. “Demek ki beni önemsemiyor” diyordu.

Aslında bu konuda çok yanıldığı da oluyordu. Hayattaki en büyük kavgaların aslında doğruların çarpışmasından kaynaklandığını zaman içinde çözdü. Çünkü onunla çalışan herkes için o çok önemliydi. Herkes işini en doğru şekilde yapmaya çalışıyordu. Ama kimi zaman iş arkadaşlarını seçerken kendisi de hatalar yapıyordu.

Yani onun da yanlış doğruları vardı.

Belki de en iyi yanı, zaman zaman fevrileşse de eski haline dönmemesinin uzun zaman almaması.

Aslında en büyük avantajı belki de patron olmayı iyi bilmesi. Bir de gerçekte ne kadar iyi bir insan olduğunun yanındakiler tarafından yeterince bilinmesi.

Yakınları, “Şimdi geçer...” deyip onun sakinleşmesini ve öfkesi için “kusura bakmayın” demesini bekler.

Nilüfer’de kin duygusu yok. Ancak çok canı acırsa ve bilerek isteyerek zarar vermek isteyen olursa, bunun karşısında o da melek değil. Uzak durur. Ona zarar vermez, ama ilişkisini keser.

Ama bunun dışında mesai arkadaşları onun sırdaşları. Birlikte yemeğe giderler, şehir dışında olduklarında zamanları varsa gezlerler...

Minik minik hediyeler alır onlara.

Çok sayıda arkadaşı yok, ama güvendiği dostları var.

Üstelik çok güvendiği insanlar bunlar.

Zaten çevresinde bir sürü insan olsun, onu pohpohlasınlar istemiyor. Arkadaşlarıyla arasında hiç öyle bir durum yok.

Ne kendisi yapıyor, ne de yapılmasını istiyor. Her şeyini paylaştığı, neredeyse bütün sırlarını bilen arkadaşları var. Bunların da sayısı ya iki ya üç.

Bir sürü samimiyetsiz ilişki yaşayacağına, daraldığında gerçekten güvendiği bir insana içini açmak, ondan da bunun karşılığını almak önemli onun için.

Onun için dürüst, şöhretinin peşinde olmayan, onu doğru yön-

Bircan Usallı Silan, Nilüfer ve asistanı Tülin.

lendirmek isteyen, hatalarını da yüzüne söyleyebilecek kişi, arkadaş çok önemli.

Yoksa tanıdık olmak çok daha farklı bir durum.

Nilüfer için arkadaşlık bu kadar değerliyken kendisinin de iyi bir arkadaş olduğunu bilmesi içine en çok sinen şeylerden biri.

Nilüfer'in sır tutma konusunda çok güvenilir olduğunu onu tanıyan herkes bilir. Ona herkes her şeyini söyleyebilir. Yakın arkadaşları da bunu bilirler ve kendileri için çok özel olan şeylerini onunla paylaşırlar. Hiçbir zaman ortalık karıştırıcı bir insan olmamıştır. Mümkün olduğu kadar adil bir insan olup iki tarafın da haklı ve haksız olduğu yanları söyleyip yapıcı olmaya çalışan bir tabiatı var.

İkili ilişkilerde ise empatiden yanadır Nilüfer.

Çoğu insan "Empati hayattaki mutluluğun tek yolu" gibi büyük laflar eder. Ancak empatinin ne demek olduğunu farkında bile değildirler.

Nilüfer'e gelince, o bunu uygulamaya çalıştığını söylüyor. Yakın çevresi de bunu biliyor.

Empatiyi tüm hayatına yaydığını söylemek ne kadar doğru olabilir ki? Ama uygulamaya çalıştığını söylemek çok daha yerinde olacaktır hiç kuşkusuz.

Nilüfer son birkaç yıla kadar belki çok siyah-beyazdı.

Ya “evet”ti ya “hayır.”

Ya hep ya hiç...

Ancak bir süredir kendini bu konuda eğitmeye, büyütmeye çalışıyor.

Ama yine de, o da biliyor ki bu konularda halen bencil.

Oysa “İstediği ilginin ve sevginin verilmesi, kafasından geçen bir şeyin karşıdaki tarafından hemen hissedilip yapılabilmesi mümkün değildir.” Bunu biliyor.

Eskiden bu noktada bazen empati yapmayı unutuyordu.

Karşı taraf onun hissettiklerini ya da beklediklerini yapmayınca da böyle bir beklenti içinde olduğu için mutsuz oluyordu.

Belki de bu yüzden bir süredir Nilüfer hayatında grilere yer vermeye, grilerin de hayatta olabileceğine kendini inandırmaya çalıştı, halen de çalışıyor.

İnsanların tüm bunları öğrenerek sindirmesi, kabul edip hayatının içine sokması bazen kırk, bazen de elli yılını alıyor. İşte bu yüzden Nilüfer insan ömrünün bu kadar kısa olmasını bir türlü anlamıyor. Ona göre, “Bu hayat gerçekten de daha uzun olmalı. Bir kere su içinde 100 sene olmalı.”

Bu cümlelerin Nilüfer’in en vazgeçilmez cümlelerinden biri olduğunu artık hepimiz biliyoruz.

Ve en az yüz yaşına kadar yaşamaya kararlı olduğunu...

Çünkü ona göre 20’li yaşlarda insanlar son derece akılsız.

Ne yaptığı işin kıymetini biliyor, ne aşkın kıymetini biliyor, ne insanın, ne ananın, ne babanın. O kadar farkında değil ki, o kadar kafasında yeller esiyor ki...

Hayat hep böyle geçecek sanıyor. Hep çok genç, çok güzel, sağlıklı olacağını ve sorumluluk duygusunun ağırlığını hissetmeyeceğini sanıyor.

30’lu yaşlarda ise; işinde, hatta aşкта da çok hırslı oluyor. Sonra bu yıllar da hızla, yaşam içinde kendi yerini bulma mücadelesiyle yitip gidiyor.

40’lı yaşlardan itibaren insan daha bir oturup düşünmeye, daha kendi içine dönmeye başlıyor. 40 yaşından itibaren sorgulamalar başlıyor. Ben neyim, kimim, bundan sonra ne olacağım, neler yaşayacağım gibi.

O kendi sorgulamasında gerçekten güzel bir hayat yaşadığını biliyor ve geriye dönüp baktığında yüzü rahat bir ifadeyle aydınlanıyor.

O boş bir hayat yaşamamıştı.

Hem işinde, hem de duygu dünyasında...

Duygu kapılarını kapatmamış, ot gibi yaşamamıştı. Hayata küsmemişti.

Son yıllarda, belki ilişkilerden, aşktan çekinmeye ve korkmaya başlamıştı.

Daha önceleri, 50'li yaşlardaki insanların, "Aman istemem. İlişki mi, asla! Ben böyle çok rahatım ve mutluyum" demelerine çok şaşıırıyordu.

Bir dönem o da bunu söyler olmuştu.

Elbette kısa bir dönem...

İlişki "gel" deyince gelen, "git" deyince giden bir sokak kedisi değildi ki... Kediler konusunda da uzman olduğundan yine en iyi bilenlerden biri o olmalı.

Kaldı ki sokak kedisi bile kendi istediği zaman gelir, istemediğinde gider.

İtalyan Kız Ortaokulu yılları

Nilüfer 1967'de İtalyan Kız Ortaokulu'na başladı. Çünkü babası onun hep bu okulda okumasını istemişti. Kendisi İtalyanlarla iş yapıyordu ve kızının orada bir geleceği olacağını düşünüyordu.

Oysa şimdi babası yoktu, ama Nilüfer bir anlamda onun vasiyetini yerine getiriyordu.

Okulun ilk günü anne kız birlikte gittiler.

Nilüfer sıraya girerken Lütüye Hanım orada bir ağacın gölgesinde durup, gözleri dolu dolu töreni izledi. "Ah keşke sevgili Cemil de hayatta olsaydı da, kızımızın bugününü görebilseydi" diye iç geçirdi.

Sonra kızıyla göz göze gelebilmek için çaba sarf etti ve Nilüfer'in ona el sallayarak "Hadi git anne artık" diye işaret ettiğini gördü.

"Ah benim cadı, tatlı, inatçı keçim. Ah benim minik çiçeğim... Allah rast getirsin inşallah" deyip kızına el salladı ve kocaman bir gülüş armağan ederek oradan ayrıldı.

Nilüfer mutlu bir okul dönemine başladı. Sabahları erkenden evden çıkıyordu. Okula servisle gidiyor yine servisle dönüyordu. Bazen arkadaşlarıyla servisin pencerelerinden dışarı sarkıyor, avazları çıktığı kadar bağırarak şarkılar söylüyorlardı...

Nilüfer sınıfın vasat öğrencilerinden biriydi ama onun esas popülaritesi tuvaletlerde söylediği şarkılardan kaynaklanıyordu. Te-

neffüslerde tuvalete gittiklerinde kalem kutusunu mikrofon gibi tutarak, o dönemin ünlü şarkıcısı Mina'nın şarkılarını söylüyordu. Tuvaletteki yankıyı çok seviyordu Nilüfer. Buna tanık olan arkadaşları onun sesinin ne kadar güzel olduğunu okulda yaymaya başladılar.

Bir kere boş bir derste arkadaşları ondan şarkı söylemesini istediler. Onun da canına minnetti bu durum. Derhal mikrofon yerine geçen kalem kutusunu aldı ve sıranın üstüne çıktı. Başladı şarkısını söylemeye. Bu onun kalabalık önünde verdiği ilk sınavdı. Henüz 13 yaşındaydı ve o şarkı söylerken sınıf derin bir sessizliğe büründü.

Rahibelerden biri hızla kapıyı açtı.

“Ne oluyor burada? Kapatın şu radyoyu hemen...”

Bütün sınıf gülmeye başladı. Rahibe sıranın üstündeki Nilüfer’le göz göze gelince, “İn çabuk oradan! Müzik yetmiyor, bir de şarkıcı taklidi mi yapıyorsunuz?” diye kükredi. Ancak son kelimesini yutması gerektiğini Nilüfer’in yüzüne bakınca anladı...

“Sen mi söylüyordun yoksa?”

“Evet rahibe...”

Rahibenin gri yüzü birden aydınlandı.

“Evet, sesin gerçekten çok güzel. Ama yine de senden şimdilik susmanı isteyeceğim. Teneffüste devam edersin, oldu mu?” dedi

Nilüfer böylece resmi onayı da almış oldu.

O günden sonra Nilüfer teneffüslerde sınıf sınıf dolaşıp şarkı söylemeye başladı. Sürekli çağrı ve istek alıyordu.

İtalyan Kız Ortaokulu hazırlık sınıfında.

Nilüfer okulunu, arkadaşlarını çok seviyordu. Okulda hem zenginler vardı hem de orta halliler. Oradaki arkadaşlarını hiç unutmadı Nilüfer... İlk küfrünü oradaki kız arkadaşlarından öğrendi, dostluğun ne demek olduğunu, sırdaşlığı, paylaşmayı ve daha pek çok şeyi de...

İtalyan Kız Ortaokulu'nda tarih, coğrafya, yurttaşlık bilgisi ve Türkçe dersleri Türkçe, fen dersleri ise İtalyanca okutuluyordu. Belki de ilköğrenlik yıllarından kalan en güzel anılar bu okula ait. Zaten Nilüfer o günleri anlatırken yüzündeki ifadede, o yaramaz kahverengi gözlerinde küçük kız çocuğu hayat buluyor...

O günlere ait şunları anlatıyor Nilüfer:

"Fenle ilgili derslere Suora Antonia gelirdi. Hepimizin çok çektiği, çok sert bir kadındı... Bana da hep 'Signorina Yümlü' derdi... Dili ancak bu kadarına dönerdi. Onunla derste göz göze gelmemeye çalışırdım. Çünkü hiçbir zaman derse kalkma hevesim olmadı benim..."

İtalyanca dersine ise Suora Terasa gelirdi. Sınıftaki bütün kızlar hayran hayran onu dinlerdik. Hayallere dair çok konuşurdu. Çok hoş, çok güzel bir kadındı.

Zor, gerçekten çok zor bir okuldu. Benim için okul kavramı İtalyan Kız Ortaokulu'yla eşanlamlıdır. Ağahamamı'ndaki binasında iki kademeli bahçesi vardı. Teneffüslerde yakantop ile voleybol oynardık. Daha sonraları çocuk yıldız olarak ünlenen Parla Şenol da bizim sınıftaydı, benim iyi arkadaşımdı ve sınıfın en yaramaz, en afacan kızıydı."

Nilüfer okul yaşanı boyunca hiç kopya çekemedi... Bunu kendine yakıştıramadığı için değil, beceremediği için yapmadı.

Ama bir keresinde hiç ummadığı kadar ve bir daha asla olmadığı ve olamayacağı kadar cesur davranıp karnedeki notlarıyla oynadı. 4-5 zayıfı, eline geçirdiği bir kurşunkalemle iyi not haline dönüştürdü. Çünkü annesinin bu zayıfları gördüğünde kıyamet koparacağını biliyordu. Düzeltilmiş karneyi annesine verdiğinde Lutfiye Hanım bunu anlamadı... Ya da en azından Nilüfer böyle olduğunu düşündü. Çünkü anlamamak mümkün değildir böyle bir şeyi. Hangi anne olsa bunu anında anlar. Örneğin Nilüfer... Ayşe Nazlı böyle bir şey yapsa, anında durumu çözer...

Aslında Nilüfer o gece korkudan doğru dürüst uyuyamadı bile. Hep kâbus gördü.

Düzelttiği notlar birden eski haline dönüşüyordu kâbusunda. O düzeltiyordu, ama karne annesinin eline geçtiğinde notlar eski halini alıyordu.

Gece karneyi yine düzeltti. Bu kez gerçek haline çevirdi notları. Böylece biraz daha huzur buldu.

Ertesi gün okula döndüğünde karneyi geri verdiği de öğretmenleri değişikliklerin farkına varmadılar.

Belki ara karne olduğu için kimse buna dikkat etmedi, belki de onun yüzüne vurmadılar... Ama Nilüfer bu olaydan gerekli dersi aldı.

Hayatı boyunca yaptığı ilk ve de son sahtekârlık bu oldu. Çünkü o kâbusu bir kez daha yaşamaya ne yüreği yeterdi, ne de gücü... Ve insanların bu tür yalanlarla asıl sahtekârlığı kendilerine yaptıklarının farkına çok erken yaşta vardı.

Tüm bu yaşlardaki kız öğrencilerin en büyük dertlerinden biri de kıyafetleridir. Bu okulda da durum farklı değildi. Onların en önemli dertlerinden biri de diz altında olması gereken etekleriydi. Kızlar bundan hiç hoşlanmazlardı. Ancak forma tek parça olduğu için de yapacak çok fazla şeyleri yoktu.

Ancak yüzlerini güldüren şeyler de vardı elbette. Bunlardan biri de İtalyan Lisesi'nden gelen erkek öğrencilerdi. Bazen okul bahçesinde, çoğu zaman da okul çıkışında gerçekleşen karşılaşmalar onlar için çok önemliydi. Çoğu kez bakışmak bile yeterdi bu çocuklar için.

Kızlar için bu inanılmaz renkli ve heyecan dolu bir an demektir. Ertesi gün bunun üzerine uzun uzun konuşurlardı.

Ester –ona kendi aralarında Eti derlerdi– Nilüfer'in en yakın arkadaşıydı.

Lütfiye Hanım'a karşı kale gibi kullandığı bu arkadaşıyla o kadar çok şey yaşadı ki Nilüfer...

Annesi erkek arkadaşıyla çıkmasına izin vermediği için, daha doğrusu bir erkek arkadaşı olduğunu bile bilmediği için Nilüfer tatil günleri evden Eti'yle çıkar, erkek arkadaşıyla buluşur, sonra yine Eti'yle geri dönerdi...

Ve iki kız arkadaş bu duruma çok gülerlerdi. Evden ayrıldıklarında ve geri dönerken bu denli neşeli olmalarının nedeni biraz da yaptıkları bu kaçamak olurdu. Uzun uzun birbirlerine bu ilkençlik flörtlerinden söz eder, bazen yanlışlıkla olan ya da öyleymiş gibi davrandıkları dokunmalardan inanılmaz heyecan duyarlardı.

Okulda en sevdiği ders resimdi... Haftada bir saat olan resim dersi ona asla yetmezdi... Çünkü gerçekten resim yapmak onu mutlu ederdi. Renklerin büyüğü ve iç içe geçen renklerin başka

Nilüfer okulun çayında şarkı söylüyor.

hallere bürünmesinden çok etkilenirdi. Yeşilin maviyle birleştiğinde mor olması, onu eğlendirirdi.

Ve okul servisi olan o eski model Doch marka minibüste en çok o şarkı söylerdi.

Arabanın camlarından kimi zaman kollarını sarkıtırlar, kimi zaman kafalarını çıkarıp yapmamaları gereken bir şeyi yapmanın zevkini yaşarlardı.

Bir aşk hikâyesi...

“Dünya Dönüyor” şarkısını dinlediğinizde, seslendirenin hayattan demini almış, pek çok tecrübe yaşamış biri olduğunu düşünmüş olabilirsiniz. Bu dem almaktan çok, Nilüfer’in doğasında var olan duygunun sesine yansımaysdı. Ne yaşadığı çocukluk aşkları ne ayrılıkları ne de hayatın kendisiydi nedeni. Babasının ölümü, yaşadığı travmalar ruh halini şekillendirmiş olabilirdi. Çocukluğunda Cihangir’deki adını “mutluluk apartmanı” koyduğu evlerinin karşısındaki İtalyan ailenin yakışıklı oğluna âşık olmuştu bir kez de.

Kendisinden yaşça büyük komşu oğluna duyduğu karşılıksız, çocukça aşk, camdan bakıp yolunu beklemekle sınırlıydı.

Ele ele tutuştığı, gezip sinemaya gittiği ilk sevgilisi Şişli'de oturdukları sırada olmuştı. 15 yaşında o zaman için “büyük aşk” dediği bir şey yaşıyordu. Mahalleden arkadaşı olan bu çocukla yaşadıklarını, “O zamana göre acılı ve zor bir aşktı” diye anımsıyor Nilüfer.

Çünkü çocuk onu, annesi Nilüfer'i geceleri sokağa bırakmıyor diye terk etmişti.

O zamanlar aşkı kendi kendine yaşıyor gibiydi Nilüfer. Belli sınırlarda yaşıyordu çünkü. Annesi bir jandarma gibi başında beklerdi. İzin almak uğraş gerektiren bir işti. Ancak sonraları biraz daha büyüdüğünde “Arkadaşlarımla sinemaya gidiyorum” diyerek diskoya gidebilmişti birkaç kez. O dönemlerde Club 33 ve Hydromel en popüler diskolardı. Amaçları dans etmek değildi çoğu zaman, ama aşkın verdiği heyecanla gitmek istiyordu işte...

Aşk Nilüfer için sınırı olmayan, içinden geldiği gibi yaşanması gereken, mantığı çarçabuk duygularından atıveren bir kavramdı.

Aşkın olduğu yerde Nilüfer'in mantığı işlemiyordu. Frensiz, dizginsiz, disiplinsiz yanından vuruyordu aşk onu. Disiplinli Nilüfer ile âşık Nilüfer'in duygu çatışması onu çok yoruyordu.

Her şeyi evirip çeviren, mantıksız adım atmayan, zorlayıcı yanı, âşık frensiz Nilüfer'i durdurmak için çabalıyor, Nilüfer de hep kalp ile akıl arasında kalıyordu.

İlk platonik aşkı yakışıklı İtalyan'dan sonra hayatındaki seçimlerini yakışıklılık, güzellik, boy gibi kavramlarla yapmamıştı Nilüfer. Aşk hiç ummadığı biriyle de yaşayabileceği bir duygu alışverişi idi.

İlk öpüşmesini sorduğumda ise yüzü kızararak “Ayıp böyle şeyler...” diye geçiştiriyor. Bunu yazmak gerektiği konusunda ne kadar ısrarcı olduysam da başarılı olamadım ne yazık ki...

Zaten o zamanlar genç bir kız ile erkeğin arasında geçebilecek en şiddetli ilişki el ele tutuşma ve gözü iyice döndüğünde yanığın yerini şaşırp dudağa değen öpücüktü.

İtalyan Kız Ortaokulu'nun 2. sınıfındayken tesadüfen *Hafta Sonu* gazetesinin altın ses yarışması açtığını okudu. Henüz on beş yaşındaydı... Annesine söylemeden gazetenin formunu doldurdu ve beklemeye başladı.

Ancak bir gün annesinin karşısına geçti ve son derece kararlı

bir tavırla “Anne, ben ses yarışmasına katılıyorum... Sakın hayır deme, başvurduğum bile...” dedi.

Lütfiye Hanım kızının sözünü hiç kesmeden dinledi...

“Tamam kızım, yanındayım... Seni destekliyorum” dedi.

Kızının yanaklarından öptü ve ona şans dinledi...

Nilüfer kulaklarına inanamadı. Annesinin suratına şaşkın şaşkın baktı.

Ama Lütfiye Hanım gayet sakin ve soğukkanlıydı.

Nilüfer beklediği kavga olmadığı için neredeyse düş kırıklığına uğramıştı.

“Nasıl yani, kızmadın mı?”

“Hayır kızmadım. Seni destekliyorum. Başvuruda bulunurken de söyleseydin kızmazdım. Yani ben yanındayım. Ama Kemal Amcana ne deriz?.. O izin vermez ki.”

“Olsun ona da söyleriz. Önemli olan senin benim yanımda olman.”

Lütfiye Hanım tedirgindi; o kızını destekliyordu, ama Cemil Bey’in kardeşi bu duruma ne diyecekti?

Nilüfer bir an, çok kısa bir an amcasıyla yaşadığı o anlara geri dönüyor.

Amcası noterdi ve babası öldükten sonra onlara sahip çıkmış, annesi her türlü hesabı ona vermişti. Bu amcası daha önceleri, yani Cemil Bey yaşarken ise, cezaevleri genel müdürüydü ve Ankara’da yaşıyordu.

Hatta Türkiye’de ilk çocuk ıslahevlerini kuran kişi amcasıydı. Bir keresinde ona kalmaya gittiklerinde, amcası onu makam arabasıyla bu ıslahevine götürmüştü. Orada çocuk mahkûmları, onların yaşadığı yeri, kütüphanelerini, seralarını görmüştü. Etrafta dolaşan çocuk mahkûmlar amcasına “baba” diye hitap ediyorlar, amcası da onların her biriyle tek tek ilgileniyordu.

Düzgün ve iyi bir adamdı aslında...

Bir keresinde de yine amcası tarafından hukukçular için İmralı Adası’nda kurulan kampa annesiyle birlikte gitmiş, on gün orada kalmışlardı. Şimdilerde Abdullah Öcalan ve başka birkaç mahkûmun bulunduğu bu adada, o zamanlar kampta kalanlara mahkûmlar hizmet ediyordu.

Bu Nilüfer ve annesi için gerçekten inanılmaz bir yaşam deneyimi olmuştu. İyi davranış sergileyen mahkûmlar orada, onların arasında dolaşıyorlardı...

Amcası onu çok severdi. Üstelik çocuğu yoktu ve abisinden

Noter amca, disiplinli ve sevgi dolu.

kalan tek hatıra olduğu için Nilüfer'in üstüne titrerdi...

Kemal Bey, daha sonra İstanbul'a dönmüş ve noterliğe başlamıştı. İstanbul'a geldiği andan itibaren de hep onlarla ilgilenmişti.

Nilüfer tekrar ses yarışmasıyla ilgili anılarına, annesiyle konuşmasına dönüyor.

"O iyi bir adam. Belli olmaz, günün birinde o da bize kızmaktan vazgeçer anne."

"Umarım kızım... İnşallah..."

Nilüfer inanamıyordu. En büyük engel gibi gördüğü annesi, onun şu an en büyük destekçisi olmuştu.

İçi rahatladı.

"Biliyor musun Nilüfer, ben de senin gibi bir ses yarışmasına girmiştım. Radyo sınavına..."

Nilüfer inanmaz gözlerle annesine baktı.

"Nasıl yani? Niye bunca yıl benim bundan haberim olmadı?"

"Bilmem ki işte, üstünü çizdim ondan herhalde. İstanbul Radyosu'nun açtığı sınavlardan birine girmiştım ve kazanmıştım. Sonra kayıt için bir stüdyoya gittim. Babanla da orada tanıştık zaten. O da benim sesimi çok beğendi."

Nilüfer keyifle arkasına yaslandı. Belki de ilk kez annesiyle bu kadar özel şeyleri paylaşıyordu.

"Sonra babanla birbirimizden hoşlandık. Ancak baban radyo

sanatçısı olmamı istemedi. Ya evliliği ya da radyoyu tercih etmemi istedi. Ben de aşktan yana tavır koydum ve babanı seçtim.”

Nilüfer annesine “Pişman mısın?” diye sormadı... Çok merak ettiği halde sormadı. Ama annesinin çok güzel bir sesi olduğunu biliyordu. Çok güçlü. Çok da güzel bir kadındı.

Eğer babasına rastlamasaydı, belki de bir Müzeyyen Senar, Hamiyet Yüceses olacaktı... Kim bilir?

Annesinin şarkı söylemek için, babasının İtalya’dan getirdiği makaralı teybe sesini kaydetmek için neden o kadar hevesli olduğunu o zaman daha iyi anladı. Ona acıdı, üzüldü...

Lütfiye Hanım koltuktan kalktı. Kızının omzuna “Ben yanıdayım, buradayım, hiç korkma seni destekliyorum kızım” dercesine elini koydu ve ona gülümsedi.

Derken beklenen telefon geldi. Ahizeden gelen ses, “Kızınız henüz 15 yaşında, ama eğer anne olarak siz izin verirsiniz, yani muvafakatnameyi imzalarsanız yarışmaya katılabilir” diyordu.

Anne kız ertesi gün Nilüfer okuldan gelir gelmez, üstlerine başlarına son derece özen göstererek giyindiler. Lütfiye Hanım dikkat çekmeyen, ama onu otoriter ve disiplinli gösteren bir kıyafet seçti. Nilüfer ise mini bir etek. Çünkü o zaman mini çok modaydı ve tüm genç kızlar öyle giyiniyordu. Üstelik arkadaşları da onun bacaklarını çok güzel buluyor, mini eteği ona çok yakıştırıyorlardı. Aslında bu hiç değişmedi ve mini etek ona hep çok yakıştı.

Cağaloğlu’na gittiler bir taksiye atlayıp...

Onları o dönemin ünlü magazin gazetecilerinden ve ölünceye kadar dostu olarak kalan Ergil Tezerdi karşıladı.

Lütfiye Hanım kendisine uzatılan muvafakatnameyi imzalar-ken heyecandan yaprak gibi titriyordu. Bir anne olarak, kızının hayatının artık çok değişeceğini ta derinden hissediyordu. Kızının, o biricik kuzusunun yaşamında her şey altüst olacaktı. Yarışmayı kazansa da, kazanmasa da pek çok şey değişecekti. Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı.

Derken yarışma günü geldi.

Lalezar Kulübü’nün önü yüzlerce gençle kaynıyordu.

Sırayla hepsini içeri aldılar... Yarışmacılara Durul Gence orkestrası eşlik edecekti.

Nilüfer çok heyecanlandı bunu duyunca. Türkiye’nin en önemli müzisyenlerinden biriydi Durul Gence ve o, az sonra onun orkestrasının eşliğinde şarkı söyleyecekti.

Bu yetmezmiş gibi Nilüfer jüride Ajda Pekkan'ın da olduğunu duydu oradaki kalabalıktan. Kulaklarına inanamadı. Çünkü Ajda'ya olan hayranlığı had safhadaydı. Onun ve Hülya Koçyiğit'in gazetelerde çıkan resimlerini kesip saklıyordu. Ajda Pekkan'ı görecek olmak onu çok heyecanlandırırdı. Sahnenin arkasından Ajda'yı izlemeye başladı...

Bu arada yarışmacı gençler arka arkaya sahneye çıkıp şarkılarını seslendiriyorlardı. Sahnede tek piyano vardı ve herkes şarkıları yarım yarım söylüyordu. Jüri şarkıları taklit ederek söyleyenlerden hoşnut olmuyordu, bu her hallerinden belliydi.

Jüride Ajda'dan başka Şehrazat, Fecri Ebcioğlu, Sezen Cumhur Önal, Nino Varon, Alpay, Doğan Şener vardı...

Nilüfer İtalyan okulunda okuyor olmanın etkisiyle o yıl San Remo yarışmasında üçüncü olan şarkıyı seçti söylemek için.

“Sıra şimdi de Nilüfer Yumlu'da...”

Adının anons edilmesiyle Nilüfer sahnede buldu kendini. O andan itibaren neredeyse kırk yıl boyunca en büyük heyecanları, onurları yaşadığı, alkışları aldığı sahneye ilk adımını attığı andı bu...

Lütfiye Hanım heyecandan elindeki mendili buruşturuyordu. Dua ediyor, Tanrı'dan kızına yardımcı olmasını istiyordu.

Nilüfer önce bir yutkundü. İçinden sesini akort etmek geldi. Bir iki ıhı ıhı yaptı. Ama bu kararı kendi vermişti ve ringde sıra ona gelmişti işte.

Adının anons edilmesinden sonraki beş saniye içinde tüm korkusunu bir kenara bıraktı ve şarkısını söylemeye başladı.

O başladığı an ciddi bir sessizlik oluştu.

Herkes susmuştu. Herkes nefesini kesmiş gibiydi.

Derken “Teşekkür ederiz” diyen bir ses Nilüfer'in şarkısını yarıda kesti ve sahneye başka bir yarışmacının gelmesi için anons yapıldı.

Nilüfer o an ne hissettiğini anımsamıyor, ama bir an için jüriye baktığını anlatıyor.

Nilüfer'in gözü tüm jüriyi dolaşırken Ajda Pekkan'a takıldı. Ajda ona sessiz bir alkış işareti yaptı. Yüzü gülüyordu ve belli ki onu beğenmişti.

Bu şahane bir ipucu oldu onun için. En azından o an rahatlatıldı onu. Ve Ajda'nın ona özel ilgi göstermesi sevincini katladı.

Gün sonunda 5 erkek ve 5 kız yarışmacının finale kaldığı açıklandı. Bu isimler arasında Nilüfer Yumlu da vardı.

Daha sonra yapılacak elemeler konser alanlarında ve halk önünde yapılacaktı.

Ve sonucu halkoyları belirleyecekti.

Bu defa ikişer şarkı seslendirecekti finalistler.

Lütfiye Hanım'ın hem korktuğu, hem de istediği şey başına gelmişti. Kızı artık kendi hayatını yaşamak üzere elinden uçup gitmek üzereydi. Ana kız kucaklaştılar. Ancak bu öyle kaburgaların hissedildiği, hangi yüreğin çarptığı belli olmayan bir sarılma değildi. İçlerinden böylesi geçse de yaşadıkları bu değildi. Çünkü Nilüfer, annesi gibi duygularını doludizgin göstermeyi sevmiyordu. Ya da ona göre böyle olması gerekiyordu.

Anne kız eve döndüklerinde hemen ikinci elemeye hangi şarkıların söylenmesi gerektiğini tartışmaya başladılar. Nilüfer, İtalyanca bir şarkının yanı sıra Ajda Pekkan'ın o sıralar pek de meşhur olmayan "Ben Bir Köylü Kızıyım"ını seslendirmek istiyordu.

Ancak Lütfiye Hanım bunun riskli olduğunu düşünerek kızına karşı çıktı ve "Sensiz Yıllarda"yı seslendirmesi gerektiği konusunda görüş bildirdi.

Ve böylece şarkılar tespit edildi. Ancak yarışmadan üç gün önce ufacık bir soğuk algınlığı Nilüfer'in sesinin gitmesine neden oldu. Anne kız hemen doktora gittiler. Çok kuvvetli bir antibiyotiğin yanı sıra Lütfiye Hanım, ballı ıhlamurlar, ılık sütler ve yumurtalarla kızını yarışmaya hazırladı. Nilüfer ise "Ölsem daha iyi" diye düşünüyordu. Artık bilenmişti ve illaki birinci olmak istiyordu. İlk gün elenseydi bu kadar önemsemeyecekti. Ama şimdi onun için çok önemli bir hale gelmişti bu yarışma. İçinden sürekli kızgınlığını dile getiriyor, kendi kendine küfrediyordu.

Nihayet ikinci eleme gecesi geldi çattı. Bu kez halkın önünde söyleyeceklerdi. Ajda Pekkan ve Beyaz Kelebekler de konuk sanatçılardı... İşte Ajda'yla ilk kez o zaman aynı kulisi paylaştı.

Deli gibi onu izlemeye başladı. Saçını taramasına, kirpiğini takışına, makyaj yapmasına tanık oldu.

Ondan sonra kırk yıl boyunca aynı şeyleri yaşayacağını hiç düşünemedi. O an aklında yalnızca Ajda Pekkan'a olan hayranlığı vardı. Bu yüzden onun her hareketini dikkatlice izliyordu.

Sahneye çıktığında önce İtalyanca şarkıyı seslendirdi. Sesi biraz detone oldu, ama seyirciden aldığı alkış onu mutlu etti, moral verdi. İkinci olarak ise aynı annesinin söylediği gibi "Sensiz Yıllarda"yı seslendirdi. Alkış kıyamet koptu.

Lütfiye Hanım yine sahnenin gerisinde kızına dua etmekle meşguldü.

Hayata tutunma nedeni, baharı, tek güzelliği, tek neşesi olan kızını dinleyenler alkış yağmuruna tutmuşlardı.

Yüreği kabardı...

“Hey ahali, bu dev sesli küçük kız benim kızım! Duyduk duyamadık demeyin!” diye bağırmak istediye de, sevinçten akıttığı iki damla gözyaşıyla yetindi...

Bu duygusal anını kızına göstermedi.

Çünkü Nilüfer sevmezdi duyguların böyle aleni yaşanmasını. Ve kızı yine görmedi.

Üçüncü eleme Yeşilyurt'ta, son eleme ise şimdilerde Cemil Topuzlu olarak anılan Açık hava Tiyatrosu'nda yapıldı.

Finalin misafir sanatçısı ise Hümeysra idi...

Nilüfer artık sahne deneyimi kazanmıştı. Artık sahnede çok daha iyiydi. Kendine daha çok güveniyordu ve bu finaller onun için oyun değildi. İstiyordu ki, bu yarışmanın sonunda birinci gelen kendisi olsun. Bu duyguyla sahneye çıkıyordu. Ve son gece aldığı alkış ona ilaç gibi geldi. Halk onu şimdiden sevmeye başlamış, o daha sahnede görüldüğü an alkıştan yeri göğü inletir hale gelmişti.

Yarışmanın sonuçlarının yine Lalezar'da açıklanacağı bildirildi... Bunun için özel bir gece daha düzenlenecekti...

Daha önce finallerde giymek için annesiyle birlikte Beyoğlu'na gitmişler, şantuk bir kumaş almışlardı. Altına da fantezi ayakkabı bulmak için Kapalıçarşı'nın yolunu tutmuşlar, üstü transparan, etrafı beyaz deri, yüksek topuklu, arkası açık bir ayakkabı almışlardı.

Eve çağırdıkları terziye bu kumaştan kolsuz, yuvarlak yaka, çan etek, üstüne papatyalar aplike edilmiş bir kıyafet diktirmişlerdi.

Ama bu gece hepsinden farklıydı.

Eğer birinci olduysa sahneye çıkıp şarkı söyleyecekti. Yani Nilüfer bu gece çok güzel olmalıydı. Şimdiye kadarki en şık ve en güzel haliyle sahneye çıkmalıydı. O yüzden anne kız alışveriş yapmak için bir kez daha Beyoğlu'na çıktılar...

“Anne, Vakko'ya bakalım mı?” diye sordu Nilüfer, biraz tereddütlü ama istekli davranarak.

“Vakko mu? Çok pahalı değil mi kızım?” dedi Lütfiye Hanım, hem kızının hevesini kırmaktan, hem de Vakko'da karşılaşacağı fiyatlardan korkarak...

“Lütfen anne, eğer birinci gelirsem zaten para kazanacağım ve herkese güzel görüneceğim, eğer gelmezsem söz, bir sene elbise almam. Söz...”

Güldü Lütfiye Hanım kızının bu tatlı şımarıklığına ve ona “hayır” diyemedi.

Güle oynaya Beyoğlu'na gittiler. Ve başka yerlere bakınmadan doğruca Vakko'ya girdiler.

Anne kız pek çok kıyafete baktıktan sonra Nilüfer içlerinde en sade olanı beğendi.

Bu beyaz, kendinden desenli, uzun kollu dümdüz bir elbiseydi. Lütfiye Hanım başka giysiler beğendiyse de kızına hiç müdahale etmedi. Nilüfer ayakkabılara baktıysa da, daha sonra evdeki ayakkabılardan birinin bu kıyafetin altına gayet iyi olacağını düşünüp yeni bir ayakkabı almadı.

Bu karardan sonra Nilüfer, nasıl olsa ayakkabıya para harcamadığını da düşünerek, beyazı biraz renklendirmek amaçlı, bir de kayısı rengi bir eşarp aldı boynuna sarmak için...

Bu onun için çok özel bir geceydi... Bunu gayet iyi hissediyordu.

Yüzlerce kişi çok özenli giyinmişti. Kadınların hepsinin saçları yapılı, yüzleri makyajlıydı. Topuklu ayakkabıları ve minik çantaları vardı kıyafetlerini tamamlayan. Bir de takıları elbette.

Erkekler ise takım elbiseleri içinde, briyantınli saçları ve kibar tavırlarıyla göz alıcıydılar. Yemek servisini yapan garsonlar bile çok şıktilar.

Konuklar yemeklerini yerken hepsi çok kibar ve güzel görünüyordular.

Bu, Nilüfer'in hayatında o ana kadar gördüğü en güzel davetti.

Türk sanat müziğinin paşası Zeki Müren ve güzelliğiyle herkesi büyüleyen Türkân Şoray da davetliler arasındaydı.

Her şey çok hoş ve çok güzeldi, ama heyecandan Lütfiye Hanım'ın ve Nilüfer'in boğazından tek bir lokma bile geçmiyordu. Sonuçlar açıklanmaya başlandığı an salonu yine derin bir sessizlik kapladı.

Beşincinin, dördüncünün, üçüncünün anonsu yapıldı. Nilüfer'in adı okunmamıştı halen... İkincinin adı açıklanırken Lütfiye Hanım o gece onlarla birlikte Lalezar'a gelen komşusunun elini öyle bir sıktı ki, kadın günlerce acı çekti...

"Ve yarışmanın birincisi, altın sesin galibi Nilüfer Yumlu..."

İşte bekledikleri anons buydu. Salonda alkış koptu. Herkes birincinin Nilüfer olması gerektiğini düşünüyordu. Büyük bir heyecan içinde olan Nilüfer sahneye nasıl çıktığını bile anlayamadan orkestra çalmaya başladı ve o da şarkısını seslendirdi...

Herkesin yürekten katıldığı ve alkışladığı bir başarıydı bu. Âdeta bir şehir efsanesi haline gelmişti.

Henüz on beş yaşındaydı ve bu yarışmaya annesinin izin kâğı-

dıyla girmişti. Ancak Nilüfer şarkısını bitirdiği andan itibaren, o ilk anın heyecanı geçtikten sonra çok sakin karşıladı bu sonucu.

Çünkü bunu bir şekilde hissediyordu. Çünkü bir şekilde bu yarışmadan birincilikle döneceğini biliyordu.

Kendinden emin, içindeki coşkuyu tek başına yaşadı her zamanki gibi.

Yarışmanın hediyesi ise güzel bir plaket ve 5 000 liraydı.

Az para değildi 5 000 lira ve Nilüfer'in hayatında kazandığı ilk para bu oldu.

O gece birisi Nilüfer'i tuttuğu gibi Ajda Pekkan'a götürdü.

Ajda'yla elbette daha önceleri de karşılaşmışlar, selamlaşmışlardı. Ancak bu daha ciddi bir tanışmaydı. Ve bu tanışma Nilüfer için tarihi bir olaydı. Çok çok önemliydi.

Ajda Pekkan ona, ilk andan itibaren başarılı olacağını bildiğini, sesini çok beğendiğini, bundan sonrası için de başarı dolu yılların onu beklediğini söylemişti. Belki de bir dakikaya sığmıştı tüm söyledikleri, ama Nilüfer için çok özel bir andı bu.

O gece çok geç saatlere kadar uyuyamadı Nilüfer...

Nasıl uyuyabilirdi ki? Küçücük bir kız kocaman bir başarı kazanmıştı. Annesi, hayal bile edemeyeceği bir şekilde onu desteklemişti... "Babam olsa ne hissederdi?" diye düşünmeden edemedi.

Lütfiye Hanım da öyle... O da aşağı yukarı aynı şeyleri düşündü, uykusuz kaldı, hem hüznün hem de sevincin aynı anda, aynı yoğunlukta yaşandığı o anlardan biriydi.

Ertesi sabah bir kez daha kahvaltıda baş başaydılar.

Biraz daha sakinleşmişlerdi, ama yine de heyecan içindeydiler.

Lütfiye Hanım kızının çayını bardağına doldururken yüzünde güller açıyordu.

"Tabii birincilik senin hakkındı kızım. En güzel ses senindi. Hakkını yemediler Tanrı'ya şükürler olsun..."

"Birinci olmasam çok üzülürdüm gibi geliyor."

"Üzülür müydün? Elbette üzülürdün kızım..."

Nilüfer annesinin ne dediğini duymamış gibi konuşmasını sürdürdü:

"Anne, o 5 000 lirayla ne yapacağız biliyor musun?"

"Ne yapacağız?"

"Evin eşyalarını değiştireceğiz. Ben hiç sevmiyorum bunları. Eskidiler artık. Değiştirelim diyorum. Bir de kalan parayla kendime bir saat almak istiyorum. Hani dikdörtgen olanlardan deri kayışlı..."

Zenith marka saati koluna taktığında Nilüfer kendi parasıyla kendine bir şey almanın güzelliğini tattı. Sonra annesiyle birlikte mobilyacıları dolaşarak eve yeni mobilyalar aldılar. Bu kez söz hakkı Nilüfer'indi... Şişli'deki evlerini ilk kez istediği gibi döşeyecekti işte.

Lütfiye Hanım Cemil Bey'le ilk mobilya alışlarını anımsadı. O zaman söz hakkı tamamen Cemil Bey'deydi. O beğeniyor, Lütfiye Hanım ise, "Tamam hayatım. Ben de çok beğendim" diyor-du.

Yaşam su gibi akıp gidiyordu işte. Kocasını yitireli neredeyse beş yıl olmuştu. Kocasının muhabbetini özledi birden. Onun gözlerine bakıp içinin neşe dolmasını özledi. O günleri Cemil Bey'in de yaşamış olmasını istedi.

Bunun olamayacağını düşündüğünde ise kendini çok yalnız hissetti o gün.

Ama öte yandan daha on beş yaşında olan kızlarının kararlılığından, dimdik duruşundan ve kendine olan güveninden gurur duydu.

Tüyleri ürperdi, yüreğindeki o eşsiz duyguyla gülümseyerek mutlu oldu.

O, yani biricik kızları Nilüfer artık hayata hazırды...

Aynı günün akşamı anne kız sinemaya gitmeye karar verdiler. Ve bu sinemaya gidiş onlara bir güzellik daha hediye etti. Film öncesi haberlerde Nilüfer'in katıldığı yarışmanın ve sonucunun haberi yapılmıştı.

Havalara uçtular. Lütfiye Hanım bir yandan kızının sevincine ortak oluyor, öte yandan da yabancıları oldukları yeni bir dünyaya nasıl ayak uyduracaklarının endişesini yaşıyordu. Derken gazete ve dergilerde yarışmayla ilgili haberler yayımlanmaya başladı. Nilüfer yarışmanın birincisi olduğu için hep onun adı ve resmi kulanılıyordu.

O dönemin en önemli müzik yazarlarından Doğan Şener, Nilüfer için övgü dolu bir makale yazdı.

"Nilüfer Yumlu'nun klasi tartışılmaz" diye başlayan ve *Milliyet*'te yayımlanan bu makaleyi okuyunca Nilüfer çok mutlu oldu.

Hemen o yazıyı aldı, sakladı. Hatta birkaç kezden çok okudu. Ve aradan yine zaman geçti...

Ne kadar olduğunu anımsamıyor Nilüfer, ama bir zaman geçtiğini söylüyor...

Nilüfer, ilk kazandığı parayla aldığı koltukta.

Nino Varon

Nilüfer'in hayattaki en büyük merakı hayran olduğu sanatçıların plaklarını almaktı. Yarışma öncesinde var olan bu tutkusu, yarışma sonrası iyice gaza basmış gibiydi. Belli belirsiz kendini oralara ait hissediyordu...

Plaklar almayı sürdürüyordu...

En çok da Ajda Pekkan ve Mina'yı takip ediyordu. Hele yarışma sonrası onları hiç kaçırmaz olmuştı.

Plakçılara gitmek, plak almak müthiş bir doyumdu onun için. (O yıllarda yani 1970'li yıllar ile 1980'li dönemin sonlarına kadar 45'liklerin ve sonraki moda deyimle longpleylerin ya da uzunçalarının ve de kasetlerin satıldığı dükkânlar vardı. Yani o zamanlar albüm satışları yalnızca kitabevlerinin köşeleriyle sınırlandırılmamıştı.) Osmanbey'de bu tür dükkânlar içinde çok popüler dükkânlardan biri de Aras'tı.

En çok da oraya giderdi Nilüfer... İşte bu gidişlerinden birinde kader ağlarını ördü ve Nilüfer hayatını değiştiren adamla karşılaştı.

"Dur bakayım... Sen şu şarkı yarışmasında birinci gelen kız değil misin?"

Tezgâhın arka tarafında duran genç, sarışın ve uzun saçlı adam hem Nilüfer'e dikkatlice bakıyor, hem de sorusuna bir yanıt bekliyordu.

"Evet benim..." dedi Nilüfer biraz şaşkın.

Adam kendinden emin ve çokbilmiş edasıyla konuşmasını sürdürdü:

“Adın neydi senin?”

“Nilüfer...”

Nilüfer gayet sakın veriyordu yanıtlarını; soğukkanlı ve meraklı halini belli etmemeye çalışarak...

Adam bu yanıtı alınca, daha samimi ve sıcak bir tavırla sürdürdü konuşmasını.

“Tamam Nilüfer, ben Nino Varon. O yarışmada jüri üyesiydim.”

“Ah tabii ya! Nasıl da tanımadım adamı, hay Allah!” diye geçirdi içinden Nilüfer ve adama gülümsedi bu kez.

Bir kâğıda adını ve numarasını yazdı Nino ve “Beni birkaç gün içinde ara, tamam mı?” dedi.

Nino o dönem çok önemli bir müzik firması olan Grünberg’de (Odeon) çalışıyordu ve Nilüfer’i yarışma boyunca ilgiyle izlemişti... Üstelik onun bu yarışmanın galibi olacağını ilk hissedenlerden biriydi.

Nilüfer iki gününün bile geçmesini bekleyemeden Nino’yu aradı.

“Plakçada karşılaşmıştık, aramamı istemiştiniz ya, Nilüfer ben...”

Ve Nino onu şirkete davet etti...

Nilüfer annesine bile söylemeden bir taksiye atlayarak Şişli’den Eminönü’ne gitti.

Elindeki adrese bakarak yol aldığında koca bir hana girdi. Sonra da koskocaman bir odaya. Nino Varon krallar gibi oturmuştu. Hem de Nilüfer için cennet denecek bir ortamda. Her yerde plaklar vardı. Her yer plak kaynıyordu. Yüzlerce, hatta binlerce...

Nino onun gözündeki heyecanı anladı, ancak anlamazdan geldi. Kızın oraya ait olduğu o kadar belliydi ki. Orada o kadar mutluydu ki... “Bin yıl bu odada kalacaksın” deseler itiraz etmeden kalacak durumdaydı.

Cennete düşmüş kul misali öylece dururken, Nino Varon gülümseyerek “Hadi bakalım bize bir şarkı söyle...” dedi.

Yanındakilere de kaş göz işareti yaparak onu dikkatlice dinlemelerini öğütledi.

Nilüfer komutu alınca ötmeye başlayan bülbül gibiydi. Ya da Pavlov’un köpeği. Başladı şarkı söylemeye.

Nino ve yanındakiler bu şahane ses karşısında büyülenmiş gibiydiler.

Ama Nino bir profesyoneldi ve heyecanını kıza belli etmemeye çalışıyordu...

Sonra orada çalışan birkaç kişiyi daha çağırdı.

Nilüfer'den bir şarkı daha söylemesini istedi. Dinleyici sayısının artması Nilüfer'i hiç etkilemedi ve yine söyledi.

O an o kadar mutlu oldu ki... Ve o an anladı ki, dünyada en çok sevdiği şeylerden biri şarkı söylemekti...

Birden gözünün önüne küçüklük resmi geldi.

Babası büyük bir dikkatle makaralı teybi hazırlıyordu. Çünkü kızının sesini kaydedecekti.

"Söyle hadi kızım. Ama heyecanlanmadan. Yavaş yavaş, olur mu?"

O şefkat ve sevgi dolu eli sırtında hissetti, tüyleri ürperdi birden.

"Tamam babacığım..."

O artık dünyanın en güvenli bölgesindeydi. Yalan riya yoktu. Onu şefkatle kucaklayan bir auranın tam ortasındaydı.

Nilüfer aynı babasının yanında şarkı söyler gibi bıraktı kendini, korkusunu, endişesini, heyecanını.

O anın tadını çıkarmaya çalıştı. Kendini babasına teslim etmiş gibi emin yerde hissetti. Orada kocaman makaralı teyp sesini kaydetmiyordu, ama hayatıyla ilgili karar verecek adamlar onu can kulağıyla dinliyordu...

Şarkısı biter bitmez Nino önüne kalın bir sözleşme koydu.

"Hadi bakalım, mademki şarkı söylemek istiyorsun, plak yapmak istiyorsun, o zaman yapacaksın. Hadi bakalım imzalamaya başla."

Nilüfer imzaladı. Hem de ikiletmeden, hem de tek satırına bile bakmadan, okumadan.

Henüz 18 yaşında bile değildi. Bu sözleşmenin aslında yasal olarak geçerliliği yoktu, ama bunların hiçbirini düşünmeden bastı imzayı. Sonra hiçbir şeyin altını bu kadar kolay imzalamadığı aslında.

Ama o an bir başkaydı.

Hissetmişti... Doğru yerdeydi, doğru insanlarlaydı.

Sevinçle oradan çıktı...

Ancak hızlı gelişen bu sürecin ardından derin bir sessizlik dönemi başladı...

En uzun süren bekleyiş...

Derken okul açıldı.

Yarışmada birincilik alması, şöhretini daha da artırmıştı. Arkadaşları sorular soruyor, o da keyifle yanıtlıyordu. Yarışmaya nasıl

girdiğini, yarışmacı arkadaşlarıyla yaşadıklarını, prova sırasındaki komik olayları anlattı.

Ajda Pekkan'la birkaç kez aynı odada karşılaştıklarını, Türkân Şoray'ın makyajını, saçlarını anlattı. Zeki Müren'in sesinin nasıl etkili olduğundan, şarkıları nasıl güzel yorumladığından uzun uzun söz etti.

Ama arkadaşları en çok yarışmanın birincisi olduğu anı anlatıyorlardı. Halbuki onu en çok heyecanlandıran şey ise, Odeon firmasıyla yaptığı anlaşmaydı.

Gerçekten bunların tadını çıkara çıkara anlattı arkadaşlarına. Sevincini onlarla paylaştı.

Bu arada derslerine çalıştı, sınavlara girdi, plak almaya, dinlemeye ve söylemeye devam etti...

Ve de her gün formasını giyip okula gitmeye.

Bu arada bir yıl geçti.

Nilüfer yine okul sıralarının üstünde şarkı söylemeye devam etti.

Ancak ne arayan vardı, ne de soran...

Hayatında bir şeyler değişecek sanmıştı.

Hemen plak yapacak, profesyonelce şarkı söyleyecek, stüdyolara gidip kayıtlar yapacak sanmıştı, ama bunların hiçbirisi olmuyordu ne yazık ki. O halen dinleyici koltuğundaydı. Ne sahnedeydi ne de mikrofona yakın bir yerde. Artık çocuk da değildi, saç fırçasını mikrofon gibi kullanamazdı. Üstelik gerçeğini kullanarak o kadar başarı elde etmişken, alkışlar almışken, onaylanmışken...

Artık gereksinmesi olan tek şey harekete geçmek, gerçek dünyadaki yerini almaktı.

Ama hiçbir şey olmuyordu.

Birden, daha fazla beklemek istemediğini hissetti.

Mademki onlar aramıyordu, o arayacaktı.

Bunun üzerine Nino Varon'un kartvizitindeki numarayı çevirerek plak şirketini aradı.

Sorusu çok netti: "Elimde sözleşmeniz var. Neden beni aramıyorsunuz?"

Aldığı yanıt onu mutlu etmedi.

Ancak aldatılmadığını, günün birinde gerçekten bu işin gerçekleşeceğini bilmek bir nebze de olsa onu rahatlatmıştı. Çünkü bu süre içinde Nino Varon askere gitmişti. Şirketin sahibi Dani Grünberg ise Fransa'ya...

İtalyan Lisesi salonunda playbek konser.

Ve iki seneye yakın bir zaman geçti.

Nilüfer sabırla bekledi bu zamanın geçmesini.

Sabırla koruk üzüm olurmuş misali bekledi.

Bu arada yine liseli kız olarak ayağında şoset çoraplar, okulun servisinde öğrencilik yaşamı sürüyordu.

Artık Nino'nun askerliğinin sona ermiş olduğunu düşündüğü için aranmayı beklemeden şirketi bir kez daha aradı Nilüfer.

"Alo, ben Nilüfer. Nino Varon orada mı acaba?"

"Evet burada..." dedi telefondaki ses ve ekledi:

"Hadi atla gel..."

Evet, Nino daha birkaç gün önce askerden dönmüştü ve bu küçük kızın azmine hayran kalmıştı. Onu gülerek karşıladı. Ancak işe başlamadan önce bir güven tazelenmesine gereksinmesi vardı. Bu yüzden Nino ve ekibi bir kez daha Nilüfer'e şarkılar söyletip test ederek onayladılar...

Nilüfer şarkı söylenmesi istendiğinde hiç problem çıkarmıyordu.

"Tamam, bu iş için artık start veriyoruz " denildi en sonunda ve harıl harıl şarkı aranmaya başlandı.

Kızı konusunda çok pimpirikli ve titiz olan Lütfiye Hanım, Nino'ya ilk andan itibaren çok güvendi ve sevgili yavrusunu

ona rahatlıkla emanet edebildi. Nilüfer neredeyse artık her gün oraya gidiyor, şarkı araştırıyordu. Tam ona uygun yaşam biçimiydi bu.

Plaklar arasında, stüdyoda, kulaklıklar, mikrofonlar...

Bu ortam onun için deniz kenarındaki yalı gibiydi. Sanki boyunda dünyanın en pahalı gerdanlığını taşıyordu. Ya da bir martı gibi özgürce denizin üstünde uçuyordu. Bu, onun içinde olmakta en fazla haz aldığı durumdu.

O sene ortaokulu bitirmişti.

İlk stüdyo deneyimi

Stüdyoya ilk gittiğinde üzerinde okul forması vardı. Lacivert, yakasında fistosu olan, “iğrenç” kelimesi biraz kaba kaçabilir ama, çok çirkin bir formaydı. Aslında İtalyan okuluna gitmek istemesinin nedeni de belki o formaydı. Çünkü o yaşlardayken İtalyan okulunun formasını çok beğeniyordu. Bej etek, o tonlarda gömlek ve aynı renk V yaka kazağı vardı. Tam genç kız kıyafetiydi.

Okuldan çıktı. Yürüyerek Yeni Melek Sineması’nın hemen yanındaki stüdyoya gitti. Okulu da zaten hemen arka sokaktaydı.

Tonmayster Sıtkı Acim, Nilüfer’in bu halini görünce şaşkınlık içinde yanındakilere, “Bu şarkıyı bu kız mı seslendirecek?” diye sordu. Nilüfer o zaman 47 kilo civarındaydı... Aslında zaten hep o civarlarda dolaştı. Yaklaşık kırk yıl sonra aldığı da beş kilo filan ancak...

Nilüfer stüdyoya girdiğinde inanılmaz bir keyifle söyledi şarkıyı. Az önce “Bu şarkıyı bu kız nasıl söylesin canım” endişesi içinde olan Sıtkı Acim şaşakalmıştı. Güle oynaya stüdyodan çıkıldı. Birkaç gün sonra şirkete gittiğinde ise, hiç bilmediği bir durum olan prozodi hatası çıktı karşısına.

Çoğunlukla yabancı dilde şarkılar dinlemeye ve söylemeye alışkın olan Nilüfer, Türkçe şarkıyı da bir yabancıнын Türkçe söylemesi gibi söylemişti. O gün herkes bu küçük kızın sesine ve yorumuna öyle kapılmıştı ki, bu durumun farkına bile varmamışlardı. Bunu ilk anlayan ise yine çok ünlü bir şarkıcı olan Ayla Algan olmuştu.

O gün aynı plak şirketinin sanatçılarından olan Ayla Algan gelmişti şirkete.

Nino, Algan’ı heyecanla bir kenara çekerek, “Bu kızda müthiş bir gırtlak var. Dinlemelisin mutlaka” deyip şarkıyı onunla da paylaştı.

Nilüfer için Ayla Algan'ın tepkisi çok önemliydi.

Algan da, "Çok güzel bir ses, ama gözden kaçırdığınız bir şey var. Diksiyona dikkat..." dedi.

Çünkü Nilüfer hep yabancı şarkı dinlediği için şarkıyı bir yabancı'nın Türkçe şarkı söylemesi gibi seslendirmişti. Ancak herkes onun sesinin büyüüne o kadar kendini kaptırmıştı ki, bu küçük ancak önemli ayrıntıyı fark etmemişti bile.

Algan'ın eleştirisinin çok haklı olduğuna karar verilince yenden stüdyoya girildi.

Sonra yeniden kayıt yapıldı, ama ne yazık ki o ilk söylediği günkü ruhun yakalanamadığına inandı Nilüfer.

Bugün bile aynı şeyi düşünüyor.

İlk plak...

Yaz geçip sonbahar geldiğinde Nilüfer için çok zor bir dönem başlamıştı. Çünkü o artık liseli bir genç kızdı.

Genç kız olmak elbette çok güzel bir duyguydu. Çocuk değildi... Nihayet artık kimse ona çocuk gözüyle bakmıyordu. O artık kocaman bir genç kızdı... Bu iyiydi hoştu, ama dersler, sınavlar öylesine yoğundu ki... Baş etmek için ciddi bir zamana ve çalışmaya gereksinmesi vardı. Öte yandan bir de şarkı söyleme heyecanı, isteği ve buna ayırması gereken bir zaman vardı.

İşte bu tempo ona çok ağır geldi. Narin vücudu ve hassas kalbi hırpalandı.

Ve hastalanıp yatağa düştü.

Baktı ki Lütfiye Hanım sıcak ıhlamur, bal ve dinlenmekle geçmiyor bu hastalık, Nilüfer'i kaptığı gibi doktora götürdü. Nilüfer her ne kadar "Benim bir şeyim yok. Biraz dinlenirsem iyileşirim" dese de, annesine söz dinletemedi.

Yapılan tetkiklerde zatürree başlangıcı olduğu anlaşılnca, günlerce okuldan ve müzikten uzak, ateşler içinde yattı. Kolunu kaldırmaya dermanı yoktu. İyice zayıflamıştı.

Lütfiye Hanım'ın gözü ne okulu görüyor ne de müziği aklının ucundan geçiriyordu. Tek derdi kızının bir an önce iyileşip ayağa kalkmasıydı.

Bu yüzden ilaç tedavisinin yanı sıra o da doğru bildiği ne varsa uyguluyordu. Taze sıkılmış meyve suları, çaylar, çorbalar... Onu güçlendirecek ne varsa yapıyordu.

Bu arada Nino Varon ilk şarkı olarak Fransızca bir şarkıda karar kıldı. Şarkı Fransa'da da çok popüler olan Yunan asıllı bir şar-

kıcıya, Vicky Leandros'a aitti. Tam bir performans şarkısıydı. Ağır bir balad...

Nilüfer iyileşince ve kendisi için seçilen şarkıyı dinleyince çok mutlu oldu.

Harıl harıl çalışmaya ve şarkıya kendinden bir yorum katmaya çalıştı. Nilüfer asla boş durmuyor, şarkıyı milyonlarca defa evde söyleyip kayıt ediyordu. Gerçekten bayılmıştı bu şarkıya. Tam ona göre idi. Bu şarkıyı söylerken kendini çok iyi hissediyordu.

İşin müzik tarafı Atilla Özdemiroğlu ve Şanar Yurdatapan gibi iki önemli isme emanet edildi. İkisi de Türk pop müziği tarihi için çok önemliydi. Bu müzisyenlerle çalışmasının sağlanması, müzik şirketinin Nilüfer'e verdiği önemle çok ilgiliydi.

Nilüfer ikisini de isim olarak zaten biliyordu. Onlarla çalışacağını öğrenmek onu çok mutlu etti. O dönemde meşhur olan "Taka Taka" isimli şarkıya –ki o yıllarda Neşe Karaböcek de başka sözlerle söylüyordu– Sezen Cumhuriyet Önal söz yazdı.

Ama Nilüfer, "Ben 'taka taka' filan demem. Orası enstrümantal olsun" diye tavrını koydu.

Daha gencecik bir kızdı ve seçiciliği daha o yaşlarda kendini belli etmişti.

Gerçekten de şarkının o bölümünde Nilüfer "taka taka"ları es geçti ve o bölümde bir enstrüman çaldı. 45'liğin ilk yüzü "Kalbim Bir Pusula", ikinci yüzü ise "Ağlıyorum Yine" oldu. "Ağlıyorum Yine" Mireille Mathieu'nün şarkısıydı. Onun da sözlerini Çiğdem Talu yazmıştı. O zamanlar ikisiyle de tanışmıyordu.

Evde şarkıları çalışırken kendine göre, öngörüsü ve hisleriyle yorumlar geliştiriyor, kâğıtlar üzerine nerede ne gırtlak yapacağını işaretliyordu.

O plaklardaki samimiyetini, müzikseverlere gerçekten tam da istediği gibi aktardı ve bu durum, çok genç yaşında büyük başarılar kazanmasına neden oldu.

Kim bilir, belki de o dönem bir şan hocası olsaydı durum çok daha mı iyi olurdu, yoksa aleyhine mi geliştirdi her şey?

Ama su aktı ve yerini buldu...

Hem de çağlayan gibi aktı ve bu coşku içinde yerini buldu.

İlk makyaj malzemeleri

Sıra fotoğraf çekimine geldi. Nilüfer o zaman makyaj yapmayı bilmemesine rağmen yine de ilk hevesle aldığı rimel, allık ve rujdan oluşan, küçük ve sınırlı sayıdaki malzemeyle makyajı-

nı kendi yaptı ve Rumelihisarı'na gittiler.

Çok amatör bir makyajdı bu. Ancak ilkgençlik güzelliği o kadar farklı ve önemli bir şeydi ki... Ama o an makyajını yaparken bildiğini sanıyordu. Profesyonel bir yardım alması gerektiğinin farkında bile değildi.

Nilüfer'i şimdi öldürsen yapmayacağı şeyleri o zaman sesini çıkarmadan kuzu kuzu yaptı.

Surların üstüne filan çıktı, fotoğraflar çekildi.

Çok sıkıldı elbette, ama belli etmemeye çalıştı.

Üstünde bir jean ve çizgili bir gömlek vardı.

Dümdüz saçları, altı dolgulu terlikleriyle bu ürkek bakışlı genç kız günün birinde ülkenin en önemli starlarından biri olacağını hayal bile edemezdi.

Daha sonra ise *Hey* dergisinden Cengiz Tünay'la Hilton'un bahçesine gittiler.

Magazin dünyasının en önemli isimlerinden biri olan Tünay hem röportaj yaptı, hem de fotoğraf çekti. Ondan sonra ise yine o dönem ve uzun süre magazin gazetecileri içinde en popüler isimlerden biri olan Aykut Işıklar *Kelebek* için bir röportaj yaptı, bu röportaj tam sayfa yayımlandı.

Nihayet düşleri gerçek oldu ve günün birinde üstünde kendi adının ve resminin olduğu 45'liği ona gösterdiler...

İlk plağını eline verdiklerinde öyle çığlıklar atıp kalbi yerinden çıkacak gibi olmadı Nilüfer'in. İçinden, en kuytularından "Yaşasın başardım" çığlıkları atmış mıydı şimdi bile bilmiyor o günlere döndüğünde. Çünkü bu onun beklediği bir şeydi. O kadar çok hazırlanmış ve beklemişti ki bu an için.

Vitrinlere bile bakmadı.

Belki de bu durum soğukkanlılığından değil, çok heyecanlı olmasından ve bunu göstermek istememesinden kaynaklanıyordu.

Ve doğru tahmin de bu olmalı. Kim bu kadar heyecanı gizleyebilir ki? Hangi çocuk, o yaşta bu kadar büyük bir başarı karşısında bu kadar sessiz durabilir ki?

Oysa şimdilerde, sanat yaşamının neredeyse 40. yılında vitrinlere daha çok bakıyor, heyecanını daha çok belli ediyor.

Genç bir şarkıcı olarak müzik listelerini amansız bir şekilde takip ediyordu. Özellikle de *Hey* dergisinin listelerini. Çünkü gerçekten çok güvenilir bir listeydi o. Müzikseverler için o dergi anayasa gibiydi. O ne derse doğrudu. Kayırma, torpil yoktu.

Pazartesi sabahları okula giderken heyecan içinde dergiyi alıyor, hemen en çok satanlar listesine bakıyordu.

İlk TV programını ise çok net anımsıyor Nilüfer ve ayrıntılı bir biçimde anlatıyor:

“72 yılının sonbaharı gibiydi ve yine ilk kez uçağa binecektim. Korkuyordum, belki de bu yüzden, beni yalnız bırakmamak için Nino da benimle Ankara’ya geldi. Ben uçakta çıkan her sestен müthiş şekilde tedirgin oluyordum. Uçağın araba yolculuğundan çok farklı olacağını biliyordum, ama yine de fazlaca tedirgindim. Bu yüzden Nino’nun kolunu sıkarak sıkıntılı bir uçuş saati geçirdim. Nino daha sonraları benimle çok dalga geçmişti.

Ankara TRT stüdyolarında gerçekleşen bu programı yine o dönemin en ünlü yönetmenlerinden biri olan Erşan Başbuğ çekiyordu. Erşan Başbuğ’un yönettiği bu eğlence programının çekiminde, kahverengi-bej tonlarda ekose pantolon ve yüksek topuklu ayakkabı giymiştim. Üstüne de gömlek ve yelek giymiştim. Kâküllü saçını vardı. İki şarkımı söyledim, çok beğenildi. Ama çok çekingen olduğum için ‘Ürkek bakışlı kız’ gibi haberler çıktı o çekimle ilgili daha sonra.

Televizyonda göründükten sonra ‘Acaba insanlar sokakta beni tanıyacak mı?’ diye merak etmeye başladım. Şişli’de yürürken insanlara bakıyordum. Bakanlar oluyordu ve tek tük tanıyan da çıktı. Acayip mutlu oluyordum, ben de onların gözlerinin içine bakıyordum. Ama öyle imza istemeye filan kimse gelmedi yanıma... Çok bozulmuştum.”

Bu arada aile cephesinde işler umduğu gibi gitmiyordu. Uzun zamandır sesi soluğu çıkmayan Kemal Amcası nihayet arayarak bu işe muhalif olduğunu bildirdi ve “Lütfiye, işin başındayken buna bir son verin. Sonrası iyi olmayacak bu işin. Ben yeğenimin şarkıcı olmasını tasvip etmiyorum” dedi.

Onun bu tavrı Lütfiye Hanım’ı çok etkiledi.

“Ah kızım ne olacak şimdi, ne yapacağız? Amcanın sende hakkı çoktur. Ve seni çok sever. Gördün mü ne işler açtın başımıza” diye sızlanmaya başladı. Ne “Amcanın sözünü dinleyip bu işten vazgeçelim” diyordu, ne de “Boş ver amcanı, biz önümüze bakalım.”

Ancak Kemal Yumlu’nun bu tavrı ve sözleri Nilüfer’i hiç etkilemedi.

“Bak anne, ben kötü bir şey yapmıyorum ki. En çok sevdiğim

Nilüfer ilk TV programında.

şeyi yapıyorum. Ben de istemezdim böyle olmasını, amcamla karşı karşıya kalmayı, ama bu benim hayatım ve doğru bildiğim yoldan dönmem ben.”

Kemal Bey sözlerinin ana kızın gündemine alınmadığını, “Tamam sen nasıl istiyorsan öyle olsun” ya da “Gel bir oturalım konuşalım” denmediğini gördü.

Belli ki akıllarına estiği gibi davranacaklardı. Onun dediklerini dikkate almayacaklardı. Kendisine göre abisinin emanetine sahip çıkamadığını düşünüyordu. Bunun üzerine onlara küstü. Ama bu küslük durumu da Nilüfer’i pek ilgilendirmede ve kendi bildiğini yapmaya devam etti.

Sonra TV programları birbirini izledi.

O zamanlar Ajda Pekkan, Füsün Önal, Selda, Şenay gibi isimler, şarkılarıyla ortalığı kırıp geçiriyordu... Nilüfer için Ajda’yla kendini aynı listede görmek çok değişik bir duyguydu. Hayran olduğu insanla aynı listedeydi. O da artık onlardan biriydi. Ve bu isimler zaman zaman listede yer değiştiriyorlardı. Bazen o üstte, Ajda altta ya da tam tersi... Bu durum ona müthiş şaşırtıcı geliyordu. O dönemde Ajda’nın kraliçelik dönemi (ki bu hiç bitmedi) olduğu için listedeki bu duruma çok da aldırmıyordu açıkçası. Aslında Nilüfer rekabet duygusu yaşamıyordu. Çünkü o zaman da, bugün olduğu gibi hayatındaki olayları büyüterek yaşamıyordu.

Onun için önemli olan istediği hayat biçimini yakalamış olmasıydı.

O bunu çok genç yaşta kazanmış ve ne istediğini bilmmişti...

Ve artık daha özgür...

Para kazanmaya da başlamıştı.

Bir 45'lik plaktan 25 kuruş falan kazanıyordu örneğin. Grünberg'den üç ayda bir gidip para alıyordu.

Aldığı bütün parayı giyimine harcıyordu. Para biriktirme derdi yoktu. Annesi ise onun ne kazandığı paraya ne de harcadığına karışıyordu. Bu arada okul, yani İtalyan Lisesi çok zor gelmeye, onu iyice yormaya başladı.

Hayatta yapmak istediği şeyi yakalamış, şarkı söyleyerek yaşama hayali gerçeğe dönüşmüştü.

Ve derslerini aksatıyordu.

Dersler konusunda örnek bir öğrenci olmadığı için okul ona bir yükü ve stres yaratıyordu. Sene sonunda dört zayıf gelince okulunu değiştirmeye karar verdi. İkmallerini verip daha kolay olacağını düşündüğü Şişli Koleji'ne geçti.

Bu arada tek tük pleybek konserlere de gidiyordu.

Alkış duymak, selam vermek, insanların onu dinlemek için toplanmaları, para ödemeleri ona gerçekten çok iyi geliyordu.

İtalyan Lisesi'nde arkadaşlarıyla.

Okulumuzun Kompozisyon yarışmasında birincilik alan Kompozisyon

"ÇOCUK YETİŞTİRME, ONA BİZSİZ YAŞAMAYI

ÖĞRETMEK DEMEKTİR."

Çocuk.... toplumların en kıymetli varlıkları, o ümit dolu küçücük katarlarında dünyanın mutluluklar, sevgiler, en güzel günler dünyası olduğuna inanmış küçücük İnsan yavruları.

Oyuncaklar, oyunlar var onun dünyasında onu yapan, onun güzel minicik ellerine bakarken yüzünde gurur ifadesi okunan fedakar ve mutlu anne var. O şimdiki kutsal bir varlık gibi, ona inanmış bız, ona bağlanmışız ümitlerimizi, daha mutlu yarınlar bekliyoruz temeli onlardan kurulmuş.

Başını kaldırıp, göğe sonsuz maviliklere baktığı zaman pırıl pırıl parlayan küçük gözleri geleceğinin yıldızını arar gibi şimdiden, o gelecek ki biraz mutluluk belki ıstırap, biraz sevgi, biraz da yalnızlıkla dolup taşan.

Onlar ki o küçücük yaratıklar için canlarını feda edebileceklerini iddia eden hayatın acısını tatmış daima mutlu olmaya çalışmış fakat olamamış insanlar, neden şikayetçidirler. Onların içinden kopan bu parçaları neden daima kötülerler, baltalamaya çalışırlar. Onları eğitecekleri yerde bir anne gibi değil bir psikolog gibi içini sıkı sıkıya egoistlikleri, kıskançlıkları unutan bir psikolog gibi.

Yarın İnsan, belki de büyük insanı onlar olacaklar, onlar kuvvetli olmalı hiç ağlamamalı, düşse bir yerli açışa bile kalkmasını daimdik durabilmesini bilmeli, mutlu olmalı ama mutluluğu elinden kaçınca kırmamalı, her an mücadele etmeli, kazanmak için daha fazlasını istemeli hep, azyıla yefinmemeli yükselmeli zirveye erişmeli,

Her işinde her yerde onu, kanatları arasına alıp ısıtmanın çok daha isabetli bir davranış olduğuna inanmış oları anne baba yanılır. Bir gün onların yegane ümitleri, arzuları onlardan bir parça olan bu yavruların yükselmiş hallerini görmektir. Belkide bütün hayatları boyunca onlara yardım ettilerine inanıp huzur içinde ölebileceklerine inançları vardır, artık hiç bir sorumlulukları kalmamıştır.

Oysa o inutlu değildir, her an boşlukta gibidir bir konuda nasıl karar vereceğine ne yapacağına karar veremez, korkak ve her an umutsuzlukla doludur kalbi, herkesden bir kötü hareket onlara karşı koyacak, direnme gücünü bulamaz kendisinde ezilir, ezilir, ve artık kin doludur içi, insanlara karşı olan kindir bu, aşılması imkânsız yenilmesi umutsuz bir kindir, fakat o kin ancak içinde sıkışır kalır belki daha sonra egoizme dönüşür bu kin, ruhunu sıkı sıkıya egoizmden kurtulamaz bir türlü, bocalar hiç bir işte başarılı olamaz, yalnızdır, artık belkide herkesin nefretini kazanmıştır, bamboş, umutsuz yaşamını bıkkınlık ve güçlüklerle sürdürmeye çalışır. Artık o gökyüzünde parlayan yıldızını arayan küçücük çocuk yoktur artık, oyuncaklarla, oyunlarla dolu dünyasının yerli kötülükler, kinler ve nefret almıştır ve o dünyanın rahatlıklarıyla dolu dünyasından ayrılmamın verdiği çoküntüdür belki de bu. Onlara yardım edelim, sevelim ve sert yetiştirelim. Geleceğimiz aydınlık olsun... Mutlu olsun, mücadele gücü fazla olsun...

10 Ed. NİLÜFER YUMLU

Nilüfer'in birincilik alan kompozisyonu.

Okul gerçekten artık hiç umurunda değildi.

Öğrenci olarak ise her zamanki Nilüfer'di. Arkadaşlarıyla iyi ilişkiler kuran düzgün, saygılı ve terbiyeli bir genç kız.

En çok edebiyat dersinde kompozisyon yazmayı sevdi. Bir de resim derslerini. Hatta okulda düzenlenen kompozisyon yarışmasında birincilik ödülü aldı.

Kompozisyonun konusu ise ilginçti. "Çocuk yetiştirmek, ona bizsiz yaşamayı öğretmektir." Tam da derdi olan konuydu bu. Annesi ve onun hikâyesi gibi. Bu kompozisyon o yılın yıllığında yer aldı.

O yıl çok devamsızlığı oldu.

Bazen konser için, bazen kayıt için, bazen herhangi bir dene-

me için çok sıklıkla okula gidemiyordu.

Kısa bir süre sonra hem okulun, hem de bu işin bir arada yürümesinin mümkün olmadığını anladı ve de lise ikide de dört ders-ten ikmale kalınca okulu bıraktı.

Şişli Lisesi'ni daha doğrusu okulu bitirememiş olmaktan dolayı pişmanlık duymadı. Çünkü böylece en çok istediği işi yapabilme fırsatını yakalamıştı. Liseyi bitirmiş olsaydı ne değişecekti?

Ortaokuldayken akademiye gitmek gibi bir fikri vardı, resim çizmek istiyordu. Ya da iç mimari filan okuyabilirdi, aslında çok uzun yıllar sonra zaman bulduğunda resim kurslarına gitti ve bol bol resim yaptı.

Okulu bıraktığında artık daha özgürdü. Üstünden büyük bir baskı kalkmıştı. Artık ne sınav stresi vardı, ne de devamsızlıktan sınıfta kalma düşüncesi.

Ne kimya çalışmak zorundaydı, ne de fizik...

Artık adı daha fazla bilinir hale gelmişti. O da biraz daha büyümüştü. Tüm bunların da etkisiyle artık yoğun biçimde sahne teklifleri geliyordu.

Hem de büyük bir çoğunlukla gazinolardan.

O ise yaşı küçük olduğu için okulu bırakmış olmasına karşın, "Ben daha öğrenciyim" diyor bu teklifleri geçiştiriyordu.

Ancak 1974 yılında Nilüfer, aklını çelen ve maddi anlamda çok cazip olan bir teklifi değerlendirerek, İzmir Fuarı'nda, Manolya Bahçesi'nde Zeki Müren'in kadrosunda sahneye çıkmaya karar verdi.

Zeki Müren gibi bir efsaneyle aynı sahnede olmak müthiş bir şeydi.

Sahne teklifini kabul eder etmez, dönemin en ünlü modacılarından Übeyde Bozyiğit hazırladı kostümlerini.

Günlerce kostüm provalarına gitti. Bozyiğit'e gitmek gerçekten çok havalı bir şeydi. Belki de sahneye çıkmak için yapılması gereken şeylerin başında geliyordu.

O günlerde hit olan kendi şarkılarından başka İtalyanca şarkılar da ekledi repertuarına. Provalarda rahattı.

Ancak ilk gece başka bir şey oldu sanki. Çok korkuyordu, heyecandan titriyordu. Ancak, annesi yanındaydı her zaman olduğu gibi. Kızını bir an bile yalnız bırakmadı.

Bu ilk gazino programının repertuarını hazırlarken kimseden yardım istemedi... Kimse de ona fikir vermedi.

İtalyanca şarkı söylemenin iyi olacağını düşünüyordu...

Şimdi o günlere dönüp baktığında sahnedeki duruşunun ve repertuar seçiminin son derece amatörce olduğunu görüyor ve o küçük kıza gülümsüyor.

“Şimdiki gözümle baktığımda hata üstüne hata yapıyordu o küçük kız. Sahne repertuarı ile konser birbirinden o kadar farklı şeyler ki... O küçük kız bunların farkına bile varamamıştı henüz...” diyor.

Üstelik bu da yetmezmiş gibi her an sesi kısılacak gibi geliyordu.

Bu korkuyla gidip, kulaktan dolma bilgilerle kendi kendine kortizon yaptırıyordu mesela.

Oysa büyük bir hataydı bu. Elbette hiçbir ilaç gelişigüzel kullanılmaz. Özellikle de kortizon...

Allah onu ve o güzelim sesini korumuş olmalıydı.

Program tam 17 gün sürüyordu.

Son üç gün bayrama denk geliyordu. Bayramın ikinci günü organizatör “Nilüfer, gazinonun patronu diyor ki, bayram nedeniyle iki gün yarım yevmiye alacaksınız. Bu herkes için geçerli” dedi.

Gazino jargonuna çok uyan bu durum Nilüfer’e çok ters geldi ve hemen itiraz etti:

“Niye? Ben görüyorum ki her gün içerisi ful. Biz niye yarım yevmiye alalım? Hiç mantıklı değil.”

Organizatörün “Bunu Zeki Bey de kabul etti” demesine rağmen Nilüfer, “Ben kabul etmiyorum” deme cesaretini gösterdi.

Zeki Müren’in organizatör aracılığıyla gönderdiği “O daha çok genç. Bu piyasayı bilmiyor. Kabul etsin” mesajına da aldırmadı.

Bu işin duayeni koskoca Zeki Müren’in sözünü de dinlemeyip, “Ben tam paramı almazsam yarın gelmiyorum” dedi.

Gazino patronu da kararında diretince Nilüfer son gün gitmedi gazinoya.

İlk büyük para, ilk araba

Ama yine de ilk büyük parasını o zaman kazandı ve 20 günlük kazancıyla 0 kilometre 5.20 BMW satın aldı. Henüz 17 yaşındaydı ve ehliyeti yoktu. Arabayı alır almaz annesiyle birlikte bir şoför tuttular ve İzmir’den İstanbul’a bu arabayla döndüler.

Bu yolculuk onun için müthiş bir keyif oldu. O küçücük kız, o dönemin en lüks ve en pahalı arabalarından birine sahip olmuştu. Üstelik bunu henüz hayal bile etmemişti.

Ama 18 yaşına gelir gelmez ehliyetini alıp arabasını kendi kul-

İzmir Fuarı'nda.

lanmaya başladı. Ama bunun öncesinde zaman zaman ehliyetsiz araba kullandığını da itiraf ediyor, “Tabii trafiğin olmadığı saatlerde ve تنها yerlerde” diye bir ekleme yaparak.

Üstelik o zaman arabalar düz vitesti ve rampada kaldığında öndeki, arkadaki arabalara dokundurduğu da oluyordu.

Kendinden emin gülerek ve keyifle anlatıyor Nilüfer:

“Sıkı şofördüm yani. Arabaları sollamaya bayılıyordum. Bir de düz vites tercih ederdim. Bazen de deli gibi araba kullanırdım. Çocukluk cesareti işte. Şimdi çok dikkatli ve kontrollüyümdür. Araba kullanmayı halen çok seviyorum. Ama İstanbul’un o yoğun trafiği ve park etme derdi beni bezdirdi artık dersem yalan olmaz. O yüzden çoğu kez bir şoföre gereksinmem oluyor.”

Bu arada İstanbul’daki gazinolardan iş teklifleri gelmeye devam ediyordu. Nilüfer sahneyi pek de sevmemişti ve sahnelerle de pek barışık değildi aslında. Sahnedeiken kafasında sürekli “Sesim mi kısılacak, elbisem düzgün duruyor mu, elimi nereye koymam lazım, güleyim mi, yanlış mı anlaşılır” gibi kaygılar dolaşıyordu.

Bunları düşünmekten sahnede olma fikrine tam konsantre olamıyor, dolayısıyla keyif alamıyordu.

İnsanların yüzüne tek tek bakıp somurtarak mı, yoksa gülümseyerek mi bakıyorlar diye inceliyor, onların ifadesinden kendine

pay çıkarıyordu. Her ne kadar benzemiyorum dese de, bu huyunu annesinden almıştı herhalde...

“Kim ne düşünüyor... Acaba şu an ne hissediyorlar? Beni ve se simi beğeniyorlar mı? Bir an önce programımı bitirmemi mi istiyorlar acaba? Bu elbise de biraz abartılı mı? Yok yok, sahne için biraz kapalı...” diye düşünüyordu şarkısını söylerken ya da elini kolunu kullanırken.

Hangi sene olduğunu hatırlamadığı bir tarihte Lunapark Gazinosu’nun sahibi Osman Kavran’dan teklif geldi.

Emel Sayın, Filiz Akın’ın da olduğu bu kadroyu sevdi Nilüfer...

O da çok iddialı bir şekilde kendine bir dans grubu kurdu.

Oraya da altın saçaklı giysiler hazırlandı. Saçını o dönemin en ünlü kuaförlerinden Muammer Yaprakgöl hazırlıyordu. Bayağı havaya girmişti.

Ancak gazino sahnesi ona göre değildi. Büyük bir ciddiyetle şarkılarını söylüyor, ancak seyirciyle sıcak iletişimi kuramıyordu.

Sonunda işine son verildi.

Evet, Nilüfer’e hayatı boyunca ilk kez “artık orada istenmediği” belirtilmişti.

Nilüfer’e “Yarından itibaren gelmenize gerek yok” dendiğinde çok bozuldu.

Günlerce üzüldü.

Ve gururu kırılmış bir halde, o küçücük yaşına ve kısacık geçmişine aldırmadan, yemin edercesine kendi kendine şöyle dedi:

“Bir gün, öyle bir gün gelecek ki, bu gazinolarda solist olarak çıkacağım ve gazinocular benim peşimden koşacak.”

(Bu yeminini tuttu Nilüfer. Gazinocular hep peşinde koştu, ama o bir daha gazino sahnesini istemedi...)

Hayatının ilk bozgunuydu. Bu durum onu çok hırslandırdı. Daha sonra birkaç kez Maksim’de sahneye çıktı. Ama gazino ona pek uyan bir yer değildi. Kulüpleri tercih ediyordu.

Mesela Harbiye’deki Gala Kulüp.

Gala Kulüp o dönemde pek popüler bir mekândı. Nükhet Duru ve daha pek çok ismin sahne aldığı nezih bir kulüptü.

Sahibi Behlül Bey, bir gün Nilüfer’i arayıp görüşmek istediğini söyledi. Nilüfer o sırada Yeşil Giresunlu’yla evliydi ve gece geç saatlerde çalışmasının evliliğinde sorun yaratmasından çekindi.

Yeşil’le bunu konuştuğunda çekincesinin boş olduğunu anladı. Çünkü Yeşil ne de olsa sanat dünyasının içinde olan, piyasanın durumunu bilen bir adamdı.

“Senin içine sınıyorsan, yorulmayacaksan, elbette çalış. Benim için hiçbir sakıncası yok. Sen bir şarkıcısın” yanıtını verdi.

Nilüfer eşinin kendisine destek olacağına ikna olunca bu teklifi kabul etti.

Nilüfer, İlhan İrem ve Ersan Erdura’yla güç birliği oluşturdu.

Daha önce eşiyile Atina’ya yaptıkları bir gezi sırasında gittikleri kulüp ve tavernalarda, hep aynı şeyi görmüşü Nilüfer.

Programın başı çeken bir yıldızı oluyor, çok önemli bir ya da iki sanatçıyla elbirliği yapıyordu. Ve program uzun uzun sürüyordu.

Onlar da Yunan meslektaşları gibi muhteşem ve uzun soluklu bir program hazırladılar. Gece saat 1.30’da sahneye çıkıyorlardı. İyi bir ekiptiler. Gayet iyi anlaşıyorlardı. Ancak, çok yoruluyor, sabaha karşı saat 5’e doğru evinde oluyordu. Şoförü de yoktu Nilüfer’in, herhangi bir yardımcısı da. Kulüpten çıkıp tek başına evinin yolunu tutuyordu. En ufak bir korkusu olmuyordu.

Çok çok fazla yoruluyordu, kan ter içinde kalıyordu, ama asla şikâyeti yoktu.

Çünkü bu işi gerçekten çok sevmişti Nilüfer.

Onları dinlemeye gelenler, program bitinceye kadar konserdeymişçesine dikkatle ve ilgiyle izliyorlardı. Seyirciler kendilerini notaların sihrine kaptırıyorlar, şarkılara katılıyor ve çılgınca alkışlıyorlardı.

“O dönemde kulüpler bir başkaydı” diyor Nilüfer keyifle ve yaptığı işin verdiği mutlulukla.

Üstelik haftanın altı günü çalışıyorlardı. Şimdiki gibi yalnızca bir gün değildi program. Mart ayının başında başlamışlar, mayıs ayı geldiğinde bile hiç hız kesmemişlerdi.

Mayısta sıcaklar iyice bastırmıştı, yaz gelmiş gibiydi ve buna rağmen insanlar bodrum katındaki bu mekâna akın akın geliyorlardı. Şimdiyle karşılaştığında, bugün mekânların hafta sonları bile yeterince müşteri toplayamadığını görmenin çok üzücü olduğunu düşünüyor Nilüfer...

Yaklaşık kırk yıla yakın bir zamandır sahnede olan ve görünüşe göre daha uzun yıllar olmaya devam edecek olan Nilüfer’e göre o yaşlarda, yani daha 20’li yaşların başında, sahnede olmak ile stüdyoda şarkı söylemek arasında fark vardı. Çünkü sahnede kendisiyle baş başa kalamıyordu. Hep hata yapmaktan korkan biri oluyordu. İşin keyfine varamıyordu. Kendisi işin keyfine varamayınca haliyle tedirginliği sahnedeki duruşuna çok yansıyor.

Bu konuda akıl danıştığı kimseler, bazı büyükleri vardı.

Ancak o yaşıta çok kolay dolduruşa geldiği için gerçekleri net olarak söyleyen insanları tam olarak ayırt edemiyordu.

En azından şimdilerde o günlere geri döndüğünde bunu hissediyor Nilüfer.

20'li, 30'lu ve daha sonraki yaşlarda sahne için fikirleri pek değişmedi Nilüfer'in.

O yaşıta birtakım şeyleri net göremediğini, doğru değerlendirmeler yapamadığını ise hiç inkâr etmiyor. Hatalarını hep gülümseyerek anımsıyor, onlara sahip çıkıyor.

Nilüfer çocukluğundan itibaren hep doğru bildiği şeyi yaptı.

Bu huyu hiç değişmedi. Ancak güzel olan yanı, yanlışlarından ders almayı başarmış olması.

Onun sahnesinde şampanya patlatılmaz

Sahnede çok ticari düşünen bir insan olamadı hiçbir zaman. Kolay şeyi satmak yerine, satılması daha zor olan şeyi satmaya çalıştı hep.

Örneğin onun için sahnede şampanya patlatılmasına izin vermedi.

Çünkü şampanya patlatılması, ona göre gösteriş işiydi ve hiçbir zaman gösteriştan hoşlanmadı.

Yıllar sonra büyük ısrarlarla 1995 sonrası sahne aldığı bir gece kulübünde yaşadıkları, o günden sonra gece kulübü çalışmasından uzak kalması gerektiğine inandırdı onu.

Uzak geçmişî gözleri parlayarak anımsarken, daha yakın geçmişteki gece kulübü çalışmasını pişmanlık ve "Bir daha mı, asla" duygusuyla anımsıyor.

Yapılan anlaşma gereği, programın başlama saati olarak tam geceyarısına karar verilmişti. Bu aslında Nilüfer için geç, gece kulübü için erken bir saatti.

Gece sahneye çıkış saati 12 olmasına rağmen, Nilüfer her zamanki gibi saatler öncesinde orada olmuştu.

Biraz tedirgindi, biraz da huzursuz.

Bar müşterisi ile konser ve ekstra izleyicisi arasında fark vardı. Ve o sırf bu yüzden uzun yıllar bu tür çalışmaları elinin tersiyle itmişti. Ama bu kez çevresinde güvendiği pek çok kişi "Burası başka... Açılışı yapacaksın... Ne kadar da önyargılısın" demişler ve bu kararı almasında etkili olmuşlardı.

Aslında Nilüfer de belki yıllar sonra, "Bakalım buralarda neler

oluyor” diye düşünerek bu işi kabul etmişti.

Ve saat tam 12’de sahne için hazırdı.

Saçı, makyajı, kostümü...

Sesini de açmıştı.

“Hadi arkadaşlar” komutunu verecekken, tam bunun için hareketlenmişken kulisinin kapısı çalındı.

“Girin.”

Kapı yavaşça açıldı. Gelen, kulübün halkla ilişkiler müdiresi, şu günlerde sporcu psikoloğu olarak da tanınan ünlü manken Eylem Şenkal’dı.

“Nilüfer Hanım, bazı misafirlerimiz henüz gelmedi de, yarım saat rötar yapabilir miyiz?” diye sordu biraz çekinerek ve en sevimli halini takınarak.

“Tabii, ama daha gecikmeyiz değil mi? Öteki misafirlerimize ayıp olmasın...” dedi Nilüfer tüm iyi niyetiyle.

“Tabii Nilüfer Hanım.”

Nilüfer yine de sıkıldı bu durumdan. Hep ciddi yapmak isterdi işini. Hep dakik olmuştu... Hep söz verdiği saatte nerede olması gerekiyorsa orada olmuştu. Kurallara ve verilen sözlere uyulsun isterdi. Çünkü kendisi hep uyardı. Aksi bir şey olması için gerçekten çok önemli bir neden olmalıydı...

40 dakika daha geçmişti ki, yeniden kapı aralığından kafasını uzattı Eylem. Mahcup, gülümsemeye çalışarak, “Nilüfer Hanımcığım, sizden bir yarım saat daha rica edeceğim. Henüz gelmediler de...” dedi.

Nilüfer’in tepesi atmıştı.

“Bakın” dedi sesini biraz sertleştirerek, “siz tanıtımınızda benim 12’de sahne alacağımı belirtmemiş miydiniz?”

“Tabii ki belirttik efendim...”

“Ee, o halde?” diye sorguladı Nilüfer.

“Haklısınız efendim, ama ön masayı rezerve ettirdiler...”

“Valla ben 15 dakika sonra çıkarım. Gelseler de, gelmeseler de...”

O an düşündü Nilüfer. Amerika’da ya da Avrupa’nın başka bir yerinde bir starın başına böyle bir şey gelebilir miydi acaba? Mümkün değildi böyle bir şey. Çünkü oralarda sanatçının kuralları çok değerliydi.

Dediği gibi yaptı. Tam 15 dakika sonra sahnede idi. En önde koca bir masa henüz bomboştu. Keyifle başlayan program devam ederken, kapıdan kalabalık bir grup salına salına girdi. Ön masaya yöneldi. Genç kız ve genç erkeklerden oluşan grup gürültü çı-

kararak yerleşmeye çalışırken, sahnede bir sanatçı olduğunu, bu kargaşadan onun ve onu dinleyenlerin rahatsız olacağını akıllarına bile getirmiyor gibiydiler.

Nilüfer, “Ben aslında sinirlendim” diye anlatıyor. “Ama belli etmemeye ve onlara bakmamaya çalışarak devam ettim. Nedendi bu saygısızlık? Hem geç geliyorsun, hem de gürültü yapıyorsun. İnsanlık hali, hadi geç kaldın. Bari sessiz sedasız geç otur yerine diye düşündüm. Söylemek de istedim, ama ortamın havasını bozmamak için tuttum kendimi. Zaten en iyi yaptığım şeylerden biri de buydu: Kendimi tutmak.”

Tam bunu atlatmışken gözlerini kapatmış, kendinden geçmiş bir halde şarkı söylerken, elinde dolu şampanya kadehiyle bir garsonun önünde dikildiğini fark etti.

Şaşırdı Nilüfer...

“Bu da nesi, pavyon mu ya burası?” diye düşündü.

Yine de kibarca kadehi alıp, yanı başında duran küçük sehpa-ya bıraktı.

Ve garsonun kulağına eğilip, “Bana şampanya göndermek isteyen olursa, lütfen odama gönderin” diye rica etti...

O sırada mekân sahibi kızgınlıktan köpürmüştü. Çünkü onların raconunda bir sanatçı için ne kadar çok şampanya açtırılırsa, işler o kadar iyi demektir... Esas parayı oradan kazandıklarını bilirlerdi çünkü. Sahnede başka bir sanatçı olsaydı hiç kuşkusuz patron, “Ama hanımefendi, bu olmaz!” diye kükrerdi.

Ama Nilüfer’i az çok biliyordu. Bu yüzden gıkını çıkarmadı...

Öte yandan mekân sahibinin bozulması ya da ne düşündüğü de Nilüfer’in umurunda olmadı...

Çünkü o bir stardı...

Ve onu sahneye çıkarabilmek için günlerce dil dökmüştü...

Nilüfer’in paraya bakışı

İlk dönemlerine geri döndüğünde, o yaşlarda paraya sahip olmanın güven veren bir duygu olup olmadığını bilemiyor Nilüfer.

Ancak net olarak bildiği şey, o dönemde para onun için sadece ihtiyaçlarını gidermeye yarayan bir araçtı.

Plaklardan ilk kazandığı paralarla, hemen Nino’nun yardımlarıyla gidip güzel bir müzik seti satın aldılar.

Müzik odasına ise bir süredir hayalini kurduğu, o dönemde moda olan turuncu ve beyaz renkli bir kitaplık yaptırdı. Orası

onun için çalışma odası gibiydi. Plakları, teybi, pikabı orada duruyor, o da şarkı provalarını orada yapıyordu.

Zeminini ise bol tüylü, turuncu renkte pelüşle kaplattı.

Annesinin, “Evladım bunlar çok toz tutar, sana çok dokunur” demesine karşın, onu dinlemedi ve yatak odasını da baştan başa aynı pelüşün moruyla kaplattı. Para o anda öyle bir şeydi onun için. Hoşlandığı şeye sahip olmasını kolaylaştıran ya da ihtiyaçlarını gidermeye yarayan bir araçtı.

Yani güvence değildi. Paranın manasının farkında değildi... O gençlik hevesi ve açgözlülükle bütün boş zamanlarında vitrinleri dolaşır, hoşlandığı ne varsa alırdı.

Nilüfer’in annesi oldukça tutumlu bir kadındı. Çalışmıyordu, ama evin masraflarını ekonomik olarak idare edip eşine bu şekilde destek olmaya çalışıyordu. En pahalı yerden sebze meyve alacağına, pazardan daha ekonomik olanı almaya dikkat ediyordu.

Bir keresinde babası, annesi ile Nilüfer’i Lütfiye Hanım’a kürk almaya götürmüştü. Beyoğlu’ndaki kürkçüye gittiklerinde annesi vazgeçmişti almaktan. Çok istediği halde son anda kıyamamıştı o kadar paraya. Oysa Lütfiye Hanım’ın ne bir kürkü vardı ne de bir mücevheri.

Yıllar sonra Nilüfer annesine bir iki parça mücevher almıştı.

Annesi babasının vefatından sonra eşinden kalan parayla apartman alıp oradan gelen kiralarla evini geçindirmeye başlamıştı. Nilüfer özel okulda okuyor, istedikleri alınıyordu. Annesi kızının isteklerini yapmaya çalışıyordu. Eşinden kalan parayı başka şekilde de haralayabilirdi, kimse ondan hesap soramazdı, ama kızını düşünüp onu rahat ettirmişti.

Lütfiye Hanım’ın derdi kızının da parasını hesaplı kullanmasıydı... Yıllarca ona “Kimseye muhtaç olma. Paranın kıymetini bil. O, senin için değerli bir dost” diye nasihat etti.

Tüm büyükleri, tüm anneleri gibi...

Nilüfer için de maddi güç değerli bir şeydi.

Yani para bir sanatçı için önemli bir güçtü. İnsanın sahip olduğu para, varlık çıtayı her daim yukarda tutmak için önemli bir şeydi.

Nilüfer’in hedefi hep bu müzik kariyerindeki çıtanın en yüksek noktası oldu. O yüzden salt para kazanmak için, istemediği hiçbir işi yapmak zorunda kalmadı. Bu onun hayattaki en büyük lükslerinden biri oldu.

Sadece yaşam standardını değil, kariyer standardını da düşür-

memek adına paraya ihtiyaç vardı ve çalışmalıydı.

Ama doğru yerde...

Para kazanmak adına doğru olmayan bir yerde sahneye çıkmak, konser vermek kariyerini çok etkilerdi. Bu onun çıkış noktası oldu.

Parayı doğru yerden kazanmayı hedefledi ve bunu da başardı.

Hayatında ne olmazsa olmaz diye düşünüyor Nilüfer. Deniz gören üç katlı bir ev, arabalar, yatlar, en lüks giyim eşyaları falan değil derdi.

Ama bazı koşulları var. Büyük, normal bir dairede oturmayı istiyor. Hayatında külfet istemiyor. Lüks bir yaşam sürmek gibi bir derdi yok. Kaç senedir aynı arabaya biniyor. Zaten o tarz şeyleri aştı.

Londra'da küçücük bir dairesi var ve Londra'ya gittiği zaman otobüse biniyor. Marketten alışverişini yapıp eve geliyor. Küçücük dairesinde oturuyor ve son derece de mutlu.

Mücevhere öyle çok paralar yatırmıyor. Olanları da takmıyor zaten. Öyle şeyler umurunda değil. Ama artık kalabalık bir evde yaşıyor. Eskiden tek başınaydı, şimdiyse durum farklı.

Bir evin içinde annesi ve onun hemşiresi Esra, Ayşe Nazlı, Nilüfer'e ablalık eden Fatma ve kendisi yaşıyor. Şoförü, bahçıvanı, günlük temizliğe gelen kadını, ofisi, ofiste iki çalışanı, avukatı, muhasebecisi, basın danışmanı var.

Bu düzeni sürdürmek zorunda.

Genelde kadınlar için maddi gücün çok önemli olduğunu biliyor Nilüfer.

Çok erken yaşta ekonomik özgürlüğünü, tek başına ayakta durabilme savaşını kazanmış, maddi ve manevi güce sahip olmuş bir kadın olarak, geyşa türü hemcinslerine çok kızıyor Nilüfer.

Belki de bu öfkesi geyşa modeli kadınların sayılarının hızla artmasından kaynaklanıyor.

Annesi de kocasına karşı son derece saygılı, her şeyin en iyisini yapmaya çalışan, kocasına, çocuğuna iyi bakmaya çalışan bir ev kadınıydı. Ama şu anda çevresinde gördüğü şeyler onu rahatsız ediyor.

Kadınların bazı erkekleri bulunmaz Hint kumaşı olarak görmelerinden kendi adına, hemcinsleri adına rahatsız oluyor.

Susup beklemek, hiçbir talepte bulunmamak, "erkeği hak etmiş" olmak, erkeğin bunu takdir etmesi, kadına bir şey verme ka-

rarının erkek tarafından verilmesi onun canını sıkıyor.

Kadın-erkek ilişkilerinde bu tür şeylere takıldığında ömrünün sonuna kadar yalnız yaşayacağını sanıyor.

Bir ilişkide iki taraf da emek veriyorsa, iki taraf da aynı enerjiyi harcıyorsa her şeyin süper olacağını düşünüyor. Nilüfer her zaman haktan yana olmaya çalışmıştı. Hata yapmışsa özür dilemesini de bilmişti. Karşısındaki hata yapıyorsa, o da ondan özür dileyebilmeliydi.

“Bir kadın hiçbir şey talep edemeyecek, bekleyecek... Ama erkeğine çok neşeli, keyifli, eğlenceli ve hep verici davranacak. Adam da bunu takdir edecek.” Bu anlayıştan nefret ediyor Nilüfer. Bu anlayışın dayatılmasına kesinlikle isyan ediyor.

Onun için bir ilişkide sevgi ve aşk çok önemli. Hayatında hiçbir zaman “Bundan şahane bir koca olur” mantığını kullanarak bir ilişki yaşamamıştı. Duyguları her zaman çok önemliydi. Toplum içinde bazı erkeklerin ilişkilerini anlatırken, kadını evlenmeye layık gördüklerini ya da görmediklerini söylemeleri Nilüfer’i çileden çıkarıyor.

İsyanı var bu konuda Nilüfer’in. Bin yıl hayatına bir erkek girmeden yaşayabilir de, bir erkek tarafından evliliğe layık görülme diye bir şeyi kabul edemez. Aşkın her türlü kahrını, gamını, tasasını, yasını bilir de, bunu kabul edemez...

Kadının evlenme teklifi bekleyen taraf gibi görülmesine de sinir oluyor.

Erkeğe banka cüzdanı, ekonomik kurtuluş diye bakma durumunu da felaket bir şey olarak yorumluyor ve bu durumu hiç anlamıyor. Çünkü hayatında hiçbir zaman öyle bakmamıştı. O tercihi kabul etmiş olan kadınlara söyleyecek hiçbir lafı yok.

O her zaman kadınların da dik durmasından yana.

Bu koşullara uymak istemiyor. Bu durumda yalnız da kalabilir, hiç sorun yok. Eğer bu koşullara boyun eğecekse, bu koşullara uymak zorunda kalacaksa, böyle bir ilişkiye girmeyi hiç düşünmüyor.

Nilüfer’e göre her kadın değerli. Her kadın böyle düşünmeli. Sevginin, aşkın da bir asaleti olmalı. “Aşkta gurur olmaz” lafına karşı. “Bal gibi olur, niye olmasın ki?” diyor. “Sen kendini ezdireceksen senin kişilik haklarına saygısızlık ediliyorsa olur... Adamın gururu olacak da, kadının mı olmayacak?”

Aptal gururdan bahsetmiyor elbette, bir hiç uğruna ilişkiyi bitirmenin gururla ilgili olmadığını da altını çiziyor.

Türkiye’de kadının konumuyla ilgili ne düşündüğü soruldu-

ğunda yanıt vermiyor genelde. Bu konularda fikrini söyleyen bir sanatçı değil.

Ama konuşmaması, bunları düşünmediği anlamına gelmiyor. Bu konularla ilgili TV programlarını ilgiyle izliyor. Doğudaki kadınların, 13-14 yaşındaki kızların hiç okutulmayıp evlendirildiklerini, para ya da altın karşılığı satıldıklarını gördükçe öfkeden çıldıracak gibi oluyor. Bir adamın iki üç kadınla yaşaması, imam nikâhının, resmi nikâh olarak kabul edilmesi karşısında çok sinirleniyor.

Bu konuda yeterince konuşan insan olduğunu düşündüğü için suskun kalmayı tercih ediyor. O bir sanatçı. Bu konularda konuşmak yerine müziğini yapıyor. Bunların yıllardır TV ve gazetelerde anlatıldığını, kadın programlarında dile getirildiğini, bütün bunlara rağmen adamların imam nikâhıyla evlendikleri karılarını, onlardan olan çocuklarını terk edip gittiklerini ve daha nice adaletsiz yaşamların olduğunu görüyor ve bu işlerin konuşmakla düzelmediğine inanıyor.

Kadınların ve erkeklerin zihniyetleri değişmedikçe, eğitimsizlik devam ettiği müddetçe bunların son bulmayacağı kanaatinde.

Paraya, kadına bakış derken bir kez daha eski günlere, 70'li yıllara dönüyoruz...

İlk turne

Nilüfer artık popüler müziğin en ünlü sanatçılarından biri olmuştu.

45'likleri kapış kapış satıyor, hemen listeye giriyor, gazete ve dergilerde sayfa sayfa röportajları ve resimleri yayımlanıyordu. Artık turne zamanı gelmişti.

Ve o dönemin ünlü organizatörlerinden Hasan Şöhretler, "Nilüfer Hanım, sizinle gerçekleştirmek istediğim bir turne fikrim var, görüşebilir miyiz?" diye onu aradı...

Çok düzgün, efendi, güven duygusu veren bir organizatördü Şöhretler...

Önerisi Türkiye'yi baştan sona dolaşmaktı. Bu çok güzel bir iş olacaktı.

Bu Anadolu turnesinde yanında Edip Akbayram da olacaktı Nilüfer'in.

Önce biraz düşündü... Astımının onu zorlamasından korktu. Aslında astımı buluş çağında biraz geçer gibi olmuştu, ama bazen

yeterince dikkatli davranmaması hastalığın nüksetmesine yol açıyordu.

Örneğin, Boğaz Köprüsü'nün açıldığı gün bir TV programı çekimine evet demişti. Kıştı ve çok soğuk bir gündü. Ona tam da köprü'nün ortasında şarkı söylemesi önerildi. Teklif çok cazipti. "Hayır" diyemedi ve orada gerçekten çok üşüdüğünü o an hissetmedi. Çünkü üstü de incecikti. Boğaz Köprüsü'nün o amansız rüzgârını ne yazık ki hesaplayamamıştı.

Esen buz gibi rüzgâra verdi kendini.

Zaten işini yaparken başka hiçbir şey düşünemiyor, âdeta bo-yut değiştiriyordu. O an içinin üşüdüğünü, titrediğini fark etmedi bile.

Birkaç gün sonra, önce kötü bir nezle başladı. Daha sonra da yatağa düştü. Lütfiye Hanım her zamanki gibi, kızının üstüne tit-riyordu. Ama bir yandan da söyleniyordu.

"Kızım gördün mü? Ben sana daha kalın giyin demiştim. Beni dinlemiyorsun. O soğukta kafan, göğsün, bağrın açık. Olacağı buydu işte..."

"Anne, lütfen yalvarım böyle konuşma" diye annesini susturmaya çalıştı. "Ne yapsaydım? Kafama yün bere, boynuma kaşkol mu takacaktım? Televizyonda iyi görünmek de önemli, ne yapayım?"

Aslında şimdiki aklı olsa, annesinin dediği gibi, kaşkolunu da takardı Nilüfer, beresini de... Çünkü pek çok kış konserinde be-reyle olmasa da kalın paltolarla, hatta kürklerle sahneye çıktığı çok oldu.

Ama o ilkgençlik başka bir şeydi işte...

O gece, tıkanarak uyandı uykusundan. Çok korktu. Yoksa yine geri mi gelmişti kâbus dolu günler...

"Allahım" dedi, "Allahım lütfen yine başlamasın."

Gözyaşları ip gibi akıyordu.

Annesi uyandı, telaşla yanına koştu.

"Hay Allahım ne oldu yine? Nereden çıktı bu şimdi?" diye te-laşlandı.

Uzun zamandır kullanmadığı, ama hep sakladıkları Priatan ad-lı tabletten bir tane içti. Yatağın içinde iki büküm oturdu, bir yan-dan soluklanmaya çalışıyor, bir yandan da içten içe duasını sür-dürüyordu.

Sabaha karşı kendini daha iyi hissettiğinde dersini almış gibi gö-rünüyordu... Bundan böyle çok daha dikkatli olmaya karar verdi.

İşte bu yüzden Hasan Şöhretler'in 44 günlük turne teklifine

“Ben buna dayanabilir miyim?” diye şüpheyle baktı ve kabul etmek istemedi. Ancak Hasan Şöhretler onu ikna etti. Çok güzel bir turne olacağının garantisini bile verdi neredeyse.

Hem para da kazanmak istiyordu. Artık yavaş yavaş bir birikimi olması gerektiğini düşünüyor, bir daire almak istiyordu. Bunun için bir süredir bakınmaya başlamıştı bile. Üstüne de bu tek-lif çok denk düşmüştü.

Bu 44 günlük turnenin yorucu geçeceğini düşünüyordu. Bu kadar zaman içinde en çok 2 ya da 3 gün repo, yani boş günleri olacaktı. Üstelik günde iki konser vereceklerdi. Yani matine-suare yapacaklardı.

Oldukça zorlu geçeceği belli olan, ama neredeyse tüm Türkiye’yi görme ve tanıma şansı yakalayacağı müthiş bir yenilikti.

Üstelik Anadolu’daki hayranlarıyla ilk kez karşılaşma şansı bulacaktı.

Lütfiye Hanım da ilk kez ülkesinin pek çok şehrini kızı sayesinde görmüş olacaktı.

Nihayet Şöhretler’in önerisini kabul ettiler ve turneye çıktılar. Konserlerin çoğu spor salonlarındaydı. Sporcuların soyunma odalarını kulis olarak kullanıyorlardı. O kadar yoruluyordu ki, bazen otele dönmeye üşeniyor, iki konser arası soyunma odalarındaki bankların üstünde uyumaya çalışıyordu. Her defasında annesi yanına geliyor, başının altına yastık koyuyor, üstünü güzelce örtüyordu.

Yola koyulduklarında, koca bir otobüsün içinde aynı evi paylaşan kalabalık bir aile gibiydiler. Herkes terbiyeli ve birbirine karşı saygılıydı.

Ev yemekleri yapan lokantalara gidip yemek yiyorlardı. Her gün başka bir yerdeydiler. Sahneye ilk önce adını şimdilerde hatırlamadığı bir bayan solist çıkıyordu, sonra Edip Akbayram ve Nilüfer...

Konserler halkın yoğun ilgisiyle geçiyordu, tıka basa doluyordu. Bu durum hem sanatçıları hem de organizatörü mutlu ediyordu...

Herkes çok mutluydu.

Birçok il gezdiler. Samsun, Trabzon, Rize, Sivas, Erzurum, Isparta, Konya, Kayseri, Gaziantep, Denizli, Edirne, Kahramanmaraş ve daha pek çok yer...

Konserler muhteşem geçiyordu.

Bir tek Osmaniye’de konser öncesi bir tedirginlik yaşandı. Çünkü Osmaniye MHP’nin kalesiydi. Edip Akbayram da doğuş-

tan solcu... Neyse birkaç slogan filan atıldı, ama olay olmadan bitti konser.

Trabzon konseri ise Nilüfer'in kâbusu oldu. Bir gün önce Samsun'daydılar aslında. Nilüfer sabah kalktığında sesinin çıkmadığını gördü. O zaman ses açma tekniğini de bilmiyordu. Elbette doğruya doğru hava gittikçe soğumaya başlamıştı. O sesle sahneye çıkmasına imkân yoktu, ama çaresizdi. Matine-suare spor salonundaydı. Birkaç canlı söyleyip sonra pleybek yapmayı planladı. İlk şarkıya girdi, ama sonuç beklediğinden kötü oldu, sesi hiç çıkmıyordu ve bu bir felaketti.

O anda ölmüş olmayı istedi.

Utançla karışık o duyguyu hiç unutmadı.

"Tıklım tıklım bir salon" diye anlatıyor üzüntüyle, o anı bir daha yaşıyormuşçasına. "İnsanlar bilet almışlar, gelmişler. Kaçarcasına kulise attım kendimi. İçeri girdim ve hüngür hüngür ağlamaya başladım Herkes beni teselli etmeye çalışıyordu. Evet biliyordum, benim suçum yoktu, ama hasta olmuştum işte ve şarkı söyleyemiyordum. Belki de tek bir suçum vardı, o da ses tekniğiyle ilgili herhangi bir eğitim almamış olmamdı. Ve ben bunun yıllar sonra farkına varabildim."

Ertesi gün repoydular. Yani boş günleriydi. Doktora gittiler. Nilüfer'e kortizonlu bir iğne verdi doktor. Depo-Medrol adlı bu iğneyi hiç unutmadı zaten.

Bir gün hiç konuşmayıp sesini dinlendirmeye çalıştı. Annesi bile onunla işitme engelliler gibi el hareketleriyle konuşuyordu... Annesinin bu hali gerçekten çok komikti, ama Nilüfer'in gülecek kadar bile gücü yoktu.

Ertesi günü Sivas'a gittiler.

Kortizon mucizesini yine göstermiş, ses tellerindeki ödem azalmıştı.

Konserler devam ederken hasta olma sırası bu kez Edip'teydi.

Mersin'deydiler. Aşırı halsizlik şikâyetiyle doktora giden Akbayram'ın sarılık olduğu anlaşıldı.

Ve o halde günde iki konser yaptı.

Yol boyunca otobüsün arkasındaki koltukta yatıyor, enerji topluyor, konserlerde ayakta durmaya çalışıyordu. Çevresindekilere zahmet vermeden, onları üzmeden kendi yağıyla kavrulur bir hali vardı. Sahneye çıktığında ise o kocaman sesiyle, arka koltukta yatan hasta adamdan eser kalmıyordu.

Nilüfer çok çekingendi. Edip Akbayram'la aralarında yaş farkı da vardı.

Akbayram'ın tutarlılığından ve işine olan aşkından dolayı ona büyük saygı duyuyordu.

Nilüfer kendi işkolunda müziğe büyük bir aşkla bağlı olup tutarlı davranan, müziğin ülkemizde daha da fazla sevilmesi için çalışan herkese hep hayranlık duydu.

Sarılığın ne olduğunu iyi biliyor Nilüfer...

Edip Akbayram'ın sarılıkla mücadelesini anlatırken daha sonra kendi başına gelen sarılık hastalığını hatırlıyor.

İkinci eşi Çetin Akcan'la evliyken, korkunç bir halsizlik ve soğuk algınlığı şikâyetiyle doktora gitmiş, yapılan testlerde sarılık teşhisi konmuştu. Berbat durumdaydı. Kolunu kaldıracak hali yoktu. Yalnızca tualete gitmek için kalkıyor, bunun dışında sırtüstü yatıp duruyordu...

Canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Kış günüydü. Annesi yağmur kar demeden gelip, karaciğerini desteklesin diye enginarlar pişiriyor, bol şekerli kompostolar yapıyordu.

Çetin de karısını hiç yalnız bırakmıyor, ona çocuk gibi bakıyordu...

Bu arada Nilüfer, o hasta haliyle bile Kayahan'la sık sık telefonla konuşuyor, müzik sohbeti yapıyordu.

Üç hafta süren ev dinlenmesinden sonra nihayet toparlanmış ve hayata dönmüştü Nilüfer.

O turne unutulmaz anılarla doluydu...

Mersin'den tatlı limonlar aldı Nilüfer...

Çorum'da yediği tazecik, sarı leblebinin tadını hiç unutamadı...

Hamsiden çeşit çeşit yemekler yapılabileceğini hiç bilmezdi Trabzon'a gitmeden önce.

Bir de Edirne'de yediği o incecik ciğerlerin tadını çok aradı.

Manisa'nın incirini, üzümünü, İzmir'in domatesinin tadını, İzmit'in pişmaniyesini çok sevdi...

Yalova ve Bursa'da ise yediği şeftalileri hep özledi...

Kayseri'nin sucuğunu alıp eve götürdü.

Malatya'da yediği gün kurusu kayısıların faydasını anlata anlata bitiremedi.

Ve ne zaman yolu oralara düşse, o lezzetleri mutlaka aradı ve buldu.

Tüm zorluklarına rağmen Anadolu turnesi büyük bir başarıyla sona erdi.

Nilüfer hem Türkiye'nin pek çok yerini görmüş, hem sevenleriyle buluşmuş, hem de para kazanmıştı. Oradan kazandığı parayla Etiler'de daha önce baktığı, hoşlandığı ve mim koyduğu dairenin peşinatını verdi.

Yani hem çok meşakkatli, hem de çok keyifli, ama maddi anlamda bir o kadar da güzel bir turneydi bu.

Bu turne sırasında, müzikte henüz çok yeni olmasına karşın Anadolu'da bu kadar tanınması heyecanlanmasına neden olmuştu. Anadolu insanı bir başkaydı. Eliyle uzanamasa bile gözüyle dokunuyordu ona. Sevgilerini akıtıyorlardı. Samimiydiler bu duygularında, sahiciydiler.

Müzik hayatı boyunca pek çok kez turnelerle tüm Türkiye'yi dolaştı. Ama bir daha bu kadar geniş kapsamlı bir turne yapamadı.

Şimdi böyle bir şeyi yapmak aslında o kadar zor ki.

Unutamadığı bir turne daha, 1993

Daha sonra unutamadığı turnelerden biri de 1993 yılında gerçekleşti.

Ferdi Tayfur, Emel Sayın, Şener Şen, İzzet Altınmeşe'nin katıldığı bu organizasyonun organizatörü ise Mustafa Oğuz'du. Ege men Bostancı'nın yanında yetişmiş olan Oğuz, o dönemde de Türkiye'nin en popüler menajerlerinden biriydi. Ve Nilüfer'in iyi dostlarındandı.

Başta Almanya olmak üzere Hollanda ve Belçika'yı da kapsayan oldukça sükseli bir turneydi bu. Konserleri hafta sonunda yapıyorlar, hafta içi bazı sanatçılar, Türkiye'ye dönmeyi tercih ediyorlardı.

Nilüfer ise acil bir durum olmadıkça orada kalıp bol bol geziyor ve alışveriş yapıyordu. İş biraz da tatile çevirmeyi başarmıştı.

Konser günleri, maraton günün ilk ışıklarında başlıyordu. Hemen kahvaltı ediyorlar, sonra da sabahın köründe otobüse biniyorlardı. Şener Şen, şoför kontağı çevirir çevirmez o muhteşem esprilerine başlıyor ve ne uyku kalıyordu, ne yorgunluk, ne esneme, ne gerinme. Müthiş bir zekâsı vardı ve o konuşurken herkes tatlı tatlı onu dinliyordu.

Bu kadar erken saatlerde yataktan kalkmak, sanatçılar için hiç de kolay değildi. Hele Nilüfer için bu durum hiç iç açıcı değildi.

Ancak itiraz etmek gibi bir lüksleri yoktu. Çünkü gerçekten bu işin başka yolu yoktu.

Zaten bir süre sonra bu duruma herkes alıştı. Nilüfer bile kısa

sürede kendine geliyor, o da kendini bu sohbetlere kaptırıyor ve çok eğleniyordu.

Şen, Nilüfer'in hayatta gördüğü en neşeli ve en komik insanlardan biri olarak kaldı anılarında hep.

Daha sonraki yıllarda da çok sık görüşmeseler bile ne zaman bir araya gelseler bu eğlenceli ortam sürdü aralarında.

Konserler çok coşkulu geçiyor, gurbetçiler bu ünlü sanatçıları dinlemek ve izlemek için salonları tıka basa dolduruyorlardı.

Otobüsteki oturma düzeninde sanatçılar çiftler çiftler oturuyorlardı.

Nilüfer, Ferdi Tayfur'la karşı karşıyaydı bu düzende.

Daha önce tanışıklıkları ve sohbetleri olmamıştı. Kibarca merhabalaşıyorlardı o kadar.

Nilüfer gibi Ferdi de çok konuşkan bir insan değildi. Söylenmesi gereken genel geçer kalıplar içindeki lafların dışında birbirlerini pek rahatsız etmiyorlardı. Gerçekten çok farklı dünyaların insanlarıydılar.

Bu yüzden uzun uzun sohbet etmiyorlardı.

Zaten Ferdi Tayfur genellikle walkman'ın kulaklıklarını takıyor, yeni şarkılarını dinliyordu.

Nilüfer ise genellikle camdan dışarıyı seyrederken kafasında her zamanki gibi binlerce plan yapıyordu. Kimi zaman işle ilgiliydi bunlar, kimi zaman da aşkla.

Sonra bu konserlerde yurtdışında yaşayan Türklerin gerçek birer fanatik olduklarını gözlemledi Nilüfer.

İzleyiciler sahnede kim olursa olsun "Ferdî, Ferdî" diye tezahürat yapıyordu.

İnanılmaz bir tutkuydu bu. İnanılmaz bir bağlılık...

Ne Nilüfer, ne Emel Sayın, ne de Şener Şen hiçbirisi bu duruma aldırımıyordu. Çünkü biliyorlardı ki buralar Ferdi Tayfur'un kaleleriydi. Buradaki insanlar onu başka bir yere koyuyor, onu bir başka seviyorlardı.

Bu yüzden turnedeki sanatçıların hepsi eğlenmelerine ve işlerine bakıyorlardı.

Çünkü o dönem gerçekten aslında Türkiye'de de Ferdi Tayfur için yer gök inliyordu.

Nilüfer müzik türlerinin arasında derin bir çizgi olmaması gerektiğini düşünüyor. Her zaman albümüne bir türkü de koymak istedi, bir Türk sanat müziği şarkısı da. Ya da bunların hepsinden etkilenmiş, hepsinden izler ve renkler taşıyan bir şarkı.

Arabeskten de kaçmadı, Türk sanat müziğinden de.

Bu konuda bir kararlılığı var zaten önümüzdeki zamanla ilgili. Çok yakında müzikseverlerin karşısına böyle çok farklı bir albümle çıkabilir Nilüfer.

İlk yurtdışı hikâyesi

Nilüfer bu yurtdışı turnesini anlatırken, aklına ilk yurtdışına çıkış hikâyesi geliyor.

Nilüfer yurtdışına ilk kez patronu Dani Grünberg'le çıktı. Almanya'da bulunan RCA plak şirketinin prodüktörü, tesadüfen Nilüfer'in sesini dinlemiş ve çok beğenmiş, çok da heyecanlanmıştı. Mutlaka bu genç şarkıcıyla tanışmak, bir araya gelmek ve onu kendi ülkesine götürmek istiyordu.

Alman plakçı, Nilüfer'le çalışmak istediğini Odeon'un patronu Dani Grünberg'e söylemişti. Grünberg duruma sıcak baktığını söyleyince, Nilüfer de buna onay verince anlaşmalar imzalanmıştı.

Nilüfer şaşkındı.

Hem çok mutluydu hem de biraz korkuyordu.

Almanca söyleyecekti ve tek kelime Almanca bilmiyordu.

Çekingen bir yapıya sahipti. Gireceği bu yepyeni ortamda çok sıkılacaktı. Ama öte yandan da müthiş bir şeydi bu.

Belki de dünya çapında bir yıldız olurdu.

Henüz 19 yaşındaydı ve yapabileceği çok şey vardı.

İki tane şarkı geldi. Ona Almanca bilen birinin yardımıyla kelimeleri nasıl doğru söyleyeceği öğretildi.

Çok güçlü bir kulağı olduğu için hemen kaptı.

Uzun bir çalışma döneminden sonra gidiş tarihi geldi çattı.

Lufthansa'yla uçtular. (Galiba o tarihlerde Türk Hava Yolları pek de tercih edilen bir havayolu değildi. Şimdilerde ise Nilüfer'in olmazsa olmazlarının başında geliyor Türk Hava Yolları.)

Yaklaşık üç saat süren bir yolculuktan sonra Hamburg'a indiler. Şirket onlara o dönemin en ünlü oteller zincirinden biri olan Intercontinental Otel'de yer ayırtmıştı.

Ertesi gün stüdyoya gitmek için hazırlandılar ve yola çıktılar.

Stüdyo Hamburg'a geldiklerinde Nilüfer gözlerine inanamadı. Bu stüdyo, pek çok ses kayıt stüdyosunu içinde barındıran kocaman bir tesisti.

İstanbul'daki o şahane sandıkları stüdyolar çok zavallı kalıyordu bunun yanında.

İçeri girdiler ve çalışacakları stüdyoya geçtiler.

İki tonmayster onlara eşlik ediyordu. Neredeyse hiç konuşmuyorlar, yalnızca işlerini yapıyorlardı.

“Bizden ne kadar farkılar” diye düşündü Nilüfer. Bir “Good morning”lik selamları olmuştu. İstanbul’da bambaşka bir ortam vardı aslında.

Nilüfer “Bau mir eyin paradiieeeeeeeeeeeee...” diye şarkısını söylerken, tam çalışmanın ortasında, “Yemek saati geldi” deyip işi bıraktı tonmaysterler.

Hemen kafesine geçtiler stüdyonun.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra yeniden stüdyoya döndüler.

Bu arada koridorda Julio Iglesias’la karşılaştı Nilüfer.

Şoke olmuştu. O da yan stüdyoda çalışıyordu. O dönem, en popüler olduğu dönemlerdi. Yakışıklılığı ve yumuşacık sesiyle kadınları çıldırtıyor, plağı milyonlarca satıyordu. Hem onun dünya sanatçısı olmasına gıpta etti, hem de aynı yerde çalıştığı için kendisiyle gurur duydu. Böyle bir durumda, özellikle de 19 yaşında genç bir insan sınırsız hayal kurabilirdi. O da kuruyordu.

Ama bu arada Hamburg buz gibiydi.

Mayısın sonuydu, ama neredeyse kar yağacaktı.

Tek başına sokağa çıkmaya çekindiği için Dani’yle birlikte çıktılar çarşıya.

Ve ona çok kalın bir yün palto aldılar.

Daha sonra biraz daha dolaşmak istedi.

Dani onu çarşının bir yerinde bir saat sonra buluşmak üzere bıraktı. Mağazalar ıslıl ıslıldı, rengârenkti.

Çeşit çeşit kıyafetler, harika mutfak malzemeleri, sabunlar, renk renk şampuanlar, çeşit çeşit makyaj malzemeleri, daha neler neler vardı. Oyuncak dünyası içinde kalmış çocuk gibiydi.

1975 Türkiye’sinden çok farklıydı burası...

Bir sürü saçma sapan şeyle doldurdu poşetlerini.

Otele döndüğünde çok yorgundu.

Biraz da kırıklığı vardı sanki. Erkenden yatıp uyumayı düşün-

Dani Grünberg’le birlikte.

dü. Tam yiyecek bir şeyler sipariş edecekti ki, bir anda kulakları tıkanı. Başı döndü, can havliyle telefona sarıldı.

“Alo İtalyanca bilen var mı?”

“Evet hanımefendi.”

“Bir doktor lütfen” deyip telefonu kapattı.

Sonrasını hatırlamıyor.

Kendine geldiğinde yatağın üstünde elbisesiyle yatıyordu. Belli ki tansiyonu düşmüş ve kendini kaybetmişti. Belli ki doktor da gelmemişti.

Ertesi gün yine kayıt vardı.

Bunu düşünerek pijamalarını giydi ve yattı. Hemen uykuya daldı.

Sabah yeniden stüdyoya gittiler. Bu defa söyleyeceği şarkı “Anatol”dü.

Hasta olmasına rağmen bu başarılı kayıttan sonra İstanbul’a döndüler.

İstanbul’a gelince aslında bu şehri ne kadar özlediğinin, ne kadar sevdiğinin farkına vardı.

Nilüfer için Almanya hikâyesi fazla uzun sürmedi.

Bir süre sonra bir kez daha Almanya’ya gitmek için davet aldılar. Bu defa Köln’e gidecekler, yeni bir 45’lik çalışması yapacaktı.

Bir de fotoğraf çalışması yapıldı. Fotoğraflarını şimdi adını anımsayamadığı ünlü bir Alman fotoğrafçı çekti. Onun için çok değişik bir çalışmaydı bu. Önce onu makyaja aldılar, makyöz kaşları inceltti ve gölgeler vererek çok hafif bir makyaj yaptı. Koyu renkli ruj da sürünce tamamı işi.

Aynada gördüğü kız hoşuna gitti. Kendini beğendi. Saçlara önce hafif dalga verildi. Daha sonra da romantik bir topuz yapıldı. Artık hazırdı çekime.

Bu gidişinde de iki şarkının kaydı yapıldı.

Bir süre sonra Türkiye’ye döndüler.

Bir süre sonra da bir TV programı için Köln’e gittiler. O zamanlar Alman devlet kanalının ünlü bir şov programında iki şarkı söyleyecekti Nilüfer.

Bu, Alman seyircisine kendisini tanıtmaları için iyi bir fırsattı. O güne kadar tam 3 tane 45’lik plağı yayınlanmıştı bu ülkede.

Her şey güzel gidiyordu.

Ancak bu ülkede ünlü bir şarkıcı olabilmesi için karşı tarafın birtakım şartları vardı. Nilüfer’in senenin yarısını Almanya’da geçirmesini istediler. Ona orada bir ev tutulacak, dil okuluna gidecek, bir yandan Almanca öğrenirken, bir yandan da sesini ve yo-

rumunu geliştirmek için şan dersleri alacaktı...

Çalışmaktan kaçmıyordu, ama senenin yarısını ülkesinden başka bir yerde geçirme fikri sıcak gelmedi Nilüfer'e.

Çok düşündü.

Bir yanda dünya çapında tanınma şansı, öte yanda ülkesi, yaşadığı şehir, annesi, yakınları, nişanlısı, kedisi ve gönül bağı olan birçok şey.

Çok gençti. Belki de pek çok şeyin farkında değildi. Belki de çok şeyi kaçırmış olacaktı, ama umurunda değildi.

O şarkı söylemeyi seviyordu.

Bütün Türkiye onu tanıyor, seviyor ve alkışlıyordu.

Ve dahası, kendi ülkesinde müzik adına çok güzel şeyler yapabilir, hayallerinin peşinden gidebilirdi.

Böylece Almanya macerası daha başlamadan sona erdi.

Tüm meslek yaşamı boyunca yaptığı tek tembellik bu oldu. Hatta belki de tüm kariyerini etkileyen tek tembellik.

Rıza'yla tanışma ve ilk nişan hikâyesi

O sıralar o dönemin en ünlü orkestralarından biri olan Ritm 68'in şefi Rıza Silahlıpoda'yla tanıştı. Genç adamın ilgisi hoşuna gitmiş, ortak noktaları olan müzik aşkı ilişkilerinde büyük rol oynamıştı. Seviyor ve seviliyordu.

Annesi de bu ilişkiyi onaylıyor, kızının Rıza'yla görüşmesine belli sınırlar içinde izin veriyordu.

Daha sonra Rıza'nın annesiyle de tanıştı Nilüfer. Hayrünnisa Hanım çok saygıdeğer bir İstanbul hanımefendisiydi. Nilüfer'i çok seviyor, ona kucak açıyordu. Bu ilişki doludizgin sürerken, yoğun biçimde sahne teklifleri geliyordu.

Rıza'yla nişanlanmaya karar verdiğinde Nilüfer henüz 19 yaşındaydı. Hilton Oteli'nin balo salonunda ünlü isimlerin de katıldığı, çok görkemli bir tören yaptılar. Kimler yoktu ki bu törende: Sadri Alışık, Halit Kıvanç, Fecri Ebcioğlu, Selçuk Alagöz, Füsün Önal, Yeliz, Göksel Kortay, Melike Demirağ, Ali Kocatepe, Fatma Karanfil, Esin Engin, Celal Şahin, Engin Evin, Ömür Göksel...

Nilüfer törenin en ince ayrıntılarına kadar her şeyiyle kendisi ilgilendi. Her genç kız gibi heyecanlı ve mutluydu.

Biraz da evcilik oynar gibi görüntüsü vardı kendisi bunu reddetse de.

Belki biraz aşktı bu mutluluğunun sebebi, belki de özgürlük açlığı...

Nilüfer ile Rıza Silahlıpoda'nın nişan töreni. Hilton Otelı Balo Salonu.

Küçük yaşında bütün Türkiye'yi tanıırken, o kendi dünyasını kurabileceği bir bahçe arayışı içindeydi.

Şimdi düşündüğünde "Beynimiz yıkanmış bizim çocukken" diyor. "Bir kız çocuğu 16-17'sine gelince evlenmeyi düşünmeli diye yıkamışlar beynimizi. Oysa biraz kendini ve hayatı tanıyabilmeli insan. İnsanları tanıyabilmeli. Öyle hemen evlenmek de ne oluyor? Evlilik konusu açıldığında, kızıma 'önce eğitimi tamamlamalı insan' diyorum. Daha sonra yapmak istediklerini yapmalı ve kendi parasını kazanmalı. Evlilik ondan sonra gelmeli. Ben de onun beynini böyle yıkıyorum. Umarım etkili olurumdur..."

Rıza'yla nişanlılığı hiç de umduğu gibi gitmiyordu Nilüfer'in. Zaten bu karar hiç düşünülmeden verilmiş çocukça bir duygunun uzantısı gibiydi. Rıza çok iyi bir insandı, ama bu ilişki tam bir aşk gibi gelmiyordu Nilüfer'e...

Daha sonraları Rıza Silahlıpoda çalışmak için Büyükkada'da kalmaya başladıktan bir süre sonra bu kopukluk ve uzaklık iyice kendini göstermeye başladı... Ancak sonuçta ne olursa olsun nişanlı bir kızdı. Sahipli gibiydi. Kimsenin kendisine flörtöz bir tavırla yaklaşmasına izin vermiyordu.

O sırada Odeon'dan Nino Varon da ayrılmış, müzik prodüktörü olarak orada bir tek Yeşil Giresunlu kalmıştı.

O günleri Nilüfer dudaklarında çocuksu bir gülümsemeyle hatırlıyor:

"Bir akşam sanıyorum stüdyodan dönüyorduk, Yeşil beni eve bırakacaktı. Ne de olsa artık bir taksi çağırıp beni öyle yollamı-

yorlardı. Ama Yeşil beni eve bırakmak için oldukça istekli davranıyordu. İşte yine böyle bir günde tam arabadan inecekken, bir şekilde belki bakışıyla, belki de ufak bir dokunuşla bana olan ilgisini hissettirdi. ‘Nasıl yani? Ben mi yanlış bir şey hissettim acaba?’ diye düşünüp buna tam bir mana veremedim. Tam apartman kapısından içeri girerken ‘Yarın ne yapıyorsun? Bir planın var mı?’ diye seslendi. Önce anlamadım, ‘Yarın günlerden ne?’ diye sordum. ‘Cumartesi... İş yok, tatil’ dedi.

O zaman anladım ki bu, ‘Beraber bir şeyler yapalım mı?’ anlamına geliyordu.

Ben çok sinirlendim. Nişanlı bir kızdım. ‘Bu ne cüret’ gibisinden sert bir yüz ifadesi takınıp içeri kaçtım.

Yeşil’in o an nasıl utandığı aklıma geldikçe, bu tavrımdan dolayı ben de çok kez yerin dibine girdim. Ama henüz çocuktum, daha 19-20 yaşındaydım ve hayatı fazla ciddiye alıyordum.

Ancak, Yeşil’in bu yaklaşımı kafama takıldı, gönlüm kaydı.

Onun saygılı, fakat ilgili duruşu kafamın karışmasına neden oldu.

Zaten Rıza’yla ilişkimde hep soru işaretlerim vardı. Bir şeyler eksikti...

O günden sonra hep onu düşünmeye başladım. Bir başkasını düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyordum, ama gerçek buydu. Bunun üzerine derhal karar verdim, ayrılacaktım Rıza’dan. Onu Büyükkada’dan aradım ve ayrılmak istediğimi, bu ilişkinin böyle yürüyemeyeceğini söyledim.

Telefonun diğer yanında Rıza’nın yıkıldığını hissettim. Hiç beklemmediği bir şeydi bu.

‘Neden? Ne oldu? Bunu sonra yine konuşalım’ dedi.

Ama bana dinletemedi.

Ben kararımı vermiştim çünkü.

Çünkü aşk bitmişti benim kalbimde.

Benim o genç, o çocuk kalbim başka bir heyecanla çarpıyordu şimdi.

Benim ısrarcı tavrımın değişmeyeceğini hisseden Rıza, sonra bu durumu olgunlukla karşıladı... Zaten müthiş bir beyefendiydi. Her zaman da öyle kaldı.”

İlk evlilik... İlk gelinlik

Rıza’yla organik bağı kesilince Nilüfer ilk evliliğini 1977 yılında plak prodüktörlüğünü yapan Yeşil Giresunlu’yla yaptı.

Henüz 21-22 yaşındaydı. Çok gençti.

Bir aşk evliliği idi. İlişkilerinin başladığı sene içinde evlenmişlerdi. Yeşil Giresunlu Nilüfer'den dokuz yaş büyüktü. Bu, ikinci evliliği idi ve bir çocuğu vardı. Çocuk annesiyle yaşıyordu ve ancak birkaç defa babasının yeni eşiyle paylaştığı eve gelmişti.

Nilüfer sonuçta üvey anneydi ve bu duyguyu hissettirmemek için nasıl davranması gerektiğinden emin olamıyordu.

Çocuk çok çekingendi. Onun bu kadar geride durması Nilüfer'i çok üzdü. Ona yakın olmaya çalıştı. Sonuçta abla kardeş gibiydiler aynı zamanda.

Nilüfer zaten çok çekingen olan çocuğun kendisini yadırgamasını, dışlamasını istemiyordu. Birlikte birkaç defa ormana gitmişlerdi. Nilüfer, Yeşil'in oğlu onu sevsin, onlarla zaman geçirmek için hevesli olsun istiyordu. Bunun için çaba da sarf etti, kendisine göre.

Ancak bir süre sonra çocuk onlara daha az gelir oldu. Bir süre sonra ise hiç gelmez oldu.

Evlilik için annesinden onay istememişti Nilüfer. "Biz evleneceğiz" deyip bilgilendirmişti sadece.

Şimdilerde ise empati yaptığında "Benim kızım öyle yaparsa, canına okurum onun" diyor.

O zaman bu tavrıyla annesinin canına okuduğunu düşünmemişti bile. İşte kız çocuklarının annelerini ancak kendileri anne olduklarında anlamalarının en tipik örneklerinden biri Nilüfer...

Yeşil Giresunlu'nun babası hayattaydı. Nişanı aile içinde yapmaya karar verdiler. Giresunlu ve ailesi, Nilüferlere yemeğe gidecekler ve nişan yüzükleri takılacaktı.

Nilüfer heyecan içindeydi.

Annesine o gecenin yemeklerini kendisinin hazırlayacağını söyledi. Daha evvel yumurta bile kırmamış olan Nilüfer'in bu isteği Lütfiye Hanım'ı şaşırttı.

Annesinin, "Ama kızım, yardım edeyim bari... Nasıl yapacaksın, nasıl yetiştireceksin?" türünden itirazlarına aldırmadı bile Nilüfer.

O gece için yemek kitaplarından en zor tarifleri seçti: böf strogonof, pilav, russalatası, patlıcan salatası... Böreğin hamurunu bile kendi açmıştı. Bununla da yetinmemiş, profiterolün de hamurunu açarak muazzam bir sofraya hazırlamıştı.

Konuklar gelmeden evin her yanını gözden geçirdi, örtüleri dü-

zeltti, her yere çiçekler koydu, hatta banyoya bile. Aslında bu alışkanlığından hiç vazgeçmedi ve evinin her yerinde her zaman çiçekler oldu. Özellikle de banyolarında.

Konuklar yemekleri yapanın Nilüfer olduğunu duyduklarında çok şaşırdılar.

Ve güzel bir gece yaşandı.

Yüzükler takılırken, Lütfiye Hanım Cemil Bey'in eksikliğini hissetti. Annesinin gözündeki iki damla yaşın babasına olan özlemden kaynaklandığını biliyordu Nilüfer. Aslında o da o an babasının yanında olmasını, hatta yüzükleri onun takmasını o kadar isterdi ki...

Ama bu imkânsızdı...

Düğünleri Yeşil Giresunlu'nun babasının Etiler'deki evinin bahçesinde olmuştu.

Bir dergide gördüğü, Prenses Caroline'in giydiği bir elbiseden esinlenerek hazırlattığı gelinliğiyle Nilüfer çok hoş görünüyordu. Evliliğin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Gelinlik, düğün, yalnızca kendine ait olan bir ev...

Bu, her genç kızın rüyasıydı.

Sevdiği bir adamla aynı evde, bir hayatı paylaşmak, onun kadını olmak nasıl bir şeydi acaba? Bunu hayal etmişti, yaşamak istemişti... Belki de halen evcilik oynayan küçük kız çocuğuydu ve kendi durumunun farkında değildi

Evlilik ilk başta Nilüfer için çok güzeldi. Dekorasyon dergilerini günlerce incelemiş, yatak odası takımının yapılacağı ağacın damarsız olmasına bile dikkat etmiş, kendisi seçmişti.

Hatta bununla ilgili bir anısı bile var:

Bir gün Ortaköy'deki bir marangoz atölyesinde yatak odası takımının boyası atılacaktı. Nilüfer boyanın rengini denetlemek için oradaydı. Marangoz tabancayla boyayı sıkınca, kesif vernik kokusu Nilüfer'in astımını tetiklemiş, nefesini kesmişti. Kendini dışarı zor atmıştı. O günlerde astım spreyleri olmadığından tablet kullanıyordu. Her zaman yanında olan tableten içmişti, ama tabletler ancak 15 dakika sonra etkisini gösteriyordu. Nefesini açarken kalbinde çarpıntı yapması, nabzının artması, başının dönmesi gibi yan etkileri olurdu tabletin.

Kimseye hissettirmemeye çalıştı.

Kendi kendine yaşadı o anı.

Korkusunu kimseyle paylaşmak istemedi.

Güçlü olmak, güçlü görünmek istedi ve bunu da başardı.

Nilüfer, bir Eurovision Şarkı Yarışması'nda konuk sanatçı.

Doktor, Nilüfer'i kontrol ettikten sonra test yapmaya gerek olmadığını söyleyip iki ilaç verdi. Sprey şeklinde olan ilaç Türkiye'de henüz yoktu.

Biri mavi tüplüydü, biri de bej.

Mavi olan kriz anında, diğeri ise düzenli olarak gün içinde üç kez kullanılacaktı.

Bu ilaçlar ülkede olmadığı için tükendikçe THY pilotlarına ya da hosteslerine ısmarlanıyordu. Onlar da hiç kırmadan her seferinde seve seve getiriyorlardı.

Ve bu ilaçlar onun kendisini kuş gibi hissetmesini sağlayarak, çocukluğundan beri mücadele ettiği astımı neredeyse uzun bir süre unutturdu.

Nilüfer'in dükkân macerası

Bu arada bir de ticaretle uğraştığı bir dönem oldu Nilüfer'in. Çocukluğundan beri tanıdığı, pek çok sırrını paylaştığı bir arkadaşıyla ortak açtılar bu dükkânı.

Şu anda Atina'da yaşayan bu Rum arkadaşı, Şişli'deki apartman komşularının kızıydı. Nilüfer'den üç yaş daha büyüktü.

Hayat çarkının içinde zaman zaman ayrı düştüler, ancak hep haberleştiler, zaman zaman buluşup konuştular, bir araya geldiler.

Aradan yıllar geçti ikisi de büyüdü.

Arkadaşı evlendi, çocukları oldu... Nilüfer ise şöhretli bir şarkıcı.

Yeşil Giresunlu'yla evlenirken taktığı duvağıyla.

Artık o, evli bir kadındı.

Tüm kadınlardan hiçbir farkı yoktu evlilik hayatında. Şöhreti, şarkıcılığı tamamen kapının dışında kalıyordu.

Sabah kalkıyor, kocasıyla kahvaltı ediyor, onu uğurluyor, sonra temizliğe girişiyordu.

Yemekleri de hazırladıktan sonra, bazen dışarı çıkıyor, çıkmadığı günlerde kocasının dönüşünü bekliyordu.

Elbette müzik hiç eksik olmuyordu evde.

Yeşil'in Odeon'daki görevi devam ediyor, böylece en son çıkan longplayleri dinleme fırsatı da buluyordu.

Evlendikten bir süre sonra Yeşil Giresunlu ona Eurovision Şarkı Yarışması'na bir grupla katılmasını önerdi... Yıl 1978'di. Teklifi biraz düşündü.

"72 yılından beri starım. Grubun içinde anılmak nasıl olur?" diye endişe bile etti.

Neyse sonunda egosundan sıyrılmayı bildi.

Müzikte iyi ve doğru bir şey yapmak adına yeni projelere, yeni bakışlara açıldı.

Ve Grup Nazar adını verdikleri ekip arkadaşlarıyla çalışmaya başladı.

Bu ekipte Olcayto Ahmet Tuğsuz, Ahmet'in kuzeni Zeynep ve Dağhan Baydur vardı...

Şarkının bestesi Dağhan'a aitti.

Koreografiyi Haldun Dormen yapıyordu. Kostümleri ise Cemil İpekçi...

Haftalarca çalıştılar.

Yarışmaya günler kala Nilüfer yine hastalandı. Bronşları dolmuş, tıkanmaları artmıştı.

Bir kez daha yoğun kortizon tedavisine başlandı.

Yine sıkıntılı ve endişe dolu bir bekleyişin ardından nihayet iyileşti.

Türkiye'deki elemelerde Nükhet Duru ve Modern Folk Üçlüsü'yle çekıştiler.

Medya bu iki yarışmacı gurubun rekabetini kızıştırmak için her şeyi yaptı. Bir gün birinin, bir gün diğlerinin şarkı sözlerini ve söyleşilerini yayımlıyorlardı.

Ancak onlar kazandı.

Yarışma Paris'in en güzel salonlarından birinde yapılıyordu. Onlar daha önceden gittiler ve iki gün prova yapma fırsatı buldular.

Eurovision Türkiye için yeniydi.

Şimdiki popülaritesinden eser yoktu. Destek filan ise hak getire.

Hiçbir ön çalışma ya da kulis ve basın faaliyeti yapılmadı.

Hatta büyükelçilikten bile ilgilenen olmamıştı.

Ne yazık ki sonuç hüsrandı.

Şarkının güzel olmasına karşın az puan toplayabildi Nilüfer ve Grup Nazar.

Yarışmadan sonra Nilüfer ile Yeşil Giresunlu fiyatı daha uygun, ama çok daha iyi enerjisi olan, daha özel bir otele gidip birkaç gün daha kaldılar. Yarışmanın sonucu Nilüfer'i çok üzmesine de, o zaman Türk Büyükelçiliği'nden kimsenin aramamasına ekip olarak içerlemişlerdi. Şimdiki gibi sahip çıkma yoktu o dönem. Bütün Avrupa oy veriyordu, ama Avrupa'da yaşayan Türklerin ruhu bile duymuyordu.

Nilüfer çok daha iyi bir sonuç almayı istiyordu, ama sonuçta bu bir ekip işiydi... Ve daha çok politik bir durumdu.

Neyse ki bu arada Yeşil Giresunlu'yla çok mutluydu, iyi gidiyordu evlilikleri.

Hatta bir çocuk yapmaya bile karar vermişlerdi. Ancak bunun öncesinde Nilüfer'in hastalığıyla ilgili problemlerini halletmesi gerekiyordu. Eurovision için hazır oraya kadar gitmişken Yeşil'in Paris'te yaşayan kardiyolog arkadaşına da gittiler. O da onları Paris'te astım konusunda çok ünlü bir doktor arkadaşına yönlendirdi.

Arkadaşı anne olduğu için çocukları gayet iyi tanıyordu ve ilgi alanı zorunlu olarak buydu. Üstelik meraklıydı da böyle şeylere. Nilüfer'in dükkân açmaya karar verişisi tamamen sağlık problemlerinden kaynaklanıyordu.

Çünkü o yıllarda yine, hastalığıyla ilgili kaygıları başlamıştı.

Bu arada ikinci kez Gala Kulüp'te program yapmak için anlaşma imzaladı.

Ancak her gün sahneye korkarak çıkıyordu. Panik halindeydi, Sahnede taşikardi gibi bir çarpıntı geliyordu. Başı dönüyor, sol kolu uyuşuyor, nabızı normalin üstünde atıyordu. Kalp hastası sanıyordu kendini.

O dönemde doktor doktor gezdi. Yeşil de yanında.

Taşikardisiyle ve korkularıyla başa çıkamıyor, farklı farklı doktorlara gidip çare bulmaya çalışıyordu. Yapılan birçok tektik ve tahlil sonucunda, doktorlar kalbinden kaynaklanan bir sorun olmadığını, endişelerinin yersiz olduğunu söylüyorlardı. Ancak Nilüfer doktorların bu konuda kendisine doğruyu söylemediklerini düşünüyor, bir türlü ikna olmuyor ve aynı sıkıntıları yaşamaya devam ediyordu.

Doktorlar belli etmeseler de ondan bıkmış gibiydiler ya da Nilüfer'e öyle geliyordu.

Hiç beklemediği anlarda da yaşayabiliyordu bu sorunları.

Sinemada, alışverişte, her yerde başına geliyordu...

Araba kullanırken de oluyordu mesela, arabayı yol ortasında bırakıp bir anda orayı terk ediyordu. Ya yoldan geçen bir taksiye biniyor ya da karşısına çıkan ilk eczaneye zor atıyordu kendini.

O zamanlar bu belirtilerin karşılığı olarak "panik atak" adı konmamıştı. "Psikolojik" diyorlardı.

Nilüfer bu korkuları yüzünden ve bunları yaşamamak için sahnelere veda etmek zorunda kalmıştı.

Zaten o bir plak sanatçısıydı. Ve çok başarılı albümler yapmıştı.

Bu zaman zarfında boş duramazdı. Kendini oyalayacak bir şeyler yapmalıydı.

Aklından bir sürü iş geçti Nilüfer'in. Derken birinde takıldı kaldı.

Çocuk giysileri satan küçük bir dükkân neden olmasındı?

Bu fikir hoşuna gitti ve onu heyecanlandırdı.

Arkadaşıyla birlikte çocuk giysileri satan bir dükkân açmak için yer aramaya başladı.

Bakırköy dahil birçok semti gezdiler. Sonuçta yine göbek bağı olan Şişli'de, Pilavcı Pasajı'nda bir yer buldular. O sırada parfüm den Nescafé'ye kadar her şey Türkiye'ye kaçak olarak geliyordu.

Piyasada bulunmayan her şey bu pasajda bulunuyordu. Dolayısıyla çok popülerdi. Küçük bir dükkândı kiraladıkları yer. Büyük bir heyecanla hazırlıklara başladılar.

Dükkânın ne renk olacağı, adı, logosu, kaç yaşa hitap edeceği gibi...

Beyazda karar kıldılar. Paket kâğıtlarını ve poşetleri yeşil-be yaz yaptılar.

Dükkânın adını ise “Nilüfer Çocukta Moda” koydular. Tabela da Nilüfer yazısı yeşil renkte olacaktı.

Bu hazırlıklar sırasında bütün şikâyetleri geçti gitti. Çünkü kendini dinlemeye fırsatı olmuyordu. İşle o kadar meşguldü ki, ne panik atağı kalmıştı, ne de kendini boğuluyor gibi hissetmesi.

Sonunda bir marangoz buldular. Raflar, dolaplar yapıldı. Çok şirin olmuştu o minicik dükkân.

Şimdinin modası olan, büyüklerin modellerini küçüklere uygulamayı, o dönem iki arkadaş yapmaya başladılar. Nilüfer bu işe kendini iyice kaptırmıştı.

Sultanhamam’a gidip kumaşları bizzat alıyor, tek tek seçiyor, ne dikilecekse ona uygun renkler buluyor, kumaşın dokusuna bakıyor, gün geçtikçe malın iyisini, ucuzunu, pahalısını iyice anlamaya başlıyordu. Yurtdışına gittiğinde de ilk işi çocuk kıyafetlerinin modellerine bakmak oluyordu. Sonra en fazla satacağına inandığı modelleri seçiyor ve bunları evde iş yapan hanımlara diktiriyordu.

Bu dönem Nilüfer’in yaşamında en keyif aldığı yıllar oldu. Ve 2-3 yıl sahneye hiç çıkmadı.

Pilavcı Pasajı’nın en popüler, en sevilen esnaflarından biri oldu. Bu iş ona iyi gelmişti.

Kayahan’la tanışma

Günlerden bir gün Nilüfer yine dükkânda oturuyordu. Az önce iki pantolon, bir askı ve de bir hırka satışı yapmıştı. Müşteri olarak dükkâna gelenlerin onu gördüğü andaki tepkileri karşısında çok eğleniyordu.

Kimi bilerek onu görmek için geliyor, kimi de karşısında onu görünce çok şaşıyor ve hayretle “Aa, siz şeye ne kadar benziyorsunuz” diyordu.

Nilüfer hiç anlamazdan gelip gözlerini açarak soruyordu:

“Kime benziyorum?”

“Şarkıcı Nilüfer’e.”

“Çok mu benziyorum?”

“Evet... Yoksa siz misiniz?”

“Peki seviyor musun? Ona göre cevap vereceğim...”

Sonra karşılıklı sevgi sözcükleri söyleniyordu. Nilüfer bu sevgi ve ilgiden hoşlanmaya başlamıştı...

Yine dükkânda olduğu günlerden birinde bu kez kapıdan içeri o dönemin en ünlü bestecisi ve söz yazarlarından biri olan Selmi Andak ile şarkıcı Kayahan girdi. Kayahan'ı daha önce hiç görmemişti, yalnızca ekranlardan biliyordu. “İstanbul’da Bir Güzel” adlı bir şarkı söylüyordu. Birkaç kez TV programlarında rastlamıştı.

“Merhaba hoş geldiniz, Selmi Bey” diye elini uzattı. Kayahan'ı da başıyla selamlayıp “Hoş geldiniz” dedi gülümseyerek.

Selmi Andak’la ahabplığı vardı, ama Kayahan’ın oraya niçin geldiğini anlayamamıştı. Andak onun meraklı bakışlarına yanıt verdi:

“Bu Kayahan arkadaşımız.”

“Merhaba. Memnun oldum.”

Nilüfer’in anımsayamadığı kısa bir sohbetin ardından Kayahan hemen konuya girdi:

“Ben bir şarkı yaptım. Bu şarkıyla Eurovision Türkiye elemelelerine katılmayı düşünüyorum. Bunu sizinle birlikte söylemek istiyorum. Ne dersiniz?” dedi.

Nilüfer bir an ne diyeceğini bilemedi. Ama Kayahan’ın net hali hoşuna gitmişti. Gülümseyerek, “Ben bunu bir düşüneyim” dedi.

Nilüfer o sırada 1972 yılından bu yana Türkiye’de zirvede olan, çok satan plaklarıyla altın ödüller kazanan, şarkıları dillerde bir yıldızdı.

Kayahan ise kendini kabul ettirmeye çalışan, yeni yeni televizyon programlarıyla kendini tanıtmaya çalışırken bir besteciydi...

Nilüfer birkaç gün düşündükten sonra kabul etmeye karar verdi. Çünkü amatör duygularını kaybetmemişti.

Hoş, aradan 37 yıl geçmesine rağmen halen öyle...

Kayahan bu ilk tanışmanın ardından Nilüfer’le ilişkisini hiç şansa bırakmadı.

Sık sık dükkâna uğruyor, geldiğinde de uzun uzun oturuyordu.

Daha çok müzik üzerine sohbetler yapıyorlardı. Türkiye’deki müzik piyasası hakkında uzun uzun konuşuyorlardı. Kayahan ne zaman Nilüfer’in yanına gelse hep şarkısına olan güveninden söz etti, bir de müziğe getirmeye çalıştığı yeniliklerden. Ona göre birçok şey daha yapılılabiliirdi.

Kayahan'ın zekâsı ve esprili sohbetleri hoşuna gitmişti Nilüfer'in.

Onunla konuşurken hiç sıkılmıyor, üstelik bazı konularda onunla aynı görüşü paylaştığını fark ediyordu.

Kayahan Nilüfer'e piyasaya çıkan, ancak sadece 3 000 adet satan *Canım Sıkılıyor Canım* albümünü hediye etmişti.

Nilüfer bu kaseti dükkânda sık sık dinledi. Dinledikçe, çok farklı ve duygusal bulduğu bu şarkıları daha da beğendi.

Güzel şarkılardı bunlar..

Farklı ve sözleri alışlagelmiş standartların çok dışındaydı. Elbette o dönem güzel şarkıları olan bir sürü sanatçı vardı: Timur Selçuk, Tanju Okan, Barış Manço, Cem Karaca, Edip Akbayram, Ayten Alpman, Ayla Algan ve daha bir sürü. Ancak Kayahan'ın şarkıları da ezber bozan cinstendi.

Nilüfer, kıvrıkcık saçlı, elinde gitarı olan bu adamı yavaş yavaş tanımaya ve sevmeye başladı. İşine âşıktı, şarkılarına âşıktı ve müzik için yaşıyor gibiydi. Bu gelgitler sonucu Nilüfer nihayet kararını verdi.

“Tamam Kayahan, ben düşündüm taşındım. Bu işte seninle beraber olmaya karar verdim” dedi.

Kayahan gayet mutluydu.

Boncuk gözlerindeki sevinci Nilüfer hiç unutmadı. Ve birlikte çalışmaya başladılar.

Nilüfer'in bir şartı vardı, parçanın düzenlemesini mutlaka Onno Tunç yapacaktı. Onno müthiş bir müzisyendi. Üstünde çalıştığı şarkıya çok şeyler katabilen, çok yaratıcı bir beyindi. Onun için bir anlamda güvenceydi.

Kayahan ise onun için çok daha yeniydi. Heyecanından, bestelerinden, sözlerinden etkileniyordu, ama şarkıya yapılacak düzenleme de çok önemliydi. Ve Onno en çok güveneceği müzik adamıydı.

Derken, arkadaşlıkları daha da çok birlikte zaman geçirmelerini sağladı ve birbirlerinin evine gidip gelmeye başladılar.

Kayahan o dönem ciddi anlamda maddi sıkıntılar içindeydi.

Akatlar'da küçücük bir dairede oturuyor, zar zor geçiniyorlardı.

Küçük kızı Beste'nin annesi Nur Hanım'la evliydi o dönem. Ve para kazanmak için Taksim Belediye Gazinosu'nda birkaç gece şarkı söylüyordu.

Gazinoda ilk başlarda sahneye çıkan müzisyenlerden biriydi Kayahan. Çok bir para almıyordu elbette bu durumda. Ancak al-

diği üç beş kuruş bile onun için çok değerliydi. Henüz bir arabası yoktu. Elinde gitarı, işe bile otobüsle gidip geliyordu. Aslında bu hiç de kolay bir durum değildi. O yüzden küçük de olsa bir araba hayali vardı Kayahan'ın.

Ama bundan da önemlisi bir ev...

Müzisyen olduğu için belki de en çok, içinde piyanosunun olduğu, rahatlıkla çalışabileceği güzel bir ev hayali vardı. Çünkü şimdiki evi ona dar geliyordu. Onlar müzik çalışırken, karısı da başka bir oturma odası olmadığı için mecburen yanlarında duruyordu.

Kayahan zaman zaman hem karısının fikrini soruyor, hem de küçük kızı Beste'yi yanına çağırıp onun tepkisini ölçüyordu. Yıllar sonra da bu huyu hiç değişmedi. Bestelerini herhangi birilerine dinletip insanların bestelerine gösterdiği tepkiyi dikkate aldı her zaman.

Kayahan çok sevgili biricik çocuğunu okula gönderirken bile zorlanıyordu. Okul masrafı, servisi, harçlığı... Dilediği gibi bir hayat veremiyordu kızına ve karısına.

Özellikle de bir baba olarak kızına istediklerini alamamasına üzülüyor, kahroluyordu.

Belki de çok uzun yıllar sonra o kadar mal mülk edinmesinin asıl nedeni, bu yokluk günlerinden intikam almaktı. Belki bu yüzden parasını harcarken hep çok dikkatli oldu, bu yüzden giyimine kuşamına o kadar da önem vermedi...

Bir yanı hep mütevazı kaldı, bir yanı kendini güvencede hissetmek için eve bir para sayma makinesi aldı, kazandığı paraları bankadaymışçasına bu makineyle sayıp kasaya kaldırdı.

Müziğe çok âşık, yılmayan, daha evvel yaptığı birtakım başarısız çalışmalara rağmen müzikten vazgeçmeyen bu inatçı adam ile Nilüfer sonunda iyi arkadaş oldular.

Onun bu azmi, müziğe olan aşkı onu çok etkiledi ve dostluklarının temeli bunun üzerine kuruldu.

Nilüfer Açarların evine daha sık gider oldu.

Nilüfer bu aile ortamını da, onlarla zaman geçirmeyi de, Nur Hanım'la sohbet etmeyi de seviyordu.

Görüşmedikleri günlerde de, uzun telefon konuşmalarında hep müzik ve müzik piyasasını konuşuyorlardı.

Nur, melek gibi bir kadındı. Anlayışlı, sabırlı ve Kayahan'a karşı da sevgi dolu. Onların yanında olmak Nilüfer'e iyi geliyordu.

Bu arada Kayahan Eurovision için bir şarkı daha yaptı. Hatta ilk şarkısı bir düğün şarkısıydı.

Kayahan şarkısının o kadar etkisi altında kalmıştı ki, işin promosyonunu bile planlamaya başladı. Bir gün sohbet ederlerken Nilüfer'e "Gelinlik giyer misin?" dedi.

Şimdi olsa kimsenin kendisine bunu yaptıramayacağını düşünüyor Nilüfer. Gerçekten de çok komik, çok sıradan bir durumdu. Ama o an Nilüfer'in basireti bağlandı sanki ve "Tamam giyerim" dedi.

Nilüfer fotoğraf ve televizyon çekimlerinde gelinlik giydi. Kayahan da damatlık. Çok komik bir durumdu. Sanki gerçek gelin damat gibi bir hava oluştu. Kostümlerine çok özendiler. Birbirlerinin duruşuna, poz vermesine karıştılar. Nihayet fotoğraflar çekildi. O dönemin müzik dergileri *Hey, Gong, TV'de 7 Gün* gibi dergilere kapak oldular.

O zamana kadar basına uzak duran, çok göz önünde olmayı sevmeyen Nilüfer kendini birdenbire başka bir dünyanın içinde buldu. Durmadan röportajlar yapılıyordu. Kayahan çok mutluydu. Yıllarca basının ilgisini çekebilmek için uğraşan Kayahan sonunda dileğine kavuşmuş gibiydi. Her yerde o vardı; bu, yıllardır özlemini çektiği bir durumdu.

Kayahan o dönemde Nilüfer'i istediği yöne çekiyordu.

Durmadan bir yerlere gidiyor, hep bir yerlerde oluyorlardı.

Kayahan o dönem yeni bir şarkı daha yaptı.

Şarkının adı "Olmalı Olacak İstiyorum"du. Bu beste gerçekten çok güzeldi, ama Nilüfer'in değişmez şartı yine geçerliliğini koruyordu. Bu şarkının da aranjmanını Onno Tunç yapsın istedi Nilüfer.

Neredeyse kendi yarattığına tapan, kendi doğrularının peşinde koşan, her şeyin kendi kontrolünde olmasını seven, müzikte en iyi kendisinin olduğuna inanan böyle bir adama bu tür şartlar koymanın aslında ne kadar olanaksız olduğunu Nilüfer o sıralar henüz bilmiyordu.

Stüdyo çalışmalarlarıyla birlikte Nilüfer için "günaydın" gonkları çalmaya başladı.

Nilüfer hayatına giren en zor insanlardan biriyle ilgili önemli ipuçlarını bu çalışma sırasında görmeye başladı.

Kayahan huzursuzdu.

Kendi işini bir başkasına emanet etmek onun yapacağı bir şey değildi. Üstelik emanet ettiği kişinin Nilüfer üzerinde daha çok kredisi vardı. Sırf Nilüfer üzerinde değil, o günkü müzik piyasasında da Onno Tunç bir müzik adamı olarak daha fazla değer gören biriydi.

Kayahan stüdyoda durmadan aksilikler çıkardı. Her şeye ol-

mazlanıyor, Onno'nun ve Nilüfer'in bir türlü onu anlamadığından şikâyet ediyordu. Bu yakınmalar zaman zaman homurtuya dönüşüyordu.

Nilüfer sürekli arada kalıyordu. Nefesi kesilir hale gelmişti. Dünyanın en zor işine kalkıştığını o zaman fark etti. Birbirini sevmeyen bu iki adamın onun zoruyla bir araya geldiklerini ve anlamadıklarını yeni yeni algılayabiliyordu. Şimdilerde o günleri anımsadıkça, "Ben sahiden deliymişim. Böyle bir şeye nasıl kalıştım" diye hayretlere düşüyor.

Kayahan kendi kafasındakinin yapılmasını istiyordu.

Onno da kendine göre bir yorum getiriyordu. Kendi farklılığını, müzikteki becerisini, yeteneğini bu bestelere aktarmak istiyordu. Farklılık ortaya çıksın diye çaba gösteriyordu.

Notalar havada uçuşmadan, yumruklaşmadan, ufak tefek çatışmalarla Onno Tunç, Kayahan'ın iki bestesine düzenleme yaptı. Kazasız belasız bitti iş.

Kayahan sonuçtan çok da hoşnut değildi. Nilüfer Onno'yu savunuyor, şarkılara kattığı çağdaş havayı Kayahan'ın fark etmesini sağlamaya çalışıyordu.

Kayahan bin bir hevesle şarkılarını TRT Ankara'ya yolladı... Büyük ümitlerle sonuçlar bekleniyordu. Biri olmazsa, öteki mutlaka finale kalır, hatta birinci olur duygusu içindeydi Kayahan. Nilüfer de Kayahan'ın bu umutlarından etkilenmişti açıkçası.

Ancak o iki şarkı da Eurovision Türkiye elemelerinde finale kalamadı. Kayahan için olduğu kadar, Nilüfer için de inanılmaz bir yenilgi olmuştu bu. Çünkü kendilerini kesinlikle kazanmaya, finalist olmaya hazırlanmışlardı.

Eurovision'la ilgili bu durumu kısa bir süre sonra üstlerinden attılar. Kayahan'ın hırsı uzun süre matem tutmaya, ahlarla vahlarla zaman tüketmeye uygun değildi.

İşi ve kendisiyle ilgili düşünceleri

İşinde de ortalama şeylerden hiç hoşlanmıyor Nilüfer. Yapılan işler onu hiçbir zaman tam olarak doyurmuyor. "Tamam, şahane" duygusunu, o ruh durumunu yaşayamıyor. Belki de onu başarıya götüren şey bu. Yaptığı işlerde, "Ben müthişim, ne biçim şeyler yaptık" hissine kapılsaydı, belki de yan gelip yatacak, bugün artık bunu konuşmuyor olacaktı. O hep bir şeyin yetmemesini yaşıyor, bundan mutsuzluk duyuyor ve geriliyor.

Türkiye'de bu işleri yapmanın çok zor olduğunu düşünüyor.

Elinin altında bir sürü müzik direktörü, çok sayıda menajer yok... Çözumsuz bir piyasada iş yapmaya çalıştığı görüşünde Nilüfer. Türkiye’de bu konularda sivrilen, sinemada olsun, müzikte olsun, yükselen ve başarısını sürdüren insanların müthiş insanlar olduğunu düşünüyor.

Artık besteler onu kolay kolay heyecanlandırmıyor.

Şarkının her türünü söylediği görüşünde. Yalnızca onun için yapılmış ve onun tarafından seslendirilen tam 250 şarkı şarkı var.

İnsanlar ondan hep daha iyisini bekliyorlar.

O da en iyisini bekliyor, ama kolay mı? Her şeyi yaptığını söylüyor. Hep aynı şeyi yapıyormuş gibi algılanabilir. Çünkü denizler tükeniyor bir yerde. Her şeyi yapmış, her şeyi söylemiş bir şarkıcının her albümde bir bomba patlatması da, gündemi tutması da zor.

Bu arada dünyada sound bambaşka bir yere gidiyor.

İzliyor, dinliyor, takip ediyor. Tamamen bambaşka bir noktaya gidiyor müzik. Türkiye’de yapılması mümkün olmayan bir yere gidiyor.

Bütün klip kanallarını da izliyor. Nelerin çaldığını biliyor. Türkiye’de bunu yapmanın imkânsız olduğunu düşünüyor. Yadırganabilir. Bir de geçen bir zaman var. Bugüne kadar yaptıkları var. Yaptıklarıyla ters düşmemek zorunda. Ona göre, mesele başkalarıyla yarışmak değil. Mesele, güncelliği korumak, popüleriteyi devam ettirebilmek. Nilüfer opera sanatçısı değil, yıllardır pop müzik sanatçısı. Dolayısıyla pop müzik yaptığı zaman da popüleritesini sürdürmesi lazım. Ancak bu şekilde halkın ilgisini çekilebilir, albümü satılabilir ve para kazanılabilir. Bu durumda, yarışmak zorunda.

Nilüfer bu konuya ilişkin görüşlerini şöyle özetliyor:

“Bir gün herkes yok olmaya mahkûm. Barbara Streisand’ın önemsiz bir sanatçı olduğu söylenebilir mi? Ama Barbara Streisand belki şu anda Beyonce kadar konser vermiyor. Britney Spears kadar adından bahsedilmiyor veya albümü onun kadar satmıyor belki de...”

Bu büyük sıkıntı. Sanatçının ayakta kalması, popüleritesini koruması zaman içinde zorlaşıyor. Bu yüzden birçok insan on yıla varmadan yok olup gidiyor.

Dünya starı olmak bambaşka bir şey. Bütün dünyaya hitap ediyorsun, konserler veriyorsun... Bu farklılık bizim az gelişmiş bir ülke olmamızdan kaynaklanan bir şey mi bilmiyorum. Bu işi yapmak için gelişmiş bir ülkede olmak büyük bir avantaj.”

Nilüfer oralarda doğmuş olsaydı, nasıl bir konumda olacağını merak ediyor.

Ama o bir Türk sanatçısı ve ülkesinin koşullarını düşünmek zorunda. Burada yapılabilecek şeyin en iyisini yapmaya çalışıyor. Hiçbir zaman da yurtdışında bir şey olmak için mücadele vermedi. O bu konuda her zaman gerçekçiydi.

İlk müzikal

O dönem Nilüfer'in de, Onno'nun da hayatında kimse yoktu. Boşluktaıydı ikisi de...

Aynı işi yapıp, dünyaya aşığı yukarı aynı pencereden bakan, beklentileri çok benzeşen bu iki yalnız insan daha sık bir araya gelmeye başladılar. İlişkilerinin boyutunda kadın erkek etkileşimi baskın olmaya başladı, buna hiç itiraz etmediler.

Yalnızlar limanın iki gediklisi olmaktan vazgeçip birbirlerine sığındılar. Böylece güzel bir ilişkinin rüzgârına bıraktılar kendilerini. Duygularına "hayır" demenin hiçbir manası, hiçbir gereğı yoktu. Yaklaşık üç ay kadar sürdü bu ilişki...

Üç ay boyunca birbirlerini daha iyi tanıdılar.

Kavgaları, gürültüleri olmadı. Ama bir tutkuya da dönüşmedi bu ilişki. Belki de dost olarak kalmanın ikisi için de daha iyi olacağını düşünmeye başladılar bir süre sonra.

Bu arada halen Türkiye'de bir duayen olan ünlü tiyatro sanatçılarından ve sahne yönetmenlerinden biri olan Haldun Dormen'den bir müzikal için Nilüfer'e teklif geldi.

O da bu öneriyi dikkate aldı ve düşünmek istedi.

Müzikali her zaman çok sevmişti Nilüfer. Şimdilerde bile iyi bir müzikalin hayalini kurup duruyor. Ancak ülkemizin müzikal konusunda Egemen Bostancı dönemindeki pırıltısını bir daha kazanamadığını düşünüyor. "O günkü işler gibi işler yapılamadı, o günkü izleyici salonlara çekilemedi. Sezen Aksu, Nükhet Duru, Metin Akpınar, Zeki Alasya, Adile Naşit, Şener Şen, Şevket Altuğ, Ayşen Gruda, Erol Evgin, Kartal Kaan, Coşkun Demir gibi ünlü sanatçıların içinde yer aldıkları müzikallerin tadında işler yapılamadı..." diyor.

Haldun Dormen *Çılgınlıklar* adlı müzikli gösteri hazırlıyordu. O dönemin en büyük müzikhollerinden olan Balta Limanı Grand Gazinosu'nda sahnelenenecekti bu büyük kadrolu iş.

Haldun Dormen'le buluştuklarında ünlü yönetmenin Nilüfer'i ikna etmesi zor olmadı. Şarkı söylemeyi her şeyden çok seven Nilüfer için bu müzikalde olmak oldukça keyifli bir işti. Üstelik bir

de Haldun Dormen gibi bir üstattan gelince bu öneri, şartlarda anlaştılar ve el sıkıştılar.

Nilüfer sahnede Türk sanat müziğinin en ölümsüz eserlerinden biri olan “Makber”i de seslendiriyordu pek çok şarkının yanı sıra. Ancak özellikle “Makber” çok etkiliyordu izleyenleri. Aynı şarkıyı iki kez üst üste okuduğu oluyordu. Hamiyet Yüceses’i canlandırıyordu çünkü sahnede. 1960’lı yıllara ait kostümler, saç modelleriyle oyunun o bölümünde gerçekten Hamiyet Yüceses oluyordu.

“Makber”i söylerken salonda çıt çıkmıyor, insanlar büyülenmiş gibi dinliyorlardı Türk sanat müziğinin bu ölümsüz eserini.

Şarkı bittiğinde salon alkıştan yıkılıyor, dakikalarca ayakta alkışlıyorlardı bu ufak tefek dev sesli kadını.

Bir şarkının bir insana bu kadar yakıştığı başka bir durum var mıdır bilinmez, ama o dönem en çok konuşulan şeylerden biri bu idi: “Bu şarkı acayip yakıştı Nilüfer’e.”

Bu kadar alkışlanmak, övgü almak, el üstünde tutulmak Nilüfer’e iyi gelmişti. Bu onun için farklı bir durumdu. Çok sevdiği Türk sanat müziğinin sesine bu kadar yakıştırılması onu mutlu ediyordu.

O küçük haliyle, babasının yüzüne baka baka bu şarkıyı söylediğini anımsıyor.

Babası bir gün elinde bir plakla gelmişti.

Bu Hamiyet Yüceses’e ait bir plaktı. Cemil Bey büyük bir keyifle plağı pikaba koymuş, elinde rakı kadehi, “Bak Lütfiye, bu müthiş bir şarkı. Hamiyet Hanım da harikulade söylemiş. Müthiş bir ses. Gel de birlikte dinleyelim” demişti. Nilüfer’in kapı aralığından kendilerine baktığını görünce, “Gel benim küçük kızım, gel sen de dinle. Dinle de gör, nasıl güzel bir müziğimiz var” deyip o kocaman baba kucağını açmıştı.

Nilüfer o kucağın içindeymiş gibi küçülüp minicik oluyor. Babasının o şişman yanaklarından öpmek istiyor. Buz gibi rakısının içine bir parça buz atası geliyor, porselen kenarı işlemeli minik kapta duran leblebilerinden ağzına atmak istiyor. Babasının küçük kızı olmak, onun kalbinin iniş çıkışını hissetmek istiyor.

Üçü Hamiyet Yüceses’in sesinden bu şarkıyı soluksuz dinlemişti o gün.

Sonra Lütfiye Hanım şarkıya eşlik etmiş, üçüncü kez ise Nilüfer yavaş yavaş onlara katılmıştı.

En çok da meyan bölümündeki çıkışı babasının hoşuna gitmiş-

ti. “Makber mi ya Rab” derken, o küçük kızın bugünkü halini görmüş müydü acaba Cemil Bey?

Belki de sahnede bu şarkıyı bu kadar güzel söylemesinde, bu karelerin etkisi büyüktü Nilüfer için.

Sesinin farklı bir yanını da böylece keşfetmiş oldu.

Sahne kostümlerini o dönemin ünlü modacısı Übeyde Bozyiğit hazırlamıştı. İncecikti Nilüfer...

O kadar zayıftı ki...

Ve yeniliğe çok açıktı. Onun bu hali Bozyiğit'i baştan çıkardı ve Nilüfer'e, patenci kızların kostümüne benzer, kırmızı mayo üzerine kruvaze mini eteği olan bir kostüm hazırladı. Mayonun üstü payetlerle süslenmişti. İnanılmaz göz alıcılıktaydı ve Nilüfer bunu gayet iyi taşıyordu.

İlk başta yadırgadı, ancak sahnede gördü ki hiç de fazla değildi...

Çok sevdiği İtalyanca bir şarkı söylüyordu bu kostümüyle.

O dönem bütün basın kırmızı mayo üzerine tasarlanan bu mini kostümü yere göğe sığdıramadı, herkes bunun üzerine yorum yaptı, ama yorumlar hep kostümün çok çağdaş ve bir sanatçıya yaraşır olduğu yönündeydi.

Yani o zaman da yenilikçi ve cesur bir sanatçıydı Nilüfer.

Sahnede olmak başka bir şeydi ve gerekirse mayoyla da çıkılabilirdi.

Nilüfer alaturka birkaç şarkının yanı sıra, kendi şarkılarını da seslendiriyordu. Repertuarı bu kadarla da sınırlı kalmıyor, bir de İtalyanca şarkı söylüyordu.

O gösteride şimdi kendi alanında bir numara olan Seyfi Dursunoğlu da vardı. Coşkun Demir (o sıralar gözde bir şarkıcıydı, ama daha sonraları bir şekilde müzikten koptu), Uğur Yücel ve Necati de vardı

O sıralar Uğur Yücel, yine kendisi gibi güldürü sanatçısı olan Necati'yle sahneye çıkıp komiklikler yaparak programa renk katıyordu. Yani aslında müthiş bir kadroydu onlarınki...

Kayahan bu sıralar yine Nilüfer'e uğruyor, yaptığı besteleri dinletiyor, onunla ilişkisini sıkı tutuyordu.

Hatta “Neden beni de önermedin bu müzikale?” diye biraz bozuldu bile.

Nilüfer bunun için çaba göstermiş, ancak son karar yönetmenin olmuştu.

Kayahan Nilüfer'in ricasına rağmen bu müzikalde yer alamamıştı.

“Erkekler Ağlamaz”

O dönem Nilüfer’in hayatında aslında Kayahan’a ayıracak çok da zaman yoktu.

Bir yandan müzikal, öte yandan yeni albümün çalışmaları derken, aşk da bir kez daha kapısını çaldı. Bu müzikalde Haldun Dormen’le çalışan müzisyen, söz yazarı ve oyuncu Çetin Akcan’la tanıştı. Kısa bir flört dönemi yaşadılar. Ancak Çetin’in ilgisi, saygısı, sevgisi, onu koruyup kollaması Nilüfer’i çok etkiledi. Birkaç kez yemeğe çıktıktan, birlikte biraz zaman geçirdikten sonra evlenmeye karar verdiler.

Çetin Nilüfer’in albümü için şarkı sözleri yazdı. O dönem çok ünlü olan ve bir dansçı kızın hayatını anlatan *Flashdance* adlı müzikal filmin müziğine “Varsa Söyle” adlı sözler yazarak Türkçeye uyarladı Çetin Akcan. Nilüfer aynı filmdeki kız gibi siyah bir mayoyla söyledi bu şarkısını.

Nilüfer daha sonra *Nilüfer 84* ismini verdiği bu albümde Onno Tunç’la çalıştı.

Onno o albüm için o günler için pek de anlaşılamayan şarkılar yaptı...

Müzik ve albüm çalışmaları sürerken ve her şey yolundayken, Nilüfer’in büyük umutlarla başlayan aşkı ne yazık ki istediği gibi gitmiyordu. Çünkü ikisi de aslında aralarındaki elektriğin gelip geçici bir aşk, kalıcı bir arkadaşlık ve dostluk olduğunun çoktan farkına varmıştı. Birbirlerini kırmamaya özen gösteriyorlardı.

Ancak ilişkilerinde bir monotonluk vardı. Heyecan kalmamıştı. Aralarında var olduğunu sandıkları tutku, elektriklenme ve bir ilişkide olması gereken şeyler çok kısa zamanda alışkanlığa dönüşmüştü.

Bir aşk uçup gitmişti sanki Nilüfer için.

Nilüfer evliliğini kurtarmak için çaba sarf ediyordu, ama olmayınca da olmuyordu işte...

Nilüfer’in ilk beste denemesi bu döneme, yani Çetin Akcan’la olan evliliği dönemine rastlar.

Herkesin sandığı gibi kocasının bir ihanetini yaşayıp onun üzerine yazılmış sözler değildi “Erkekler Ağlamaz.” Belki o ana kadar olan birikimlerin, belki de o dönem etkilendiği bir haberin etkisiydi. Genel bir durumdan yola çıkmıştı bu sözleri yazarken. Çoğu kez de melodiye yakışan kelimeleri aramış, bulmuş, bir bütün yaratmıştı.

Nilüfer'e, tavrına ve sesine çok yakıştığını da yadsıyamayız herhalde bu melodinin ve sözlerin.

Birdenbire karar vermişti şarkı yapmaya. Bu konuda kendini tanımak, yeteneğini keşfetmek istemişti çünkü. O güne kadar "Haddime düşmez, bu çok farklı bir iş" dediği için aklının ucuna bile getirmemişti beste yapmayı. Ancak çalışmaya başladığında çok güzel melodiler çıktığını fark etmişti.

Beste yapmak için gerçekten ayrı bir çalışma yapmak gerekiyordu. Duruma konsantre olmak, melodiye uygun sözleri yazmak... Çok önemli ve çok değerli bir durumdu beste yapabilmek. Bunun hep farkında oldu Nilüfer ve hep saygıyla yaklaştı besteciliğe.

Bir beste yapabilmek, üstelik yaptığı işin içine sinmesi güzel bir duyuydu. Bu duygu ona çok iyi geldi, onu mutlu etti.

Ve çalışmasını heyecan içinde sürdürdü.

Sonra yakın dostu Kayahan'la paylaştı bu sırrını. Ve ondan da destek alınca cesareti arttı Nilüfer'in.

Sonuçta bugün de çok sevilen ve artık bir klasik olan "Erkekler Ağlamaz" şarkısı çıktı.

Bu arada Çetin'le ilişkiyi kurtarmak artık imkânsız gibi görünüyordu.

Yakın çevresi bu ilişkiyi daha fazla sürdürüp yorulmak yerine bir an önce ayrılmalarının daha doğru olduğu yönünde akıl veriyordu ona.

Şarkılar gibi, müzikal gibi başlayan aşk hikâyesi, müzikalin sonunun gelmesiyle sona erdi ve Nilüfer bir yıl süren evlilikten sonra, bugün bile "Çok iyi bir insandı... Efendi, ciddi, bir gün bile beni kırmadı" dediği Çetin Akcan'dan ayrıldı.

Bazen bütün bu iyi özellikler bile bir evliliğin devamı için yetmiyordu.

Çetin Akcan'la evliliği biten Nilüfer ev değiştirmeye karar verdi.

Bu evde olmak istemiyordu artık. Farklı bir enerjiye gereksinimi vardı. Bu yüzden kendi evini kiraya verip, Etiler'de cadde üstünde başka bir eve taşındı.

Nilüfer âşık olunca...

Bir kez daha kalbi boştu...

Bir kez daha yaraları kabuk bağlamaya başlamıştı bile...

Aşkın kendisini nasıl etkilediğine dışarıdan bir göz gibi bakabildiğinde, değişik zamanlarda şunları yaşadığını görüyor Nilüfer...

Bir kere, âşık olunca huzursuz bir kadın oluveriyor.

İçinde yaşayan birbirine zıt iki Nilüfer, onu kendilerine çekiştiriyor.

Bu çelişkiler Nilüfer'in kendisi ve sevgilisiyle çatışmaya girmesine yol açıyor. Çünkü o, sevgilisinin bakışından ya da vücut dilinden ne düşündüğünü anlıyor.

Kimi zaman yanlış yorumlayıp boşuna çatışmalara neden olsa da, çoğunlukla doğru yorumlaması tartışmaları iyice çoğaltıyor.

Nilüfer gülerek ve haklı bir gururla "Antenlerim açıktır benim" diyor.

Ve ekliyor:

"Yani hissedirim. Karşımdaki insanın gülümsemesinden, saçına dokunmasından, yüzüme bakış şeklinden, yemek yiyişinden o an ne hissettiğini, ne söyleyeceğini, ne düşündüğünü anlarım. O bana bir şey söylemeden anlarım..."

Aslında bu, tüm kadınların DNA'larında var olan bir program. Ama bazı kadınlarda daha da güçlü oluyor elbette bu durum.

Ve Nilüfer de zaman zaman klasik bir kadın hatası yaptı yaşamı boyunca.

Hayatındaki erkeğin hoşuna gitmeyen davranışlarını değiştirmek için çaba sarf etti.

Bir keresinde, çok sevdiği halde tam olarak güvenemediği bir sevgilisi vardı. Yeterince sevilip sevilmediği konusunda endişeleniyordu. Tüm bu duygular Nilüfer'i sorgulayan, problem çıkaran kadının psikolojisine sürüklemişti. Çıkardığı problemler nedeniyle huzursuzluklarından bunalan sevgilisi onu terk etmişti. Fakat Nilüfer bu huzursuz davranışlarını o zaman çok genç olmasına bağlıyor. Şimdi olsa asla yapmayacağı hatalar olarak değerlendiriyor bunları.

Ancak süreç içinde bazı olumsuz tavırlarından vazgeçen Nilüfer bu değişimini "kendimi terbiye ettim" diye açıklıyor.

Kendisine güveni tam olan Nilüfer, hayatı boyunca ayna karşısında saatlerce durup onu mu giysem, bunu mu giysem dememiştir. (Sahneye çıkarken kostümlü haline bakmakla aynı değil tabii bu duygu. Sahnedeki kusursuz olabilir ve olmalıdır da. Halbuki sahne dışındaki Nilüfer başka.) Tüm bu çabanın uçucu olduğuna inanıyor. Çünkü bir insanı kişiliği, beyni ve ruhuyla etkilemenin kalıcı olduğunu söylüyor iç sesi ona. Zaten belirli bir ambalajın olduğunu düşünüyor. Olumsuz bir insan değil ve kendisini bu konuda beğeniyor, sahip olduğu nitelikleri düşündüğünde kendisinden çok kolay bulunamayacağını düşünüyor.

İlişkilerinde işini ilk planda tutması sorun olmuştu zaman zaman. Mesela sancılı geçen bir ilişkisi sırasında 31 mayıs olan kendi doğum gününde gelen bir konser teklifini geri çevirmemiş, sahneye çıkmıştı Nilüfer. Sevgilisi “Nasıl yani?” diyerek itiraz etmişti. Fakat Nilüfer işine sıkı sıkı bağlıydı, belki de onun için en güzel doğum günü hediyesi olacaktı sahnede olmak. “Bu benim doğum günüm. Seninki olsa alınman normal, ama bu benim işim” diye yanıt vermiş, işine verdiği değeri de yitirmemişti. Sevgilisi ile işi arasında tercih yapmak durumunda kalmak, sanki ikisinden birine daha az önem veriyormuş gibi hissetmek Nilüfer’i ilişkisinde en çok zedeleyen şeylerden biriydi belki de.

Bugüne kadar onu sevmeyen insanları seçmemiştir Nilüfer. O kadar detaycı, zor beğenen ve kapalı tavırları vardı ki, zaman zaman, kendisini gerçekten sevmeyen birinin sabretmesi olası değildi.

Yine de her sanatçı gibi bazen düşüncelerinde “Gerçekten sevmeyen biri benimle birlikte olabilir mi?” sorusu olabiliyordu.

Beraber olduğu insanlar onun bir adım ileride olduğunu düşünüyorlardı. Çünkü o güçlüydü, ünlüydü ve ekonomik olarak onlara ihtiyacı yoktu.

Kim olursa olsun sonuçta Nilüfer tanınıyordu ve kaygı duyması normaldi. Karşısındaki onu televizyondan, plaklarından, sahneden tanıyor, belki beğeniyor, hayranlık duyuyordu. Dolayısıyla bir yerde karşılaşınca etkilenme olup ilişki başlayabilirdi.

Nilüfer bu nedenlerle ilişkilerinde ilk başlarda mesafe koyan taraf olmuştur her zaman. Karşı tarafın yaklaşmasına çok izin veren biri olmamıştır hiç. Bu durumu Nilüfer, “Bu belki bilinçaltımda yatan, tanınmış birisi olmaktan ya da karşımdakini daha iyi tanıyabilme isteğinden kaynaklanıyordur” diyerek anlatıyor.

Bir ortama girdiğinde kapılarını hemen açmamıştır Nilüfer.

Etrafı izler, gözlemler.

Çocukluğundan bu yana konuşmak yerine insanları izlemeyi tercih etmesi, algılarının açık olmasını sağlamıştı belki de. Konuşulanları dinleyerek, kendine göre yorumlar yapar. Kendi kelimeleri yerine başkalarının sözlerini dinler, izler ve kendisini onlara açıp açmama kadarını bu şekilde verir.

Erkeklerin sabırlı, kararlı ve cesur olması gerekir ona yaklaşmak için. Kendilerini korkusuzca tanıtmaları gerekir. Bir de Nilüfer’in inanıp kapılarını açması, sevgilisi olacak kişiye izin vermesi gerekir.

Onno Tunç kuralı ve “Kar Taneleri”

Nilüfer müzik çalışmalarına kaldığı yerden Onno Tunç’la devam ederken, Kayahan da asla kendini unutturmuyor, ona yeni şarkılarını dinletiyordu.

Elinde hep gitarı vardı ve gitarıyla insanları ve de özellikle Nilüfer’i etkilemeyi çok iyi başarıyordu.

Bir gün buluştuklarında Kayahan, “Bir şarkım var. Çok güzel, çok beğeneceksin” dedi ve “Kar Taneleri”ni gitarıyla çalıp söyleyerek dinletti Nilüfer’e.

Alıcı kuşlar gibi başımın üstünden geçip durmayın kar taneleri...
Yan yana durup yalnızlığımı yüzüme vurmayın kar taneleri
Ah özledim hem de çok özledim
Ezberledim beklemeyi
Yollar benim umudumdur...

Nilüfer için bu çok farklı bir şarkıydı. Çok değişik geldi ona. O zamana kadar o formda bir şarkı seslendirmemişti. Şarkıdan etkilendiğini ve hatta çok beğendiğini saklamadı Kayahan’dan.

“Eline, yüreğine sağlık, gerçekten çok duygusal, çok güzel bir şarkı” diye heyecanını dile getirdi.

Kayahan, “Bu şarkıyı yeni longpleyine mutlaka koymalısın” diyordu.

“Elbette. Ben de isterim. Sevdim bu şarkıyı” yanıtını verdi Nilüfer...

Nilüfer bu şarkıyı gerçekten ilk dinlediği andan itibaren çok sevmiştir.

Değişikti, sıradışıydı, farklıydı. Ve Kayahan Eurovision için bir araya geldikleri andan itibaren bu şarkıyı albümüne alması için bastırıyordu. Ama albüme bu şarkıyı almak aslında başlı başına bir cesaret işiydi. Nilüfer bu şarkıyı albümüne almaya karar verdi. Ancak yine Onno Tunç kuralını işletmeyi şart koşarak.

Dersini almamış gibiydi. Egoları çok yüksek bu iki adamı böyle karşı karşıya getirmeyi Nilüfer bir kez daha göze aldı.

Sonuçta istediği güzel şarkıydı ve güzel şarkının böyle bir zorluğu vardı. Olsundu...

Hem daha önce bu zorluğu yaşamıştı ve üstesinden gelmişti. Bir kez daha deneyebilirdi, bir kez daha bu kavgalara, çatışmalara katlanabilirdi...

Nilüfer 84 albümünde ilk kez Kayahan şarkısı “Kar Taneleri”ni

seslendirdi. Ancak bu albümde en çok söz sahibi olan Ülkü Aker'di. O dönemin en önemli ve Nilüfer'in o güne kadar pek çok hit şarkısına imzasını atmış olan söz yazarlarından biri olan Aker, Kayahan'ın bestesiyle "Meteorolojik şarkı" diyerek hafif yollu dalga geçmişti.

Nilüfer ve Kayahan bu arada bir tartışma yaşadılar.

Nilüfer isyan ederek, "Koymuyorum albüme bu şarkıyı" dediyse de, Kayahan'ın geri adım atmasıyla işler tatlıya bağlandı ve stüdyoya girildi.

Kana bıçağa bulaşmayan, ama ondan daha keskin iki dilin savaşında galip gelenin kendisi olacağını düşünmüştü ve öyle de oldu.

Kayahan sürekli Onno Tunç'un bu düzenlemesinin şarkının sıcaklığını alıp götürdüğünü düşünüyordu, Onno Tunç ise bu kadar Batı sound'u olan bu albümde Kayahan'ın bestesinin yanlış olduğunu.

Ama şarkının sözleri belki de o sıralar yalnız olan yüreğine iyi gelmişti. Belki de üşüyen yüreğiyle örtüşmüştü, belki de içindeki yalnızlığın, dışavurumu gibiydi. Bütün ince ince alaylara, beğenmemelere karşın bu şarkıyı albümüne alma konusunda direnmişti Nilüfer.

Aslında hem Kayahan'a bu şansı vermek istiyor hem de kendisi şarkıcı olarak farklı bir şey denemek istiyordu.

Artık kendi bestelerimize yer vermek, yerli bestecileri ve söz yazarlarını özendirmek istiyordu.

Nilüfer için Kayahan bu konudaki en büyük fırsattı.

Kayahan için de Nilüfer.

Nihayet albüm piyasaya çıktı. Albümde Batı'ya dönük şarkılar vardı ve onların arasında "Kar Taneleri" daha sıcak ve farklı geldi insanlara. Müzikseverler bu şarkıyı çok sevdiler ve benimsediler.

Kayahan adı böylece belki de ilk kez bu kadar geniş kitlelerce tanındı, sevildi ve kabul gördü. Nilüfer de bu değişimi, bu farklılığı, kendine özgü hali çok sevmiştir.

Kayahan'la arkadaşlıkları, dostlukları devam ediyordu. Sık sık birlikte oluyorlardı. Kimi zaman sabahlara kadar sürüyordu bu sohbetler.

Korkuları

Nilüfer'in tüm yaşamı boyunca zaman zaman artan panik atakları, kaygı yoğunlaşmaları oluyordu. Bazen terk edilmekten, ba-

zen ölmekten, bazen de sevdiklerini kaybetmekten ve de en çok hastalanmaktan korkuyordu.

Gençliğinde en yoğun yaşadığı korkularından biri de uçakla ilgiliydi. Bu nedenle de uçakta uzun süre olmayı hiç sevmiyordu.

Seneler evvel bir konser için İzmir'e gitmişlerdi. İstanbul'a dönmek üzere Efes Oteli'nden çıkarken Nilüfer'in canı çok sıkıktı. Mutsuz ve moralsizdi. İşte bu ruh haliyle tam uçağa binmişken, uçmak istemediğini fark etti. Yanında kendisiyle seyahat eden bayan arkadaşı oturuyordu, diğer koltuklarda ise müzisyen arkadaşları vardı. Nilüfer o anda hissettiklerini şöyle anlatıyor:

"İçimden kendimi yatıştırmaya çalışıyordum. Uçamayacağımı düşünüyordum. Kâbus gibi bir durumdu. Nihayet kararımı verdim. Ben bu uçaktan inmek zorundaydım. Gözüm kapıdaydı. Hostesler kapının önünde ve kapı kapatılmak üzereyken, aniden kalktım.

Arkadaşıma, 'Bavulları sen alırsın, ben iniyorum' dedim.

Onun 'Ne?' demesine zaman kalmadan ben öne doğru yürüdüm.

Hostese 'Ben inmek istiyorum' dedim.

Uçak körüğe bağlıydı. 'İnemezsiniz' dedi.

'Yok' dedim. 'Ben çok önemli bir şey unuttum. İnmem lazım' ve hızlı hızlı yürüdüm.

Ben olduğum için peşimden gelmediler. Yoksa herhangi biri olsa izin vermezlerdi. Gittim tekrar Efes Oteli'ne. Bir duble viski istedim. Viskiye içtim, sonra tekrar taksiye bindim ve havaalanına gittim. Rahatladım. O bir parmak viski beni çok mutlu etti. Uçuşların saatlerine baktım. Uygun olan bir uçağa bindim ve İstanbul'a geldim. Aslında bunu yapmamam lazımdı, ama bu bir panik atak işte.

Uçakta başıma başka şeyler de geldi. Uçaktayken aniden panik atağımın tutması, nabzının şiddetle atması, sol kolumun uyuşması, başımın dönüp midemin bulanması o kadar çok başıma geldi ki... Tam kemerleri bağlamış, kalkışa geçmişken oluyordu.

Kafamı dağıtmaya, yanındakilere hissettirmemeye çalışıp, panik atağı kendi kendime geçiştirdiğim ve hiçbir şey olmamış gibi dergiyi açıp yoluma devam ettiğim çok olmuştur."

Panik atak Nilüfer'de dönem dönem ortaya çıkan bir şeydi.

Panik atak denilen şey beyinde meydana gelen bir durumun yansımasıydı. Beynin kaygı ya da korku karşısında tepki vermesiydi.

Bu konuda, köpekten korkan birini örnek vermek belki de doğru olabilir. Bir köpeğin aniden saldırdığı anda insan çok korkar, nabız hızlanır, başı döner, düşer, hatta bayılabilir bile. Bu kişiyi köpek

dışında bir şey korkutsa bile, gerçek korkusu öteki olduğu için onu yaşıyormuş gibi hisseder. O zaman olanları tekrar yaşar. Yani bey-nin yanlış sinyal vermesinden kaynaklanan bir durumdur bu.

En önemli nedenlerinden biri de olumsuz düşünce... Bir kere yaşandığında “Yine aynı şeyi yaşar mıyım?” korkusu panik atağın tekrarlamasına neden oluyor. Ama Nilüfer kontrollü bir kadın ol-duğu için hastalığın ilerlemesini engelleyebilmiş. Ancak tüm ha-yatı otokontrol içinde geçen biri bu psikolojik durumla baş ede-bilirdi zaten.

Yani Nilüfer panik atağına nanik yapmayı becerebilmiş ve “kim korkar hain kurttan” diyebilmiş şanslılardan.

“Bir Selam Yeter”

Nilüfer bir yanda korkuları, bir yanda korkularla beslenen pa-nik atağıyla uğraşırken nihayet çok uzun yıllar ona yol arkadaşlı-ğı edecek şarkıları içinde barından *Bir Selam Yeter* çıktı piyasa-ya. O albümde yine Osman İşmen’le çalıştı. Albümde hayatında yaptığı ilk beste olan “Erkekler Ağlamaz” da vardı.

Yıllar geçse de eskimeyecek bir şarkı olduğunu Nilüfer o dö-nemde görememişti. Oysa o şarkı için uzun yıllar boyunca herkes o kadar güzel şeyler söylemişti ki...

En büyük rakibi Sezen Aksu bir konserde “Erkekler Ağlamaz”ı seslendirirken “Bir insan bu kadar güzel bir beste yapar da niye gerisini getirmez halen anlayabilmiş değilim. Bu benim en sevdi-ğim şarkılardan biri” demişti.

Nilüfer o dönem bu şarkının önemini kavramadı, üstüne hiç oynamadı. Arada kaldı gitti “Erkekler Ağlamaz.” Şimdi geriye dö-nüp baktığında yalnızca garip bir gülümseme var Nilüfer’in duda-ğında. Çünkü kendisi üzerinde durmasa bile, bu şarkı gerçek an-lamda müzikseverlerle buluştu yıllar boyunca. Ve Nilüfer konser-lerinin vazgeçilmez bestelerinden biri oldu.

Nilüfer repertuara almasa bile istek üzerine zorla söylendi bu şarkı. Aslında sözlerini anımsamakta fayda var:

İçinde bin pişmanlık gözlerinde yaş
Yüzünde yasak duyguların verdiği garip telaş
Sesinde bir burukluk ellerin soğuk
Boğazında düğüm, düğüm kelimeler
Erkekler ağlamaz sil gözyaşını
Kaçırma gözlerini benden suçlu, suçlu

Erkekler ağlamaz insanız unutma
 Sustururum zamanla içimdeki bu acıyı
 Gözyaşların içimi acıtıyor
 Erkekler ağlamaz sevgilim sil gözyaşını
 Yaşadığım o günleri unutmak zor
 Geceler boyu beklemek nedir
 Onu bir de bana sor
 Çok özlemek ve sevmediğini bilmek
 Sonu gelmez acılarımı beraber.

Affeden vakur ve üstün bir kadının hikâyesi var sanki bu şarkıda.

Tek bir kadının değil, pek çok kadının sözcüsü gibi bir şarkı. Ancak Nilüfer severler için bu şarkının en önemli özelliği Nilüfer'in konuya bakışını çok güzel ifade etmesi.

Çünkü Nilüfer asla yalan duyguların sözcüsü olmadı şarkılarında...

Müzik konusunda önemli bir otorite olarak kendini lanse eden, "Büyük usta" lakabını kendine uygun bulan Kayahan da bu şarkıyı fark etmiş, "Eline, yüreğine sağlık, helal olsun sana" bile demişti. Hatta Nilüfer'in şarkıyı söylemesini isteyip gitarıyla ona eşlik bile ediyordu ve "Arkadaş, besteci de oldu artık, bundan böyle kendi bestelerini yapacak kimseye ihtiyacı olmaz" diyordu biraz ironiyle.

Kayahan'ın bu albümde "Yağmur" ve "Acıknuşım Sevgine" adlı iki şarkısı vardı. Ve her zamanki gibi istiyordu ki bütün dikkatler onların üstüne çekilsin...

Nilüfer çok sevmiştii bu iki şarkıyı. Ve şarkılara inanmıştı.

Ancak Kayahan istediği patlamayı bu şarkılarla yapamadı ve koşmaya, aramaya, bestelemeye devam etti.

Bu sıralar üzerinde çalıştığı bir beste vardı. Sürekli sözlerini değiştiriyordu.

Nilüfer şarkıyı walkman'e okuyor sonra bir daha değerlendirmiyorlardı...

Bu çalışmalar sürerken Kayahan'ın şarkıyı, Sezen Aksu'ya da dinlettiğini öğrendi Nilüfer.

Sezen "Aysel Gürel'i de aramıza alıp hep birlikte yazalım sözleri" diye önermişti.

Kayahan anlaşılan, daha sonra içine pek sinmemiş olacak ki, şarkının üstünde tek başına çalışmaya karar verdi. Bu konularda

asla ona baskı ve yorum yapmıyor, “Bu şarkıyı ben söylemeliyim” diye diretmiyordu Nilüfer.

Uzun zaman sonra şarkı artık son halini almıştı.

O günlerde Antalya’da yapılacak Akdeniz Akdeniz Şarkı Yarışması için yoğun bir faaliyet vardı müzik dünyasında. Bu yarışma o yıl ilk kez gerçekleşecek uluslararası bir beste yarışması olacak, Türkiye’yi temsil edecek eser ise müzik ve televizyon dünyasının isimlerinden oluşan bir jüri tarafından seçilecekti.

Ve “Geceler”

Nilüfer Kayahan’ın Darphane’deki evine bir gidişinde Kayahan ona heyecanla, “Akdeniz Akdeniz Şarkı Yarışması’nın ön elemesi için yarın son günmüş” dedi.

Nilüfer perşembenin gelişini çarşambadan anladı. Kayahan’ın bu telaşının nedeni belli olmuştu. Belli ki bu yarışmada olmak istiyordu. Ancak yarına kadar zamanları vardı.

“Gel bu şarkıyı yapalım Kayahan... Ve bu şarkıyla yarışmaya katılalım” dedi.

Kayahan “Ama yalnızca bir günümüz var” deyince de, “Olsun, stüdyoya gidelim sen gitarınla çal ben de söyleyeyim onu yollayalım” diye karşılık verdi.

Onun bu tavrı Kayahan’a güç kattı. Stüdyosunu kullanmak üzere Yusuf Bütünley’i aradı. Stüdyo doluydu, ama Kayahan “Bize bir saat yeter” dedi. Çünkü Kayahan çalacak, Nilüfer söyleyecekti. Gerçekten kısacık bir zamana gereksinimleri vardı. Bir saat içinde kayıt yapıp jüriye ulaştırmak zorundaydılar. İkisi de yürekten inanmıştı. Bu sefer tamamdı bu iş. Kayahan bir nevi Eurovision’un intikamını almaya hazırlanıyordu. Nilüfer ise Eurovision’u çoktan unutmuş, önüne bakıyordu.

Bu şarkı gerçekten mükemmeldi.

Ertesi gün kararlaştırılan saatte Teşvikiye’deki YHB stüdyosunda buluştular. Kayıt odasına ikisi aynı anda girdi. Heyecanlıydılar... Yaşadıkları sıradışı bir şeydi. Yusuf Bütünley başka bir işten çaldığı zamanı onlara hediye ediyordu. Bunun değerini bilmeliydiler.

Kumandada Yusuf, kayıt odasında Kayahan ve Nilüfer yerlerini aldılar. Zamanları çok sınırlı olduğu için yapılan küçücük bir ses ayarından sonra Yusuf Bütünley kayıt düğmesine bastı.

Kayahan klasik gitarının tellerine vururken Nilüfer ne olur ne olmaz diye yazdığı sözleri görebileceği bir yere koydu ve başladı söylemeye...

Geceler, katran karası geceler
 Ellerim tütün kokar gecelerde
 Geceler, olmaz olası geceler
 Açılır yelkenleri yalnızlığın
 Vurur dalga sesleri yüreğimde

Geceler yâr yâr
 Dört duvar efkâr
 Geceler yâr yâr
 Başımda sevdan

Vurulur zincirlere
 Çareler gecelerde
 Bir damla bir damla daha
 Düşer zindanlara
 Gözyaşlarım.

Kayahan Nilüfer'in yorumundan son derece mutluydu. İki arkadaş, iki dost o an çok iyi bir iş başardıklarının ayırımına varmışlardı. Bir kerede kaydı gerçekleştirdiler.

Kayahan kaydı yaptıkları bandı o haliyle aralarında Atilla Özdemiroğlu, Zülfü Livaneli, Ali Kocatepe, İzzet Öz gibi isimlerin olduğu jüriye yolladı.

Bekleyişleri çok uzun sürmedi. Ertesi gün sonuç açıklandığında Türkiye elemelerinde birinci olduklarını öğrendiler. Hiç şaşırmadılar, yalnızca biraz daha sevindiler.

Şarkının birinci olması Nilüfer'in 14 yıllık geçmişinde bir dönüm noktası oldu, Kayahan için de öyle. Nilüfer için artık Türkçe sözlü yabancı müzikten kopup, Türkçe beste söyleme dönemi başladı.

Kayahan ise, adının altı ilk kez bu kadar kalın çizgiyle çizilerek müzik dünyasının önemli isimleri arasına girdi.

Nilüfer bu sıralar hayatının o güne kadarki en büyük aşkını yaşıyordu. O güne kadarki en büyük. Daha sonra daha da büyüklerini yaşadı, ama bu aşkı gerçekten onun için unutulmazdı. Hoş, olgun, toplum içinde kabul görmüş bir işadamlı ile birlikteydi. Kayahan tesadüfen tanışmalarına neden olmuş, onlar da birbirlerinden hoşlanmış ve ilişki başlamıştı. Nilüfer etkilenmişti bu adamdan.

Ancak kısa bir süre devam etti bu mutluluk. Ayrıldılar. Aradan

bir ay geçmişti ki Nilüfer'in kapısını yeniden çaldı bu aşk.

Bu dönemde yine bir ayrılık sonrası barışmanın en güzel zamanını yaşıyorlardı. Kavuşmanın heyecanı içindeydiler.

Zor bir ilişkiydi bu Nilüfer açısından. Kıskançlıklarla kavgalarla, güvensizliklerle mücadele ediyor, ancak bir türlü güvenemiyordu bu çapkın adama.

İçinde bulunduğu ruh hali onu huzursuz ve huysuz yapıyor, bu da ilişkide sorunların çıkmasına neden oluyordu.

Adam Nilüfer'in gözünün içine bakıyor, o istediği her an yanında olmaya özen gösteriyordu.

Aslında onların tanışmalarına neden olan Kayahan bu aşkın en yakın tanığı olarak bıyık altından gülümsüyor, onlarla birlikte mutluluğa kadeh kaldırıyordu.

Barışmanın üzerinden bir ay geçmişti ki Antalya'da gerçekleşecek Akdeniz Akdeniz Şarkı Yarışması için Kayahan ile Nilüfer Antalya'ya gitti.

Provalar başlamıştı. Heyecanlıydılar. Şarkının düzenlemesini yapan Buğra Uğur ile Kayahan her gün toplantılar yapıyor, yeni fikirler üretiyordu. Yarışma günü yaklaşırken sevgilisi de bir sürpriz yapıp Antalya'ya geldi.

Nilüfer mutluluktan uçtu karşısında hiç beklemediği anda sevgilisini görünce. Yarışmanın korkusu, heyecanı, aşkın büyüüne karıştı kalbinde.

Ve beklenen gece geldi en sonunda.

Aspendos'ta büyümlü bir ortam vardı. Antalya gecelerinin o ünlü ılık ılık esen gece rüzgârı, binlerce kişinin alkışlarla tempo tutuşu, öteki ülkelerden gelen yabancı sanatçıların heyecanlı bekleyişi, basının yoğun telaşı, kulislerdeki koşuşturma, orkestra elemanlarının son hazırlıkları, ses düzeniyle ilgili çalışmalar, gerginlikler, sevinçlerle dolu bir gece yaşanmaya başlandı...

Simsiyah uzun, bütün vücudunu saran bir elbise giymişti Nilüfer. Makyajına her zamankinden daha çok özen gösterdi.

Uzun uzun sesini açtı...

Alkollü bir şey almadı.

Yerinde duramıyordu, heyecan içindeydi.

Kuliste sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

"Hadi Nilüfer hazır ol" diye kulise geldiklerinde, sevgilisini bir anda karşısında buldu Nilüfer...

Adam birden kulağına eğilip "Seni seviyorum" dedi.

İlk kez söylüyordu bu iki kelimenin sihrini bilerek.

Tam sahneye çıkmak üzereydiler.

Nilüfer gerçekten çok sevdiği adamdan bu sözü duymak için uzun zamandır bekliyordu.

Ve o söylenecek en güzel anı bulmuştu.

Nilüfer, kulağına fısıldanmış “Seni seviyorum” sözüyle bütünleşen öpücükle inanılmaz bir güç aldı. Sahneye çıktığında Roma’yı fetheden Neron gibi hissediyordu kendini.

Fırtınalar kopuyordu yüreğinde.

Ve sahneye çıktı...

Bu duyguyla “Geceler”i öyle bir söyledi, “Geceler”e öyle bir duygu, aşk, yaşam ve anlam kattı ki kendi bile inanamadı. “Geceler”i söylemedi, yaşadı sanki.

Kelime kelime yaşadı. Her sözcüğün, hatta neredeyse her harf-çiğın hakkını verdi. “Aşk şarkılarının en önemli yorumcusu” olduğunu milyonların önünde bir kez daha kanıtladı.

Yarışma TV’den naklen veriliyordu. Bütün Türkiye, Nilüfer şarkısını söylerken soluğunu tuttu.

Hayatının belki de en uzun alkışını aldı o gece.

Aspendos sahnesinde 25 yıllık yol arkadaşı, kadim dostu Buğra Uğur yönetmişti orkestrayı.

Şarkı bittiğinde o bile heyecandan titriyordu. Orkestradaki herkes, jüri üyeleri, Kayahan, binlerce izleyici ve ekran başındakiler bu yaşadıkları anın çok çok özel olduğunu farkındaydılar.

Aspendos’un o gizemli tarihi geçmişi, o taşlar sanki bu alkışlara eşlik eder gibiydi.

Çok büyümlü bir atmosferdi.

Şarkı bittiğinde Aspendos, “Nilüfer” ve “Türkiye” alkışlarıyla inlemişti.

Sonucun açıklanmasına bile gerek yoktu. Kayahan ve Nilüfer’in birinciliği çok net ortaydı.

Ve birinci oldular.

Akdeniz Akdeniz Şarkı Yarışması bir besteci yarışmasıydı. Nilüfer o güne kadar pek çok kez ödöl almış, şarkıcılığıyla ülkenin en önde gelen isimlerinden biri olmuştu...

Ödöl Kayahan’ındı.

Bir de para ödölü vardı. Bu da besteciye veriliyordu ve bu konuda zaten yarışma öncesi anlaşmışlardı.

Kayahan’ın her manada bu ödölle maddi, manevi daha çok ihtiyacı vardı. Nilüfer şakayla karışık ona “Ya benim hiç mi katkım yok, bir yorumcu olarak? Bu nasıl bir organizasyon! Bir plaket bile vermediler” dedi.

Akdeniz Akdeniz Şarkı Yarışması.

Elbette ödülü Kayahan alacaktı. Nilüfer'in aldığı ise inanılmaz yorumculuğunun altının bir kez daha çizilmesi ve sesine ve şarkıcılığına övgüler dizilmesiydi.

Tüm müzik yazarları, bu şarkıyı Nilüfer'in nasıl uçurduğunu yazıyorlardı. Tüm müzikseverler bu ikilinin müthiş işler yapacağına duydukları inancı anlatıyor ve onlardan çok şey bekliyorlardı...

Zafer sarhoşları, mutluluk içinde İstanbul'a döndüler...

Artık Nilüfer için yepyeni bir dönem başlıyordu.

O artık çok daha hırslı, çok daha profesyonel, ama bir o kadar da olgundu.

İşine eskiden olduğundan da çok sarıldı.

Bu arada, Nilüfer'in çalkantılı aşkı devam ediyordu.

Ancak bu durum onu duygusal anlamda daha da besliyordu. Sanatçıların duygusal anlamda biraz da mazoşist olduklarının bir göstergesi gibiydi bu aşk...

Biraz dargın biraz barışık, çokça tutkulu...

Yarışmanın üzerinden biraz zaman geçmişti.

Sevgilisi bir gün Nilüfer'e geldiğinde elinde bir paket vardı.

"Hayrola? Bana mı, eve mi elindeki?" diye sordu Nilüfer.

"Bu sana ait bir şey, unutmuşsun. Bulunca aldım getirdim..." dedi adam hınzır hınzır gülümseyerek.

Nilüfer merakla paketi açtı.

"Ama bu nasıl olur? Bu Kayahan'ın değil mi? Anlamadım bu işi, kafam karıştı..."

Paketten Kayahan'ın Akdeniz Akdeniz Şarkı Yarışması'nda kazandığı ödül çıkmıştı. Sevgilisi Nilüfer'e bir jest yapmıştı. Âşık bir adamın, sevgilisini sevindirmek, mutlu etmek için yaptığı çok hoş bir jestti. Kayahan'ın bu yarışmada kazandığı ödülün aynısını yaptırmıştı ve onda da mutlaka bir tane olması gerektiğini söylüyordu. Bu ödülde onun da hakkı olduğunu düşünüyor ve "Sen o şarkıyı o kadar güzel söylemesen Kayahan da bu ödülü o kadar kolay alamazdı. O günün anısına bunu saklamamı istedim" diyordu.

Sevgilisi Kayahan'a, "Nilüfer'e bir hoşluk yapmak istiyorum. Ödülünü bana bir haftalığına ödünç verersen, aynısını ona da yaptıracağım. Böylece ikinizin ortak anısında aynı ödülün iki tane olur" demişti.

Kayahan da "Pek de güzel olur. Nilüfer de mutlu olur..." deyip ödülünü ödünç olarak vermişti.

Nilüfer bu jest karşısında gerçekten duygulandı. Bu kadar korunup kollanmak hoşuna gitmişti.

O an ne o ödül, ne de başka maddi hiçbir şey, o duygu kadar onu mutlu edemezdi.

Onun için sevilme gerçekten her şeyden daha üstündü.

Yıllar sonra Kayahan ile Nilüfer'in arası bozulduğunda, Kayahan bu ödül hikâyesine başka bir anlam yükleyerek, "Beni kıskandı, aynı ödülün bir tane de kendisine yaptırdı" diye anlattı.

Bu söylem bir süre sonra haberlerde yerini almaya başladı.

Nilüfer şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Bu ödülü kıskanması için hiçbir neden yoktu çünkü. Bu yarışmaya girerken bunun beste yarışması olduğunu biliyordu, ödülü Kayahan'ın alacağını da elbette...

Çok üzüldü bu sözlere ve Kayahan'ın doğrusunu çok net olarak bildiği bu olayı böylesine çarpıtarak anlatmasına bir türlü anlam veremedi.

Oysa bu yarışmanın maddi ödülünden çok manevi olarak ikisine de çok büyük katkıları olmuştu.

İkisinin adı tüm ülkede bir efsane gibi dolaşıyordu.

Bir de üstüne üstlük o dönemde Nilüfer'in altın plak da dahil olmak üzere onlarca ödülü vardı. Nilüfer'in bu ödüle gerçekten ihtiyacı yoktu. Yarışmada üstüne düşeni sonuna kadar başarıyla yapmış olmak onun için en değerli ödülüdür zaten...

Kayahan da bunu biliyordu. Ama tipik Kayahan tavrını gösterip uzun yıllar bunu böyle anlattı... Çünkü Nilüfer'in onun ödülünü kıskanıp sevgilisine aynısından bir tane yaptırdığını söylemek hoşuna gidiyordu ya da böyle tatmin oluyordu...

Oysa oradaki iyi niyete birinci dereceden tanık olan oydu.

Nilüfer'in evine en çok girip çıkanlardan biri olarak aslında onun hiçbir ödülünü ortalarda sergilemediğini, resimlerini oraya buraya koynmadığını biliyordu. Nilüfer ödülleriyle onur duyar, ancak onları evinin başköşesinde sergilemekten hoşlanmazdı.

Nilüfer uzun yıllar boyunca Kayahan bunu anlattığı için, kendisine yöneltile sorulara gülümsemekle yetindi...

Ama meselenin aslı buydu.

Nilüfer kendisine iyi niyetle bu ödülü yaptıran sevgilisini düşündü... Kayahan'ın da arada olmasıyla başlayan tuhaf bir ilişkiydi bu. Onu en çok etkileyen ilişkisiydi belki de...

Nilüfer 30'lu yaşların başındayken Kayahan onu bir arkadaşıyla tanıştırmak istemişti. Nilüfer bu tarz bir tanışmaya hiç sıcak bakmıyordu, fakat arada Kayahan vardı ve çok ısrar ediyordu.

Ve Nilüfer ona hayır diyememişti...

Kendisinden 13 yaş büyük, durmuş oturmuş, tecrübeli hali, kültürlü ve donanımlı olması Nilüfer'in dikkatini çekmişti. Bir süre sonra aralarında bir flört dönemi başladı.

Ancak Nilüfer iki evlilik geçirmesine rağmen adama göre çok daha deneyimsizdi.

Ve bu durumda bir süre sonra problemler çıkmaya başladı ve ayrıldılar.

Adam terk etti onu.

O zaman uyanması, anlaması gerekirdi, ama anlamadı işte. Bir şeylerin uymadığı belliydi. Nilüfer çok uğraştı, çok üstüne gitti ilişki kaldığı yerden sürsün diye.

Sonunda razı oldu yapacak bir şey yoktu.

İlişkilerinin eskisi gibi olmayacağını anladığında pes etmişti

Nilüfer altın plağını vapurda aldı

O GÜN Boğaz'da "Çengelköy" adını taşıyan bir vapur doluyordu. İçinden şen kahkahalar yükseliyordu. Gerçi Deniz Yollarının bir yolcu vapuruydu bu ama içindekilerin hiç biri yolcu değildi. O gün Nilüfer'in mutlu gününü paylaşmak için toplanmışlardı. Gerçekten yenildi, içildi, eğlendi. Nilüfer'in mutluluğu hep birlikte paylaşıldı. Önce Çiçek Pasajına uğranılmış, burada yenilip içildikten sonra ise "Çengelköy" gemisi ile Boğaz gezisine çıkılmıştı. Evet geçtiğimiz günler içinde ülkemizin şimdiye kadar yapılan en ilginç altın plak töreni düzenlendi. Nilüfer iki altın plağı bir arada aldı. "Güreceklerin Kendini" kırkıncılığından ve Long Play'inin satışından altın plağı hak eden Nilüfer'e şirketi güzel bir tören düzenlemek istedi. Bu iş için de düşünüldü taşınıldı Denizcilik Yollarından bir vapur kiralanmasına karar verildi. Böylece vapurda düzenlenen özel bir törenle genç sanatçı iki altın plağı bir arada aldı. Müzik dünyamızın birçok ünlüsünün katıldığı bu törende herkes gönlünce eğlendi, şarkılar söylendi, danslar edildi. Böylece ülkemizin en ilginç altın plak töreni de Nilüfer'e nasip oldu.

Nilüfer'in altın plağı aldığı döneme ait bir gazete kupürü.

Nilüfer. Bir ay geçmişti ki evinde otururken birden kapı çaldı. Kapıyı açtığı anda karşısında, onu terk eden sevgilisini buldu. Elinde bir poşetle kapıda duruyordu. Nilüfer'e ait plaklar, kasetler, longpleylerle gülümseyerek ona bakıyordu.

Amacı poşetin içindekileri getirmekmiş gibi görünse de başka bir şeyler olacağını hissetmişti Nilüfer. Çok heyecanlı, ama bir yandan da çekip giden ve ısrarlarına rağmen geri dönmeyen, şimdi ise "çat kapı geliveren" sevgilisine karşı buruktu. "Çektip gitmiştin, niye geldin?" sorusu aklında gezinirken mesafeli davranmıştı Nilüfer.

O gün aralarında hiçbir şey olmadı. Sanki bir arkadaş gibi Nilüfer poşeti aldı ve eski günlerin anısı bile konuşulmadan adam gitti.

Nilüfer küllenmeye yüz tuttuğunu düşündüğü bu ateşin, bu ani karşılaşmayla yeniden alev aldığını gördü.

Kafası allak bullak olmuştu. Ona tam olarak güvenemiyordu. Yine aynı şeyleri yaşamaktan korkuyor, onu aramamak için elinden geleni yapıyordu, ama sonuçta yine duyguları galip geldi.

Nilüfer dayanamayarak telefona sarıldı.

Bu telefondan sonra ilişkileri yeniden başlamıştı. Sanki mucize gibiydi telefon...

Yenilenmiş olarak başladıkları ilişkilerinde bu kez ailesiyle tanışmıştı Nilüfer. Kardeşleri onu çok sevmiş, ailelerine kabul etmişlerdi. Birlikte zaman geçirmekten çok hoşlanıyor, kardeşleriyle seyahatlere gidiyorlardı. 1,5 sene kadar süren ilişkilerinde zaman zaman Nilüfer'in zorlandığı, kıskançlıktan içini kurtların

kemirdiği çok olmuştu. Güzel kadınlara zaafı olan adamın bu huyu, onu kıskançlığa sürüklerken ne yapacağını bilemiyordu.

Ondan çok daha genç olmasına rağmen sevgilisinin bu çapkınlıkları onu üzüyordu.

Bir akşam Leman Sam'ın sahne aldığı Günay'a gittiklerinde romantik anlar yaşadılar, sevgilerinden söz ettiler.

Bir iki gün sonra 3-4 günlük turneye çıkacak olan Nilüfer mutluydu, seviyor ve seviliyordu. Bu kez emindi...

Müzisyen arkadaşlarıyla birlikte otobüsle turne yapılacak şehirlere gitmek üzere yola çıkmışlardı. Mudanya, Bandırma, Denizli'de vereceklerdi konserlerini. O zaman henüz cep telefonu olmadığı için Nilüfer ilk gittikleri yerden sevgilisini aramıştı. Uzun çaldırmaları sonucunda telefona yanıt veren olmamıştı. Moralini bozmamaya çalışan Nilüfer aklını işine yönlendirmeyi seçti. Daha sonra bir kez daha aradı, ama yine ulaşamadı.

İşyerinden aradığında "Az evvel buradaydı, bir yere kadar gitti" gibi kaçamak yanıt almıştı. Yine sevgilisine ulaşamayan Nilüfer aklına olumsuz şeyler getirmiyordu. Daha birkaç gün evvel birliktelerdi. Mutluydular.

Ve birbirlerine sevgi sözcükleri söylüyorlardı. Olumsuz ne olabilirdi ki?

Nilüfer turne bitene kadar her gün aramış, fakat bir defa olsun ona ulaşamamıştı. Huzursuzluğu gün geçtikçe tırmanmış, yerinde duramaz olmuştu.

Konserler bittiğinde binlerce kişi onu hayranlıkla alkışlıyor, sevgileriyle kucaklıyordu...

İstanbul'a geri gelmişti. Hemen sevgilisinin yanına gitmek istiyordu, fakat önce kendi evine uğrayıp eşyalarını bıraktı. Sonra doğruca sevgilisinin evine gitti. Evde bir acayiplik olduğunu düşündü. Belki de sevgilisi bir kadınla birlikte olmuştu.

Aklından sürekli düşünceler geçiyordu. "Bunu ona sorsam mı? Bildiğimi fark ettirmesem mi? Ne yapsam?" diye düşünüp duruyordu.

Sevgilisini de kaybetmek istemeyen Nilüfer bu konuda ne yapacağına karar verememişken bir daha işyerini aradı. İşyerinden net cevaplar vermiyorlar, "Ofisindedir Nilüfer Hanım" diyorlardı.

Sonunda Nilüfer arabasına atlayıp sevgilisinin işyerine gitti

Sevgilisi çalışma masasının arkasındaki koltukta oturuyordu. Karşısındaki koltukta ise şirkette çalışan genç bir kız vardı. Yaşı çok genç, küçük bir kız. Bir şeyler konuşuyor gibiydiler, fakat

kız, Nilüfer gelince kalkıp iyi akşamlar diyerek odadan çıktı. Kızın yerine oturan Nilüfer, “Seni niye bulamıyorum, kaç gün oldu?” diye sordu

Adam utana sıkıla, “Seninle bir şey konuşmak istiyorum” dedi. Nilüfer içinden “eyvah” diye geçirdi.

“Senin hiçbir suçun yok, ama ben ilişkiyi bitirmek istiyorum.”

Bu laflar Nilüfer’in kulaklarında uğuldadı sanki...

Yalnızca en cılız sesiyle, “Neden?” diye sordu.

Sevgilisi “Çünkü başka biri var ve ona âşık oldum” dedi.

Nilüfer bu kez de “Kim?” diye sordu.

Ama aldığı yanıt, “Söyleyemem” oldu.

İkisinin de gözleri dolmuştu, ardından Nilüfer kendini daha fazla tutamayarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kalbi kırılmıştı, fakat yine de “yeniden bir araya gelebiliriz, onu unuttur, beni sever” diye umut ediyordu.

O anda bu gerçeği kabullenmek istemiyor, “Geçici bir şeydir” diyordu.

Biraz toparlandığında arabasına binerek onun evine doğru yol aldı. Orada kalan birkaç eşyası vardı ve onları almalıydı.

Evde kimse yoktu. Nilüfer hızla eşyalarını topladı, kendisinde olan anahtarı bıraktı ve kapıyı arkasından çekerek o eve veda etti.

Günler, sabahlar, geceler çok sıkıntılı olmuştu artık.

Birkaç defa daha telefonla konuştuklarında anladı ki bu iş bitmişti.

Çünkü ortada bir hata, kavga ya da yanlış yoktu.

Aşk bitmişti.

O günlerde Kayahan sık sık Nilüfer’e gelip gitmeye başlamıştı. Yere viskileri koyup “kafa çekiyorlardı.”

Nilüfer ağlarken Kayahan ona, “O bitti, gitti artık” diye psikoterapi yapmaya çalışıyordu. O bunları dedikçe Nilüfer daha çok ağlıyor, bu konuşmalar sırasında daha çok üzülüyordu. Bu onun için bir travmaydı. Daha sonra yaşadığı ilişkilerdeki güvensizliklerin kaynağıydı. Hiç beklemediği anda terk edilmişti. Bu onun için gerçek bir şoktu.

Bu durum kendisine olan güvenini kaybetmesine neden oldu. Güven duygusunu ancak uzun bir zaman sonra yeniden kazandı.

Belki de yaşadığı ilk gerçek aşk buydu!

Duygularını şöyle bir tarttığında bunun doğru olmadığını hissediyordu.

Ona göre her aşkın farklı bir kimyası vardı zaten. Yani yaşananlar, karşıdaki insana da bağlı bir şeydi. Çoğu kez de karşı tarafın kıskırtmaları, ihanetleri, yalanları mazoşist duygularla aşk yanılısaması yaratıyordu insanda.

“Yalnızca bende değil” diye yorumluyor bu durumu, “tüm kadınlarda böyle mazoşist bir durum var herhalde. Yaşadığınızı çok büyük bir tutku, çok büyük bir aşk zannediyoruz... Aslında hırs-la, öfkeyle, kıskançlıkla karışık bir şey, tamamen sağlıklı bir aşk biçimi bu...”

Aslında bu kadar ağlaması, acı çekmesi sadece ayrıldıkları için değildi. Terk edilmek de çok ağır gelmişti Nilüfer’e. Âşık olduğu sevgilisinden bu darbeyi alınca affedememişti onu Nilüfer. Bir daha beraber olamayacaklarını biliyordu, ama olayların bu şekilde gelişmesi Nilüfer’i daha da üzüyordu.

Yine de içinden gururu ona gülümsüyor ve “Bir daha bir araya gelelim dese bile onu asla affetme” diyordu.

Nilüfer bunu kabul etmezdi artık. Ölse de kabul etmezdi. Bilseydi ki dünyanın en mutlu kadını olacak, yine de affetmezdi...

Bu kadar büyük konuşmasının ve “Asla affetmem” demesinin aslında pek de manasının kalmadığını kısa bir zaman sonra anladı. Çünkü öğrendi ki ayrılıklarının üstünden kısa bir süre geçtikten sonra sevgilisi, ofisinde gördüğü o kızla evlenmişti.

Yaş aldıkça her insan gibi Nilüfer de farklılaşıyordu. Olaylara bakışı, yaklaşımı değişiyor, deneyimleri artıyordu. Nilüfer de bazen çocukça sinirlenebiliyordu. Bazı küçük kaprisleri kızgınlıkları, alınganlıkları oluyordu. Ama bu tutumu için anlayış bekliyordu. Temelinde kötü biri değildi çünkü. Yaşadığı üzüntüler, güvensizlikleri ve hep çok sevgi istemesi onu hırçınlaştırıyordu. Ama beraber olduğu hiçbir insana, terk edilmiş dahi olsa, zarar vermemişti. Haberlere bile konu olan “sevgilisinin arabasını çizdi, camını kırdı, eşyasını kırdı” türünden şeyler yapmamıştı. Ne kadar incinse, üzülse ve kızsas bile, bu davranışlıkların zayıflık olduğuna inanıp hayatına sokmadı.

Karşısındakini olduğu gibi kabul eden, mantıklı Nilüfer olmayı öğrenmişti. Ama kendini korumacı tavrından, bazen gerekmesi de kendini savunmaya geçmesinden, sert duran yapısından da vazgeçemiyordu. Bazen kendisi de anlamıyordu neden incindiğini. İnsanın kendisini anlaması bile çok zor denir ya, işte öyle bir durumdu...

Bu arada Kayahan'ın yıldızı parlamaya başlamış, bu başarıyla motive olmuş ve yeni şarkılar üzerine deliler gibi çalışmaya başlamıştı.

Bu arada plak şirketi olarak Yaşar Kekeva'yla çalışan Nilüfer'e Kayahan, "Yaşar Bey'e beni de sizin şirket için önermene" diyordu.

Kayahan Nilüfer'le aynı şirketle çalışmayı çok istiyordu.

Nilüfer seve seve kabul etti bu öneriyi. Elbette destek çıkacaktı arkadaşına.

Kayahan zor bir insandı... Çalışması kolay değildi, ama şarkılarını müthişti ve işine bağlılığı saygıya değerdi. Yaşar Kekeva'yla kendi işini bahane edip buluştuklarında sözü Kayahan'a getirdi:

"Çok güzel şarkıları var, müthiş... Sen *Canım Sıkılıyor Canım* albümünü sevmiyorsun, ama orada çok güzel şarkıları var. İnan ve güven bana. Ben Kayahan işinde sana kefilim..." dedi.

Bu konuda sürekli bastırdı.

O dönem albümler eğer iyiye milyonun üzerinde satabiliyordu. Yani yapımcıların pek riski yoktu. Kayahan da özellikle yarışma sonrası iyice tanınmaya başlamış, "Geceler" şarkısıyla takdir toplamıştı. Bu onun için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Yani Kayahan'ın Kekeva'yla çalışmasının birinci nedeni buydu...

Aslında Kayahan da bunu hep bildi ve belki de bu onu sıktı...

"Geceler" döneminden önce Nilüfer'in sürekli kendisiyle çalışan büyük bir orkestrası yoktu. Ancak asla vazgeçmediği çekirdek bir müzisyen grubu vardı.

Turnelerde ise ortak orkestralar olurdu. O da kendi ekibini bu orkestranın içine yerleştirir, duruma itiraz etmezdi.

Nilüfer zaten çok ekstraya da gitmezdi ve gazirolarda, gece kulüplerinde zaten var olan orkestraları kendi müzisyen arkadaşlarıyla destekleyerek sahne alırdı.

Ancak "Geceler" döneminden sonra Nilüfer kendine istediği gibi bir orkestra kurdu.

Türkiye'nin en iyi müzisyenleriyle beraber olmak, ona sahnede başka bir özgüven sağladı.

Şahane sesli kadın, şahane şarkıları, şahane bir orkestrayla söylüyordu. Genel yorum bu şahanelik üzerine kurulmuştu.

Ve bir albüm yapmaya karar verdi Nilüfer.

Üstelik bu albümde eski şarkıların yeni düzenlemelerle yer almasını düşünüyordu.

Repertuar seçimine başladılar. Albümde olmasını istediği şarkılar yıllar evvel sevip söylediği bestelerdi.

Aradan geçen bunca zamana rağmen halen unutulmazlar arasında yer alan şarkılardı bunlar. “Her yerde Kar Var”, “Tek Başına”, “İspanyol Meyhanesi”, “Sensiz Yıllarda” gibi şarkılardı bunlar.

Bu besteler onun çocukluk ve gençlik dönemlerinin unutulmaz ezgileriydi.

Düzenlemeler için Buğra Uğur’la anlaştı.

Tamamı akustik kaydedildi bu albümün.

Akustik oldu mu başka bir lezzeti oluyordu sanki işin.

Bu uzunçalara “Geceler”in adı verildi.

Albüm piyasaya çıktığında iyi bir satış grafiği yakaladı ve muthiş bir sükse yaptı.

Kayahan da Nilüfer’le birlikte coşmaya başlamıştı.

Yine Türk pop müziğinin klasikleri arasında yer alan “Esmer Günler”, “Mor Menekşe” gibi şarkıları yaptı. Nilüfer daha yoğun konser vermeye ve ekstralara gitmeye başladı... Bu kadar iş ve başarı beraberinde çok da para getirir oldu.

O dönem Nilüfer belki şarkıların, belki de 30’lu yaşlarda (kadının kendini en iyi hissettiği yaş dilimi olduğu söylenir 30 ile 40 arasının) bir kadın olmanın keyfini çıkardı. Şarkısının sözlerinde olduğu gibi menekşe rengi lensler taktı. Saçlarını kızıla boyattı. Hiç olmadığı kadar makyaj yaptı. Dekoltesi yine çok ölçülüydü, ama kendi sınırları için gerçekten son noktadaydı... O iddiasız kadının gitmiş, onun yerine sahnede her görenin sesi kadar fiziğine de hayran kaldığı bir kadın olmuştu...

Gerçekten o dönem oldukça seksi bir görüntüsü vardı Nilüfer’in.

Nilüfer o dönem iyi de para kazandı. Aslında çalışma temposuna ve seçiciliğine baktığında, Nilüfer tüm sanat yaşamı boyunca iyi para kazandığını düşünüyor.

Hayatının yarısında antibiyotik kullanmak zorunda kalmıştı. Hemen üşütüyor, bademcikleri şişiyor, bronşları doluyordu.

Korkuyordu, kendine güvenemiyordu...

Tüm müzik yaşamı boyunca sahneye çıkmadan önce astım tüplerini kullanmıştı. İlaçları sahnenin hemen yanında, elini uzatacağı uzaklıkta duruyordu. Bu durum onun sahnede ikirciklikler yaşamasına neden oluyordu. “Ya birden tıkanırsam?” duygusu şarkı söyleyen biri için hiç de kolay değildi.

O ilaçların orada durması, ona her an hastalığı çağırıyordu. Bir yandan uyarı cihazı gibi, “Haddini bil” der gibiydi; bir yandan

Nilüfer yeni imajıyla.

da “Ben buradayım korkma, içinden geldiği gibi söyle şarkılarını” der gibi bakıyordu ona.

Aynı anda bu iki duyguyu yaşamak hiç de kolay değildi.

Ama bu işi çok seviyordu ve asla kopmayı düşünmedi...

Neyse ki bu hastalıkta o ilaca uzanacak kadar zamanı oluyordu.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde işlerin arasına zamanlar koyması kaçınılmazdı. Orkestrası da bu duruma alıştı. İşverenler de...

Nilüfer için aylarca aralıksız gazino çalışması yapmak, geceyarıları sahneye çıkmak çok da mümkün olan işler değildi.

Bunun yanı sıra belki de iş konusunda en fazla ince eleyip, sık dokuyanların başında geliyordu. Çalışma yeri onun için çok önemliydi: Oraya gelen müşterinin profili, havalandırma koşulları, sigara içilip içilmediği, patronunun kim olduğu, orada daha önce kimlerin çalıştığı, fiyatlarının nasıl olduğu, içerideki genel hava...

İş seçiciliği konusunda dillere destan olması çok uzun yıllar öncesine dayanıyor Nilüfer'in.

Bir de elbette şarkı seçiciliği. Seslendireceği besteler onun için çok önemli ve illaki en doğruyu bulmak istiyor.

Herkes bilir ki Nilüfer aşk şarkılarının en vazgeçilmez kadın şarkıcısıdır. Ancak şarkılarında zaman zaman sosyal olaylara da değindiğini biliyoruz: "Değişir Dünya", "Bosna'da Bıraktım Kalbimi" gibi. Onu seven, yanında olan pek çok kişi, şarkı sözlerinin artık daha çok toplumsal mesaj vermesi gerektiğine inanıyor.

Bu, ona göre de doğru düşünce...

Ama ne yazık ki Nilüfer aşk şarkıları şarkıcısı olduğu için ona öyle şarkılar getirmiyorlar. Çünkü insanlar ondan aşk şarkısı dinlemeyi daha çok seviyorlar. Halbuki Nilüfer sözleri ve müzikleri Mete Özgencil'e ait "Hayal" ile "Bir Liste"yi dinlediği anda üstüne atlamıştı. Sözlerindeki derinlik ve mesaja bayılmıştı.

Tabii herkesin mesaj veren şarkı dinlemek istediği de söylene-
mez. Birikimi olan insanlar ondan bunu bekliyor olabilir. Ancak 20 yaşındaki bir çocuk ne dinler? Kırılma noktası nedir?

Belli bir noktadan sonra zaten insanların sanatçıdan beklentileri yükseliyor. Ama, bir yandan da yeni jenerasyon yetişiyor ve 15-16 yaşındaki çocuklar daha çok müzik dinliyor ve CD alıyorlar.

Aslında Nilüfer'in hedef kitle 7'den 77'ye herkes. 17 yaşındayken söylediği şarkılar, yaşına göre derinliği fazla olan aşk şarklarıydı. O yaşta bu şarkıları taşıyabilmişti Nilüfer. İnsanlar küçücük bir kızın bu şarkıları söylemesini hiç yadırgamadılar.

17 yaşında bir kız "Dünya dönüyor sen ne dersin de, yıllar geçiyor fark etmesen de..." diye şarkı söylüyordu. Sanki 40 yaşında bir kadındı. Ama insanlar benimsemiş, sevmişti.

Nilüfer'de hep bir hüznün var

Nilüfer'de her zaman hüznü ve depresif bir yan vardı. Özel hayatını zorlaştıran bu durum meslek hayatını kolaylaştırmıştı. Yorumculuğuna çok şey vermiş, sesine renklerin tonlarını katmıştı. İş yaşamını kolaylaştıran hüznü yanı, ikili ilişkilerinde ise kendisinden çok şey götürmüştü.

Şarkı söylerken içindeki kırık taraflara dokunuyor, sesine onları katıyordu. Bu durumu bazen kendisine bile açıklayamıyor ve bu hüznü depresif yanını çocukluğuna bağlıyor.

Hayatının her döneminde, seslendirdiği şarkılardaki hüznü hissedip sahnede öyle can vermişti şarkılarına. Şarkı sözlerin-

deki duyguyu, hüznü ve kırılganlığı kendi yaşamışçasına seslendirmişti.

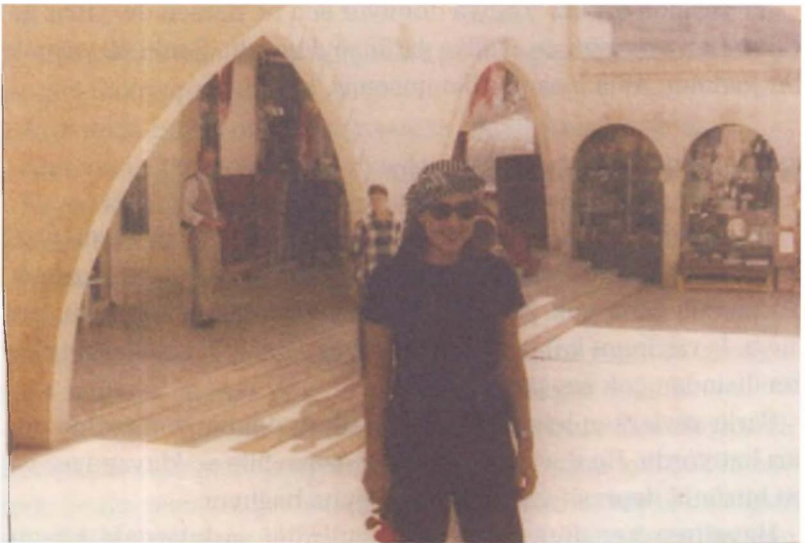
Nilüfer sahnede bazen şarkılarını söylerken âdeta ayaklarının yerden kesildiğini hissediyordu. “Uçmak gibi”, “ruhun bedenden ayrılması gibi” tanımlıyor Nilüfer sahnede devleşirken içinde hissettiklerini.

Bestelerin sözleri kendisini uçuyormuş gibi hissetmesine neden olsa da, beste yapabilmek için kendini asla hırpalamadı. Sahnede devleşen, özgürleşen Nilüfer’in sahne dışındaki yaşamı da çok önemliydi çünkü.

Sağlıklı, düzenli bir hayat sürdürmesini öğütleyen annesinin sözlerini dinlemiş ve sindirmişti.

Şarkıyla bütünleştğinde seyircisini de kucaklayan Nilüfer, tüm enerjisini dinleyenlerine aktarabiliyordu. İnsanların sınır tanımaz sevgisi, dakikalarca süren alkışları, gözelerindeki hayran bakışlar Nilüfer’in kalbini sevgiyle dolduruyor, sahneye her çıkış, seyirciyle her buluşma yatağından çağlayarak taşan nehirler gibi akıyordu Nilüfer’e.

Sahnedeki sevgi seli, enerji, durmaksızın damarlarında gezen heyecan bazen Nilüfer’e “işte bu, başka her şey önemsiz, öleceksem de sahnede ölmeliyim” dedirtiyordu. Ama sonra aklına hemen Edith Piaf’ın hayatını izlediği film geliyor ve vazgeçiyordu bu düşüncesinden. Gözyaşlarının yağmur gibi yağdığı, günlerce

Mete Özgencil’in Urfa’da çektiği bir klip sırasında.

etkisinde kaldığı o film (Piaf'ı canlandıran Marion Cotillard Oscar Ödülü almıştı) biyografi filmlerinin en olağanüstü olanıydı Nilüfer'e göre. Bu film onu aynı zamanda dehşete düşürmüştü. Bugün Edith Piaf denince hâlâ akan sular dururdu, o hâlâ idol, hâlâ bir devdi, ama bir eroinmandı ne yazık ki. Sahnedeki parlaklığı perdenin arkasına geçince cılız bir lamba ışığına dönüşüveriyordu sanki. Çocukluğunda genelevde büyüyen, sokaklarda yatıp şarkı söyleyerek kazandığı parayla geçinen bir kadının eroinle tanışıklığı çok yadırgatıcı bir son değildi belki de.

Sahnede ölmek yerine devleşmek, sahnedeki ışıkları özel yaşamında da taşımak istiyordu Nilüfer. Zaten içindeki iki farklı Nilüfer'le mücadele etmesinin de nedeni buydu.

Kendisini sağlam tutmak isteyen mantıklı, zaman zaman katı ve disiplinli Nilüfer'in yanı sıra, "koyuver gitsin" diyen, "âşık ol, içki iç" diyen, ipin ucunu bıraktı mı kendi bildiğini yapacak, elinden gideverecek bir Nilüfer daha vardı. Hayatı hep bu iki Nilüfer'in mücadelesiyle geçmişti. Bu mücadelede genelde mantıklı yanının kontrolü ele almasından son derece memnundu.

Kişiliğinde erken yaşta gelen şöhretin etkilerinin olması çok doğaldı. Şımarık değildi. Ancak hayattan hep daha fazlasını istiyordu. Manevi anlamda açgözlüydü. Çocukluğunda "Benim dediğim olsun" isteği, yaşı ilerledikçe "en çok sevilen" olma isteğine dönüşmüştü. Elbette alkışı da en çok alan olmak istiyordu.

Belki de kişiliği bu açlığı, bu isteği, bu kıskançlığı ve biraz da bencilliği barındırmıyorsa bu kadar başarılı olamazdı. Kimseye zarar vermeyen, ama sürekli onu kamçılaman hırsı, sevgi açlığı ve azmi olmasa şimdiki Nilüfer olmazdı. 17 yaşından bugüne sürekli gelişerek kendisini ve adını koruyamazdı.

Ona göre star olan insanın karakterinde kanaatkâr olma şansı yoktu. Star olmak için sıradan çabanın yerine, hırsla beslenen, biraz da kıskançlık içeren bir bileşim gerekliydi belki de.

Pek çok insanı derbeder edebilecek duyguları mantıklı Nilüfer dizginliyor, kendisine gereken dozlarda veriyordu sanki. Hırstan gözünün kararmayışı bundandı. Şimdiki Nilüfer'in hırsları, geçmiş senelere göre bilenmişti. Yorumculuğunun ilk yıllarındaki kadar keskin değildi hırsı, yarışma arzusu. Kendi içine baktığında zaman zaman başkalarının başarısını kıskandığı, "Ben de bu başarıyı yakalamalıyım" dediği oluyordu. Fakat bu duyguları sadece sahnesiyle sınırlıydı. Arkadaşlarını sahne dışında kıskanmak bir yana, işle ilgili tüm duygularından arınmış yaklaşıyordu onlara. Hiçbir zaman ne Nilüfer ne de sanatçı arka-

daşları polemik yaratmamış, birbirlerine üzücü bir laf etmemişlerdi. Kibarlıktan, arkadaşlıktan ve dayanışmadan taviz vermiyordu Nilüfer'in jenerasyonu.

Eskiden stüdyo ortamı daha güvenli geliyordu ona. Şimdi ise tam tersine, sahnede çoğu kez daha iyi şarkı söylediğine inanıyor. Çünkü çok gençken, sahnede gözlenip kontrol edilme ya da onaylanıp onaylanmama endişesi taşıyordu. Oysa artık böyle bir endişesi yok.

Sonuçta nereden bakılırsa bakılsın dünyanın en zor işlerinden birini yapıyor. Üstelik onun gibi çocukluktan beri astımı olan bir insanın, şarkıcı olarak hayatını sürdürebilmesi gerçekten çok daha zor. Ama Nilüfer çok güçlü ve iyi bir savaşçıydı her zaman. O hep hayal etti. Daha sonra o hayallerin peşinden gitti. Zoru başardı.

“Kimsenin tanımadığı Nilüfer’i canlı tutmaya çalıştım”

Nilüfer “ünlü olan Nilüfer”i değil, “tanınmayan Nilüfer”i canlı tutmaya çalıştı her zaman. Hayatını dolu dolu yaşamak istiyor, bir yandan da ruh sağlığını korumaya dikkat ediyordu. Kendisini besleyen mesleğine asla ihanet etmiyordu.

Mesleği adına hayatında arkasını dönüp gittiği pek çok şey olmuştu. İşine zarar vermesin diye içi kan ağlasa da ilişkisinden vazgeçtiği olmuştu. Yine de bundan pişmanlık duymamıştı. İşini hiçbir zaman bırakmamıştı. Çünkü bildiği çok iyi bir gerçek vardı: Sanatçılıkta yapılan işlerin arasına çok uzun zaman koyulduğunda, yeniden işe dönüp “Hadi beni sevin” deme hakkı yoktu.

Çünkü Nilüfer’e göre halk sevdiği sanatçıları evinden biri gibi düşünüyordu. Seviyor, benimsiyor ve sorumlulukları olduğunu düşünüyordu. Sanatçıya hesap sorabiliyor, onu reddedebiliyordu. Nilüfer, iki insan arasındaki bir tür aşk ilişkisine benzetiyor sanatçı ile halkın ilişkisini.

Nilüfer’in felsefesi hem işini en iyi şekilde yapmak, hem de kişisel hayatının muazzam (“muazzam” kendi kelimesi) gitmesi oldu her zaman. Çok hoş bir aşk yaşamak istiyor, ama aynı zamanda ilişkisinin işini engellemesini istemiyordu. Seneler boyunca albüm yapmayıp bir ilişkisinin peşinden sürüklendiği olmamıştı asla. Kişisel yaşamının iyi olması onu besliyordu, ama yine de işi onun yaşam nedeniydi âdeta.

Bir ay sahne çalışması yapmasa depresyona girmiş gibi hissediyordu kendisini.

Sahne,
Nilüfer'in
her şeyi.

Hayata küskün bakıyor, yaşam amacı kalmamış gibi hissediyordu.

“Esmer Günler”, “Mor Menekşe” dönemi gerçekten müthişti.

O dönem Kayahan Nilüfer’in, Nilüfer de Kayahan’ın hayatında açtıkları yeni dönemin farkındaydılar.

Bu arada Kayahan’la dostluğu sürüp gidiyordu.

Zaten dostlukları, arkadaşlıkları hep çok değerli olmuştu onlar için. Arkadaşlıkları birbirlerini daha iyi tanımalarına ve bu tanışıklığın müzik birlikteliğine dönüşmesine neden olmuştu.

Zaten gerçek sevgiye, koşulsuz dostluğa inanan Nilüfer eğer bu duyguları hissetmese, salt şarkıları çok güzel diye hayatı Kayahan’la birlikte çözme moduna girmezdi.

Kayahan’ın akıllı, hesaplı adımları ve güzel şarkıları, Nilüfer’in de onları akıllı davranıp değerlendirmesiyle güzel bir işbirliği çıktı ortaya. Her ikisine de yarayan, para kazandıran, Türkiye’de pop müzik alanında yeniliklerin olduğu değerli bir dönemdi.

Sezen-Onno Tunç cephesi “Git”, “Ünzile” gibi şarkılarla önemli bir çıkış yakalarken, Kayahan-Nilüfer cephesi, “Mor Menekşe”, “Geceler”le zirve yapıyordu. Nükhet Duru ise yeni şarkılar yapmaktan çok, sahne şovlarıyla başka bir alana kayıyordu. O sıralar Ajda daha çok yurtdışında yaşıyordu.

Kayahan ile Onno Tunç arasında gözle görünür bir kıskançlık vardı.

Birbirlerini sever gibi görünseler de gerçek öyle değildi ve mü-

zik çevresinde herkes Kayahan ile Onno'nun birbirinden hoşlanmadığını bilirdi.

Hatta birbirlerini zaman zaman beste çalmakla bile suçladılar.

“Şu kadar mezur olursa çalıntı sayılır sayılmaz” tartışmalarına o günlerde gazetecilik yapan ben bile defalarca tanık olmuştum.

Normalde iki kadın arasında yaşanan o amansız rekabet, iki erkek arasında ciddi bir boks maçına dönüşüyordu kimi zaman.

Kadınlar bu yarışta sadece onları temsil eden kukla gibiydiler.

Onno ile Sezen arasında, iki müzisyenin birlikteliği kadar iki âşğın da dışa yansıması vardı. Kanlı canlı bir aşk yaşıyorlardı aralarında.

Bu aşk hikâyesi zaman zaman onların ön plana geçmesine neden oluyor, sonra anı bir atakla birincilik Nilüferlerin takımına geçiyordu.

Nilüfer, Kayahan ile Onno Tunç ilişkisini yorumlarken, “Onların arasındaki gerginliğe sevgisizlik değil, belki de rekabet olarak bakabiliriz” diyor iyimser bir bakışla. “İki tarafın birbiriyle yarışması gibi bir şey. İki tarafta da başarılı işler yapıyordu. Her ne kadar renkleri ve tarzları farklıysa da, bir rekabet duygusu vardı. Yoksa Kayahan'ın Onno'yu, Onno'nun da Kayahan'ı sevmediğini sanmıyorum.”

Ama halkın daha çok gözü önünde olan şey ise Nilüfer-Sezen Aksu rekabetiydi.

Sezen Aksu her fırsatta Nilüfer'in sesinin güzelliğinden söz ediyordu. “Bugüne kadar duyduğum en güzel ses. Tanrı Nilüfer'i şarkı söylemek için yeryüzüne gönderdi diye düşünüyorum...” türü övgüleri hiç eksik olmuyordu.

Nilüfer'in söylemesi için birkaç kez kendi bestelerini önermişti, ama Nilüfer Sezen Aksu bestelerini söylememeye kararlı gibiydi. Ancak yardım konserlerinde birkaç kez Aksu şarkısı seslendirmişti... Ve Sezen “Tanrım ben bu şarkıların bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum” diye övgülere boğmuştu Nilüfer'i... Nilüfer de övgüde asla cimrilik etmiyordu. Sezen'in ne şahane insan olduğunu söyleyip duruyordu. Onun söz yazarlığından başlıyor, besteciliğinden çıkıyor, toplum üzerindeki etkisini anlata anlata bitiremiyordu.

Gazetecilerin “Sezen Aksu'yla aranızda rekabet var mı?” sorularına ise, “İster istemez oluyordur. Bir tarafta iyi bir müzisyen Onno Tunç ve çok iyi bir yorumcu var: Sezen Aksu; diğer tarafta da çok iyi besteler yapan bir müzisyen ve iyi bir yorumcu var. Do-

layısıyla bu iki grubun birbiriyle rekabeti kaçınılmaz" diye karşılık veriyordu. Ama Sezen ile Nilüfer arasında bundan daha öte bir şeyler söylenmedi. Şimdiki dönemde alışık olduğumuz üzere bakkallar, marketler gündeme gelmedi. Birbirlerini kıracak, yaralayacak şeyler söylemediler...

Ama bir üçüncü göz, dikkatli bir üçüncü göz aslında en yaman rekabetin ikisi arasında yaşandığını bilir. Aynı döneme denk düşürülmeyen albümler, söyleşiler, etkinlikler. Aynı etkinlik içinde yer alındığında korunan bireysel değerler... İsim sıralaması, fotoğraftaki santimetre hesapları, basında yer alma şekilleri yanlarındaki kişiler tarafından milim milim hesaplandı. Her ikisi de bu durumla pek ilgili gibi görünmese de, yeterince ilgiliydi aslında.

Ama bu rekabetin yanı sıra "Nasılsın arkadaşım" diye sık sık birbirlerini arayıp sordular, arada bir buluştular ve çoğu zaman da telefonla dedikoduların en kralını yaptılar...

Nilüfer ve Kayahan artık aynı sahneye çıkıyordu. Önden Kayahan çıkıyor, gitarıyla şarkılarını söylüyor, arkadan Nilüfer'le birkaç şarkı daha söylüyorlar, sonra Kayahan sahneyi Nilüfer'e bırakıyordu.

İstanbul müzikseverler aslında bu müthiş ikiliyi yalnız bırakmıyor, alkışları ve ilgileriyle onların da mutlu olmalarını sağlıyorlardı.

Bir gece Sezen ve Onno bu iki dost ve ezeli rakiplerini izlemek için kulübe gittiler. Garden 74'e...

Nilüferler sahnede, Sezenler ise oturdukları yerde coştular. Çünkü Kayahan ve Nilüfer yine o müthiş gecelerinden birindeydiler.

Gecenin sonunda Sezen'in ısrarlı çağrısı üzerine onun evine gittiler. Sabahın ilk ışıklarına kadar oturdular. Şarkılar söylendi, şaraplar içildi. "Senin benim şarkım" demeden melodiler arasında dolaştılar. Sezen "Geceler"i söylerken, Nilüfer "Sen Ağlama"yı seslendirdi. Sonra ikisi birden bir Ajda şarkısına girişti. Müthiş düetler yapıldı. Provasız, hesapsız, kitapsız. Kayahan elinde gitarı zaman zaman onlara ya elleriyle ya da sesiyle eşlik etti. Muhteşem gecelerden biriydi. Bir televizyonda yayınlansa izlenme rekorlarının kırılacağı, herhangi bir işletme sahibinin bu dörtlüyü sahneye çıkarmak için gözü kapalı açık çek vereceği bu geceyi onlar yalnızca kendileri için yaşadılar, hem de sabahın ilk ışıklarına aldırmadan.

Ezan okunurken artık noktayı koyma zamanının geldiğini fark ettiler.

Bu geceyi en kısa zamanda tekrarlamaya karar verdiler, hatta sözleştiler...

Türkiye'nin önemli dört müzisyeninin kendileri için yaşadığı bu gecenin yinelenmesi imkânsız artık...

Onno çoktan öteki tarafa geçti, Kayahan da Nilüfer'in gönlünde geçmişte kaldı.

Ama bu iki kadının halen yapılacak çok işleri var.

Hem kendileri adına, hem de onlara bunca nimeti sunan ülkeleri adına.

Dağlardaki, bağlardaki, sahipsiz çocuklar adına, yaşlandıkları için bakımevlerine terk edilmiş yaşlılarımız adına... Okulsuz, köprüsüz köyler, sokaktaki aç ya da zorla çalıştırılan çocuklar, kocalarından dayak yiyen kadınlar, haklarını alamayan işçiler adına.

İkisinin gücü bu insanları kaldırmaya, hayata kazandırmaya, yaşama döndürmeye yeter... İkisi bir araya gelip, güçlerini birleştirip o kadar çok kötü şeyi iyiliğe dönüştürebilirler ki...

Örneğin birlikte bir ninni albümü yapıp geliriyle birçok hasta çocuğu tedavi ettirebilirler...

Bununla ilgili birtakım görüşmeler bile yaptılar aslında, ama bir zaman sonra kendi kendine ertelendi proje.

Ama bu kitabın yazarı olarak benim kendime sözüm var:

İllaki hayata geçecek bu proje...

Arkadaşlık yara alıyor

Kayahan ile Nilüfer arasındaki dostluk, arkadaşlık devam ediyordu. Ama Nilüfer'in kalbinde o dostluk, arkadaşlık küçük yaralar almıştı. Çünkü Kayahan sürekli artan megalomanisini, bilerek ya da bilmeyerek partnerine hissettiriyordu. Ne zaman sahne ya da albümle ilgili tartışmalar, "Sana şarkılarımı söyleme yasağı" getireceğim deyip Nilüfer'i tehdit ediyordu. Oysa bu tehdidin en son işleyeceği insanlardan biriydi Nilüfer.

Şakayla karışık geçirtilen bu küçük tartışmalar Nilüfer'in içindeki dostluk kalesinin duvarlarını çatırdatıyordu.

Kayahan Nilüfer'in kırıldığını hissetmiyor gibi davranıyordu. Ya da aldırımıyordu... Çünkü artık yalnızca şarkılarına inanıyordu. Nilüfer o kadar da umurunda değildi...

Kayahan adının ve şarkılarının bu ülkede Nilüfer'le kabul gördüğünü çoktan unutmuş gibiydi.

Her şeye rağmen yine de çok yakın iki dosttular. Aşklarını ve çok özellerini birbirlerinden asla saklamıyorlar, birbirleriyle her şeyi paylaşıyorlardı.

Nilüfer bir konser sırasında.

Kayahan'ın, karısı Nur'dan ayrılıp "Sarı Şekerim" adını verdiği Lale'yle yeni bir aşk yolculuğuna çıkışına ilk tanıklık eden Nilüfer'di.

"Geceler"le kazanılan başarıdan sonra Kayahan Nilüfer'in sahne kazancından bir yüzde vermesini talep etti. O da hiç tereddüt etmeden kabul etti bunu.

Kayahan'ın paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve o sıralar yalnızca Sezen ile Onno arasında olduğu bilinen bu uygulama, Kayahan ile Nilüfer arasında da başlamış oldu.

Nilüfer ona akıl veren insanların "Sen deli misin? Ne gerek var böyle bir şeye? Kayahan zaten verdiği beste karşısında para almıyor mu?" sözlerine hep kulaklarını tıkadı.

Ortada bir başarı vardı ve ortak bir başarıydı bu.

"Kazancımdan bir pay vermenin neresi yanlış?" diye düşünüyordu.

Nilüfer tüm sahne çalışmalarından Kayahan'a küçük bir yüzde

vermeye başladı. Tamamen dostluk ilişkisi içinde, yasal hiçbir yaptırımı olmaksızın. Çünkü zaten besteler ve onların kullanım hakkı, plakçı tarafından ciddi bir bedelle alınıyor ve bu miktar Kayahan'a ödeniyordu. Onun dışında hiçbir şarkıcı sahnede eserlerini yorumladığı bestecilere ödeme yapmıyordu. Bestecinin bu noktadan sonraki tüm hakları müzik kuruluşları tarafından zaten takip ediliyordu... Nilüfer ile Kayahan'ınki tamamen çok özel bir anlaşmaydı...

"Yemin Ettim" adlı bestesi Kayahan'a umulmadık bir şöhret ve para kapısını araladı. Nilüfer'in de yorumcu olarak büyük bir şöhrete kavuşması, çok çalışıp bir yerlere varma çabasında ona takılan bir madalya gibiydi. Ancak bu şöhret Kayahan'ın başını döndürdü ve mızıkalanmasına neden oldu.

"Benim şarkım albüm adı olur, A1 olur ve klip çekilir" türü dayatmaları oluyordu. Aksi takdirde şarkılarını geri çekeceği tehdidinde bulunuyordu.

Kayahan artık kendini Nilüfer'in "Olmazsa olmazı" olarak görüyordu ve hem kendini hem de Nilüfer'i buna iyice alıştırmıştı.

Bunun yanı sıra besteler ve sözler için çok ciddi, piyasanın gerçekten çok üstünde rakamlar da ödeniyordu Kayahan'a...

Kayahan bunu istiyordu ve isterse aldığını artık herkes biliyordu.

Ödün vermiyordu. Kim bilir belki de uzun yıllar çektiği parasızlığın acısını böyle çıkarıyordu.

Nilüfer Kayahan'ın para ve şarkıları için koyduğu bu kesin tavrına aldırmasa da, kalbinin kırıldığını hissediyordu.

Kayahan, yorumculuğuna hayranlık duyduğu, şarkılarını söylemesi için defalarca kapısına gittiği Nilüfer'le artık yorumculuğu hakkında da kavga etmeye başlamıştı. Aslında, insanın gelişmesi ve her geçen gün daha da iyiye gitmesi şahaneydi. Ama Kayahan'da başka bir durum vardı insanı rahatsız eden; hep "ben bilirim, ben en iyiyim, ben büyük ustayım" tavrıydı bu.

Nilüfer'e bunu hissettiriyor, ortak çevrelerinde de arkasından konuşuyordu. Yorumcu rekabetinde kimi zaman, "İkimizin çok ayrı tarzı var. Ben daha teatral okuyorum şarkılarımı. Nilüfer ise daha düz. O yüzden farklıyız" diyordu.

Çok önceleri "Benim şu şarkımı size dinletmek istiyorum" diye başlayan dostluk buralara gelmişti.

Ancak Kayahan sonuçta çok akıllı ve yetenekli bir sanatçıydı.

Nilüfer'e verdiği şarkılarla çok daha geniş kitlelerin kalbinde taht kuracağını bildiği için onu bir aracı gibi kullanmaktan vaz-

geçmiyordu. Ama yine de anlamsız kapisler yapıyordu. Çünkü onları yakından tanıyan herkesin ortak yorumu, Kayahan'ın sadece kendi başarısını düşündüğüydü. Ancak Kayahan istese de istemese de bu ortaklıkta daha büyük alkışı alan Nilüfer'di...

Artık Kayahan da ülkenin sayılı müzisyenlerinden biri olarak işten işe koşuyor, şarkılarıyla alkışları toplamanın sonsuz zevkini yaşıyordu.

Artık rakip olmuşlardı.

Nilüfer bu rekabeti kendi elleriyle beslemiş ve büyütmişti.

Ancak tüm bu duygular yine de bu müthiş ikiliyi ayırmamıştı.

Kayahan'la albüm çalışmalarına *Geceler*'den sonra *Esmer Günler*'le devam ettiler. Bu arada Kayahan'ın, Nilüfer'e işiyle ilgili ciddi bir motivasyon kazandırdığı ortadaydı. Nilüfer coştukça coştı.

Gelen başarı, daha da güzel şeyler yapmak için onu hırslandırdı. Her güzel şarkının peşinden daha da güzelini aradı.

Şarkıların melodilerine, sözlerine daha çok takılır, onları nota nota, kelime kelime inceler hale geldi. Müzik piyasasında yapılan tüm işleri neredeyse dinlemeye başladı.

Aslında eskiden de böyleydi, ama her geçen gün daha ciddi bir artış olmuştu müziğe ayırdığı zamanda.

Hayatının tamamı neredeyse müzik olmuş, işine çok önem ve değer vermeye başlamıştı.

Kayahan ile Nilüfer yakaladıkları başarıyı nasıl katlayacaklarını düşünüyorlardı.

Bunu Kayahan'ın daha çok düşündüğü belliydi...

O günlerde Kayahan, "Esmer Günler" şarkısının melodisini oluşturdu. Şarkının sözleri yoktu.

Nilüfer Kayahan'ın gitarla çaldığı bu melodiyi çok sevmişti. Sözlerini oluşturmaya çalışıyordu. Henüz tamamlanmamıştı, ama bu eksik haliyle bile çok güzeldi. İyi bir şarkı olacağına farkındaydı.

Belki de biraz Kayahan'ın iyi pazarlamacı olmasıyla ilgili bir durumdu bu, ama Nilüfer bu şarkıya çok inanmıştı...

Şarkının sözlerinin yazılmasını beklemeden albüm için startını verdi.

Yaşar Kekeva haklı çıkıyor

Nilüfer o dönem Yaşar Plakçılık'la çalışıyordu. Yaşar Kekeva'yı aradı ve "Bir şarkı var, ama henüz sözleri yok. Kayahan üzerinde

alışıyor... Melodisi çok iyi. Ben bu şarkıyı istiyorum” dedi.

Yaşar Bey ise biraz tedirgin, “Sözleri olmayan bir şarkıyı nasıl alacağız? Ya sözleri beğenmezsek?.. Bir daha düşünseniz Nilüfer Hanım, yani benim aklım bu işe pek basmıyor. Bitsin, o zaman alırız. Böylesi daha mantıklı geliyor bana” dedi.

Aslında Kekeva sonuna kadar haklıydı, Nilüfer de bunu biliyordu, ama Kayahan’ın bu besteye iyi bir söz yazacağına inanıyordu.

Kayahan’ın paraya olan ihtiyacını da biliyordu bu yüzden bastırıldı:

“Yaşar Bey, Kayahan bunu da mutlaka en iyi şekilde yazacaktır. Ben ona çok güveniyorum.”

Kayahan’ın istediğı 2 000 lira o dönem için iyi bir rakamdı. Kimsenin böyle bir kaşesi yoktu.

O zamanlar besteciler büyük paralar alamıyor, telif hakları yasa-sası da henüz çıkmadığı için haklarını elde edemiyorlardı.

Yaşar Kekeva önce bu paraya itiraz etti. Homurdandı. Ancak Nilüfer’in dayatması sonucunda, “Peki Nilüfer Hanım, siz istiyorsanız, siz güveniyorsanız, parasını yolluyorum” dedi çaresiz. Parasını ödedi. O zaman işler birbirine güvenerek yapılıyordu.

Sözün ağızdan çıkması en önemli imzaydı insanlar için. Sözleşmeler bile yapılmıyordu, işler öylece yürüyordu.

Nilüfer’in bile albüm sözleşmesi yoktu. Yani her şey güvene ve söze dayalıydı.

Bu işleyiş Kayahan için de geçerli oldu elbette ve Yaşar Kekeva, o şarkı için ödediğı paranın karşılığında o şarkıyı satın aldığı-na dair bir belge bile almadı Kayahan’dan.

Herhangi bir anlaşma yapılmadı genel geçer kurallar göz önüne alınarak...

Ne de olsa yılandan korkmazdı Kayahan yalandan korktuğı kadar.

Aradan geçen bir süre sonra Kayahan nihayet şarkının sözlerini yazdı.

Nilüfer de işin içindeydi zaten. Arkadaşlıkları kesintisiz devam ediyordu. Birlikte alışıyorlardı. Nilüfer bu şarkıyı çok seviyordu. Kendine çok yakıştırıyor, her defasında çok severek, çok hissederek söylüyordu...

Nilüfer gayet huzurlu, şarkının kendisine gelmesini beklerken bir arkadaşından telefon aldı:

“Haberin yok galiba, bilmende fayda var diye söylemek istedim. Kayahan sizin şarkıyı Sezen Aksu’ya satmaya çalışıyormuş...”

Nilüfer bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Hem kendini

ihanete uğramış hissediyordu, hem de şarkı elinden gidiyordu. Üstelik şarkının parasının ödendiğine dair bir belge de yoktu ellerinde.

Böyle bir yalana, böyle bir aldatışa inanamadı Nilüfer. Nasıl yapabiliirdi bunu Kayahan. O onun arkadaşı, dostuydu. Birlikte bu şarkı için ne çok çalışmışlar, Nilüfer kim bilir kaç kez söylemişti bu şarkıyı. İçine sindirmiş, inanmıştı. Bir de üstelik Yaşar Kekeva'ya karşı zor durumda kalacaktı şimdi.

Bu duruma seyirci kalacak değildi elbette...

Sonuna kadar haklı ve üstelik çok da öfkeliydi.

Hemen Kayahan'ı aradı...

Sesini iyice yükselterek, "Bu ne demek oluyor Kayahan?" dedi. "Sen parasını peşin peşin aldığın bir şarkıyı nasıl bir başkasına satmaya kalkarsın? Bu kadar mı senin verdiğin sözün karşılığı? Bunu nasıl yaparsın, ne demek oluyor bu? Biliyorsun, o şarkı benim şirketim tarafından satın alındı..."

Kayahan Nilüfer'den böyle bir tepki beklemiyordu hiç kuşkusuz.

"Öyle bir şey yok... Sana kim söyledi? Niye bu kadar sinirleniyorsun, alt tarafı bir şarkı..." gibi yuvarlak laflarla geçiştirmeye çalıştı Nilüfer'in öfkesini. Ama "böyle bir şey var" da demedi, "yok" da...

Ancak daha sonra baktı ki olaylar sertleşiyor, "Ben sana başka şarkı yaparım" demeye başladı.

Aslında bu şarkıyı Nilüfer'in söylemesi için Kayahan tarafından Yaşar Kekeva'ya satıldığından Sezen'in de haberi yoktu. Kayahan bu şarkıyı Sezen Aksu'ya 6 000 lira gibi çok büyük bir rakama önermişti.

Kayahan ile Sezen Aksu'ya aracılık eden de bu piyasanın en sevilen kişilerinden biri olan televizyon yapımcısı Samim Değer'di...

Kayahan o sırada Arnavutköy'de küçük bir barda çalıp söylüyordu. Samim de o bara gidip geliyordu. Kayahan orada bu şarkıyı her gece söylüyor, insanların tepkisini ölçüyordu.

Ve bu gidip gelmeler sırasında bu şarkı Samim Değer'in çok dikkatini çekti; "Sezen bunu mutlaka dinlemeli" diye düşünerek Kayahan'ı bir gece alıp Sezen'in evine götürdü.

Sezen de bu şarkıya ilk duyduğu an bayıldı. Ancak olup bitenlerden habersizdi.

Kayahan şarkıyla ilgili tüm iltifatları göğsü kabararak dinledikten sonra Sezen'in "Bu şarkıyı bana ver" önerisine, "Bu şarkıya 6 000 lira isterim" yanıtını verdi. Bu şarkının aslında daha

önce Nilüfer'e satıldığından haberdar olmayan Sezen de hiç düşünmeden "peki" diye 6 000 lirayı vermeye anında razı oldu.

O dönem Sezen Aksu'nun plakçısı olan Ahmet Güngördü, o gece sanatçısının isteği üzerine parayı buldu ve evine götürdü, çünkü Kayahan o gece istiyordu parayı... Ve Sezen ona evet demek zorunda kalmıştı.

Nilüfer bütün bunları öğrenince iyice çıldırdı.

Öfkeden yerine sığamaz oldu.

Hem ihanete uğramış, hem de yapımcısına mahcup olmuştu.

Üstelik şarkıyı rakibine kaptırmak üzereydi.

İnanılmaz bir ihanete ve haksızlığa uğradığını düşünüyordu.

Bunca iyi niyete karşılık yapılan bu hareket onu çileden çıkarıyordu.

O sıralarda Nilüfer'in *Geceler* adlı albümü piyasadaydı.

Nilüfer hırsla ve kızgınlıkla Yaşar Kekeva'yı arayıp "Biz bu 'Esmer Günler'i yapalım, *Geceler* kasetine ilave edelim" dedi.

Ancak Yaşar Kekeva, "Ne yazık ki bunu yapamayız" diye karşılık verdi. "Şarkının parasını ödedik, o bizim hakkımız, ama elimizde ne yazık ki bir belge yok. Şarkıyı bu şekilde kullanmak için izin almak zorundayız. Bu adam da izni vermeyeceğine göre yapamayız Nilüfer Hanım... Ama siz üzülmeyin. Bu iş öyle kolay değil. Kimse kimsenin malına el uzatamaz bu piyasada. Kayahan bu yaptığına pişman olacak, inanın bana..."

Yaşar Kekeva da en az kadar Kayahan kadar akıllıydı ve ona kimsenin kazık atmasına izin vermezdi. Piyasadaki saygınlığına uymayan bir boyun eğiş olurdu bu.

O da Kayahan'ın anlayacağı bir dili bildiğinden emindi.

Bu arada işlerin bu hale gelebileceğini hiç düşünmemiş olan Kayahan ise, artık inkârlardan vazgeçip Nilüfer'i "Ben sana daha iyi şarkı yaparım. Benim bu paraya ihtiyacım var, biliyorsun" diye yumuşatmaya, ikna etmeye çalıştı.

Ancak Nilüfer'in yanıtı kesindi:

"Hayır... Ben bu şarkıyı istiyorum."

Nilüfer Kayahan'a küsmüş, artık onunla bu konuda daha fazla konuşmamaya karar vermişti.

Birkaç gün sonra bir akşam vakti, Nilüfer evinde tek başına otururken kapısı çaldı. Kapıda, elinde bir kutu pastayla Kayahan vardı. Niyeti Nilüfer'i ikna etmektir. Kız istemeye gelir gibi şarkısını istemeye gelmişti.

"Bu paraya benim ihtiyacım var. Anlayışlı davran lütfen. Zorda olmasam böyle bir şey yapar mıyım?"

Ancak Nilüfer kararlıydı.

“Var mı böyle bir şey! Ben kabul etmiyorum. Daha şarkının sözleri yokken bu adam sana parayı peşin peşin ödedi. Ayıp! Sezen’den aldığın parayı geri veremiyorsan, git ona başka şarkı yap o zaman!” dedi.

Kayahan “Esmer Günler”i alamadan başı önünde ayrıldı Nilüfer’in evinden. Sınıfta kalmıştı... Verdiği söze sadık kalma konusunda kötü bir sınav çıkarmıştı. Belki de “Yılandan korkmam yalandan korktuğum kadar” dediği şarkıyı bu yüzden yaptı daha sonra...

Sezen’e ne Nilüfer telefon açtı, ne de Kayahan.

Hiç hesapta olmayan karşılıksız bir alışverişin içindeydi. Aslında Sezen bütün bunlardan haberdar edilmeyi hak ediyordu. Ancak Nilüfer bunu Kayahan’ın yapması gerektiğini düşünüyordu. Doğru olan da buydu. Arkadaşının kırılıp, örselenmesini istemiyordu. Yanlış anlaşılacak istemiyordu. Kayahan ise durumu idare etmeye çalışıyordu...

Ama piyasa küçüktü. Herkesin birbirinden haberi vardı. Sezen bir şekilde öğrendi durumu ve Kayahan’ı arayarak, “Ben albümümün polemiklerle çıkmasını istemiyorum. ‘Esmer Günler’ Nilüfer’in olsun. Zaten benden önce ona satmışsın... Parayı geri vermeyeceksen eğer, bana başka bir şarkı yaparsın” dedi.

Kayahan 6 000 lira karşılığında “Hep Karanlık” adlı şarkıyı yaptı.

Kayahan bu şarkıyı yapmak için bir otel odasına üç gün kapattı kendini. Perdeleri çekti, ışıkları yakmadı, kendini gerçek anlamda ışıksızlığa, güneşsizliğe teslim etti. Böyle bir durum içinde ilham perisini bekledi ve Sezen’e söz verdiği gibi en az “Esmer Günler” kadar önemli bir şarkı olan “Hep Karanlık”ı 15-20 gün içinde teslim etti.

Sonuçta Kayahan amacına ulaşmış gibiydi Türk pop müziğinin iki ünlü yorumcusu onun şarkılarını seslendirecekti. Aslında bu paradan da değerli bir durumdu.

Sezen söyledi bu şarkıyı ama olmadı.

Onu sevenler bu şarkıyı sevmediler...

Bu şarkı onunla bütünleşemedi.

Onno bir kez daha, pek de hazzetmediği Kayahan’ın şarkısının aranjmanını yapmak zorunda kaldığı için mutsuz, istemeyerek çalışmış, bu duygu düzenlemeye yansımış, Kayahan da sonuçtan hiç hoşnut olmamıştı.

Çünkü aslında şarkı güzeldi ve daha sonra Kayahan’ın albümüne koyduğu bu şarkı müzikseverler tarafından çok beğenildi.

Pek çok kişi bu durumdan haberdar bile olmadı.

Sezen de bir daha Kayahan'dan şarkı istemedi...

Gerekli dersi bir şarkıyla almıştı...

Bu iş böylece çözülmüştü. Ama artık eskisi gibi olmaları zor-du. Herkes kendinin ve karşısındakinin sınırlarını, gerçeklerini, güvenilirliğini görmüştü.

Söze saygı konusunda Kayahan ciddi yara almıştı Nilüfer'in gö-zünde.

Kayahan bir kez daha bir yolunu buldu ve eşi Nur aracılığıyla yol arkadaşını aradı.

Nur dünya iyisi, yumuşak, anlayışlı bir kadındı. Tekrar arala-rında bir köprü oluşturup görüşmelerini sağladı.

Barıştılar ve çalışmalara başladılar.

Nilüfer'in albüm çalışması sürerken Kayahan da bir albüm çalışması içindeydi. Birlikte oldukları bir gün Kayahan Nilüfer'e dö-nerek, "Esmer Günler'i albümüme koyacağım, ama o şarkıya oy-namayacağım" dedi.

Bunu duyan Nilüfer bir kez daha beyninden vurulmuşa döndü.

"Ama senin albümün benimkinden önce çıkacak. şarkı o za-mana kadar eskiyecek" dediğinde Kayahan bir kez daha, "Dedim ya, ben o şarkının üstüne oynamayacağım" diye üsteledi.

Nilüfer kulaklarına inanamıyordu. Artık daha fazla bir şey söy-lemeyi ve kapıyı vurup çıktı.

Kayahan ondan önce albümü çıkardı ve "Esmer Günler" şarkı-sını müzikseverler önce Kayahan'ın albümünde duyular.

Nilüfer bir kez daha kırıldı, ama razı oldu.

Yapılacak bir şey yoktu.

Sonuçta bu, Kayahan'ın kendi şarkısıydı...

Kayahan'ı hayatına aldıysa bu döngüye razı gelmesi gerektiği-ni o zaman nihayet öğrendi Nilüfer...

"Onno'yla çalışabilir miyim?"

Nilüfer-Kayahan cephesinde bu tür savaşlar yaşanırken, Sezen Aksu-Onno Tunç cephesinde ise depremler oluyor, fırtınalar ko-puyordu. Sezen ağlaya ağlaya Bostancı Gösteri Merkezi'nin sah-nesinden Onno Tunç'la ayrıldıklarını ilan ediyordu. Türk pop mü-ziiğinin bir dönemine imza atmış ikilinin sonu gelmişti işte. Her güzel şey gibi bu da bitmişti. Sezen ile Onno'nun duygusal mana-daki finalleri iş ilişkisine de yansdı elbette.

Nilüfer onların beraberlikleri sırasında Onno'yla hiç çalışma-

mıştı. Öncesinde böyle bir çalışmaları vardı, ancak Sezen'in devreye girmesiyle Onno'nun öteki işleri tümüyle sona ermişti. Sezen Onno'nun kendisiyle çalışırken, üçüncü kişiler için iş yapmasına izin vermiyordu.

Bir tek Aşkın Nur Yengi için izin vermişti o kadar...

Nilüfer yine de olanca özeni gösterip direkt olarak Onno'yu değil, Sezen'i aradı. Amacı bu ayrılığı Sezen'in ağzından duymak ve Onno'yla çalışmak için izin almaktı. Bu sıralamayı yapmazsa ayıp edermiş gibi hissediyordu çünkü...

"Nasılsın Sezen? Doğru mu bu yazılıp çizilenler? Ayrıldınız mı Onno'yla?"

"Evet Nilü... Hepsi doğru. Bitti işte. Ne kadar bittiyse, ne kadar biterse..."

Nilüfer bir kadın olarak arkadaşını teselli etmeye çalıştı. Bu kadar büyük aşkın bitmesinin kolay olmadığını, ilişkinin biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu, belki sonra yeniden beraber olabileceğini anlatmaya çalıştı...

"Sezenciğim, Onno'yla artık müzikal anlamda da beraber olmayacağınız doğru mu? Onu arayabilir miyim?" diye sordu bu kez de

Sezen içinde fırtınalar koparken belli etmemeye çalışarak, "Tabii arkadaşım. Onno artık kiminle isterse onunla çalışabilir. Birlikte güzel şeyler yapacağınıza o kadar inanıyorum ki..." dedi.

Aslında çok sakinmiş gibi görünse de bu imkânsızdı. En güçlü rakibi ile müzisyen olarak yıllarca yol arkadaşlığı yaptığı Onno Tunç'un yeniden beraber olmasına nasıl sevinebilirdi ki?

Dili bunu söylese de, kalbi dile gelir inkâr ederdi mutlaka ve bu, çok insani bir durumdu.

Nilüfer Onno Tunç'la daha 1970'li yıllardaki 45'likler döneminde tanışmış ve çalışmıştı. Buna rağmen yine de bu konuda çok dikkatli, özenli olmaya çalıştı. Kesin ayrılık onayını aldıktan sonra Onno'yu aradı.

"Birlikte çalışalım mı, ne dersin? Böyle bir değişiklik sana nasıl gelir? Uygun musun? Başka planların var mı?" diye uzun uzun sordu.

Onno'nun yanıtı ise gayet netti:

"Elbette seve seve... Niye olmasın? Ne zaman buluşuyoruz?"

Nilüfer bu yanıtla derin bir nefes aldı. Gerçekten onun da böyle bir değişikliğe, başka pencerelerden bakmaya gereksinmesi vardı. İkisi için de bir çıkış olacaktı bu beraberlik...

Nilüfer'in plakçısı Yaşar Kekeva hiç itiraz etmeden, "Siz bilirsiniz Nilüfer Hanım, siz kimi isterseniz biz onu başımıza taç ederiz.

Kayahan'ı da siz önermiştiniz... Bizim için, sizin içinize sinen biriyle çalışmanız önemli" dedi.

Bu durum Kayahan'ın hoşuna gitmedi. Nilüfer'i bir başarısızlığın beklediğinden endişe ettiğini çevresiyle paylaşmaya başladı. Ancak Nilüfer hiç aldırmıyordu bu sözlerle...

Aslında Onno'nun da, Sezen olmadan kendini bir kez daha kanıtlama savaşıydı bu.

İki savaşçı zaman zaman Aysel Gürel'i de yanlarına alıp gece gündüz çalışıyorlardı.

Aysel'le ilk o zaman yakın oldu Nilüfer. Aysel'in kocaman yüreğine, sınırsız anlayışına, dostluğuna, müthiş zekâsına o zaman daha çok tanık oldu. Çok büyük bir zevkle çalışıyorlardı. Tıkandıkları da oluyordu tabii. Bazen Onno bir kelimeye takılıyor, Aysel de bunu büyük bir toleransla karşılıyor, saatlerce kafa patlatıyordu. Bitmek bilmeyen bir sabrı ve motivasyonu vardı bu kadının.

Nilüfer'in isteği daha iyiyi yakalayabilmekti, işine farklı bir renk ve duygu getirmek en doğal hakkıydı.

Ama içi çok rahattı. Tam da kendisi gibi mükemmeli arayan insanlarla çalıştığının farkındaydı çünkü.

Onno'nun heyecanı ve Batı'ya dönük yüzü, Nilüfer'i heyecanlandırıyordu. Bu defa çok farklı bir müzikal yolculuk yapıyorlardı.

Onno'nun evinde kurduğu stüdyosunda hazırlanan altyapılarının üstüne defalarca şarkıları söylüyordu. Nilüfer'in en şanslı albümlerinden biriydi. Birbirinden güçlü ve iddialı şarkılar bir araya gelmişti: Adnan Ergil'den "Haram Geceler", "Dokunsalar Ağlarım"; Kayahan'dan "Aman", "Beni Anlamadın Ya"; Buğra Uğur'un bestesine, Ülkü Aker ile Nilüfer'in sözlerini birlikte yazdığı "Kavak Yelleri" ve tabii Onno Tunç'un şarkıları: "Şov Yapma", "Yeniden Sev", "Dokun Bana", "Her Sevda Bir Veda"...

Albüm kayıtları o dönemin en iyi stüdyolarından İstanbul Gelişim'de yapıldı. Yaşar Kekeva'nın işin sonlarına doğru stüdyoya gelip şarkıları dinlediğini ve "Haram Geceler"i dinlerken gözlerinin dolduğunu, "Bu şarkı çok tutacak" dediğini hatırlıyor Nilüfer.

"Haram Geceler" gerçekten müthiş bir şarkıydı...

Adnan Ergil'in bu şarkısı halen konserlerde binlerce kişi tarafından hep bir ağızdan söyleniyor ve halen en çok istek alan şarkılardan biri olarak Nilüfer'in repertuarındaki yerini koruyor. Bu kitabı okuyan herkes bu şarkıyı gayet iyi biliyor, ama yine de bir kez daha anımsamak, hem de Nilüfer'in o buğulu sesini düşünerek anımsamak herkese iyi gelecek hiç kuşkusuz.

Aklım başımda değil ki
 Sebebini bilmiyorum
 Bize nazar değdi inan
 Adım gibi biliyorum
 Yâr yine bana haram geceler
 Senin için ağlıyorum
 Yâr yine bana haram geceler
 Senin için ağlıyorum
 Yanıyorum yanıyorum
 Ah yanıyorum yanıyorum
 Yâr yine bana haram geceler
 Senin için ağlıyorum

Hatıralar gözlerimde
 Dalıp dalıp gidiyorum
 Acımasız dertlerimle
 Yapayalnız yaşıyorum
 Yâr yine başım belalarda
 Senin için ağlıyorum.

Evet, inancı büyüktü. Çok iyi bir albüm yapmışlardı kuşkusuz. Ama buna rağmen heyecan ve endişelerine engel olamıyor, gece uykuları kaçıyor, midesine ağrılar giriyordu.

Şimdi de bu albüme iyi bir ambalaj gerekiyordu. Albümdeki “Dokun Bana” şarkısının söz yazarı olan Leyla Tuna’nın önerisiyle kapak fotoğrafı için fotoğraf sanatçısı Sevil Sert’le tanıştı Nilüfer.

Sevil Sert, Nilüfer’e yeni bir imaj yaratılmasının doğru olacağını, bunu çok iyi yapabilecek birilerini tanıdığını söyledi. Böylece Metro Grafik adlı şirketin üç kadın ortağıyla tanıştı Nilüfer.

İlk ofislerine gittiğinde dinamik, modern, yaratıcı üç genç kadının onu karşıladı. Pelin, Şebnem ve Dilek.

Ekip içinde en çok Pelin, Nilüfer’le ilgilendi. Ama öncelikle albümü dinlemek istiyorlardı. Nilüfer daha önce çok iyi fotoğraf sanatçılarıyla da çalışmıştı. Moris Maçoro mesela... Ancak ilk kez bir kişisel görünüm danışmanıyla çalışacaktı.

Albümü bu genç kadınlara verdi Nilüfer dinlemeleri için...

Birkaç gün sonra Pelin onu bir kez daha arayarak buluşmak istedi. Önce işe saçından başlayacaktı. O sırada açık kumral olan saç rengini siyah yapmak istiyorlardı. Tereddütle karşıladı. O güne kadar bu kadar koyu olmamıştı saçları. Ancak onlara güvenmişti ve teslim olmaya hazırды.

Ekibin de isteğiyle fotoğraf çekiminden önce saç ve makyaj provası yapıldı evde. Siyah peruklar ve ilave saçlar getirildi. Çok koyu bir makyaj denendi. Aynadaki görüntüsüne bakınca Nilüfer de ikna oldu ve saçların boyanmasına karar verildi.

Ve fotoğraf çekimi gerçekleşti.

Albüme *Yine Yeni Yeniden* adı verildi.

Bugün bile halen pek çok reklam kampanyasında kullanılan bir slogan oldu bu sözler. Dilimize yerleşti kaldı. Onno Tunç'un bestesiydi.

Albümün en göze çarpan şarkılarından biri olan, uzun yıllar müzikseverlerin dilinden düşmeyen "Şov Yapma"nın sözleri ise popüler kültürde bir efsane olarak yerini alan Aysel Gürel'e aitti...

Sen uçtun ben uçtum
Aşk mı bu, söyle sevgi mi
Ben zaten bir hoştum
Oynattın dengemi
Macunlu sohbetler
Hedefsiz şikâyetler
Mangaldan taşı küller
Nerden çıktı bu süperler

Aynı şov bu, hep aynı, hep aynı
Büyülü aşklar
Bakışlarla süslenen
Yalanlara tatlı soslar

Şov yapma, şov yapma
Fark etmez anladık seni
Her yerde sen vardın
Taktikler bitti, bitti mi.

Albümün satışa çıktığı gün çok heyecanlıydı. Nilüfer bir hafta boyunca midesi ağrıyarak evde oturdu... Sanıyordu ki, albüm piyasaya çıkar çıkmaz yer yerinden oynayacak, her yerde birden çalmaya başlayacak, herkes bu şarkılardan söz edecek...

Eli hep telefundaydı...

"Ya Onno, biz yanlış bir şey mi yaptık?"

"Heyecan yapma Nilü, bekle..."

Nilüfer öğleye doğru bir daha aradı Onno'yu:

“Seni kimse aramadı mı? Beni de aramadı. Hay Allah!”

Aslında bu albüm Nilüfer’in ve Onno Tunç’un müzik kariyerleri içinde yaptıkları en iyi işlerden biriydi. Ama anlaşılması biraz zaman almıştı...

Bütün müzik yazarları bu işin gerçekten çok başarılı olduğunu yazmaya başladılar birer birer. Onlara göre de Türk pop müziği adına bugüne kadar yapılmış en iyi işlerden biriydi.

Aradan bir on beş-yirmi gün geçmişti ki İzzet Öz aradı Nilüfer’i.

“Kutluyorum sizi. Şahane bir iş yapmışsınız. Hemen sana bir program çekmek istiyorum...”

İzzet Öz o dönem televizyon dünyasının en ünlü ve en başarılı programcılarından biriydi. Müthiş bir otoriteydi.

“Sana beş şarkılık bir program yapacağız Nilüfer ve beşi için de klip tadında çekimler yapacağız... Ben bütün ekibi hazırlıyorum. Sen de kostümlerini hazırla. Olabildiğince bol seçeneğimiz olsun. Kırmızı, beyaz, siyah, karışık renkli, bir Çingene kostümü...”

İzzet heyecanlı bir adamdı. Uzun uzun anlattı neler yapmak istediğini. O zaman klip düzenine geçilmemişti müzik dünyasında henüz. Ama o her şarkı için bu tatta çekimler yapardı. Herkesten bir on yıl ilerideydi... Ve sıkı bir Nilüfer dostuydu.

Çekimler Show TV için yapılacaktı. Bütün ekip hazırlandı ve yola çıktılar.. “Yeniden Sev” için on kişilik ekip Kilyos’a gitti. Gece olması beklendi ve ateşler yakıldı. Nilüfer kırmızı seksi elbiseyle kumların üstünde dans ediyordu. Uzun dalgalı saçları ve koyu makyajıyla inanılmaz seksi görünüyordu.

Nilüfer’e görüntüde Beco eşlik ediyordu. Beco çok yakışıklı ve çok da yetenekli gitarist arkadaşıydı Nilüfer’in ve çok uzun yıllar birlikte çalıştılar.

Bir mayıs ayıydı. Havalarda daha tam ısınmamıştı ve ayaz başlamıştı. Kumlar iyice nemlenmişti. Nilüfer zaten herkesten çok üşürdü ve bu kez de aynı oldu. Çekim aralarında sırtına kocaman bir battaniye alıp oturuyordu. Ama sesi çıkmıyordu. Herkes aynı yorgunluğu ve üşümeyi yaşıyordu. Tek yorulmayan, üşümeyen İzzet Öz’dü. Ekip yorulup işler yavaşladı mı, İzzet o içten sıcaklığı ve dost sesiyle, “Haydi beyler, tatile gelmedik. İş zamanı, sonra dinleniriz hep birlikte” diye sete bir hareket getiriyordu.

Sabahın ilk ışıklarına kadar çalıştılar.

İzzet Öz zor tatmin olan bir yönetmendi. En sonunda nihayet, “Tamam arkadaşlar elinize sağlık” dedi ve iş bitti...

Nilüfer o günün sabahını “Hiçbir gece bu kadar uzun sürmemişti, karın ağrısından ölüyordum, ama sesimi çıkaramıyordum...

'Bitti' sözünü duyduğum an acayip sevindim. Ama bir yandan da mutlu oluyordum, iyi işler yapmaya devam ediyorduk çünkü..."

"Yeniden Sev" in yorgunluğu ve karın ağrısı henüz geçmek üzereyken İzzet Öz aradı Nilüfer'i:

"Dokun Bana'yı benim evin bahçesinde çekeceğiz. Kendini hazır hissedince toparlan gel. Biz ekip olarak bir saat sonra hazır oluyoruz..."

"İnanmıyorum sana İzzet, bütün ekip orada ve sen bana şimdi haber veriyorsun, aşk olsun. Hemen toparlanıp çıkıyorum..."

"Dokun Bana" İzzet'in oturduğu evin bahçesinde çekildi. Romantik bir şarkıydı. Bu parçaya daha sade, fakat sözlerini ön plana çıkaran bir klip çekildi.

Sıra "Şov Yapma"ya geldi. Bunun için bir lunaparka gidildi. Saatler boyu uğraşıldı bu klip için de. İzzet çocukların bindiği bir fincanın içine oturttu Nilüfer'i. Önce bu durum Nilüfer'in hoşuna gitti, ancak saatler boyunca fincanın içinde oturmak ve dönmekten dolayı bir süre sonra midesi bulanmaya başladı.

"İzzet çıkıyorum ben bunun içinden..."

"Hayır, daha değil Nilüferciğim, lütfen biraz daha dayan."

Klip çekiminin finalinde İzzet bütün ekipten görüntüler aldı ve klibe bunu da yerleştirdi... Bir de çizgi kareler ilave edildi.

Nilüfer'in kırmızı bir mayoyla spor yaptığı klibin diğer bölümü ise bir spor salonunda çekildi.

Yönetmen Öz gayet mutluydu. Nilüfer onun kadar duruma hâkim olmadığı için sonuçla ilgili durumun çok da farkında değildi. Eğlenceli bir iş olmuştu evet, ama insanların hoşuna gidecek miydi? Müzikseverlerin tepkisi ne olacaktı?

En kolay çekim ise Kayahan'ın bu albümdeki iki bestesinden biri olan "Aman"a çekildi. Ötekilere göre daha doğal, daha sıradandı. Nilüfer orkestranın önünde şarkısını söylüyordu. Ancak orada da kostüm ön plana geçiyordu. Saçaklı bir eteği vardı. Siyah deri mont ve saçaklı mini bir etek... Seksapeli her ne kadar geri plandaymış gibi görünürse görünsün, göze çarpıyordu.

"Bu bacaklar çok güzel kızım, arada bir göstermen lazım..." diye takılıyordu İzzet Öz, "Bu etek çok mu kısa?" diyen Nilüfer'e...

Son klibi ise "Haram Geceler" adlı şarkıya, Elmadag'daki Ermeni hastanesinde çektiler.

Bir haftada beş klibin çekimi yapılmıştı. Bütün ekip rahat bir soluk alıp kenara çekildi. İzzet Öz belki de iki gün hiç uyumadan montaja girdi ve klipleri yayına hazır hale getirdi.

Ancak bir aydır piyasada olan albümle ilgili köşe yazarlarının

Nilüfer İzzet Öz'le.

dışında kayda değer bir haber görünmüyordu. İzleyici gerçekten henüz durumun farkına varmamıştı. Nilüfer'in mide sancıları katlanarak artıyordu. İlk tepkilere, gümbürtüye alışık Nilüfer için bu farklı bir durumdu.

Çevresindeki yakınları "Şov Yapma"yı insanlar yadırgadılar dedikçe, morali daha da bozuluyordu.

İzzet Öz ise çok heyecanlıydı.

"Nilüfer, bu klipler yayınlanınca göreceksin yer yerinden oynayacak" diye kendinden emin, büyük büyük konuşuyordu.

Klipler yayınlanıncaya kadar albüm gerçekten sallandı.

Bir ay boyunca Onno ve Nilüfer'in karın ağrısı anlatılır gibi değildi.

Ve şarkılar TV'de yayınladığı andan itibaren aldı başını gitti.

Nilüfer'in, plakçısının ve Onno'nun, İzzet Öz'ün telefonları susmak bilmiyordu

Yaşar Kekeva Nilüfer'i ertesi gün arayıp "Bugün 60 000 sipariş daha aldık Nilüfer Hanım" dedi.

Herkes yapılan işin güzelliğinden söz ediyordu... Bu arada Kayahan albümdeki en iyi şarkının "Aman" olduğunu söylüyordu. Ve ona göre albümü yine bu şarkı sattırıyordu.

Nilüfer de "Tabii ki Kayahancım 'Aman' da çok güzel bir şarkı ve çok seviliyor. Ancak 'Şov Yapma' tam bir sakız oldu insanların ağzında kabul et" diye gerçeği dayatmaktan vazgeçmiyordu.

Bütün yaz her yerde "Şov Yapma" çaldı.

Yer gök bu şarkıyla inliyordu. Haberlerde, eğlence programlarında her yerde "Şov Yapma" vardı.

Nilüfer bu albümden sonra iş hayatının en yoğun günlerini yaşadı. En yoğun parayı bu dönemde kazandı.

Onno Tunç'un, da Kayahan'ın da ortak huyları kendi yaptıkları işin en iyi olduğuna inanmalarıydı. Ancak Kayahan bunu sık sık dile getirip Nilüfer'in önüne sürerken, Onno tam dersine bundan mutlu oluyor, mutluluğu paylaşıyor, yaptıklarıyla gurur duyuyor, ancak bunu Nilüfer'e hissettirmiyordu.

Ortak bir başarıya kalkıyordu kadehler, ortak başarıya oluyordu övgüler.

İşte böyle iki zor adamla aynı anda çalışırken Nilüfer'in çok zorlandığı düşünülebilir.

Kayahan zordu, ama fikir de alırdı. Bir şey yapacağı zaman fikir sorar, nabız yoklardı. Nilüfer onun beste çalışmaları sırasında işin mutfağında da bulundu. Çünkü Kayahan yeni yaptığı bir besteyi Nilüfer'in yorumlamasını, onun sesinden duymayı isterdi. Böylece bazen sözde, bazen de melodide bir değişiklik yapardı. Bu bakımdan kendini geliştirmeyi seven bir besteciydi. Bu sayede, şarkının gelişmesini sağlar, şarkıyı geliştiren en doğruyu bulma çabası içinde olurdu. Yani Kayahan'ın her şarkısında sözde ve müzikte değişiklik olabilirdi...

Süreç içinde bazı kişiler tarafından Kayahan ve Nilüfer'in şarkıcılıkları karşılaştırıldı. Bu aslında yanlış bir karşılaştırmaydı.

Kayahan'ın fanları Nilüfer'in Kayahan'ın şarkıcılığını kıskandığını yaymaya çalıştılar bir dönem. Ancak herkes biliyordu ki elmalar ile armutlar toplanmazdı. Nilüfer'in Kayahan'ı kıskanması gibi bir şey söz konusu bile olamazdı; onun başarıya ulaşması, para kazanması, başarılı olması Nilüfer'in hoşuna gidiyordu.

Kayahan severler ise Kayahan şarkılarının Nilüfer'in sesinden daha çok seviliyor olmasını hep reddettiler. Onlara göre, halk Kayahan şarkılarını sahibinin sesinden daha çok sevmiştir.

Nilüfer ise bu konuda, "Bilemem" diye yorum yapmak istemiyor.

Ancak, bu tür karşılaştırmalar Nilüfer ile Kayahan arasındaki tartışmaların bir kez daha başlamasına neden oldu. Belki de yoğunlaştı demek daha doğru bir tespit olacak bu durumda.

Şan dersleri

80'li yılların sonunda gripken çıktığı bir konserin sonrasında sesi kısılan Nilüfer doktoru Mehmet Ömür'e gittiğinde, ses tellerinde ödem olduğunu öğrenmişti. Ödemin ses tellerinin bir yerin-

de su toplaması gibi bir şey olduğunu, bunun için egzersize ihtiyaç duyacağını da eklemişti doktoru. Ve Efsun Öztoprak'ın telefonunu uzatmıştı Nilüfer'e.

Hiç zaman kaybetmeyen Nilüfer, Efsun Hanım'la egzersiz yapmaya başlamıştı. Çalışmaları sonucunda ödemi geçmişti, fakat bir gün yine sahne sonrasında aynı durumla karşılaşınca yeniden yolları Efsun Hanım'la kesişti. Bu şekilde ses tellerinde oluşabilecek nodüle engel olarak rahatsızlığını atlatan Nilüfer, uzunca bir süre şan derslerine, egzersizlerine devam etti. Artık ses telleri o kadar güçlenmişti ki, uzun süre çalışmasa bile aynı güzelliğini koruyabiliyordu.

Yorumcuların biricik hazinesi olan ses telleri tıpkı bir çocuk gibi ilgi istiyordu. Ses de yaşla birlikte değişebiliyor, güzelleşiyor ya da olumsuz etkilenip bozulabiliyordu. Isıtmadan çok uzun süre şarkı seslendirmek gibi hatalar yapmayan Nilüfer yıllarca teknik çalışmadan kullandığı sesini artık şan eğitimi ve egzersizleriyle güzelleştiriyor, ses tellerinin bakımını yapıyordu. "Ben asla detone olmam" cümlesinin yalan olduğunu, her şarkıcının detone olabildiğini artık biliyordu. Yaptığı bakımla sahnede korkmadan, detone olma kaygısını taşımadan, günbegün güçlendirdiği sesiyle şarkılarını can vererek seslendiriyordu Nilüfer.

"Seni ben yarattım..."

"Esmer Günler" albümü çıktıktan sonra, İzmir Fuarı'nda Kübana Gazinosu'nda Kayahan'la birlikte sahne alıyor ve İzmir'in biraz dışında olan Nebioğlu Tatil Köyü'nde kalıyorlardı. Bu onlara aynı zamanda tatil gibi gelmişti. Zaman zaman Kayahan'ın eşi Nur da Beste'yle oraya gelip kalıyordu. Bir aile ortamı gibiydi. Güneşleniyor, denize giriyor, yiyor içiyor, uyuyor, dergilerini, kitaplarını okuyor, gerçek bir tatil gibi değerlendiriyorlardı günlerini.

Gece de sahne alıyorlardı.

İşte böyle her şey çok güzel yaşanırken hiç yoktan, nedenini şimdilerde Nilüfer'in bile anımsamadığı bir tartışma yaşadılar.

Yani muhtemelen incir çekirdeğini doldurmayan ya Kayahan ya da Kayahan'ın şarkılarıyla ilgili olan bu tartışmada sesler giderek yükseldi. Öyle bir hale geldi ki, o sırada resepsiyona telefon etmeye giden Nilüfer'in arkasından herkesin içinde Kayahan, "Seni ben yarattım, ben yok edeceğim" diye bağırды...

İşte Kayahan'ın şuurunu kaybettiği bu an, dostlukları da çok

ciddi bir yara daha aldı. Yara bandıyla, aradaki dostlarla iyileşecek bir yara değildi bu artık...

Nilüfer çok üzölmüş ve kırılmış, çok da ağlamıştı.

Küs, kırgın geçirdiler ondan sonraki birkaç günü.

İki şarkıyı birlikte söylemeye devam ettiler. Ancak küslükleri de sürüyordu.

Fuar sonrası konser için Antalya'ya gidecekler, Aspendos'ta konser vereceklerdi.

Kayahan daha Antalya'ya gitmeden, "Antalya'da benim şarkılarımı söylemeyeceksin. Bunu istemiyorum" diye ültimatom verdi.

Nilüfer de gözyaşları içinde Kayahan'ın dizlerine kapanıp, "Tamam Kayahan, sen bilirsin, sen nasıl istersen" demedi elbette ve aslanlar gibi karşısına dikilip, "Hayır, ben şarkıları söylerim kimse de bana karışamaz" dedi.

Bu konuşmanın hemen ardından, o gece bir organizatör vasıtasıyla birisi odasına gelip, "Kayahan Bey noter getirdi, şarkılarını söylemenizi istemiyor bu akşam" dedi.

Nilüfer de ateş püskürerek öfkeyle bağırđı:

"Söyleyeceğim. Noter ne istiyorsa yapsın!"

O an delirmek üzereydi.

Noter ne yapabiliirdi ki? Noter gelecek ve orada onun söylemesini yasaklayacak, böyle bir şey olabilir miydi?

Bu adam onu aptal mı zannediyordu?

Gerçekten noter geldi mi gelmedi mi, Nilüfer görmedi, aldırmadı da. Çıktı, korkusuzca söyledi şarkılarını.

Artık halka mal olmuş, onların olmaktan çoktan çıkmış, parası Kayahan'a çok önceden ödenmiş şarkılardı bunlar.

Daha sonra zaman, yine pek çok şeye merhem oldu ve Kayahan-Nilüfer çalışması devam etti... Nilüfer söz ve müziğı Kayahan'a ait olan *Sen Mühimsin* albümünü yaptı. O zamanlar Kayahan'ın değişmez kuralı, "Benim şarkım A1 olur ve albüme adını verir" hâlâ yürürlükteydi çünkü.

"Yemin Ettim" bu albümde çok da önemsenen bir şarkı olmadı, çünkü bu sanki bir erkeğın ağzına daha çok yakışacak gibiydi, gerçekten de böyle oldu ve Kayahan'a bir ömürlük prestij kazandıran bu şarkı bestecisinin sesinden tanındı.

Aslında bu şarkının patlayacağı o kadar belliydi ki...

Nilüfer, "Sen Mühimsin"ın kendisine daha çok yakışacağını düşündüğü için o şarkı üzerine oynadı.

Daha sonra Nilüfer tüm konserlerinde "Yemin Ettim"i de söy-

lemeye başladı ve daha sonra zaten herkes unuttu bu şarkıyı ilk kimden dinlediğini...

Çünkü herkes biliyordu ki bu şarkı Kayahan'ındı, ama onun olduğu kadar Nilüfer'indi de.

Hep de öyle kaldı...

Asya: Önce vokalist, sonra gerçek bir dost

Sen Mühimsin albümü sırasında Nilüfer işten işe koşuyordu. Uzun bir zamandır ise Ankara Bizon'da sahne alıyordu.

"Ankara seyircisi müthiştir" der Nilüfer her zaman. O zamanlar haftanın altı günü çalışıyorlardı ve salon her gece sanki konserdeymişçesine tıklım tıklım doluyor, salondan çıt bile çıkmıyordu.

Yine bir cumartesi gecesi otele gittiğinde Buğra Uğur, "Otelin roof'unda bir grup müzik yapıyor, solistlerini de tanıyorum, çıkıp dinleyelim mi?" diye sordu.

İyi müziğin, iyi sesin daima peşinde olan Nilüfer, Buğra ve Be-co'yla yukarı çıkıp bu şarkıcıyı dinlemeye karar verdiler.

Genç solist Nilüfer'in o sıralar çok sevdiği bir şarkı olan "Stop"u söylüyordu. Nilüfer solistten ve sesini kullanmasından çok etkilenmişti. O sıralar vokalisti yoktu ve hemen Buğra'ya "Konuşalım mı? Alalım mı bizim ekibe, gelir mi?" diye sordu.

Buğra "Olur, ben konuşurum" dedi.

Buğra Tülay'a (O zamanlar Asya sahnede de gerçek adı olan Tülay'ı kullanıyordu) Nilüfer'in telefon numarasını vermişti. Birkaç gün içinde Tülay aradı ve Nilüfer ona "Benimle çalışır mısın?" diye sordu. Tülay biraz düşünmek istedi. Çünkü Ankara'da tanınıyordu; gecede bazen üç yerde birden sahne alıyordu, bir düzeni vardı ve bunu değiştirmek cesaret işiydi. Ama Tülay Nilüfer'e güvendi, çok cesur bir karar verdi ve İstanbul'a gelerek bütün hayatını değiştirdi.

Küçük bir daire kiraladı kendine, Nilüfer'in hiçbir yardım tek-lifini kabul etmedi. Provalara başladılar ve Nilüfer hiç de yanılmadığını gördü bu çalışmalarda. Çok yetenekli, çok iyi bir kulağı olan, üstelik çok disiplinli, saygılı, çok iyi bir sesti Tülay.

Aradan geçen birkaç yıldan sonra artık bir albüm yapma zamanı gelmişti Tülay'a.

Şarkılar araştırmaya, gelen besteleri dinlemeye başladı Nilüfer o sıralarda. Yaşadığı bahçeli dubleks evin alt katını ev-stüdyo haline getirdi. Hayatı müzikti, öyle yaşıyor, öyle nefes alıyordu. Tülay'ın albümündeki şarkıların altyapıları orada hazırlandı, daha

sonra İstanbul Gelişim Stüdyosu'nda tamamlandı. Şimdi sıra yeni bir kimlik yeni bir görünüş kazandırmaya gelmişti Tülay'a. Bunları yapabilmek için de çok profesyonel bir ekibe ihtiyaç vardı. Tülay'ı da Metro Grafik ajansına, Pelin Pestilci, Şebnem ve Dilek'e teslim etti. Fotoğrafları Tamer Yılmaz çekecekti. Yapımcı merhum Yaşar Kekeva'nın oğlu Mustafa Kekeva'ydı.

Nilüfer bütün imkânlarını ona da kullandı sonuna kadar.

Ve Asya yepyeni görüntüsü, giysileri ve güzel yorumuyla Türkiye'nin huzurundaydı artık.

O günlerden bugünlere müzikle başlayan tanışıklıkları, saygı ve sevgiyle beslenerek köklü bir dostluğa dönüştü...

Ne Masal Ne Rüya (1995) Onno Tunç'la yapılan bir albümdü. Bir önceki albüm gibi çok başarılı bir satış elde edemediyse de güzel bir çalışmaydı, çok iyi şarkılar vardı. "Şov Yapma" gibi sakız bir şarkı yoktu, ama "Yoksun", "Son Perde" gibi çok güzel slovlar vardı.

"Eğrisi Doğrusu" şarkısındaki performansını Nilüfer de çok başarılı buldu.

Ne Masal Ne Rüya Nilüfer'in kariyerindeki en doğru işlerden biridir.

Bu çalışmalar sırasında Onno'yla çok güzel bir arkadaşlık yakaladılar. Yıllar önce yaşadıkları kısacık flört dönemlerinde bile bu dostluğu ve arkadaşlığı yakalayamamışlardı. O dönem pek çok insan onları birlikte zannetti. Oysa hiçbir birliktelikleri olmadı. O dönemde zaten Onno'nun da bir kız arkadaşı vardı.

Aysel, Onno ve Nilüfer bir araya geldiklerinde, önce biraz eğlenmek için oradan buradan konuşurlar, zararsız dedikodular yapar, eğlenirler, sonra da çalışmaya başlardı. Saatler geçerdi üstünden. Geceyarılarına kadar. Nilüfer Aysel'i evinden aldırır, sonra tekrar evine bıraktırırdı. Aysel kurabiyelere bayılır, bolca sigara ve çay içerdi. Nilüfer ona "Kurabiye Canavarı" adını takmıştı.

Nilüfer o günleri dillendirirken bakışlarına bir özlem ve hüzün hâkim oluyor. "Çok güzel anlardı, çok güzel anlardı" diyor.

Gerçekten, bir araya geldiklerinde yarattıkları ortam çok keyifliydi. Kafaları uyuşuyordu, dünyaya farklı pencerelerden bakıyor, farklı şeyler görüyor, ama ortak olma konusunda hiçbir zorluk yaşamıyorlardı. Sohbetlerinden yeni şarkı sözleri, yeni melodiler oluşuyordu. Yani hem çalışıyor, hem eğleniyor, hem üretiyor, hem de birbirlerini duygu olarak besliyorlardı.

Aslında stüdyonun bu ortamını hep sevdi Nilüfer ve bu yüzden

Aysel Gürel'le.

belki de başka eğlence yerlerine gitme ihtiyacı hissetmedi. Çünkü çalışma sırasında stüdyoda inanılmaz bir enerji oluyordu.

Bu sektörün içinde çalışan insanlar çok eğlenceliydi. Müzisyenler matraktı, komikti, kompleksiz, dünyadan haberdar ve insani değerleri yüksek tiplerdi.

Nilüfer *Ne Masal Ne Rüya* albümünde bir Kayahan şarkısı olmasını istemişti. Kayahan ise o sıralar birkaç şarkı üzerine çalışıyor, bunlardan birini seçip Nilüfer'in bu albümüne vermeyi düşünüyordu. Ancak şarkılar için yine çok yüklü paralar istiyordu. Oysa Nilüfer'e göre bu şarkılar yeterince güçlü değildi ve şirketine bu paraları ödetmek istemiyordu.

Ve böylece bu albüm Kayahan şarkısı olmadan piyasaya çıktı.

Her iki albüm için de Onno gerçekten çok uğraştı, çok çalıştı. O dönem başka hiçbir iş almadı. Sadece o albüme konsantre oldu. Aylar sürdü çalışmaları, tam sekiz ay...

Bu albüm bir önceki gibi 1,5 milyonluk satış grafiğini yakalayamadı. 800 000'lerde kaldı.

Kayahan "Benim şarkım olmadığı için o kadar satmadı" dedi bir kez daha, daha sonra bu söylediklerini reddetse de.

Kayahan aslında işin başında, Nilüfer Onno'yla çalışmaya başladığı an, "Sen başka birine elbise dikmeye alışmış birine gidip şimdi kendine elbise diktiriyorsun. Onno Tunç, Sezen Aksu'ya yaptığı şarkılar gibilerini yapacak sana da" demişti.

Oysaki Onno Tunç aynı zamanda bir prodüktördü. Müthiş bir müzik dehasıydı. Bunu düşünebilecek bir adamdı. Kayahan bunu söylerken kafasında ne gibi şeyler vardı, ne gibi duygularla bunu söyledi bilinmez. Büyük ihtimalle Nilüfer'i bu çalışmadan vazgeçirmeye uğraşmıştı...

Bu albümlerin hepsi iyi sattı zaten ve pek çok da ödül kazandırdı ona...

Ancak bu arada elbette özel hayatı da tam gaz devam ediyordu.

İşi onun yaşamında çok önemliydi, ama o da sonuçta bir kadındı...

Gözde, güzel ve aşkı çok derinlerde yaşayan genç bir kadın...

Bu zaman dilimi onun özel hayatına giren, Türk halkının da yakından tanıdığı Gökberk Ergenekon'la olan beraberlik dönemine denk düşüyor...

1992 yılında Nilüfer Altın Kelebek Ödül Töreni'ne ödülünü almak için katıldığında, Sezen Cumhuri Önal, onu o sırada baskından sorumlu devlet bakanı olan Gökberk Ergenekon'la tanıştırmıştı...

Sezen Cumhuri, Nilüfer'in yanına gelmiş ve "Gel, bak sayın bakanımızın yanına gidelim bir iki dakika... Çok iyi bir adam... Tanışmanızda fayda var" demişti.

Nilüfer daha ne olduğunu anlamadan kolundan tutmuş ve onu Ergenekon'un yanına götürmüştü. İki dakika sonra da yanlarından ayrılmıştı.

Belli ki niyeti çöpçatanlık yapmaktı...

Nilüfer ile Gökberk havadan sudan birkaç dakika daha konuşup ayrıldılar. Elbette bu arada fotoğrafları çekildi...

Aradan birkaç hafta geçmişti ki bir gün bir telefon geldi.

Arayan devlet bakanının sekreteriydi.

"Sayın bakanım konuşmak istiyor sizinle" dedi.

Karşı taraftan gelen ses o kadar enerjik, sıcak ve cana yakındı ki...

"Merhaba ben Gökberk nasılsınız?"

"Sağ olun, siz?"

"Bende fotoğrafınız var. Onları hangi adrese göndereceğimi söyleyin lütfen."

Nilüfer o sırada Alkent'te oturuyordu. Adresi verdi...

Bu telefon Nilüfer'i çok şaşırtmıştı. Hiç beklemiyordu tabii. Koskoca bakan onca işin arasında bir resimle uğraşmıştı. Bu durum kafasını karıştırdı, ama çok da üstünde durmadı.

Sonra gerçekten iki gün sonra fotoğraflar kurye aracılığıyla eline ulaştı.

Toplu olarak fotoğraflar çekmişlerdi, hiç farkında değildi, hatırlamıyordu bile.

Fotoğrafın arkasında not vardı.

“Hanımefendi İstanbul’da bir akşam yemeğine ne dersiniz? Makarnalar sizden, şarap benden.”

Nilüfer bu beklemediği teklif karşısında heyecanlandı. O sırada hayatında hiç kimse yoktu ve artık düzgün bir ilişkisi olmasını çok arzu ediyordu. Bir erkeğin varlığına ihtiyaç duyuyordu.

Gökberk Ergenekon hoş bir adamdı, ama bir politikacıydı. Bu durum Nilüfer’e tuhaf geldi. Ama daha sonra karar verdi, onunla buluşacaktı.

Sonra da birkaç hafta içinde görüşmek üzere sözleştiler. Ve ilk buluşacakları gün Turgut Özal vefat etti. Gökberk de İstanbul’a gelmişken, yeniden acil bir bakanlar kurulu toplantısından ötürü Ankara’ya döndü. O yüzden o gün görüşemediler.

Daha sonra ise bir süre aksilik nedeniyle birkaç hafta sonraya ertelendi buluşmaları.

Ve nihayet kimselere söylemeden, gizli bir şekilde Nilüfer’in Alkent’teki evinde bir araya geldiler. Uzun bir süre gizli devam etti bu aşk...

Ancak ikisi de çok ünlüydü, ikisi de kendi alanlarında ülkenin gündeminde olan kişilerdi ve bir süre sonra kaçamaz hale geldiler. Zaten onlar da bu beraberliği daha fazla gizlemek istemiyorlardı.

Ve böylece altı yıl süren, Ankara-İstanbul hattı arasında gelişen bir ilişki yaşandı.

Çok güzel bir sevgi vardı aralarında... Tutku, sevgi dolu bir ilişki. Sürekli bitmeye, sürekli yeniden başlamaya çok yakın, her an küllerinden yeniden doğmaya çok hazır bir ilişki. Bir aşk.

Çok seven, çok kıskanan, hep bir arada olmak isteyen, çok gururlu iki insanın ilişkisiydi bu.

Daha sonra, ilişkileri bittikten sonra da güzel bir dost olarak kaldı Gökberk Ergenekon Nilüfer’in yaşamında hep...

Unutulmaz pek çok anıları oldu...

Onlardan biri de Onno Tunç’un uçağının kaybolduğu akşama denk düşüyor.

Nilüfer o gün evinde küçük bir davet veriyordu.

Bu bir nevi Gökberk Ergenekon’u arkadaşlarıyla bir araya ge-

tirme, kaynaştırma davetiydi. Gökberk Ankara'da yaşıyordu.

Davette orkestrasının şefi, Buğra Uğur ile karısı Tomris, yine orkestrasından, ülkenin en ünlü gitaristlerinden biri olan Erdinç Şenyaylar ile karısı Aylin ve birkaç dostu daha vardı.

Böyle küçük bir davetti.

Nilüfer sofrayı yine kendi hazırladı.

Gecenin amacı birlikte olmak, müzik yapmak, biraz eğlenmekti.

Daha yemek bitmemişti ki telefon çaldı.

Arayan orkestrada klavye çalan Ümit Kuzer'di.

"Nilüfer, ben bir haber duydum. Onno Tunç'un uçağı kaybolmuş. Senin bu konuyla ilgili bir bilgin var mı merak ettim" dedi.

Nilüfer kulaklarına inanamadı. Şaşkına döndü.

"Zeki Müren şakalarından biri mi bu Ümit.."

Ümit Kuzer'in sesi gayet ciddiye.

"Yok canım, gerçekten. Bir türlü irtibat kurulamıyormuş..."

"Ne diyorsun Ümit, gerçekten mi?"

Nilüfer telefonu kapattı. İnanılmaz bir panik, korku ve üzüntü yaşıyordu. Sanki Onno Tunç ölmüş gibi hissediyordu. O ara Buğra Uğur piyanoda "Adoro"yu çalıyordu hüzünlü hüzünlü...

Salona koştu... Yüzü allak bullak olmuştu.

"Onno'nun uçağı kaybolmuş millet" dedi ve oradaki koltuğa yığıldı.

Sinirleri bozulmuştu, korkmuştu. Onno Tunç onun için çok değerliydi. Onu insan olarak çok iyi tanıyor ve çok seviyordu. Onno'nun yarına, kızlarına ilişkin hayalleri vardı.

Evin içine bomba düşmüş gibi oldu. Herkes şaşkınlık içindeydi. Önce sustular, sonra paniklediler. Herkeste müthiş bir heyecan ve bilinmezliğin ve en kötüyü düşünüyor olmanın ruh hali vardı.

Nilüfer hemen Bon Air'i, Onno'nun uçtuğu firmayı aramak istedi. Ama sürekli meşguldü. Geceleri mahvoldu. Herkes birer birer gitmeye başladı.

Nilüfer de yerinde duramıyor haber alamadığı için meraktan çıldırarak gibi oluyordu. Bir ara fırlayıp Bon Air'e gitmeyi düşündü.

O sırada Gökberk Ergenekon'un yüzü asılmıştı. Saklamaya çalıştığı kıskançlık duyguları yüzünden insani duygularının bile farkında değildi.

"Eski sevgiline çok üzöldün bakıyorum..." dercesine bakıyordu. Niye bir kayıp haberinin, gecelerini bu denli altüst etmesine izin vermişti ki Nilüfer?

Sinir içindeydi. Sessizce üst kata çıktı. Ve az sonra elinde küçük bavuluyla geri döndü.

Nilüfer gözlerine inanamıyordu. Bir insanın neredeyse ölmüydü söz konusu olan, hem de onun için çok değerli bir dosttu bu. Gökberk'in bu ruh haliyle uğraşacak durumda değildi...

"Nasıl istiyorsan öyle yap. Gitmek istiyorsan git, kalmak istiyorsan kal" dedi.

Ancak Gökberk o an başladığı işi yarım bırakacak kadar olgun olmadığını hissetti. O an yanlış yaptığının belki farkına varmıştı, ama geri dönmedi bu hatadan ve kapıyı vurup çıktı...

Nilüfer ise bütün gece haber almak için çırpındı durdu...

Ertesi gün uçağın düştüğünü ve Onno'nun ölüm haberini aldığı an bir süre yerinden kımıldayamadı.

Hemen Kayahan'ı aradı ve onu da alıp Sezen'in evine gittiler. Arabayı nasıl kullandığının farkında bile değildi. Onno Tunç'la yaşadıkları, paylaştıkları, şarkıları, gezip tozmaları, eğlenmeleri, gülmeleri gözünün önünden geçiyordu bir bir.

Sezen ise berbat bir durumdaydı. Sakinleştirici ilaçlar vermişler, öylece kanepede oturuyordu. O sıralar Ahmet Utlu'yla evliydi. Rüyada gibi duruyordu.

O kadar çok şey yaşamışlardı ki Onno'yla...

Kayahan'la yan yana oturdular. Ev dolup dolup taşıyordu. Herkes derin bir acı, şaşkınlık ve üzüntü içindeydi.

Ne olursa olsun artık Onno yoktu...

Nilüfer inanamıyordu; bu tatlı, sahici adam artık yoktu...

Nilüfer eve döndüğünde ağlamaya devam etti. Kayahan'ın "Hadi bize gel" ısrarlarına rağmen evine dönmeyi tercih etti... Yaşanan ne varsa acı adına, yaşamak istedi. Onno'yu unutmaya değil, yaşatmaya kararlıydı. Onunla yaşadığı dostluk, arkadaşlık, iş ortaklığı o kadar değerliydi ki... Onları bir bir düşünmek istedi. Onno'yla vedalaşmak istemiyordu. Bundan sonra ortak takvimi yaşamayacaklardı, ama yaşadıkları kâr kalacaktı yanlarına...

Kalbinin bir parçası onda kalacaktı.

Laurena Mckennit'in bestesi Kayahan'ın sözleri gibiydi Onno'nun gidişi...

O hep çok uzaklarda olacaktı.

Gözlerindeki yaş elinin tersiyle sildi. Yüzünde acı bir gülümsemeyle anılar canlandı...

Daha önce Onno'yla birkaç kez o da Bon Air'e gitmişti. Hatta bir keresinde uçmuştu. Bon Air'in Florya'da bir ofisi vardı. Burası, Florya'da bir villaydı. O sıralar Levent Yüksel ile Sertab da uçmayı öğreniyorlardı. Onlarla birkaç kez orada karşılaşmıştı. Zaman zaman eğitim sonrası geceye müzikle devam edi-

yorlardı. Onno piyanoya geçiyor, Sertab şarkılar söylüyordu. Hatta zaman zaman Nilüfer de katılmış, piyano başında şarkılar söylemişti.

Bu gecelerden birinde şaraplar içilmiş, uçmanın ne kadar keyifli bir şey olduğu ballandıra ballandıra konuşulurken Nilüfer kendisinden hiç beklenmeyen bir şey yapmış ve “Ben de uçacağım...” demişti küçük bir çocuk gibi. Sonra da muzır muzır bakmıştı.

Onno gülererek “Sen mi? Hadi yeme bizi...” demişti.

Onno bu tepkide haklıydı. Çünkü Nilüfer’in uçaktan hiç hoşlanmadığı yakın çevresindeki herkes tarafından biliniyordu.

Onno da o sırada iki kişilik uçakların en hızlı pilotlarından biri olarak, “Bana bak, bu söylediğini unutma” demişti.

“Ne unutacağım ya, beni de uçurun. Öğrenmek istiyorum kendi başıma uçmayı” diye karşılık vermişti Nilüfer de büyük bir kararlılıkla.

Ertesi sabah Nilüfer verdiği sözü hatırlayınca, “Eyvah... Ne olacak şimdi?” diye pişmanlık yaşamıştı.

Ama söz verdiği kişi Onno’ydu ve geri dönüş yoktu.

Bir güne karar verildi, havaalanına gidildi. Ekip, havaalanından Hezarfen’e uçuyor, orada yemek yiyorlar ve tekrar dönüyorlardı. Çocukça bir durumdu. Ama böyle mutluluklar yaratıyorlardı kendilerine.

Nilüfer, “Tamam Onno, tamam. Belli ki ben uçmadan sen rahat etmeyeceksin” dedi.

Gün yaklaştıkça karın ağrıları tutmaya başladı.

“Ben vazgeçtim, binmeyeceğim bu minicik uçaklara” diye telefon açmayı düşündü, ama yediremedi kendine. Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Havaalanına geldiklerinde Onno Nilüfer’e, “Sen bu pilot arkadaşla uçacaksın” dedi ve yürüyüp kendi uçağına gitti.

Nilüfer nihayet iki kişilik minicik uçağına bindi. Önde, pilotun yanında oturuyordu. Uçak biraz pistte ilerledi.

O gün de çok rüzgâr vardı. Uçak sallanmaya başladı.

Nilüfer’in korkudan yüzü soldu. “Acayip bir rüzgâr var. Ben vazgeçtim. Havalanmadan inmek istiyorum. Bu sanıyorum son fırsat” dedi.

“Yok, olmaz” dedi pilot. “Artık şu dakikadan sonra vazgeçmek yok. Hiç merak etmeyin, korkmayın, bakın ne güzel olacak.”

Yapacak bir şey yoktu. Uçak yaprak gibi sallanıyordu. Marmara’nın üstündeydiler. Nilüfer aşağıya bakamıyordu. Korkudan tit-

riyordu. İçinden dualar etmeye başladı. “Aşağı bir sağ salim ineyim...” deyip bütün yapmayacağı şeyler için söz veriyordu.

Bu yangını kendi yakmıştı ve vazgeçmesi mümkün değildi.

Pilot, “Şimdi sıra sizde. Hadi bakalım. Çift taraflı kontrol etme imkânımız var. Şimdi siz kontrol kolunu tutun, uçağı sağa çevirin” deyince şartlı refleksle her denileni yaptı. Kontrol kolunu sağa çeviriyor uçak hakikaten sağa dönüyor, sola çeviriyor uçak da sola dönüyordu.

Pilot uçak da kullandırttı ona. Nilüfer inanamıyordu kendine. Bir yandan korkudan çığlık çığlığa bir yürek, öte yandan uçağın kaptan pilotu olmanın verdiği müthiş bir zevk ve adrenalinin en yüksek hali.

Nilüfer kalbini eliyle bastırıp, sakinleşmeye çalıştı. En sonunda sağ salim Hezarfen’e indiler. Sonra orada yemek yendi. Ama içki içilmiyordu. Buna çok dikkat ediyorlardı. Onno uçağı günün bir gün öncesinde içki bile içmezdi.

Nilüfer şaşkınlık içindeydi. Olacak gibi değildi. Onno aslında korkak bir adamdı ve canı çok kıymetliydi. Uçmak bu tür bir adam için olacak iş değildi, ama çok seviyordu uçmayı.

“Abi, o bulutların arasında kayboluyorsun. Kimse seni görmüyor, sen kimseyi görmüyorsun. Olağanüstü bir zevk alıyorsun. Özgürsün. İnsandan öte bir şeysin. Muhteşemsin... O bulutların arasında uçmak gibisi yok. Orada bambaşka bir dünya var” diye anlatıyordu.

Nilüfer Hezarfen’de yemek mi yedi, dayak mı yedi bilemedi. Bir de bunun dönüşü vardı. Onno arkadaşına kıyak yapmak istercesine, “Sen benim uçakla gel” dedi.

Arkalarında da Banu Birkan oturuyordu. Yine havalandılar.

Rüzgâr devam ediyordu. Marmara’nın üstündeydiler. Onno’nun havalimanına bir inişi vardı ki görülmeye değerdı. Uçarken de yüzü bayağı gerilmişti. Neşesinin yerini, belli etmek istemese de bir endişe almıştı. Nilüfer aşağıya indiği zaman bu uçaklara bir daha asla binmeyeceğine yemin etti.

“Benim uçak kullanma maceram bitmiştir” dedi.

Bu iş ona göre değildi. Böylelikle gerçekten de Nilüfer’in pırpırlı uçak macerası gerçek anlamda bitmiş oldu.

Bütün bunlar film şeridi gibi geçti gözünün önünden. Hem ağladı, hem güldü anımsadıklarına. Piyano başı sohbetleri, beraber şarkı söylemeleri... Dünya ne kadar tuhaf bir şeydi. Bir resimden ya da herhangi bir objeden farkı yoktu insanın. Bir anda yok olu-

yordu. Çöpe atılır gibi toprağa atılıyor, sonra tüm maddesel bağlar sona eriyordu.

Nilüfer bu düşünceler ve anılar içinde yığılıp kalmıştı. Zaten Gökberk de gitmişti. Koskocaman evde yapayalnızdı. Her zaman çok sevdiği bu yalnızlık o an çok fazla geldi ve bir tuhaf oldu. Bu duyguyla ürperdiğini hissetti. Asya'yı aradı. "Burada kalamıyorum" dedi.

"Nilüfer Abla bize gel" dedi Asya.

"Nasıl geleyim? Kar kış kıyamet. Çok zor evden çıkmam."

O zaman Sarıyer'de, dağın tepesinde oturuyordu. Yollar diz boyu kardı. Araba kullanmasına imkân yoktu.

Sonra karar verdi. Buradan gitmeliydi. Taksi çağırdı. Zincirli bir taksi geldi. Maslak kar içindeydi. Yerler buz tutmuştu. Asya da Ulus'ta dik bir yamacın altında oturuyordu.

Taksi şoförü içeri girmesi gerektiğini öğrenince resti çekti.

"Abla kusura bakma, bu kar kıyamette ben aşağıya inemem. İnsem de çıkamam" dedi.

Nilüfer çaresiz indi arabadan. Asya ve eşi Şevki Bey yukarıya yürüdüler, gelip onu aldılar. Eve karların içinden yürüyerek gittiler. İki ya da üç gece onlarda kaldı.

Bu ani ölüm onu çok etkilemişti...

Çok sevdiği bu insana ölümü hiç konduramadı. Hiç yakıştıramadı. "Onun gibi bir adam... nasıl olur da böyle ölür? Çaresiz, dağların arasında, soğukta, imdat bile isteyemeden. O çocuk gözlü, çocuk gibi gülen adam nasıl olur da..." deyip durdu.

Bu arada Gökberk yaptığı hatayı anlamış, onu bu süre zarfında defalarca telefonla da olsa arayıp yalnız bırakmamaya çalışmıştı.

Birkaç gün sonra da Ankara'dan İstanbul'a döndü.

Nilüfer Gökberk'i seviyordu. Ondan başkasını gözü görmüyor, o olmadığı zaman Sarıyer'deki evinden geceleri iş dışında adımını dışarıya atmıyor, sevdiği adamın güvenini sarsmamak için elinden geleni yapıyordu.

Ona gerçekten çok bağlıydı ve güveniyordu.

Her zaman hem işinin hem de aşkının mükemmel gitmesini istemişti. Bunun için çabalamıştı. Ama her nedense aralarında kırgınlıklar, küskünlükler eksik olmuyordu.

Bu birlikteliği ayrı şehirlerde yaşamalarına rağmen, tam altı yıl sürdürmeyi başardılar. Ama sonra araya mesafeler girdi ve hayatlarını değiştiremeyecekleri gerçeğini kabul etmek ve birbirilerine veda etmek zorunda kaldılar.

Gökberk Ergenekon Türk halkının Nilüfer'e en yakıştırdığı kişi oldu.

Çok sıcak, mütevazı, iyi yürekli bir adamdı. Nilüfer'den üç yaş büyüktü ve pek çok konuda gayet iyi anlaşıyorlardı.

Gökberk Ankara'da annesi Zemzem Hanım'la yaşıyordu. Türk halkı onu Süleyman Demirel'in vârisi gibi görüyordu...

Aile de Nilüfer'i çok benimsemişti.

Saygı ve sevgi dolu ya da koruyan ve kollayan bir ilişki olduğu için belki de birliktelikleri bu kadar uzun sürdü...

Birbirlerini seviyorlardı. Buna rağmen zaman zaman fikir ayrılıkları oluyordu. Ama bunları konuşup tartışmak Ergenekon'un hiç işine gelmiyordu. Özeleştiriyeye, eleştiriyeye kapalıydı.

Ama Nilüfer de sorunların üstüne gidip, neden olmadığını tartışmak istiyordu... Bu da Gökberk'in hoşuna gitmiyordu.

Bu ilişkiyi farklı kılan neydi? Niye bu kadar uzun sürmüştü? Bunca zaman arayıp da bulamadığı bir şeyi mi bulmuştu?

Nilüfer Gökberk'in kendisine olan düşkünlüğünü, sevgisini biliyordu. Ona güveni vardı. O farklı bir şehirde de olsa onun sadakatiyle ilgili hiçbir kuşkusu olamazdı. Bu, Nilüfer için çok önemli bir şeydi. Ona asla yalan söylemediğini, aldatmadığını biliyordu.

Ancak aynı güven duygusunun Gökberk'te olmadığını hissediyordu bazen. Kavgalar çoğu kez bu yüzden çıkıyordu. Gökberk Nilüfer'in her anını, her dakikasını sorguluyor, müzisyen arkadaşlarıyla niye bir arada olması gerektiğini anlamıyordu. Stüdyoya gitmesi, gelmesi her şey problem oluyordu.

Nilüfer bunları hak etmediğini düşünüyordu. Aslında bu ilişkide gayet dikkatli davranıyordu; Gökberk olmadığı zaman akşam bir yere çıkmıyor, sadece işini yapmaya çalışıyordu. İşini yapacaktı. Stüdyoya gidecekti ve geç saatlere kadar çalışacaktı. Elbette evine, ofisine müzisyenler gelecekti. Onlarla tabii ki buluşacaktı. Nedenini bilmediği bir şekilde bu konuda zaman zaman tartışmalar çıkıyordu. Bunu hak etmediğini bildiği için gereğinden fazla tepki veriyordu. Dolayısıyla iş çok büyüyordu. Bir hafta, on gün görüşmüyorlar, konuşmuyorlardı. Sonra tekrar barışıyorlardı. Çünkü Gökberk çok düzgün bir insandı. Seilmeyi, zaman zaman affedilmeyi hak ediyordu. Birbirlerinden vazgeçmeleri kolay değildi.

Gökberk Nilüfer'e daha ilişkilerinin ilk aylarında evlilik teklifi etmiş, hatta alyans da takmışlardı.

Her kavgada Nilüfer alyansı parmağından çıkarıyor, bahçeye fırlatıyor, olaylar yatışınca da birlikte bahçeye gidip yüzüğü arıyorlar, bulunca Gökberk Nilüfer'in parmağına yüzüğü takıyordu.

Şu diyaloglar hep aklındadır Nilüfer'in:

"Tamam, bu iş bitti! İstemiyorum artık, git Ankarana, dön geri!"

"Gidiyorum zaten!"

"Ama önce şu yüzüğünü al da öyle git..."

Böyle dediği an Nilüfer yüzüğü salonun bahçeye açılan kapısından fırlatıp atıyor, yüzük de çimenlerin ve çiçeklerin arasında kayboluyordu.

Gökberk eğer barışmaya gönüllüyse, "Çok uzağa atma demiyor muyum sana şu yüzüğü?" diyordu. "Elime ver kızım, elime! Otların arasında nasıl bulacağım? Hadi bul ver bakalım elime..."

"Niye ben buluyor muşum? Kendin ara bul."

Sonra ikisi birden kafalar yerde, yüzüğü arayıp buluyorlardı. Ve Gökberk her defasında yüzüğü parmağına takarken, "Hanımefendi, bu yüzüğü takabilir miyim? Benimle evlenir misiniz?" diye soruyordu.

Nilüfer de muzır muzır parmağını uzatıyor, sonra da barışıyorlardı...

Ancak bazen Nilüfer hiç orali olmuyor, Gökberk tek başına yüzüğü arıyor, bulamadığı zaman da, "Madem atacaksın, usturuplu bir şekilde at bari. Bak bulamıyorum işte, ne olacak şimdi? Bir saat sonra boş parmağını gözümün içine sokarsın, o zaman da ben sana kök söktürürüm. Bu iş böyle olmayacak. En iyisi biz altın bulan bir dedektör alalım. Bu iş böyle olmayacak" diye söylüyordu.

Birlikte kimi zaman arkadaşlarına gidiyor, kimi zaman da uzun seyahatlere çıkıyorlardı.

Gökberk onu annesiyle, kız kardeşiyle, dostlarıyla bir araya getiriyordu. Herkesin artık evlenecekler diye baktığı bir dönemde, ikisi de böyle yol alamayacaklarını hissetmeye başladı. Ankara-İstanbul hattı onlara zor gelmeye başlamıştı. İkisi de yaşadıkları şehirden, çevreden vazgeçemiyordu.

"Ömrümüz bir orada, bir burada mı geçecek? Bu ilişki hep böyle mi sürecektir?" sorularına cevap bulamadıkları, bu sorunu halledemedikleri için de ayrılmanın daha doğru olacağına karar verdiler ve ayrıldılar. Çok acı verici bir ayrılık oldu bu.

Asya'nın albüm yaptığı döneme rastladı bu ayrılık ve Nilüfer Gökberk Ergenekon'u düşünerek bir Yunan bestesine "Olmadı Yâr"ın sözlerini yazdı.

Bu şarkı Asya'nın albümünün en sevilen şarkılarından biri oldu. Aynı şarkı daha sonra Müslüm Gürses tarafından da yorumlandı ve pop müziğimizin hit şarkılarından biri oldu.

Sözler bu aşkın durumu öyle güzel anlatıyordu ki...

Günler sessiz, mahzun sensiz
 Günler her zamanki gibi telaşlı
 Yanlış nerde
 Aklım sende
 Suçum neydi
 Kimdi suçlu sormadın
 Çektin gittin dinlemeden
 Bana bir şey söylemeden
 Yıllar sonra dönsen de boş
 Son pişmanlık neye yarar
 Her şeyin bedeli var
 Olmadı yâr
 Fırar eder
 Aklım başımdan uçar gider
 Ziyân olmuş yıllarım
 Varsın olsun yeter...

Onları hem yakından tanıyanlar hem de yalnızca hayran olarak izleyenler, bu ilişkinin bitmesine inanmak istemediler. Sanki çok yakınlarının evliliği bitmiş gibi üzüldüler.

Nilüfer ile Gökberk bir süre görüşmediler. Daha sonra çok uzun aralıklarla da olsa telefonla konuşmaya başladılar.

Uzunca bir aradan sonra ise Nilüfer'in hayatına Reha Muhtar girdi ve bu ilişki devam ettiği süre içinde de yine hiç konuşmadılar.

Ama Gökberk Ergenekon, Nilüfer için hep güvendiği, akıl danıştığı, önemseydiği, dost olarak gördüğü biri olarak kaldı.

Birbirlerinin başarılarından, sevinçlerinden mutlu olup mutsuzluklarını paylaşmak istediler...

Aşktan hiç vazgeçmedi

Nilüfer için âşık olmak, bu duyguyu yaşamak insanı besleyen, ama çok da yıpratıcı bir kavramdı.

Olumsuzluk varsa, bir uyumsuzluk söz konusuysa, karşı tarafa güvenmiyorsa, kullanıldığını düşünüyorsa durum berbat demektir. Ya da karşılıksız bir şey yaşıyorsa, bu aşk paylaşılmıyorsa, insanı çok yıpratır. Hele belli bir yaştan sonra katlanılacak gibi değildi... Neredeyse ölüm gibi bir şeydi.

Çok mutlu olmak, sevip sevilme aslında herkesin özlediği bir şeydir. Ama bu genel kuralın dışında, çok sevmenin ve sevilmenin sanatçıların ilhamını, üretkenliğini tüketen bir şey olduğu da düşünülür.

Ancak Nilüfer'e göre, bir insan gerçekten mutluysa, gerçekten aşkı yakaladıysa, bu duygu insanı, sanatçıyı beslerdi.

Huzurlu, mutlu, takdir edilen, kendisine değer veren, onun için emek harcayan ve onu mutlu etmeye çalışan bir insanla olmak istiyordu.

Bu çok bir şey miydi?

Kim bu kadar masum ve insani bir isteğe "Hayır" diyebilirdi ki...

Hep cesurdu aşkta.

Hep balıklama atlardı aşkın ortasına ve şarkısında dediği gibi hep aşka ortasından daldardı.

UNICEF ve çocuklar

Nilüfer'in çocuklara ve hayvanlara zaafı var. Onlar için elinden geleni yapmak istiyor. Özellikle de çocuklar için. Onların yararına kolunun uzandığı, sesinin yettiği her yere ulaşmak istiyor.

Ama bunu dört bir yana haber salarak yapmak ona göre değil. Bunu insanların gözüne sokmak istemiyor... Elbette haber olmasına asla karşı değil, çünkü işbirliği yaptığı vakfın, derneğin duyulmasını, onlara katkı olmasını istiyor. Çünkü bir şey yapılıyorsa, toplumun dikkatini çekmek ve halkın vakfa destek olması için haber yapılması gerekiyordu.

Bunu da ünlü bir sanatçı, güvenilir bir insan yapmalıydı ki toplumun dikkatini çeksin. Ama onun dışında yaptıklarını insanların gözüne sokmayı sevmiyordu. Bunu ayıp gibi görüyordu. Pek çok şeyi basına duyurmadan da yapabiliirdi. Yaptı da...

Basının duyduğu, UNICEF'le yürüttüğü çalışmalar oldu. UNICEF doğru bir yerdi. Bütün dünya çocuklarına yardım elini uzatan, savaş durumunda, afetlerde, olağanüstü hallerde yardımlar yapabilen, Türkiye'de de çok iyi çalışmaları olan bir kuruluştur UNICEF. Türkiye'de, özellikle Güneydoğu'da ve bütün Türkiye'de çocukların, genç kızların, hatta kadınların eğitimine katkıda bulunmak amacıyla eğitim kursları, sağlık kampanyaları düzenliyordu. Türkiye'de de Sağlık Bakanlığı ve başka bakanlıklarla el ele verip çalışıyordu. Dolayısıyla onlara güveniyordu ve onları arayıp işbirliği yapmak istediğini söyledi.

UNICEF çalışması sırasında çocuklarla.

Bosna savaşı döneminde Bosna'nın yararına yapılan konserle başladı işbirlikleri. Bu tamamen karşılıksız bir yardım konseriydi Nilüfer için. Ancak UNICEF yetkilileri onu "İyi niyet elçisi" ilan ettiler. İyi niyet elçiliği, ülkelerinde güvenilirliği olup, sevilen ünlü kişiler arasından seçilen kişilere veriliyor. Türkiye'de de ona böyle bir unvan verildi. O da elinden geldiğince görevini yerine getirdi. TV reklamlarında, birtakım kampanyalarda onu kullandılar. Konserler, etkinlikler düzenlediler.

Halk onun bu unvanını çok benimsedi, Nilüfer ve kurum da öyle.

Çok eski ve köklü bir kuruluştur UNICEF. Ancak Türkiye'de daha çok duyulmasına bir anlamda Nilüfer vesile oldu. Nilüfer'den önce UNICEF'in adı kartpostallarla biliniyordu. Bizim için yabancı bir şeydi.

Nilüfer orada onların meleği gibi oldu. Yaklaşık on yıl kadar sürdü bu durum. O dönem Nilüfer tek başınaydı. Ondan sonra bir sürü iyi niyet elçisi oldu.

UNICEF'le ilgili unutamadığı anılardan biri de deprem bölgesine gidişiydi.

Vatandaş Nilüfer olarak da bir şeyler yapmak istiyordu. Evleri başlarına yıkılıp sokakta kalan çocuklara elini uzatmak, onlarla çaresizliklerini paylaşmak, bir an için olsun yüzlerini güldürmek, ellerinin, yüreğinin sıcaklığını paylaşmak istiyordu.

Büyük bir markete gidip, alışveriş yaptı. Sanki kendi çocuğuna,

ailesine alıyor gibiydi. Atletleri, külotları, pantolonları, ayakkabıları, çorapları, hırkaları tek tek seçti. Saatlerce sürdü alışverişi. Bir sanatçı duyarlılığında, yalnızca ihtiyaç görmekten öte, görünce çocukların mutlu olacakları ürünler seçmeye gayret etti.

Kaç koliydi hatırlamıyordu. Deprem bölgesine kendi gitmek istedi.

Yıkıntıların arasında dolaşırken yaşadıkları hiç aklından çıkmadı Nilüfer'in. Elinin değdiği kadar çok çocuğun saçını okşadı, yemek yedirdi, yara sardı, burun sildi... Ana sıcaklığını paylaştı.

Dehşet içinde kalmıştı. O fotoğraflar gözlerinin önünden hiç gitmedi.

Sahip olduğu şeylerle yapabildiği kadarını yapsa da, daha çok imkânı olmasını istiyordu. Herkese yardım etmek, ihtiyacı olan herkese elini uzatmak istiyordu...

O artık UNICEF'in ve ülkesinin gönüllü elçisiydi...

Kızı, Ayşe Nazlısı

Çocukları sevmesine rağmen Nilüfer, Ayşe Nazlı'ya kadar çocuk sahibi olmamıştı. Astımı olup da çocuğu olan insanlar vardı, ama Nilüfer kriz anından çok korktuğu için buna cesaret edememişti.

Çocuk sahibi olmak istediğini Nilüfer 40'lı yaşlarına geldiğinde fark etmişti.

Nilüfer aslında zamanında bunu hissetseydi, "Anne olma saatim geldi..." deseydi, "artık bu ilişkiyi bir evlat sahibi olabilecek kadar yürüteceğime ve sürdüreceğime inanıyorum" deseydi, biyolojik olarak anne olmasının önünde hiçbir engel yoktu... Ama o hep çok uzun, sürekli olacağına inandığı bir ilişki bekledi anne olmak için.

Yaşadığı mutluluklar ya da mutsuzluklar onun bu kararını hep ertelemesine neden oldu.

Günü geldiğinde, bir evladın özlemini duyduğunda, "Artık çok geç oldu!" diye düşündü.

Evlilik ona çok uzaktı...

Bir evlilik ne kadar uzak olursa olsun, bir çocuk fikri ona inanılmaz yakınlıktaydı.

Hep bir kız bebeği gözünün önüne geliyordu. Hep bir kızı olsun istiyordu. Bu onda bir süre sonra tutku haline dönüştü.

Ve bir evlat edinmeye karar verdi.

O dönem gazeteci Zeynep Göğüş de bu yolla "anne" olmuş ve bunu tüm dünyayla paylaşmıştı.

Bu, Nilüfer için bir umut ışığı oldu. “Bunu ben de yapabilirim” dedi.

Nilüfer karar verdikten sonra artık kimsenin onu tutabilmesi mümkün değildi.

Bu konuyla ilgili bir araştırma yapmaya başladı.

Doğru adres, Çocuk Esirgeme Kurumu’ydu. Bunun için kurumun İstanbul’daki merkezinden randevu aldı ve o gün Çağaloğlu’na gidip resmi olarak müracaatını yaptı.

“Ben bir kız evlat edinmek istiyorum” dedi. “Hem de bebek olmalı.”

O zaman kurumun İstanbul bölge müdürü olan Kahraman Eroğlu Bey, Nilüfer’e yasal prosedürü uzun uzun anlattı. Bebek için çok istek olduğunu, onu sıraya alacaklarını ve bunun için en az bir buçuk, iki yıl beklemesi gerektiğini söyledi.

O sıralar Nilüfer’in hayatında olan Gökberk Ergenekon da onu destekledi, yüreklendirdi ve bu kararının çok doğru olduğunu, iki yılın aslında o kadar da uzun bir zaman olmadığını söyledi.

Nilüfer her şeye hazırdı. Sırasını beklemeye, denetlenmeye, her şeye...

Ünlü biri olmanın avantajını kullanmadı. Sıradan birisi gibi davranmaya hazırdı. Zaten hayatın her alanında böyle yapmıştı. Hep sırasını bekleme sabrını göstermişti.

Üstelik bu gözle bakıldığında, onun anne olmak isteyen herhangi bir kadından ne farkı vardı ki...

Onun bu mütevazı ve saygılı duruşu kurumdakileri gerçekten çok etkiledi...

“Kusura bakmayın Nilüfer Hanım, keşke size bir öncelik sağlayabilseydik” bile dediler böyle bir isteği olmamasına rağmen.

Nilüfer böylece listede yerini aldı...

Sık sık kuruma telefon edip “Sıram gelmedi mi henüz?” diye heyecanla soruyordu.

Kahraman Bey sabırla ona, “Biraz daha beklememiz gerekiyor Nilüfer Hanım” diyordu hep.

Evet, biraz daha beklemesi gerekecekti.

Nilüfer’in mutlu olması için bir kadının mutsuz, çok zor duruma düşmesini beklemek zorundaydılar.

Bir kadın daha, istemediği ya da bakamayacağı ya da gizlemek veya kurtulmak istediği bir bebek dünyaya getirecekti. Bu bebek bulunacak ve anne olmak için sırada bekleyen kadınların sıcaklığına, umutlarına, anneliklerine, yuvalarına teslim edilecekti.

Nilüfer bu arada sahne ve albüm çalışmalarına devam ediyordu.

du. Ama akli hep henüz ona gelmeyen, ama çok yakında beraber olacaklarına inandığı o minik kız çocuğundaydı.

Onunla birlikte çok yakın çevresi de bu bekleyiş dönemine girmişlerdi. Sanki Nilüfer hamileydi de, hamilelik süresinin ne kadar süreceği belli değildi.

Aradan bir buçuk yıl geçtikten sonra nihayet beklediği telefon geldi.

“Nilüfer Hanım uygun musunuz? Kahraman Bey sizinle görüşmek istiyor.”

Ne demek uygun musunuz? Elbette uygundu. Bu telefon, bu haber onun için çok değerliydi.

“Elbette... Bekliyorum” dedi.

Kahraman Bey’in sesi çok neşeliydi.

“Nilüfer Hanım, nihayet size güzel bir haberim var.”

Nilüfer kalbinin sesinden Kahraman Bey’in sesini duyamayacaktı neredeyse. Elini kalbinin üzerine götürüp, “Evet Kahraman Bey” dedi.

“Minicik bir bebeğimiz var. Bir kız çocuğu... Ancak...”

“Evet Kahraman Bey, ancak...”

“Sanıyorum prematüre doğum. Çok ilgilenilmesi, çok ihtimam gösterilmesi gerekiyor. Uygunsanız kuruma gelin de karşılıklı konuşalım, bebeği bir görün.”

“Kahraman Bey, sağlığı nasıl bebeğin?”

“İyi Nilüfer Hanım. Sadece çok minik.”

Nilüfer çok heyecanlandı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Gözünde canlandırmaya çalıştı.

Nasıl bir bebektir acaba? Gözleri, elleri, kokusu nasıldı?

Başı dönüyordu

“Şey... ben görmeyeyim, şimdi yapamam. Görürsem o benimdir artık. Sağlıklı olup olmadığını bilmem lazım.”

Hemen yakın dostu Pelin’i aradı. O da anneydi. Ondan yardım isteyecekti.

“Pelinciğim, Mehmet Ali’nin doktoru vardır. Senden bir ricam olacak...”

“Söyle canım...”

Nilüfer durumu ona anlattı.

“Acaba sen doktorla birlikte yuvaya gitsen, doktor onu muayene etse, sen de bir görsen... Senin içgüdülerine güvenirim ben.”

“Peki” dedi Pelin. Gidecekleri gün saatler geçmek bilmedi. Nilüfer telefonun başında bekledi. Ve nihayet telefon çaldı.

“Alo, ne oldu canım?”

“Dur, Doktor Raif Bey’i veriyorum, o anlatsın sana. Sonra ben anlatacağım.”

“Alo, merhaba Nilüfer Hanım. Evet, minyon bir bebek, ama sağlıklı görünüyor.”

Pelin aldı telefonu.

“Minik ötesi elleri ve ayakları. Ama gözleri cin gibi bakıyor. Sanki her şeyi anlıyor gibi. Çok şirin” dedi.

Nilüfer bu bilgiyi aldıktan sonra emindi artık. O bebek onundu. O bebek onun kaderiydi sanki. Onun için dünyaya gelmişti.

Ertesi gün hem kurumla hem de Doktor Raif Bey’le görüştü. Doktor bazı tetkikler istiyordu.

Raif Bey’in Çapa Tıp Fakültesi’nde olması işleri kolaylaştıracaktı. Ancak o yıl bayram ve yılbaşı tatili iç içeydi ve on gün sürecekti. Nilüfer de yılbaşı gecesi için Antalya’da bir otelle anlaşmıştı. Yani tetkikler bayram sonrasına kalmıştı çaresiz.

O daha yüzünü bile göremediği bebeği için üzülmüyordu. On gün uzun bir süreydi. Zaman kaybediyordu. Oysaki bebeğin çok iyi beslenmeye, şefkate ve sevgiye ihtiyacı vardı. Gece yattığında onu düşünüyor, onun için kaygılanıyordu. Artık onun bebeğiymi ve Nilüfer bunun sorumluluğunu en derinlerinde hissediyordu.

Antalya dönüşü tetkikleri yapıldı bebeğin.

İyiymi, ufak tefek sorunları vardı, ama önemli değildi.

Artık zamanı gelmişti bebeğini görmenin. Heyecan içinde arabasına bindi ve Bakırköy’deki çocuk yuvasının yolunu tuttular.

Bebeklerin olduğu odaya girdi.

Bebek kokusu çok özeldir... Pek çok bebek bir arada olunca bu daha da farklıdır, daha da büyüdür.

Nilüfer odanın tuhaf bir şekilde güzel koktuğunu hissetti.

Bütün bebekleri birden kucaklamak istedi.

Ama o illaki bir kızı olsun istiyordu. Kızıyla bir aile kurmak istiyordu.

Nasıl ki kendisi annesiyle bir aile olmuştu, şimdi de kızıyla bir aile olacaktı.

Nilüfer oda çok sıcak olmasına rağmen üşüdüğünü hissetti.

Göğsünün inip kalktığını çıplak gözle bile görmek mümkündü.

Doğum yapmaya hazırlanan bir anneden hiç farkı yoktu. Az sonra doğumhaneden kucağında yavrusuyla çıkacak gibiydi...

Yanında birkaç kişi vardı.

“İşte bebek bu” dedi birisi...

Esmer, kara gözlü bir bebektir. Ufacıktı. Oyuncak gibiydi. Ama sınırsıktı. Çok tatlıydı. Bütün bebekler güzeldi, ama o sanki da-

ha mis gibi kokuyordu, o sanki en güzelleriydi.

O kocaman kara gözlerini Nilüfer'e dikip, "Merhaba, nasılsın anne? Nerede kaldın bunca zaman... Hadi evimize gidelim" der gibiydi..

Usulca ona dokundu Nilüfer. Kucağına alıp alamayacağını sordu.

"Elbette alabilirsiniz" dediler.

Nilüfer bebeği aldı kucağına ve bırakmak istemedi...

Kalpleri ilk o an aynı anda çarpmaya başladı.

"Tamam" dedi Nilüfer. "Ben kızımı almak istiyorum. Hemen alıp gitmek istiyorum..."

Onu bırakmak istemiyordu.

Onu birden nasıl ve niçin bu kadar çok sevdiğini anlamadı. Bunu sorgulamadı bile. Doğum sonrası göğse yatırılan bebek gibiydi o.

"Biz artık bir aileyiz bebeğim. Sen ve ben, anne kızız. Senin bir anneye, benim bir çocuğa ihtiyacım vardı, bulduk birbirimizi" dedi bebeğinin kulağına.

Belki de demedi öyle baktı. Çünkü o ve kızı ilk karşılaştıkları andan itibaren göz göze konuşmaya başlamışlardı.

Kızını kucağından aldıklarında vermek istemedi. Ama beklemek zorundaydı. Birtakım prosedürler vardı uygulanması gereken. Yaklaşık iki yıl bekleyen Nilüfer, iki gün daha bekleyemeyecek gibi hissediyordu kendini...

Çünkü artık kızını tanıyordu...

Kurumdan çıkar çıkmaz Pelin'le birlikte çocuk eşyaları satan bir mağazaya gitti. Daha önce birçok mağaza dolanmış, en çok burasını beğenmişti çünkü. Alacaklarını hemen ısmarladı. Eve gitti. Bebeğin odası belliydi. Ertesi gün eşyalar geldi, odaya yerleşti ve herkes evin küçük hanımefendisini beklemeye başladı.

Bebeğin adını Ayşe koymak istiyordu Nilüfer. Buna kararlıydı. Ancak son anda Ayşe'nin arkasına bir de Nazlı'yı ekledi... Çünkü o kadar minik ve nahifti ki... Ve Nazlı ismi bir bebeğe ancak bu kadar yakışırdı.

Böylece adı Ayşe Nazlı oldu.

Bebeğin ilk görüntülerini evde elinde kamerayla bekleyen Kayahan çekti. Bebeğin ve Nilüfer'in arkasında dolaştı bütün gün. Çünkü onun da yeni kızı olmuş, adını da Aslı Gönül koymuşlardı. Ayşe Nazlı'nın ve Gönül'ün bebeklik arkadaşı olacaklarından söz ediyorlar, bu durum ikisini de mutlu ediyordu. Yüzlerindeki sahibi ve kocaman gülümsemelerle görüntü iyice zenginleşiyordu.

Bebek ilk geldiğinde evde olanlardan biri de bendim. Bebeği

görür görmez “Nilüfer, bunun ne kocaman gözleri var. Nasıl da bilmiş bilmiş bakıyor. Bunda çok eski bir ruh var galiba” dediğimi hatırlıyorum. Gerçekten de beş aylık bir geçmiş için biraz fazlaca takipçiydi bebek.

Ayşe Nazlı böylece Nilüfer’in hayatıma en önemli kişi olarak girdi o gün ve Tanrı onları ayırınca dek bu böyle sürüp gidecek hiç kuşkusuz...

Ayşe Nazlı evin kimyasını değiştirdi. O güne kadar sessiz, sade ve her şeyin yerli yerinde olduğu evde birdenbire bir telaş başladı.

Bebegin odası, Nilüfer’in yatak odasının hemen karşısındaydı. Penceresinden, perdesine, badanasından, yer döşemesine kadar her şeyi değişmişti odanın. Alice’in Harikalar Diyarı’nın fonu gibiydi sanki.

Minik kızın odası, banyosu, arabası, ana kucağı, mama sandalyesi, biberonları, mamaları, çamaşırları, ninnileri, dadısı, doktoru, ilaçları, şampuanı, sabunu, lifi, kremi, el bezi, ayak bezi derken Nilüfer hiç de alışık olmadığı bir kalabalıkla tanıştı.

Koltukların üstünde hep bir şeyler oluyordu, bebek battaniyesi, örtüsü, patiği, çorabı...

Sürekli ocakta kaynayan bir şeyler vardı. Durmadan çamaşır yıkanıyordu, sürekli yerler siliniyordu. Tüm bu kalabalığa karşın evde derin bir sessizlik oluyordu. Hoş, evin her yerinde düofon vardı, ama yine de “Ayşe Nazlı aniden uyanır da sesini duymazsak” paniği yaşıyordu.

Nilüfer Allah tarafından sabırla ödüllendirilmiş gibiydi.

Tüm bu kalabalığa gülümsüyordu.

Kızının her sesini duyduğunda fırılıyor, yanına gidiyor, kucağına alıyor, öpüp okşuyordu.

Ateşi çıktığında inmesi için ne yapılması gerekiyorsa yapıyor, bebeği besliyor, bazen o dadısına, bazen de dadısı ona danışıyordu...

Elbette bebek eğitimi üzerine okuduğu kitapların sayısı hiç de az değildi, ama buna rağmen yine de doktoru vardı sürekli danıştığı. Gökberk Ergenekon’un kız kardeşi Ebru erken doğum üzerine uzmanlaşmış bir çocuk doktoruydu ve Nilüfer her sıkıştığında onu arıyordu.

Ayşe Nazlı’nın ilk banyosu, evdeki ilk gecesi, ilk hastalığı atlatışı, dişinin patlayışı, anaokuluna gittiği ilk gün, ilkokula başlayışı...

Bunlar hiç silinmeyen film şeritleri olarak yerlerini aldılar Nilüfer’in hafızasında.

Kulağına “Seni seviyorum kızım benim. Biz seninle buluştuk ve anne kız olduk. Biz birbirimizi seçtik” diye fısıldamaya devam et-

Hoş geldin Ayşe Nazlı bebek.

ti ilk günden itibaren.

Pedagog bunun doğru olduğunu söylemişti. O, Ayşe Nazlı'nın biyolojik annesi değildi, ama böyle bir anneden hiç de farkı yoktu...

Derin uykularından “Öf pöf” demeden, sızlanmadan kalktı hep. Her anne gibi kızı için hep en iyileri, en güzelleri hayatına sokmaya çalıştı. Alışverişe yalnızca kızı için çıkmaya başladı. Antialerjik ürünler kullandı... Bebek ninnileri kattı repertuarına... Yalnız Ayşe Nazlı duydu bu üzüm buğusu sesin sevgiyle daha da güzelleşerek söylediği ninnileri.

Her anne gibi, büyüdüğü, tanıdıkça daha çok sevdi kızını...

Kolay incinen bir kadındı Nilüfer. Fazla hassas, alıngan... Kızı olduktan sonra fark etti ki en çok ondan inciniyor.

Nilüfer ve kızının benzedikleri noktalar vardı. Küçükken Nilüfer'in annesi ona “yemez içmez sultan” adını vermişti. Nilüfer mızımız, yemek yemeyen, yemek seçen bir çocuktu çünkü. Bir köfte parçasını dişlerinin arasında, yanağının içinde saklar durur-

du. Annesiyle bu yüzden çok bağrışıp çağrıştıklarını yüzünde bir gülümsemeyle anımsıyordu.

Yıllar sonra kızının yememesine sinir olan yine kendiydi. Karşısında kendi minyatürünü görür gibi oluyordu yemek sofrasında. Ama düşündüğünde Ayşe Nazlı'yı etkileyenin kendisi olduğunu da fark ediyordu. Kendi annesi, astımı var ve çabuk hastalanan bir çocuk diye Nilüfer'in üstüne çok titremişti. Bu kadar yoğun ilgi de Nilüfer'de kendi deyimiyle "yeme fobisi" oluşturmuştu.

Şimdi de annesinin yaptığını Nilüfer kızına yapıyordu. Ayşe Nazlı küçükken yemesi için onun çok üzerine gitmişti.

"Ne hokkabazlıklar, ne numaralar yaptık... Çünkü aynı şeyi anem de bana yapıyordu" diye anlatıyor o günleri Nilüfer.

Ayşe Nazlı genç kız kıvamına geldiğinde neler değişecek diye düşündüğünde, daha şimdiden, on yaşındayken bile biricik yavrusunun o günlerini hissediyor Nilüfer. Çünkü kızı yıllardır, yuvadan beri âşık oluyor...

Aslında çılgın bir çocuk Ayşe Nazlı... Ama tüm bu yaramazlıkları Nilüfer'e göre normal. İlk başlarda biraz fazla hareketli bir çocuktu bazı çocuklara göre... Ama büyüdükçe sakinleşti. İlkokula başladığında yarım saat bile yerinde oturamıyor, ders çalışmıyordu. Oysa şimdi neredeyse dersini bitirinceye kadar yerinden kalkmıyor...

Ne de olsa o artık kocaman bir kız oldu!

Ama burada Nilüfer'in gayretlerini de unutmamak gerekir. Ona bu alışkanlığı vermesi hiç de kolay olmadı. Sabırla onu takip etti, onu destekledi. Ödevlerini kontrol etti, derslerine yardımcı olma-ya çalıştı.

Bazen Ayşe Nazlı ders çalışmak için odasına çıktığında derin bir sessizlik oluyordu... Kimi zaman bu sessizlikte Nilüfer, "Ayşe Nazlı ders yapıyormuş gibi davranıp başka şeylerle mi oyalanıyor?" acaba diye endişe de ediyordu. Ancak bir süre sonra gerçekten her şeyin yolunda olduğunu görüyordu.

Artık kızı gerçekten büyüyor.

O da biliyor ki çocuklar büyüdükçe onları türlü tehlikeler bekliyor. İşte bu yüzden, Nilüfer kızını, rahatsız etmeden sıkı sıkı takip etmeye kararlı. Çünkü kendi kızı da dahil, hiçbir çocuk 15 ya da 16 yaşına kadar tek başına, takip edilmeden bırakılmamalı ona göre.

"Hep annelerin babaların gözleri çocukların üstünde olacak" diyor.

Çünkü o yaşlardaki Nilüfer'e dönüp baktığında aslında ne ka-

Nilüfer'in aksine Ayşe Nazlı denizden hiç korkmuyor.

dar yanlış yapmaya açık olduğunu hatırlıyor.

Onun da ilköğrenlik dönemlerinde, ufak tefek hataları olmuştur elbette, ama yine de anne ve babasının ona verdiği çekincenin ve terbiyenin çok önemli olduğunu görüyor. Hatalar bile bir yere kadar yapılıyordu.

Kendini çok tehlikeye sokacak, zarar verecek şeyler yapmamıştı hiç.

Annesi onu hep uyarırdı "Aman kızım, bak bir yere gidersin, bir içecek verirler, sakın ha içme yeme..." diye.

Bu klasik lafa o dönemler çok kızan ve dalga geçen Nilüfer hayatın akışı içinde bunun o kadar doğru olduğunu gördü ki.

Şimdilerde, 2010'a gelindiğinde, ilaçlı gazoz Nuri Alço'da ve Müjde Ar'da kaldı bizim kültürümüzde.

Şimdilerde uyuşturucu ve fuhuş artık ortaokullara indi. Enerji içeceklerine votka karıştırıp içmeye başladı ortaokul öğrencileri. Artık bara gidildiğinde masaların üstünde bir şişe votkanın yanında enerji içecekleri oluyor. Eskiden böyle şeyler yoktu; en fazla meyve suyu kokteyli içiliyordu.

Peki, Ayşe Nazlı Nilüfer'in kızı olma avantajını kullanıyor muydu ya da kullanacak mıydı? Yani okulda bir havası var mıydı annesinden dolayı...

Nilüfer onun böyle bir ayrıcalığı olacağını hiç düşünmedi, olmadı da...

Ayşe Nazlı'ya, belki de onun kızı olduğu için, farklı bir sempa-

ti duyup, biraz daha ilgileniyor olabilirlerdi. Ancak Nilüfer kızının okulunu seçerken bu tür ayrıcalıkların olmadığı okul olmasına özen gösterdi. Daha çok öğrencilerin yetenek ve kişisel özelliklerine göre ilgi gördüğü, takip edildiği, ailelerle sıkı bağlantısı olan bir okula vermek istedi kızını. Çünkü kızı neredeyse hiperaktif denecek kadar hareketliydi. Onu sıradan bir okula verirse (devlet okuluna da verebilirdi mesela, kendisi de bir süre devlet okulunda okumuştı) kalabalık sınıflar içinde kızı harcanır diye korktu. Çünkü onunla biraz daha özel ilgilenmek gerekiyordu.

Sadece kızının değil, bir anne kalbiyle tüm çocukların bu tarz okullarda okumasını isterdi Nilüfer. Ya da tüm okulların böyle olmasını... Bütün çocukları çok seviyordu, ama elbette kendi imkânlarını öncelikle ve sonuna kadar kızı için kullanacaktı iyi bir okulda okuması için. Ayşe Nazlı kişilik olarak da ilgi bekleyen bir çocuktı. Ve Nilüfer okulunu seçerken tüm bunları düşünmüştü.

Çünkü biricik kızı, kişiliğindeki sıcak, pozitif, barıştırmacı, uzlaşmacı niteliklerini okulunda yaşama imkânı buluyordu. İnsan ilişkileri kuvvetliydi. Öğretmenleri veli toplantılarında Nilüfer'e kızının ne kadar sevecen olduğunu anlatıyorlardı. Ayşe Nazlı okuldaki öğretmenlerine gidip sarılan sıcak bir çocuktı.

Nilüfer'in çocukluğunda ise okullarda bu tarz bir yaklaşım yoktu. Kendi çocukluğuna baktığında, öğretmenine bu kadar rahatlıkla sarılmadığını fark ediyordu. Onun zamanındaki öğrenciler daha suskun, içine kapanıktı. Öğretmenleri Ayşe Nazlı'nunki gibi genç değil, yaşlıydı. Ve kızdığında çocukların saçını çekerti. Nilüfer ise evde yaramaz olan, fakat okulda uslu duran bir çocuktı. Bu nedenle öğretmeniyle arasında üzücü bir şey yaşanmamıştı.

Nilüfer kızının kendi zamanında okusa, çok dayak yiyeceğinden emin. Ayşe Nazlı'nın öğretmeni onun yaramazlığını şöyle anlatıyor:

“Mesela durup dururken bir bakıyorum, Ayşe Nazlı benim koltuğumda oturuyor. ‘Ayşe Nazlı, ne yapıyorsun orada?’ dediğimde ‘Geldim, oturuyorum’ diyor.”

Ayşe Nazlı'nın okuldaki kurallara uyması konusuna çok dikkat eden Nilüfer bir gün kızını, “Mesela ikide bir su içmeye çıkabilir miyim demek yok. Kızım sen artık üçüncü sınıf öğrencisisin. Bir daha öğretmeninden ben su içmeye gidebilir miyim, tuvalete gidebilir miyim dediğini duymak istemiyorum. Sen anaokulunda değilsin artık. Teneffüs saatlerinde gidip su içeceksin, tuvalete gideceksin, onun dışında oturacaksın poponun üstünde” diyerek uyarmıştı.

Nilüfer de her anne gibi kızının üzülmeye dayanamıyor. Ayşe Nazlı'nın ağlaması onu çok üzüyor. Ama bazen her çocuk gibi sudan nedenlerle ağladığında aldırmıyormuş gibi davranıyor.

Bir akşam yemek yüzünden Ayşe Nazlı ağlamıştı. Bir film izleyen Ayşe Nazlı'nın yemek saati gelmişti ve filmin bitmesine de on beş dakika vardı. Ama dokuzda yatması gereken Ayşe Nazlı'nın saat sekizde yemeğini yemesi gerekiyordu. Nilüfer kızına televizyonu kapatıp yemeğe oturmasını söylediğinde ağlamaya başlayan Ayşe Nazlı'nın o anki haline üzülmemişti. "Eğer böyle bir nedenden üzülyorsa kılım bile kıpırdamıyor" diyor gülümseyerek.

Nilüfer televizyon karşısında yemek yemenin, özellikle de çocuklar için çok zararlı olduğunu söyleyen uzmanlara katılıyor. Ve bunu evinde bir kural olarak yaşamın içine sokuyor.

Mutlu bir çocuk Ayşe Nazlı.

Büyük psikolojik problemleri olan bir çocuk değil. Öğretmenleri de Ayşe Nazlı için "Kendiyle barışık, çok mutlu bir çocuk" diyorlar. İki arkadaşı kavga ederken barıştırmaya çalışan, pozitif bir çocuk o.

"İleride, kızım büyüdüğünde aşk problemleri olacak, kendi sorgulaması başlayacak, eminim başka türlü çatışmalarımız olacaktır" diyen Nilüfer, yine de bunların üstesinden kolayca geleceklerinden emin. Çünkü kızı empati yapmasını bilen bir çocuk. "Ufacıkken de böyle olduğunu düşünüyorum" diyor Nilüfer kızı için.

Ayşe Nazlı'nın bu kadar olumlu çocuk olmasında Nilüfer'in onu çocukluktan bu yana pedagoğa götürmesinin de etkisi var. Hâlâ tıkandıkları bir noktada Nilüfer kızının pedagoğa konuşmasını sağlıyor. Kızının hangi noktada, nasıl bir problemi var sorularının yanıtlarını daha doğru alabiliyor bu şekilde.

Nilüfer Ayşe Nazlı'yla yeni buluştukları dönemde, çok sevdiği gazeteci Duygu Asena'yı ziyaret etti. Duygu o sıralar çok hastaydı... Zaten bu ziyaretten kısa bir süre sonra da vefat etti.

Duygu, Nilüfer'le uzun uzun sohbet ettikten sonra, onunla ilgili aşağıdaki şu makaleyi yazmıştı...

Geçtiğimiz gün Nilüfer uğradı... Sesi üzüm buğusu tadındaki Nilüfer. "Hadi Duygu'ya gidelim" demiş ortak arkadaşımız Bircan Usallı Silan'a... Birlikte geldiler. Biraz hayattan, çokça şarkıların hayatımızda yer alışından, ama en fazla küçük kızı Ayşe Nazlı'dan söz ettik... Nilüfer için Ayşe Nazlı yaşamın tam tanımı anlamına geliyor. Onun gülüşü, ağlayışı, yaramazlıkları, sevgi sözcüklerini kullanışı, inatçılığı, bazen uysal bir

Anne kızın sevgisi bir su damlası güzelliğinde ve saflığında.

kedi gibi oluşu... Anlata anlata bitiremiyor. “Doğurmadığım için bilmiyorum, ama Ayşe Nazlı’yı ben dünyaya getirseydim farklı bir şey olmayacaktı. Çünkü daha fazla verebileceğim bir şey gerçekten olamaz... Onu kucagiına aldığım ilk an doğum anım benim... Uykulu, uykusuz geçen geceler, ateşinin inmesi için bekleyişlerim, ilk sözcüğünü duyduğum andaki heyecarım, diş patlatma telaşlarım, tenis raketini ilk eline aldığı an, denize el ele ilk girişimiz... İlk kavgamız, birbirimizi öpe öpe barışmalarımız, kucaklaşmamız... Hepsi o kadar özel, o kadar güzel anlar ki... Ben Ayşe Nazlı’yla bunların hepsini doya doya, tadını gerçekten çıkara çıkara yaşıyorum. Ve bu sevgi beni de öylesine besliyor ki... Onunla birlikte yaşamaya başladığım andan itibaren gerçek aile kavramının güzelliğini daha yoğun şekilde hisseder oldum...”

Nilüfer’in kızıyla ilgili anlattıklarının bir bölümü böyle. Belli ki bu sevgi onun hayata daha sıkı tutunmasına, biraz daha genç kalmasına neden oluyor. Hep çocuklara olan sevgisiyle tanıdığım, UNICEF’in iyi niyet elçiliğini hep çok yakıştırdığım Nilüfer’e bakarken, aslında onun da zaman zaman küçük kız kimliğini koruduğunu gördüm...

Teyzenin ölümü üzerine

O soğuk mermere yatırdıkları kendi teyzesi miydi? Ya kenarda sessizce sıralarını bekleyerek duran çizme, fırça ve hortum? Onlar mı değecekti teyzesinin narince uzanmış yatan bedenine. Ha-

ni onu saran, birlikte en çok eğlendikleri, evine giderken içi sevinçle dolan teyzesi miydi orada yatan? Gasilhanenin bekleme salonunda otururken bu soruları soran, sanki seneler evvel annesinin elinden tutarak teyzesinin çalıştığı bankaya giden küçük Nilüfer'di. Acısı, şaşkınlığı ve çaresizliği, onu kalbinin çocuk kalan, bütün anılarını saklayan yerine götürmüştü bir anda. Sultanhamam Şubesi'nden içeri girdikleri anda nasıl büyülendiğini hatırlıyıvermişti işte. O kocaman banka şubesinde çalışan pek çok insandan nasıl da sıyrılıyordu teyzesi. Sanki kendine has ışıyla aydınlatıyordu etrafını. Onunla en güzel kelimeleri, gülüşleri ve anları paylaşan teyzesini ne kadar çok özlediğini fark etti Nilüfer. Teyzesiyle olmayı, evine gitmeyi ne çok özlemişti... Eniştesinin bakmaya doyamadığı Kız Kulesi, Sultanahmet, ve ışıklar içindeki İstanbul manzarası için oturdukları Tophane'deki, 6. hattaki o evi neden ailesinde kendisinden başka kimse sevememişti ki? Küçük bedeniyle altı katı çıkarken hiç ses etmezdi. Ama ya annesi ile diğer teyzeleri... Modern bulmadıkları bu yaşamdan ve altı kat tırmanmanın zorluğundan şikâyet eder dururlardı. Çok sonraları eniştesi öldüğünde teyzesi evinden vazgeçip Kayışdağı'nda bir ev satın alınca, nihayet annesine göre uygun olan yaşamı seçmişti. Emekli olduktan sonra oradaki evinde yaşamıştı bir başına yıllarca. Sonralarda bir telefonla Nilüfer neye uğradığını şaşırmıştı. Telefondan gelen ses teyzesinin komşusuydu. Teyzesinin, o güzelim teyzesinin düşüp kalça kemiğini kırdığını haber veriyordu. Yanına gittiğinde hastanede ameliyat sonrasında öylece yatıyordu. Onu orada tek başına bırakamazdı artık Nilüfer. Alışverişini kim yapardı, ona kim bakardı, tek başına nasıl kalırdı? Annesi de benzer ameliyat geçirdiği için tecrübesi vardı, zordu bir başına altından kalkmak. Hem bebek gibi bakılması gereken narin teyzesini nasıl olur da bir başına bırakırdı? İkna aşaması zor olsa da, Nilüfer onu ikna ederek kadın tutmuş, fakat birkaç ay sonra teyzesinin "bu kadın benim eşyalarımı alıyor" yakınmalarına dayanamamış ve macera böylece sona etmişti. Kendi kendisine bakabileceğini her fırsatta söyleyen teyzesine kıyamayan Nilüfer, bir zamanlar onun kendisine gösterdiği özeni teyzesine göstermeye başlamıştı. Eski anıları ile bugünü yavaşça birleştirmeye başladığını fark etmişti bir gün. Daha fazla dayanamayarak 85'i geçen teyzesini Lape'nin huzurevine götürmüştü. Annesi gibi direniş göstermediği için hemen almışlardı huzurevine. Ne gariptir ki hayatına damgasını vurmuş iki kadını da getirdiği yer huzurevi olmuştu. Bu benzerliği, kalbini kanatan bu acıyı aklından savmaya

çalıştı. Yaraları kanatmanın zamanı değildi henüz. İki kadın arasındaki benzerliklerden uzaklaşmak için derin bir nefes alarak iyi şeyler düşünmek için kendini zorladı. Orada temiz pak bakılacaktı, yemeği her zaman sıcak olacaktı, hastalansa yanında hep hemşireler bulunacaktı. Görenleri dıştan, Nilüfer'i içten yakan bu durum tam bir buçuk sene sürdü.

Bir gün eski vokalisti pop müzik sanatçısı Asya'yla Londra'da gezerken gelen bir telefon ısıll ısıll Londra manzarasını bir anda kararttı. Huzurevinden gelen ses teyzesinin rahatsızlandığını, sürekli uyuduğunu söylüyordu. Hemen Tülin'den yardım isteyerek, teyzesinin tüm tetkiklerinin Amerikan Hastanesi'nde yapılmasını sağladı. Teyzesinin doktorundan gelen haberler hiç de iyi değildi ne yazık ki. Gereken her şeyin yapılmasına rağmen, ertesi gün apar topar İstanbul'a dönen Nilüfer, teyzesini görebilme hayali kurarken çalan telefonla onu bir daha asla bıraktığı gibi göremeyeceğini anlamıştı. "Teyzeniz vefat etti" cümlesi mezarlığa kadar kulaklarında çınlamıştı.

Teyzesinin eşi ölmüştü ve çocuğu da yoktu. İstanbul'da kalan tek yakını Nilüfer'di. Her şeyiyle o ilgilenecekti.

Neler yapılması gerektiğini filmlerden bilmesi belki azıcık da

Nilüfer'in annesi ile Müzeyyen Teyzesi.

olsa kendini toparlamasına yardımcı oldu. Cenaze arabasından tabutu çıkardıklarında içeri götürmüşlerdi. Bu hıza alışamıyordu bir türlü. Ne ağlasa yeterli olurdu acısını dindirmeye, ne de şarkılar söylese iyi hissedebilirdi kendisini o anda. Ne zaman Amerikan Hastanesi'nden çıktılar, ne zaman tabutu o adı gasilhane olan tek katlı küçük binaya getirdiler farkında olamadı. Zincirlikuyu'daki mezarlıkta yer bulamayıp tavsiyelerle teyzesine Kilyos'ta mezarlık arayan, bu aşamada acısıyla baş başa kalan Nilüfer'i, ölüme karşı hep duvar örmeye çalışan küçük Nilüfer ayakta tutuyordu belki de. Belki de babasında göremediği, bilemediği bu acıyı yaşaması, onun eskiye dair yaralarını kanatsa da bir yandan da iyileştiriyordu. Nilüfer tek başına değildi, yanında şoförü Hamit Bey, asistanı Tülin de vardı ve onların yardımları oluyordu. Ama ne olursa olsun küçük Nilüfer acısını doruklarda yaşıyordu. Tek katlı binanın, kadınları yıkamak için ayrılan odasında teyzesini o yatay buzdolabına koymuşlardı sıcaktan korumak için. Sürgülü dolapta yatıyordu işte...

Bir yandan da onun acısının aksine bir hayat akıp gidiyordu. Bekleme salonunda ocaktaki çay fokurduyordu. İnsanlar çaylarını kahvelerini yudumluyorlardı. Nilüfer'e müthiş bir hayat dersi olan bir sahneydi bu. O anı zihninde bir fotoğraf karesi gibi ölüm-süzleştirmiş, kalbine hayatın bu tezatlığını çerçeve içinde asmıştı sanki. Unutmamak için, hayatın geçiciliğini, uçuculuğunu, sonlu oluşunu her daim hatırlamak için.

Başları bağlı iki kadın, kadınları yıkama odasında teyzesini musalla taşına benzer yere yatırdıklarında gelip haber verdiler. Nilüfer bakamayacağını söylediğinde asistanı Tülin "Ben bakarım" demişti. Tülin'in arkasından bakarken teyzesini musalla taşında değil de, kucağında oturduğu çocukluk günlerindeki gibi hayal etmeye çalıştı. Onu o son haliyle değil de, zihninde kalan çocuksu anıyla hatırlamak istemişti. Kapının kapanma sesi ile teyzesini tabutla dışarı çıkardıkları an arasında ne kadar zaman tükettiğini bilmiyordu Nilüfer. O sırada küçük Nilüfer'in elinden tutmuş, anıları arasında dolaşıyordu.

Herhalde acının verdiği gerginlikten midesinin kazındığını hissetti. Hızlıca oradan uzaklaşarak ilk bulduğu kebabçıya kendisini atan Nilüfer, yanında ona destek olanlarla birlikte yemek yiyerek güç toplamaya çalıştı. Belki de bu yüzdendir her kebab kokusunda teyzesinin acı veren o son uğurlanışını hatırlaması. Buzdolabında bekleyen teyzesini çıkarıp ikindi namazı için hazırlayacaklar ve camiye götüreceklerdi. Kefen beziyle sarılmış bedeni-

nin iğnelenmesini izlemişti Nilüfer. Onu görmediği, kefenlediklerinin teyzesi olmadığını düşündüğü için izleyebiliyordu belki de.

Bekleme odasında fokurdayan çayın sesi kulaklarında, yediği kebab midesinde, en sevgili teyzesinin kefenlenmesinin duygu dünyasında yarattığı büyük karmaşayla ne yapacağını bilemezken, bir yandan da orada çalışan kadınların dünyalarını düşünmeye başlamıştı. Onu tanıyan ve konuşmak isteyen kadınlara kendisine mi, küçük Nilüfer'e mi ait olduğunu bilmediği soruları ardı ardına yönlendirmişti: Nasıl olur da burada her gün bedenleri yıkarken evlerine dönüp yemek yapabiliyorlar, çocuklarıyla ilgilenebiliyorlardı? Ölümle en çok temas eden onun soğukluğunu en iyi hissedenler onlardı, nasıl dayanıyorlardı?

“Hayatta her şeyin boş olduğunun farkına varıyorsunuz” demişti kadınlardan biri. Ölüme iş gözüyle bakabilmek suratlarda tokat etkisi yaratabilecek bir cümleydi aslında. Ani ve keskin. Nilüfer acısını yaşamak ile içine atmaya çalışmak arasında bir yerdeyken cümlenin derin anlamına takılmadan kadını dinlemeye çabalıyordu. Zihninin bir yanı ise durmadan konuşuyordu. “Hayır, duymak istemiyorum” demesi bir şey fark ettirmiyordu. Kadın anlatırken zihnindeki o susmayan ses, “Bu kadınlar muhtemelen evliler, evlerine gidince çocuklarını yıkıyor, yemek yapıyor, yemek hazırlıyorlar” diyordu. Günlük hayatın gerektirdiklerini yapıp sabah gelip ölüleri yıkıyorlar. “Nasıl, nasıl bir duygu bu?” diye sorularını sıralıyordu. Kadın ise “Biz burada meftayı alıyoruz, yıkıyor temizliyoruz. Allah’ın huzuruna tertemiz çıkmasını sağlıyoruz, böylece sevap da işliyoruz” diyordu. İçindeki küçük Nilüfer’in duydukları karşısında büzülüp kalmak istediğini, kendisine sığınmak, her şeyden kaçmak istediğini fark etti Nilüfer. Ölümünden, acıdan, teyzesinden, gasilhaneden, bu kadınlardan... Kalbi acıdan yanarken bedenini üşüyordu; zihnindeki susmak bilmeyen ses sorular sorarken küçük yanı kaçmak istiyordu. Nasıl bir kaostu bu, nasıl bir araftı...

Teyzesini tabuta koyduklarında Nilüfer'e çay kahve ikram etmek istediler. “Uğrarım” diyerek çıkmıştı aslında, ama garip olur düşüncesiyle yakınından bile geçmemişti Zincirlikuyu gasilhanesinin. Ne diyecekti ki zaten teyzesinin anıları canlanırken? “Ben kahveye geldim” mi diyecekti? Bunu kalbi kaldırabilir miydi?

Evine döndüğünde kendisini çok yorgun hissetmesine karşın, baharda yeni açan çiçekler gibi filiz verdiğini hissetti ruhunun. Artık pencerelerinden güneş dolan ışıklı bir zihni var gibiydi. Kaygıları, tasaları ve endişeleri yok olmuştu, uçup gitmişti. “Ne-

ysin kaygısında yım ki? Eninde sonunda kim olursan ol, seni de ırılçılplak musalla taşına alacaklar, bir fırçayla yıkayacaklar” di-yordu içinden. Ama bu düşüncü, acı vermek yerine onu panik atak korkusundan, kalp ritminin düzenini düşünmekten uzaklaş-tırıyor, âdetâ özgürleştiriyordu.

Birden sanatçı kimliğine büründü ve ölürse insanların onu öy-le görmesini isteyip istemeyeceğini düşünmeye başladı. Sanatçı-ların bazı ani değişimlerine hazırlıklı ruhu, bu defa onu son gün-lerini dolduran ölüm duygusuyla düşündürüyordu. “Bilincim ye-rindeyse kendimi saklarım” diyordu içinden. “Ya hasta olur da pe-rişan hale gelirim, ne olur beni öyle bilmesinler, akıllarda öyle kalmamalıyım” diyordu ve günü geldiğinde uygulamak için içsel bir ant içiyordu.

Camide namaz kılınırken Nilüfer’in aktamadığı gözyaşlarının yağmur olup yağmış olmasını diledi. Kim bilir belki de eski gün-lere geri dönerek biraz daha tadını çıkarmak isterdi. Bir peri gel-se ve ne isterdin dese kuşkusuz annesi ve teyzesini yanında sapa-sağlam bulmak isterdi... Kış bütün acımasızlığıyla soğuğu ilikleri-ne işliyordu ilmek ilmek. Bir yandan da acı örülüyordu tüm var-lığına sessizce. Hayatında ilk kez kazılmış bir mezarlık görüyor-du. Belki kimilerine göre bu yaşında ilk kez görmesi yadırgana-cak bir durumdu, ama isterdi ki hiç görmemiş olsun.

Sonunda tahta bir kutuya konacak olmak, toprağın altında ka-ranlığa boğulacak olmak gerçeği, kalbinin üstüne konuşlanan ve her fırsatta onu sıkıştıran panik atak hastalığını da uzaklaştırmış-tı bir anda. “Ne var ki, bunun sonunda herkes sonunda buraya ge-liyormuş, hayat buymuş” deyiverdi birden, içine dolan rahatlığa şaşarak. “Gömüldü, bitti gitti işte, bu kadarmış” diye acımasız cümle yankılanırken benliğinde etrafına bakıyordu. Mezarlık gö-revlileri, annesi, kızı, şoförü ve Tülin’den başka kimsecikler yok-tu. Hüzne boyanmış ruhu daha çok acıdı o anda. Bankacıların çevresi geniş olurdu, ama haber verilmediği için biraz öksüz, bi-raz yalnız ve bolca hüznle sarmalanmıştı mezarlık aniden.

Bir yanı çocuk, bir yanı sanatçı kişiliğiyle, zaman zaman ürkek ama her zaman sevgiye aç olan kalbi kendisini yokladı: Hiç yal-nızlık korkusu yaşamış mıydı? Sordu, sorguladı bir zaman, eski günlere gitti ya da geleceğini tahmin etmeye çalıştı. Anladı ki korkmuyordu yalnız olmaktan, ama ölmekten korkuyordu. İki senelikti henüz bu korkusu. Belki yaşamındaki üzüntülü günlerin birikiminden, belki kızını yalnız bırakma kaygısı, belki de yaşa-

nun değerini anlayıp ona sıkıca sarılma arzusuydu korkusunun sebebi. Panik atakları da bu korkuyu tetikliyordu. “Bir daha aynı şeyleri yaşar mıyım, bayılır mıyım, ölür kalır mıyım?” soruları ve yanıtlarını bir türlü bilememesi korkusunu tetikliyordu. Kaçınılmaz durumu kabullenememe, ölüm sonrasının bilinmemesi, bir de ölmüş arkadaşlarını rüyasında görmesi Nilüfer’in ölüm düşüncesini sıklıkla hatırlamasına neden oluyordu.

Ölümünden elbette o da korkuyordu. Ölüm anının insanın acı çektiği bir an olmadığını düşünüyordu.

“Belki doğum anında da acı çekiyoruz. Seni çekiştiriyorlar. Ağlıyorsun. Yepyeni bir ortama çıkıyorsun. Orada suyun içinde bir yerde yaşarken, bir anda bambaşka bir yere çıkıyorsun. Bambaşka bir şeyler yiyip içiyorsun. Ama sonra hiçbir şeyi anımsanıyoruz.

Bence insan ölüm anını da hatırlamıyor. Allah bunu bu şekilde düzenlemiştir diye düşünüyorum. Bir de insanın hayatı bırakıp gitmesi, uğraşıp çabaladığı emek verdiği pek çok şeyi bırakıp gitmesi, sevdiklerini bırakıp gitmesi, bu güzel dünyayı hayatı bırakıp gitmesi, çok zalimce...

Ben çok daha gençken ölmeyeceğime inanırdım. Öyle bir umudum vardı. Nasıl ölmeyeceksem? Üstelik ben 11 yaşında babasını kaybetmiş bir insanım.”

Babasının toprağa verildiğini görmemişti... O yüzden tüm çocukluğunda babası onun için sanki yolculuğa çıkmış gibi oldu.

Babasının ölümüne tanıklık etmemişti, ama ortaokuldan sınıf arkadaşı Yasemin’in 41 yaşında kalp krizinden ölmesinden çok etkilenmişti...

Sınıf arkadaşıydı ve üstelik onunla son yıllarda seyahatlere birlikte gitmişlerdi; iki kız. Roma’ya gitmişlerdi. Neredeyse 30 yıllık arkadaşıydı ve hiç kopmamışlardı. Üstelik Yasemin, taş gibi sağlam bir insandı.

Ortak arkadaşları arayıp “Nilüfer, ne yazık ki sana çok kötü bir haber vermek zorundayım. Yasemin öldü” demişti... Bu telefon geldiğinde Nilüfer stüdyoda Mete Özgencil’le “Namussuz Akşamlar” şarkısına klip çekiyordu. Ruju elinde öylece donakalmıştı. Aynadaki yüzü ona birden çok manasız gelmişti. Hüngür hüngür ağlamak istediği halde, gözyaşlarını içeri doğru akıtmak zorunda kalmıştı.

Bu haberi aldığı zaman yaşadığı şoku hiç unutmuyordu... Ama onu geriye atmak zorundaydı. Üstünü örtmek zorundaydı. Zaten yaşanan bütün panik ataklar, yaşanan travmalar üstü örtülen şeylerin sonucunda çıkıyordu. O psikosomatik sorunlar durup dururken ortaya çıkıyordu.

Çekim yapması lazımdı ve yönetmen ile ikisi tek başına değildiler. Kalabalık bir ışık ekibi gelmişti. Bir teknik ekip vardı, dekor kurulmuştu ve iptal etmesi imkânsızdı. Orada hakikaten oynamaya çalışarak o klipi akşama kadar tamamlamaya çalıştı. Ve o hareketli, eğlenceli şarkıyı çekmek onun için cehenneme yolculuk gibi oldu.

İşte gerçekten o sırada dünyanın en değerli mesleklerinden birinin de psikologluk olduğuna bir kez daha inandı. Medeni ülkelerde neredeyse herkesin bir psikoloğunun olması boşuna değildi.

Psikanaliz...

Bazı kişiler, özellikle de ünlü kişiler kendilerini deşifre etmek için, psikoloğa ihtiyaçları olduğu halde gitmezler.

Ama Nilüfer bu konuda hiç korkmadı.

Dönem dönem psikoloğa da gitti...

Psikanaliz kendi içine dönüp kendinin farkına varmaktı. İnsanın kendisiyle ilgili çözemediği şeyleri çözmesine yardımcı oluyordu. Daha önce hiç farkına varmadığı şeylerin farkına varmasını sağlıyordu. Kendisinde olan hataları görmesine izin veriyordu. Aslında tehlikeli bir şeydi. İnsan oradan mutsuz çıkıyordu.

Pek çok kişi bundan hoşlanmayabilirdi de, çünkü insan kendisiyle yüz yüze geliyordu.

O bundan kaçmadı. Bir buçuk sene kadar gitti. Enteresan bir şeydi. Çok kolay tahlil edebiliyordu hem kendisiyle, hem karşındakıyla ilgili meseleleri. Bunu belli bir yaştan sonra yapmak çok acayip bir şeydi. O ana kadar bazı konularda kendini çok haklı görürken, aslında çok da haklı olmadığını anlıyordu ve kendini haksız duruma getirdiğini de fark ediyordu.

Ve zihin bunu kabul ediyordu.

Psikanalizin aslında kişinin kendisindeki bazı şeyleri değiştirmek adına yapılması gerekiyordu. İnsanın hoşlanmadığı probleme sebep olan taraflarını değiştirmeye yönelikti. İstemek lazımdı. “Ben bu şeyi değiştirmek istiyorum” demek lazımdı. Çok istersen ve uzun sürede buna devam edersen değiştirebiliyordun.

Psikanaliz bazı şeylerin farkına varmasına yaradı, ama çözmesine yaramadı.

Farkına varıp, çözüm getirmeyince daha kötü oluyordu. Bu sefer kendini de suçlamaya başlıyordu.

İşin zor yanı, Nilüfer bugüne kadar bu şekilde var olmuştu.

Belki de bu yüzden, kendisiyle mücadele etmiyordu. Sanatçı kimliğini düşünüyordu: Nilüfer bu haliyle, bu inatçılığıyla, bu olumsuz taraflarıyla var olmuştu. Bu inadı olmasaydı bugün burada olmazdı. O şarkıları böyle söylemezdi. Bu kadar başarılı olamazdı...

Yani zarar diye baktığı şeyin kendisi için çok değerli olduğunu öğrenmiş oldu.

Tamam, özel hayatında pek başarılı olamamıştı. Ama hem özel hayatında, hem işinde başarılı olmak pek rastlanan bir şey değildi zaten.

Reha Muhtar

Ayşe Nazlı'dan hemen sonra Reha Muhtar girdi hayatına Nilüfer'in.

Etkilendi Muhtar'ın ilgisinden, şefkatinden.

İkisi de yalnızdı...

İkisinin de içi sevgi doluydu.

Bu dönemde, Kayahan'ın bestesi olan "Büyük Aşkım"ın adıyla piyasaya çıkan albümü her zamankinden daha az ilgi gördü... Mesleki kariyeri neredeyse sarsıntı geçirdi... Ama güçlü temellere dayalı bir şöhret olduğu için toparlanması da güç olmadı.

Kayahan o dönem kendi konserlerinde "Ben o şarkıyı Reha-Nilüfer aşkı için yapmadım" diye açıkladı. Hatta "Reha muhtardı, Nilüfer'den sonra kaymakam oldu" gibi espriler bile yaptı...

Türk toplumunun bir kısmının sevmeyip eleştirdiği, bir bölümünün çok beğenip alkışladığı Reha Muhtar'a bambaşka bir gözle baktı Nilüfer...

İnsanların Reha'ya sinir olduğu, kızdığı yanlarını hiç dikkate almamıştı.

Çünkü karşısında ona çok şefkatle ve sevgiyle yaklaşan bir adam vardı. Onun da buna ihtiyacı vardı...

Reha'nın şefkati ve sevgisi onu besler zannetti.

Bu yüzden onun aşkına kayıtsız kalmadı.

Bu onun kendi hayatıydı, o da bir insandı.

Ve bir kadındı.

Ne kadar şöhretli de olsa, insanlara karşı sorumluluğunun bilincinde de olsa Reha Muhtar'la birlikte olmayı seçti.

Hayatta hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değildi.

İki insanın arasında ne geçtiğini bilmeden yargılamak da yanlıştı, ama bu tarz eleştirileri o da duydu.

Ve aldırmadı. Cesur bir kadındı. İsteddiğini yapan, istediği gibi yaşamak isteyen, problemleri ve zorlukları göze almasını sağlayan bir cesareti vardı.

Gözü karaydı. Bu onda çocukluğundan beri var olan bir şeydi... Bu, hayatın pek çok evresinde öne çıkmış bir özelliği idi. Kendi kendine yarışmaya katılmıştı. 15 yaşında başlayan bu hikâyede hep kendi başına karar verme ve bunu uygulama cesareti olmuştu.

Hele söz konusu aşk olunca akan sular dururdu Nilüfer için. Fakat bütün bunların yanı sıra Nilüfer Türkiye'nin değerlerinden biriydi. Türkiye'nin değerlerinden biri olunca insanlar onu başka bir yere koyuyor, ilişkilerine karışma hakkını kendilerinde buluyorlardı.

Reha Muhtar ironiyle anılan ve Nilüfer'in dengi olmayan biriydi kamu gözündeki.

Temsil ettikleri alanlar o kadar farklıydı ki.

Ama Nilüfer duruma böyle bakmadı. Eleştirilere kızdı. Bu onun hayatıydı. Kimseye bir borcu yoktu.

“İki kişi arasında yaşananları kim bilebilir ki?” dedi. Ve bu ilişkiden pişmanlık duyduğunu da hiç söylemedi. Çünkü bunu söylese kendi kendine ihanet etmiş olacaktı. Bunu da asla yapmazdı.

Bayılarak kucak açtığı, istediği ve kabul ettiği bir ilişkiden sonra “pişmanım” demek kendi kendini inkâr etmek olurdu. Anlamsız bir şey olurdu.

Belki de Nilüfer'i Nilüfer yapan en önemli özelliklerden biri de buydu...

Ne yapmalıydı yani? Yaşadığı çok güzel şeyler olmuştu bu ilişkide. Şimdi bunu inkâr mı edecekti?

Elbette etmeyecekti...

Ama Reha Muhtar da bir süre sonra küllenip gitti Nilüfer'in yaşamından.

Ve Nilüfer bitirdiği bu ilişkinin ardından asla konuşmadı...

Çünkü o karar vermişti ayrılmaya.

Çünkü o karar vermişti unutmaya.

Oturdu yazdı sözleri...

Karar verdim unutmaya

Karar verdim ayrılmaya

Çekip gitsem buradan

Gitsem çok uzaklara

Çocuk gibi mutlu olsam

Karar verdim unutmaya seni
 Karar verdim ayrılmaya
 Daha önce hiç kimse
 Hayatımda hiç kimse
 Senin kadar incitmedi böyle

Bir dargın bir barışık
 Aklım hep karmakarışık
 Yeter yeter üzme beni

Acılarımı birer birer yakıp gideceğim
 Yine tam aşkın ortasından dalıp geçeceğim
 Geceleri günleri sayıp
 Kendi derdine yanıp
 Sen ağlarken ben güleceğim.

Kendi besteleri

Nilüfer duygusal olarak bu kadar yoğun bir dönem yaşadktan sonra 2005 yılında *Karar Verdim* adlı albümünü yaptı. Şarkılarının büyük bir çoğunluğunun söz ve müziği ona aitti. Belki de bu yüzden Reha Muhtar “Bu şarkıları benim için yaptı” dedi.

Mutlaka bu kendine pay biçme durumunda haklı olduğu yanlar vardı Reha’nın. Ama tümüyle sahiplenmesi pek de doğru olmazdı.

Aslında o şarkılar Nilüfer’in yıllarca biriktirdiği duyguların dışavurumuydu...

Üstelik, Kayahan’la bir durgunluk döneminde olması da işine yaradı ve *Karar Verdim* adlı albümüne 6 bestesini koydu.

Bu müzik yazarlarına göre çok ciddi bir şeydi. Yıllarca neredeyse hiçbir şarkısını vermeyen, bu konuda kendine tam olarak güvenmeyen bir kadının yanıtı mıydı yoksa?

Ya da Kayahan’a bir mesaj mıydı?

Aslında içinde bulunduğu durumun dışa yansımasıydı bu besteler. Tüm iç ve dış koşullar onu motive etti, kamçılardı ve hırslandırdı. Bir yanıla Kayahan’a yanıt gibi bir şey de olmuştu belki. Bu iddiayla yapmamıştı aslında, ama etkilenmişti de.

Ama yine de yaptığı şeylerin güzel olduğuna inanıyordu. Kötü şarkılar olsaydı onları kullanmazdı. Bu şarkıları yeterli bulmayanlar ya da bir kısmını güzel bulmuş olanlar vardı. Beğenenler, takdir edenler de çok olmuştu. Ama son albümünde örneğin, bir

bestesi, üç de şarkı sözü vardı. Bir dönem gelir, tamamen kendi şarkılarıyla albüm yapabiliirdi. Bilemezdi. Şartları zorlamak istemedi. Yaptığı başka şarkılar da oldu ama sonradan inanmadığı için kullanmadı.

“Kayahan biraz daha konuşsa, belki bir iki şarkı daha yapardım” diyor biraz da ironiyle.

Aslında içinde var olan bir şeyi eşelemiş, ortaya çıkmasını sağlamıştı. Pek çok müzisyen arkadaşı “‘Erkekler Ağlamaz’ gibi şarkı yapan bir kadın beste yapamaz mı? Otur beste yap” diyordu.

İçinde var olan bir şeydi şarkı yapmak.

Kızgınlık ona iyi geliyordu. Öfke, sert eleştiri insanı hırslandırıyor ve karşısındakine ders vermek istemesine yol açıyordu.

Bu, sanatçıları hırslandıran, azim veren bir şeydi.

Sanıldığıının aksine yaşanmış bir hikâye üzerine yazılmış şarkı sözü, illaki daha iyi olmazdı.

Bu tamamen insanın yazma becerisiyle ilgili bir şeydi.

İnsanın hissetmesine bağlı bir şeydi.

Ayşe Nazlı'nın babası

Ayşe Nazlı'yla ilişkisinde hakkını yememek gerekir, öncelikle Reha'dan “babalığın devamını isteyen” bir talep gelmişti.

Ayrılmalarının üstünden üç ay geçmişti ve bir gün Reha Muh-tar ev telefonundan aradı. Telefona Nilüfer baktı.

Reha, “Ben Ayşe Nazlı'yla görüşmek, ilişkiyi devam ettirmek istiyorum. Biliyorum yarın Ayşe Nazlı'nın doğum günü. Ona bazı hediyeler aldım. Onları göndermek istiyorum. Bundan sonra benimle olan ilişkisini sürdürmek istiyorsan onları ver. İstemiyorsan at gitsin. Üstelik yarın onu aldırarak, biraz birlikte zaman geçirmek istiyorum” dedi.

Nilüfer o gün çok heyecanlandı, çok değişik duygular yaşadı.

İçti acıdı, daha yeni ayrılmışlardı.

Ayşe Nazlı'nın adına düşündü, kendi adına düşündü. Böyle bir ilişkiyi sürdürüp sürdürmemek ona bağlıydı.

Ayşe Nazlı henüz çok küçüktü. Eğer Nilüfer isterse Reha onun için baba olarak kalmaya devam edecekti.

Kendi adına düşündüğü zaman ise Reha'nın Ayşe Nazlı'yla ilişkisinin sürmesi demek, onun da bir bağının olması demekti. Bu konuda kararsızdı.

Reha'ya güvenebilir miydi?

Bu ilişki sürmeli mi, sürmemeli miydi? Artıları ne olur, eksile-

ni ne olurdu. Ayşe Nazlı açısından uzun uzun düşündüğünde, aldığı karar bu ilişkinin devam etmesi yönünde oldu.

Çünkü Ayşe Nazlı üç yaşında olmasına rağmen “Ben babamı özledim” diyordu sık sık. O üç ay içinde unutmamıştı.

Onun kafasına Reha Muhtar baba olarak yazılmıştı. Ona “baba” diyordu. Dolayısıyla her çocuğun kafasında, hele bir kız çocuğunun kafasında baba imajı olması gerektiğini, çocuğun böyle bir ihtiyacı olduğunu düşündü.

Aslında bir yandan da, hayatlarında böyle biri olmayabileceğini de düşünüyordu. Yola çıkarken Ayşe Nazlı’ya ilerde bir baba bulacağım düşüncesi yoktu kafasında. O, Ayşe Nazlı’yı evlat edin-diğinde tek başına bir insandı. Böyle bir aday da yoktu.

Ama aynı dönemde beklenmedik bir şekilde Reha Muhtar hayatlarına girmişti.

Ayşe Nazlı’ya baba olmayı teklif eden biri varken, onu bundan mahrum etmek istemedi.

Ve sadece şunu sordu:

“Bu ilişki istikrarlı olarak sürecek mi? Hani alırsın, iki hafta görüşürsün, ama sonra bir ay aramazsın, bu çocukta çok ciddi yaralar açılır. Bunu bilmek istiyorum. Bunu bana net şekilde söylemelisin.”

Aslında Reha da baba olmayı sevmişti ve toplumda böyle bir kabul görmüştü. Ayşe Nazlı’nın babası olmak onun için de çok önemliydi.

Bu duyguyla, “Merak etme. O aynı zamanda benim de kızım. Bana güvenebilirsin” dedi.

Nilüfer “merak etme” deyince ona güvendi.

Ve bu ilişkinin devam etmesine izin verdi.

Çünkü Ayşe Nazlı’nın onunla görüşmekten hoşlandığını ve onu sevdiğini biliyordu.

Ayrılmadan bir yıl önce Reha ona, “Ben Ayşe Nazlı’nın bana ‘baba’ demesini istiyorum” dediğinde Nilüfer, “Olabilir ben bunu bir düşüneyim” demişti.

Ayşe Nazlı o zaman iki yaşındaydı. Sanki Ayşe Nazlı da bunu bekliyormuş gibi o andan itibaren Reha Muhtar’a “baba” demeye başladı.

İlk kez bir gün telefonda “Baba” dedi Ayşe Nazlı.

Sanki o küçük kız buna hazırды ve o anı bekliyordu bu sözcüğü kullanmak için...

Ayşe Nazlı kendi çocuk dünyasında bu ilişkiyi sorguladı. Anne-sine niye ayrıldıklarını hep sordu. Bununla da kalmadı, yakın za-

Ayşe Nazlı ve babası Reha Muhtar.

mana kadar belki babası ile annesi tekrar bir araya gelirler diye bekledi durdu.

“Anne sen niye tekrar evlenmiyorsun?” diye sorduğunda, “Kızım kimle evleneyim, adam mı var?” diye ironik yanıtlar veriyordu Nilüfer. Ayşe Nazlı da “Babanla evlensene. O adam değil mi?” diyordu.

Ayşe Nazlı’nın da diğer çocuklardan bir farkı yoktu. Çünkü onun aile tanımında Reha da vardı, öyle kabul etmişti.

Ama sonuçta gene de Ayşe Nazlı’nın en güvendiği kalesi annesiydi...

Bunu Nilüfer de gayet iyi biliyordu.

Aynı şeyi pedagog da altını çok çizerek söylemiş, “Hayatta en çok size güveniyor” demişti.

Ayşe Nazlı’nın annesine bu denli güvenmesi çok normaldi.

Çünkü Nilüfer söylediği şeylerin hep arkasında durdu, verdiği sözleri hep tuttu, onu korumak adına söylediği pembe yalanların dışında ona yalan söylememeye çalıştı. Ona güvendiğini biliyordu. Bu konuda kızına hayal kırıklığı yaşatmak istemedi. Buna özen gösterdi. Çünkü biliyordu ki kızına yapabileceği en büyük kötülük kendisine olan güveni kaybetmesiydi.

Çünkü biliyordu ki çocuklar donmuş beton gibiydiler, her şey onlarda iz bırakırdı.

Çünkü biliyordu ki, çocuklar öğütten çok, doğru örneklerden etkilenirlerdi.

Ayşe Nazlı'yla hayatını birleştirmek Nilüfer'in yaptığı en güzel şeylerden biriydi.

"Kesinlikle en güzel şey" diyordu Nilüfer yüzünde en kalıcı, en sahici gülümsemeyle.

Ona göre çocuk dünyanın en büyük mutluluğuydu...

Baktığında kocaman olduğunu görüyordu kızının. Hayatına girdiğinden bu yana serpilmişti.

Nilüfer kızıyla her geçen günün daha güzel olacağına inanıyordu. Belki kızı büyüdükçe bazı şeyler daha zorlaşacaktı, ama daha çok şey paylaşacaklardı.

Dürüstlük Nilüfer'in hayatının vazgeçilmez ilkesiydi. Kızı için bile bundan fedakârlık etmiyordu. Her konuda onunla konuşabiliyordu.

Bazı şeyleri konuşmak için erken olsa da Nilüfer kızıyla erkekleri, cinselliği, uyuşturucunun zararları gibi konuları da bir süre sonra konuşmayı planlıyordu. Ancak doğruları anlatarak kızını koruyabilir ve ona yakın olabilirdi. Kızına diktatör gibi davranmayacaktı. Kızıyla doğru yanlış her şeyi konuşacaktı. Tabii ki kızının erkek arkadaşı olacaktı. Bunları da paylaşmalıydılar.

Bazen Nilüfer kızının, biyolojik annesini arama ihtimalini düşünüyordu. Kızı bir gün bunu derse, isterse içten içe kırılacağını seziyordu. Ama mantıklı düşündüğünde kızının buna hakkı olduğuna inanıyordu.

"Kendisini doğuran kadın kim? Doğmasına sebep olan adam kim? Terk edilmesine neden olan olay ne? Kimdir bunlar?" gibi soruları olması çok doğaldı Ayşe Nazlı'nın.

Nilüfer kızının biyolojik ailesinin imkânsızlıklar içinde olduğunu düşünüyordu. Bakamayacakları bir bebek olduğu için vazgeçmişlerdi belki de ondan.

Nilüfer'in aklı, bir anne babanın evladını sokağa atmasını almıyordu başka türlü.

Mantığıyla düşündüğü zaman bu arayışa hak verebilirdi. Tabii ki bu onu incitebilirdi belki, ama bunu ilk zamandan beri düşündüğü için kendini bu olaya hazır hissediyordu. Çünkü bunu hemen hemen bu durumdaki tüm çocuklar isterdi.

Ancak anne kız bu meseleyi kendi aralarında çoktan halletmiş gibiydiler.

Sevgi ve karşılıklı güven duygusu oluştuktan zaten sonrası hiç önemli değildi. Onlar hep beraberlerdi ve hiç böyle bir şey olacağını sanmıyordu Nilüfer. Hayır, hiç böyle bir ihtimal görmüyordu.

Ancak gün gelir de böyle bir istekle karşılaşırsa, yaşamdaki tüm konularda olduğu gibi bunda da destek olurdu kızına...

Tabii biyolojik aileyi bulamama ihtimali de çok yüksekti elbette... Nasıl doğduğu bilinmiyordu ki. Belki hastane koşullarında değil de, başka şekilde doğmuştu.

Nilüfer hayatındaki bu en büyük buluşmayı onu tanıyan, seven kimseden saklamadı. Milyonlarca insan, ayru anda öğrendi Ayşe Nazlı'nın Nilüfer'in hayatına giriş hikâyesini. Bu davranışı bütün Türkiye'ye örnek oldu...

Ve Ayşe Nazlı'dan da bu gerçeği hiç saklamadı.

Geçtiğimiz günlerde gazetede bir haber okumuştum. Böyle bir çocuk, yıllar sonra 18 yaşına geldiğinde öğrenmişti annesinin aslında biyolojik annesi olmadığını ve tabii büyük bir şok yaşamıştı. Çocuk alıp başını gitmiş ve bir daha ondan haber alınamamıştı. Anne baba perişandılar... Çocuk da kim bilir ne haldeydi?

Bunu birçok aile yapıyordu, çok yanlış bir şeydi bu.

Bu tür haberleri okuduğunda tüyleri ürperiyordu. Kimi zaman da biyolojik aile ortaya çıkıyor, evlat edinen anne çocuğu bırakmak istemiyordu. "Mücadele edeceğim. Benim çocuğum o. Doğurmanın dışında o tümüyle bana ait" diyordu.

Aslında bu durumdaki çocuklar, genelde büyüdükleri aileyi tercih ediyorlardı. Enteresan, karmaşık bir durumdu.

Bu konuda da çok doğru örnek olmak gibi bir sorumluluğu vardı Nilüfer'in... Yani kendi deyişiyle yükü ağırdı onun.

Nilüfer de tüm anneler gibi kızının başarılı, mutlu ve iyi olmasını istiyordu. Ama onun için bu parlak durum okul ya da dersle sınırlı değildi. Kızının hayattaki başarısıyla daha çok ilgileniyordu. Kendisi de okulda çok iyi bir öğrenci değildi. Ama istediği işi yapıyordu ve çok mutluydu.

İnsanın sevdiği bir işi yapmasının, ona başarının kapısını açacağına inanıyordu. Ayşe Nazlı'nın derslerini geçebilecek, sınıf atlayabilecek kadar başarılı olması yeterliydi onun için.

Ona meslek seçimi konusunda karışmayacaktı Nilüfer. Kızı yemek kitaplarına meraklıydı, bazen de "Oyuncu olacağım" diyordu, ama bunların geçici bir merak olup olmadığını bilmiyordu henüz Nilüfer. Yine de "Aşçı olmak istiyorsa olsun, ama iyisini yap-sın" düşüncesini taşıyordu.

Nilüfer ile kızı arasındaki sevgi Ayşe Nazlı büyüdükçe katlanarak artıyordu. Ona ayırdığı zamanların karşılığını kızından sürekli olan sevgiyle alıyordu. Ayşe Nazlı sevgisini hiç esirgemeyen

“Anne seni çok seviyorum” cümlesini hep dile getiren bir çocuktu. Annesi de aynı cömertlikle, hiç çekinmeden “Şımarır mı acaba?” gibi safsatalara kapılmadan hep dile getiriyordu sevgisini.

Onların anne kız ilişkilerinde sevgi kelimeleri hiç eksik olmuyordu.

Nilüfer, Ayşe Nazlı ve basın

Nilüfer, çocuğunun insanların ilgisini çekeceğini bildiği için basın konusunda çok titiz davranmıştı. Ayşe Nazlı’nın fotoğraflarıyla basında bir malzeme olmasını hiç istemedi... Bu düşüncesi aslında hiç değişmedi. Hep aynı kaldı. Çünkü biliyordu ki, şöhretli insanların çocukları daha sonra birtakım sorunlar yaşayabiliyorlardı. Örnekler vardı önünde.

Gördü, izledi. Yani bu çocuklar belli bir yaşa geldiklerinde anne ve babaları kadar başarılı olamadıklarında ya da ön planda olmadıklarında, birtakım kaygılar yaşıyor ve kompleks duyuyorlardı.

Kızının böyle bir şey yaşamasını istemediği için kendi iç sesini dinledi. Onun kendisini ayrıcalıklı biri gibi hissetmesine, basında yer almasına izin vermedi. Mesela hiçbir zaman şöhretinin çok önemli olduğunu vurgulamadı.

O herhangi bir kadındı, onun annesiydi.

Bazen Ayşe Nazlı’yla dışarıdayken gazetecilerle karşılaştıklarında fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanmıyordu. Çünkü bunun kendisinden dolayı olduğunu biliyordu.

Ancak birkaç kez bile olsa Ayşe Nazlı annesinin adını kullanarak, “Ama ben Nilüfer’in kızıyım” deyip ayrıcalık istemişti.

Bu durum Nilüfer için hoş değildi. Kızı yalnızca Ayşe Nazlı Yumlu olarak var olsun, kendi ayakları üzerinde durmayı bilsin, birey olarak başarılı olsun istiyordu.

“Ben Nilüfer’in kızıyım”ın arkasına hiçbir zaman saklanmasını, sığınmasını istemedi. Ayşe Nazlı’yı yabancıların da olduğu bir anaokuluna vermesindeki sebeplerden biri de buydu. Çünkü maalesef bu oluyordu. “Aaa Nilüfer Hanım’ın kızı” diye farklı muameleyle karşılaşılabılır, farklı şeyler olabilir, ona ayrıcalık tanıyabilirlerdi. Kızının okulunu seçerken de buna çok önem verdi. Ve hiçbir zaman öğretmenlerinden farklı bir davranış beklemedi. Bunu baştan da söyledi. “Benim çocuğum o okula giden her çocuk gibidir. Farklı muamele gören çocuklar da olabilir, fakat bu beni hiç bağlamaz. Benim çocuğum o çocuklarla yarışa girmemelidir. Benim çocuğuma her çocuğa ne sağlanıyorsa, hangi hak sağla-

niyorsa, neyse o okulun kuralı o kural uygulanacak. Ne eksik yapılırsa razı olurum, ne de fazla” dedi

Onun normal bir çocuk olarak büyümesini istedi. Ama tabii ki Ayşe Nazlı onun birtakım konserlerine de geldi. Oturup orada seyirci gibi hem annesini seyretmesini, hem de o işin mutfağında olmasını da istedi Nilüfer. Ayşe Nazlı Kuruçeşme Arena ya da Hisar konserine geliyor, arkalarda dolanıyordu. Annesi konser verirken müthiş bir şarkıcıydı, bunu alkışlardan anlıyordu... Ama sahneden indiğinde de onun annesiydi.

Nilüfer de her anne gibi zaman zaman çocuğunu yeterince tanıyıp tanımadığını sorguluyordu. Bazen öyle şeylerle karşılaş-ıyordu ki, “Vay! Bu benim çocuğum mu?” diyordu. Ama kızının mümkün olduğu kadar kendisine açık bir çocuk olmasını sağla-maya çalışıyordu. Canını sıkan herhangi bir şey olduğunda gidip ona “Kızım bana anlatacağın bir şey var mı?” diye soruyordu.

Ya da onunla oturup sohbet ederken, “Bir tanem ben senin an-nenim. Bana hiç kimseye söyleyemeyeceğin şeyleri de söyleyebi-lirsin. Her ne olursa olsun ben sana kızmam. Merak etme. Yanlış bir şey de yapmış olsan bana söylemelisin. Biz onu seninle beraber çözmeye çalışırız. Ya da ben sana doğru bildiğim şeyleri aktarma-ya çalışırım. Ben sana kızmam merak etme” diye telkinlerde bulu-nuyordu. Çünkü o bunu kendi annesiyle paylaşamamıştı. Çünkü ne zaman annesine bir sıkıntısını anlatsa, annesi ya nasihatler ver-meye başlar ya da çok sert eleştirilerde bulunur, söylenirdi. Yani onu söylediğine pişman ederdi. Kocaman bir kadinken hasta oldu-ğunu bile söylemezdi telefonda. Hasta bile olsa “İyiym” derdi.

O böyle bir anne olmamaya çalışıyordu.

Ancak onun da zaman zaman sinirlerine hâkim olamayıp, duy-gularına yenildiği, sert çıktığı zamanlar olmuştu. Ama bunu müm-kün olduğu kadar kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Nilüfer altını bezlediğini daha dün gibi anımsadığı kızının artık büyüdüğünü görmekten çok mutlu oluyordu. Problemler de fark-lıydı artık...

Geçenlerde ilk deodorantını satın aldılar mesela. Bu Nilüfer için farklı bir duygu oldu... Çünkü bu kızının hormonal dengesi-nin başladığının göstergesiydi. Çok hoşuna gitti.

Kimseye kazık atmadı, kimseden kazık yemedi

Nilüfer kızının Reha’yla ilişkisinin sürmesi yönünde verdiği ka-rardan pişmanlık duymadı.

Ayrılık sonrasında eski sevgililerinin pek çoğuyla dost kalmayı da başardı. Çünkü onlar birbirlerine hiç kazık atmadılar; ne onlar ona, ne de o onlara. Belki çok kırıldılar, çok üzüldüler, çok küs dönemleri oldu, belki Nilüfer sinirlendi, hırslandı, ama sonuçta temelde iyi insan olmak önemliydi.

Birbirlerine kazık atıp birbirlerinden faydalanmadılar. Öyle insanlar girmedi onun hayatına. Bu konuda çok şanslıydı. Sadece şans değildi tabii ki. Demek ki bu konularda iyi seçim yapmıştı. Şöhretinden, parasından faydalanmak isteyen hiçbir insan olmadı dünyasında.

O da kendisinden daha şöhretli, varlıklı birinin bu durumundan yararlanmadı. Çünkü şöhretli bir kişi olarak çoğu zaman bunun üstünü örterek, yokmuş gibi davranarak yaşayan bir insandı. Böyle hesapları olan bir insan değildi. Böyle hesapları olan insanlarla da olmadı hiç.

Bazen hayatımızda kendimizi hep haklı görürüz... Çevremiz bizi anlamamış gibi davranabilir. Biz haklı çıkınca kendimizi daha rahat hissederiz. Bunu herkes yaşar. Nilüfer de çok yaşadı... Bu duygu hepimizin yaşamında olan bir duygudur... Ama onun derdi haklı çıkmak değildi. Öyle hissettiği için de karşısındaki insan tarafından anlaşılmak istiyordu.

Onun için belki de “Beni Benimle Anla” şarkısının sözlerini çok sevdi.

Yağmur dindi sevgilim
Her şey bir resim gibi, bozma
Artık kırma kalbimi
Artık boş yere beni yorma

Başlar bir derin sızı
Bağrımnda kalır izi, yapma
Sevinçlerimi çalma
Bir daha geri gelmez ömrüm
Ruhumu benden alma

Yıllar geçti sevgilim
Her şey bir masal gibi oysa

Başka bir şey istemem
Senden başka kimseyi sevmem

Başlar bir derin sızı
Bağrımnda kalır izi, yapma
Sevinçlerimi çalma
Bir daha geri gelmez ömrüm

Bir bulut oldum dağlarda
Dalga dalga koştum bazen
Deli bir bahara
Beni benimle anla
Sorma ben böyleyim.

Geriye dönüp bakınca...

Kendisini 50 yaşında gibi görmediğini biliyoruz Nilüfer'in. Ona sorduğumuzda da aldığımız yanıt aynı: "Hissetmiyorum elbette" oluyor...

Çünkü hâlâ çok hoş bir havası var. Halen kızıyla sokağa çıkıp yakantop oynayacak gibi hissediyor kendisini. Çünkü hayata kenetlenmiş gibi. Parmakları iyice tutunmuş yaşamın dallarına. "Hiç kimsenin, yağmurun bile böyle küçük elleri yoktur" şarkısını söylemek geliyor insanın içinden ona ve duygularına bakınca...

İç i gerçekten küçük kız çocuğu gibi. Fizik olarak da yaşını göstermediğini biliyor. Ufak tefek bir kadın. Bu onun için her zaman bir avantaj olmuştu. Hep zayıftı, hep küçücüktü, hep ne kadar genç gösterdiği söyleniyor, hayret ve hayranlık dolu bakışlar yöneltiliyordu ona.

Ancak yine de bir şey oluyordu ona, son zamanlarda hayatı daha fazla yaşamak istiyor, zaman kaybetmekten korkuyordu.

Bazen kendini hiçbir şey yaşamamış gibi hissediyordu.

Bazen tek bir ömür için çok fazla yaşanmışlığı olduğunu düşünüyordu.

Yılları har vurup harman savurmuş gibi hissediyordu bazen.

Bazen de her anı yeterince değerlendirdiğini.

Aslında hayat onun için uzun soluklu bir konser gibiydi. Sahneye çıkışı ve alkışlarla konseri bitirışı...

Üzgün olduğu sözleri vardı... Pişmanlıkları, saklı yaşadığı yılları...

Gitme diyemediği için kendini yalnızlığa teslim ettiği, "Gitme" diyen bakışları sese döndürmediği için geri dönmediği sevdikleri olmuştu.

Bütün bunları sonuna kadar doya doya yaşamıştı.

Affetmeyi reddettiği olmuştu.

Affedilmeyi istemediği için yaşayamadığı duyguları vardı kendinden çaldığı...

Ama kendini akışına bıraktığı ve dibine kadar yaşadığı duyguları da olmuştu.

Şimdilerde, her fani gibi zamanı boş şeylerle yitirmekten korkuyordu. Daha çok yaşamak, yaşadığı her anın tadını çıkarmak istiyordu.

Her anın ayrı bir değeri, bir anısı olamayacağını elbette biliyordu, ama yine de olabildiğince değerli kılmak istiyordu bu zamanı.

Yani daha net bir deyişle zamanı daha çok değerlendirmek istiyordu.

“Ben yüz yaşına kadar yaşayacağım kızım” diyordu. “Seni bilmem, yaşadığım sürece de şarkı söylerim...”

Geriye dönüp baktığında eksik yaşanmış şeyler olduğunu düşünüyordu.

Kimse onu uluorta öyle herkesin içinde ağlarken görmemişti... Belki birkaç kişi... Böyle durumlarda hep içine akıtmıştı gözyaşlarını. Zaaflarını kendinden bile gizlemişti.

Veda bile etmediği şeyler vardı hayatının içinde...

Çocukluğu, babası, kardeşleri, annesi, bazı arkadaşları, bazı aşkları ve bazı şarkıları...

Hayatın içinde kendiliğinden yitip giden dokunmalar vardı. Yabancılaştığı anlar olmuştu yaşadıklarına...

Ya da tam tersi...

Dizinde kimsenin baş izi yoktu...

Bir zamanlar olduysa bile şimdilerde çoktan yitip gitmişti, elbette kızı hariç...

Bunca ilişkiye rağmen başından sonuna kadar sürüklendiği, sürüklediği bir ilişkisi yoktu.

Belki de onun telaşına düşüyordu.

İstediği gibi bir şey yaşayamayacak mıydı?

Berberliği de doya doya yaşamak istiyordu, üstelik çok arsızdı, bunu tutkuyla, dolu dolu yaşamak istiyordu.

Aslında belki de uzun ömürlü ilişkilerin ortalama ilişkilerle eşdeğerde olduğunu bilmiyordu. Çünkü ortalama şeylerden oldum olası hoşlanmadı ve hep zoru seçti; hem efsanelikle özdeşleştirildiği şarkıcılığında, hem de özel yaşamında. Bu yüzden çok üzül-düğü zamanlar da oldu.

Hep ortalama olmayan şeyleri seçti.

Ama beraber olduğu insanların çoğu böyle değildi.

Şimdi daha dingin daha sakin yaşamak istediği bir dönemdeydi.

Üzülmeden kendisine huzur verecek şeyler yaşamak istiyordu.
Çalkantılı, çatışmalı ilişkiler onu yoruyordu.

Daha dün küçücük bir kız çocuğuydu, bugünse 53 yaşında ol-
gun bir kadın.

Hayatı hakikaten bir masal gibiydi.

Doğduğu bu ülkede herkesin tanıdığı sevdiği, hayatına aldığı,
koruyup kolladığı biri olmak, olağanüstü bir değerdi onun için.

Ve biliyordu ki binlerce insanın hayatında bir şekilde anısı vardı.

Kimisi onun bir şarkısını sevgilisine söylemiş, kimisi onun bir
başka şarkısıyla ihaneti yaşamış, kimi ayrılmış, kimi barışmış, ki-
mi özlemiş, kimi özlenmiş, kimi anımsanmış, kimi unutulmuştu.

Ve bütün bunları bilmek, Nilüfer'in, şarkılarından asla vazgeçe-
meyeceğini anlamasına yetmişti.

Bugünü, yarını, dünü bu şarkılardı...

Bu çok tuhaf bir durumdu. Büyülü bir durum. Şarkılarının, se-
sinin bazen çaresizliklere çare olduğunu bilmek, bu etkileme gü-
cü sihirli bir şeydi. Bu etkileme gücünden o da payını alıyor, in-
sanların etkilenmesi onu da etkiliyordu.

Onların hayatlarında bir yeri vardı, bunu biliyordu. Gönüllerin-
de bir yeri vardı. Onun bir sesi, bir sözü belki. Bir şarkısı onların
hayatlarında önemli bir yer kaplamıştı.

Şarkı söylese de, söylemese de insanlar onu unutmayacaklardı.

Ve belki de en önemlisi yaşamındaki "iyi ki"ler, "keşke"lerden
çok daha fazlaydı Nilüfer'in.

Nilüfer, şarkıcı Nilüfer'in dışına çıkabiliyor muydu? Bunu
hiç denemiş miydi? Aslında pek çok ünlünün bu konuda bir du-
varı vardır. İşini herhangi bir iş gibi görüp başına taç olarak
takmamayı becerenler hep daha mutlu olmuşlardır. Bazıları da
isimlerinin ve imajlarının esiri olmuşlardır. Nilüfer kendine,
"ben şarkıcıyım" ya da "sıradan bir insanım" yargısıyla bakmı-
yordu.

O şarkıcıydı.

Böyle var olmuştu, bu şekilde kabul ettirmişti insanlara, bu
topluma kendini. Alkışlamışlar, takdir etmişler, beğenmişler,
eleştirmişlerdi.

Ona göre herhangi bir insandı. Herhangi bir insan gibi üzüntü-
leri vardı, zaafı, başarısız olduğu anları vardı.

Kıskançlıkları vardı, bazı insanları delirten kaprisleri vardı,
yanlışları, bile bile yaptığı yanlışları vardı.

Doğruları vardı, sonuna kadar dayattığı doğruları.

Onu yakından uzaktan tanıyan herkes biliyordu ki o özde kötü bir insan değildi.

Hayatı boyunca hep dürüst olmaya çalışmıştı.

Bu onun yaşam felsefesinin ilk sırasındaydı. Ona göre dünyada herkes bunu yapmalıydı. Böyle olmayınca çok şaşırıyordu, üzülüyordu.

Ancak bu konuda bu kadar iyi niyetli olmasına karşın, asla aptal değildi. Kimden ne kötülük gelir, kim neyi, nasıl, ne amaçla söylemiştir, yapmıştır hep biliyordu, hissediyordu, kendini ona göre koruyordu.

Yani yaşamda şanssız bir gol yeme ihtimali hep zayıftı. Çünkü kendini korumayı biliyordu. Akıllıydı. Kime tam kucak açacak, kimi kucaklarken gözünü açık tutacak biliyordu.

Kendini bildiği ve yaşamı algılamaya başladığı andan itibaren düzgün bir insan olmaya çalıştı...

Nilüfer'e bakınca onun aslında milyonların sevgilisi olmayı, şanı, şöhreti, parayı, alkışı hak ettiğini düşünüyor insan.

Tanrı'nın bu güzelim sesi ve şarkı söyleme yeteneğini bir armağan gibi ona vermiş olmasını oldukça haklı buluyor.

Aslında Nilüfer de "Nilüfer"i hak ettiğini düşünüyor.

Hayatını, yarım asırlık bu zaman dilimini gerçekten çok güzel yaşadığına inanıyor.

Tüm bu güzelliklere sesiyle, şarkılarıyla sahip olmuştu.

Hem de hiçbir Alicengiz oyununa girmeden, kimsenin önüne, arkasına tuzaklar kurmadan, birilerine asla sırtını dayamadan, birilerinin gücünden yararlanmadan, basında ve iş dünyasında dayısı, amcası olmadan, birilerinin yörüngesine girmeden, birilerini yörüngesine sokmadan... Onun tek torpili Tanrı'ydı.

Tanrı'nın ona armağanı olan sesi ve yeteneği.

Kimin üstüne basarım, kimi ezer geçerim duygularını çok genç yaşlarda törpülemeyi bilmişti. Anımsanıyordu aslında bu tür duyguları yaşadığını, yaşadıysa bile belli ki çok doğru bir zamanda gerekli terbiyeyi almıştı.

Ama gerçekten hiç yaşamamış olması mümkün müydü? Yani Sezen Aksu'yla, Nükhet Duru, Ajda Pekkan'la hiç mi çekişmeleri olmamıştı?

Ajda Pekkan'a zaten kuşak farkından dolayı hep saygıyla ve hayranlıkla yaklaşmıştı. Hatta son zamanlara kadar ona "Siz" diye hitap etmişti...

Sezen'le zaman zaman ikisi de inkâr etse de hiç şüphesiz çekişmeleri olmuştu...

Aslında şu anda olduğu nokta, Türk pop müziğinin kadın vokalleri içinde ilk üçte olmak, her zaman yakalanan bir şey değildi.

Türkiye’de 37 senedir kendi alanındaki en iyi birkaç kişiden biri olmak önemli bir şeydi.

Şöhret hiçbir zaman başını döndürmedi. Ve korumalarla ya da bir orduyla sokakta dolaşmadı. Sahne dışında çoğu kez “Nilüfer” olduğunu bile unutuyordu.

“Sen bir starsın. Böyle dolaşmamalısın... Sen bir ikonsun, bu kadar az taleple yetinmemelisin. Sen Nilüfer olduğunun farkında değilsin” gibi söylemlerle karşılaştığında ise zaman zaman çelişkiye düştüğü oluyordu. Ancak sonra, yıllardır yaptığının doğru olduğunu düşünüyordu.

O ünlü Nilüfer’i değil, kanlı canlı gerçek Nilüfer’i yaşamayı seçiyordu. Doğru olan da buydu.

Nilüfer de arkadaşlarının “Nilü”sü olmayı başaranlardan. Sokağa çıkarken dümdüz ayakkabıları, makyajsız yüzüyle, kafasında beresiyle bazen yakınlarını bile çileden çıkaracak kadar sıradan olmayı seçenlerden.

“Kızım bari dudağına bir ruj sür, yanağına iki fırça allık attır” dediğimde bana, “Aman ne ilgisi var, ben alışverişe gidiyorum, konsere çıkmıyorum” diyecek kadar kendisiyle barışık. Toplu alışveriş merkezlerinde, ürünleri bir bir eliyle seçerken, meraklı bakışlardan hiç de rahatsız değil.

Dünyanın en lüks restoranında da, sıradan bir balıkçı meyhanesinde de aynı rahatlıkta, aynı mutlulukta... Yeter ki keyfi, sevdiği yanında olsun.

Yaşadığı bir ilişki zaman zaman işinin önüne geçmiş bile olsa, bir süre sonra önceliği hep işi aldı.

Duygusal olarak bir insana dört elle sarılmış olsa da, mutlaka döndüğü yer kendi sanatçı kimliği oldu ve hep ona sarıldı.

Yaşadığı her mutsuzlukta sanatçı kimliğine ve müziğe sarıldı.

Çünkü onu en doyuran, en mutlu eden şey buydu. Bunun üstüne çıkan bir şey olmadı. Olsaydı belki... “Bu işi hayatımın sonuna kadar yapacağım. Şarkı söyleyebileceğim kadar söyleyeceğim” derken laf olsun diye konuşmamıştı demek ki.

Televizyon-basın

Nilüfer, televizyon programlarına neredeyse hiç katılmıyor.

Aslında gazeteciler onun yazılı ve sözlü basına bu kadar uzak

durmasından hep yakınıyorlar. Örneğin Nilüfer konser öncesi gazetecilerle asla röportaj yapmaz. Çünkü ona göre doğru olan bu.

Konser öncesi hazırlığı var. Makyajı, saç, sesini hazırlaması ve en önemlisi konsantrasyonu var. Konser öncesinde konuşmak istememesi, sanatçının penceresinden bakıldığında o kadar doğal ki...

Çünkü magazinciler genelde şarkılarla değil, onların kimin için yazıldığıyla, sanatçıların hayatlarındaki kişiyle çok daha fazla ilgililer. Çünkü onlardan istenen bu.

Ama Nilüfer'in de bu konuda söyleyecek sözü yok... Onun için tek önemli şey konseri çünkü. "Yakalamışken soralım" mantığını sevmiyor.

Basının sorularına cevap vermek isterse bir basın toplantısı düzenleyebileceğini söylüyor. "Dünyada bunun usulü bu çünkü. Sanatçılar, belirli aralıklarla basın toplantısı yapıyor ve orada her türlü soruyu yanıtlıyorlar. Bu gazeteciye duyulan saygının da göstergesi. Basın toplantısı yapmak için illaki bir olay olması gerekmiyor. Senede iki defa basın toplantısı yapılır. Orada her türlü soruya uygun bir şekilde cevap verilir" diyor.

Nilüfer genelde röportaj yapmayı da sevmiyor, özel hayatının konuşulmasından hoşlanmıyor.

Üstelik artık, albüm çıkardığı dönemde bile röportaj yapmaya yeminli. Başka zaman belki röportaj yapabilir. Albüm sırasında ona özel hayatının konuşulmayacağını garantisini veremililer. Çünkü aylarca uğraştığı, emek verdiği bir albümü anlatmak için yaptığı röportajlarda, özel hayatıyla ilgili soruya minicik bir cevap verse, bu her şeyin önüne geçip manşetten giriyor. O da

Nilüfer ile Bircan Usallı Silan.

bunu istemiyor. Bu durum başına defalarca gelmişti.

“Toplumun malı olmuş insanların özel hayatları yoktur” özdeyişini sevmiyor.

Çünkü ona göre toplumun malı olmak diye bir şey yok. Kimse kimsenin malı değil.

Evet, toplum ona çok şey vermişti. O da onlara bir şeyler verdiğine inanıyor. Elbette topluma karşı sorumluluğu var. Yaptığı şeyleri de onlar için yapıyor. Onlar için yaptığı şeyin de değer bulmasını istiyor. Dolayısıyla albüm çıkardığı zaman yaptığı röportajın başka konularla gölgelenmesini de istemiyor.

Ama basına cazip gelen de özel ilişkiler aslında. Yeni bir ilişki söz konusu olduğunda “acaba ikiliyi nasıl çekebiliriz” diye telaşlanmaları, bunun için uğraşmaları son derece doğal.

Nilüfer’e göre bu konuda onlar da haklı. Buna bir şey demiyor... Ama tercihi bu yönde değil.

Zaten bu kitabın amacı da birçok soruya cevap verebilmek.

Latif

Nilüfer artık huzur istiyordu. Birlikte yaşanacağı, aynı evi paylaşacağı, çirkinliğini, zaaflarını, korkularını, endişelerini korkmadan gösterebileceği, birlikte daha güçlü olacağı birini istiyordu...

Nilüfer çok uzun bir süreden beri, yorgun kalbini aşk çarpıntılarından uzak tutmaya çalışarak, sakin ve dingin yaşıyordu hayatını.

Biraz korkuyordu, sanki üzölmek istemiyordu artık.

Mutlu olmak için hayatında pek çok şey vardı, aşk da olmayıversindi.

Latif değişik bir adamdı sakin, kibar, az konuşan, kontrollü, gösterişi, süslü lafları olmayan, bir o kadar da sade, dosdoğru bir adamdı işte. Güvenilecek biri izlenimi veriyordu.

Üstelik yaratıcı ve müthiş bir mizahçıydı Nilüfer onun çizgilerine bayılıyordu. Latif de Nilüfer’in nerdeyse bütün konserlerine geliyor, en önde onu coşkuyla alkışlıyordu.

Ve bir gün bir düş misali girdi Latif Demirci Nilüfer’in hayatına. Birbirlerine sevgiyle, güvenle, saygıyla bağlı bu iki insanın aşkları tam bir buçuk yıldır sürüyor.

Nilüfer “Artık bu son olsun” diyor. Bu sakin limanda fırtınalardan uzakta, onunla yaşanmak istediğini söylüyor.

Üstelik Ayşe Nazlı da bu ilişkiden çok memnun. Latif’in 18 yaşındaki kızı Yasemin’e hayran. Ve Latif’in kendisini koruyup kollayacağından emin, onu seviyor.

Nilüfer aşkı dolu dolu hissederken bunu şarkıya da dönüştürmeyi başarıyordu:

Kalbim zavallı kalbim
Yorgun bir başına
İssız bir köşede
Sessiz ağlarken
Geldin geri gece vakti
Sanki düş misali
Kırık gönlüme sanki
Sanki bir hediye gibi

Al beni uçur beni al beni sev
Yeter korkuyorum bu defa hiç
Hiç bitmesin

Aşk bir senle beraber
Ne olur sonsuza denk
Senle adım adım biz
Bu hayatı

Aşk bir senle beraber
Sevgimiz hiç bitmesin
Senle adım adım biz
Bu hayatı

Kalbim buz kalbim yalnız
Ürkek bir başına
İssız bir köşede
Sessiz ağlarken

Geldin geri gece vakti
Sanki düş misali
Kırık gönlüme sanki
Sanki bir hediye gibi...

Şimdilerde Nilüfer annesi, kızı, müziği, Latif Demirci, kedileri, köpeğiyle, kocaman bir aile gibi mutlu mesut yaşıyor...

İnsanlar bazen hak ederler bu mutlu sonları. Nilüfer de onlardan biri işte...

Belki de en çok hak edenlerden...

O şimdilerde kendini, yaşamını, zaaflarını, sevgisini, korkularını sevenleriyle paylaşıyor olmanın heyecanında...

Bir su damlası kadar yalın ve şeffaf olmanın o garip huzuruyla konserlerine, şarkılarına hazırlanıyor.

Şanslı, mutlu, huzurlu, başarılı, sağlıklı olması için ona her an dua eden sevenlerinin duygularıyla, enerjileriyle gülümseyerek bakıyor hayata...

Ülkesi için sosyal sorumluluk projelerine katılmanın, kimseye kazık atmamış olmanın verdiği vicdan rahatlığı, sevmenin, sayılmanın, kolların sağladığı mutlulukla her gece başını yastığa rahatlıkla koyuyor, her sabah yüzünü yıkarken “günaydın”ı tam da hak ettiği gibi dolu dolu yaşıyor...

Meraklısına Kayahan'la ilgili özel not

Star Grubu plak şirketi kurmuş, prodüksiyonlara da başlamıştı. Bir gün Nilüfer'in telefonu çaldı. Arayan Star Grubu'nda çalışan Müştak Ayvaz'dı. Nilüfer'e bir teklifi olduğunu ve onunla karşılıklı konuşmak istediğini söylemişti. Nilüfer sanat yaşamı boyunca kendisine gelen tüm tekliflere temkinli yaklaşmış, düşünürken âdeta kırılı kırık yarmıştı. Star Grubu'yla daha önce Kral TV'nin yayın politikasıyla ilgili sorunlar yaşanmışlar, hatta bir kez Nilüfer'in plak şirketi Foneks'in sahibi Aydın Oskay Nilüfer'in yaşadığı bir yasaklama nedeniyle bütün kliplerini yasaklama kararı almış, noterden gönderdiği ihtarnameyle "Şirketime ait hiçbir klibi yayınlamayın" demişti.

Bu kriz aylar sonra Müştak Ayvaz'ın girişimleriyle tatlıya bağlanmıştı, ama bu süre zarfında hiçbir Nilüfer klibi yayınlanmadı Kral TV'de.

Müştak Ayvaz'la buluştular. Ayvaz, iki adet albüm anlaşması koymuştu Nilüfer'in önüne. Bu teklif maddi açıdan oldukça cazipti. Ayvaz, "Nilüfer Hanım sizin için neyin doğru olduğunu en iyi siz bilirsiniz, biz hiçbir şeye karışmayız, lütfen bize olumlu cevap verin. Biz sizinle çalışmayı çok istiyoruz" demişti.

Nilüfer en son *Büyük Aşkım* albümünü yapmış ve bu albüm ne yazık ki pek de iyi bir satış yakalayamamıştı. Bunun hayal kırıklığını yaşayan Nilüfer'e gelen bu öneri, bir bakıma moral olmuştu.

Nilüfer için zor bir yıl olmuştu. Bir yandan Reha Muhtar'la süren fırtınalı ilişkisi, öte yandan da albümünün istediği başarıyı yakalayamaması onu bayağı yormuştu.

Teklifi kabul etmeye karar verdi. Tam da bu sırada Erol Köse devreye girdi. Erol Köse, uzaktan izlediği ve çalışma biçimiyle ilgili pek çok şey duyduğu bir yapımcıydı. Duyduklarının bir kısmı Nilüfer'e ters gelirken bazıları da çok olumluydu. Fakat Nilüfer'in kendine olan güveni sonsuzdu. Ve kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı.

Tereddüt etmeden anlaşmayı imzaladı. Onun için yeni bir soluk, yeni bir enerji demekti bu anlaşma. Heyecan içinde çalışmaya başlamıştı. Gelen her şarkıyı dinliyordu, ama Erol Köse'nin şarkı beğendirmesi her zaman olduğu gibi yine kolay olmuyordu.

Nilüfer, daha önceki albüm çalışmalarında olduğu gibi yine Kayahan'la çalışmak istediğini söylüyordu, ama artık sektör eskisi gibi değildi. Bir zamanlar en az 700-800 000 olan satışlar artık yarı yarıya azalmıştı. Kayahan'ın da bir şarkı için 30-40 000 dolar gibi büyük ra-

kamlar istediğini biliyordu. Fakat bu meblağ prodüksiyon giderlerini çok şişirecek ve yapımcının külfetini oldukça ağırlaştıracaktı.

Kayahan şarkıları *Geceler* albümünden bu yana Nilüfer'in hep birinci koşulu olagelmmişti. Yapımcıları Nilüfer'i kırmamak için Kayahan'a hep büyük paralar ödemişlerdi. Ve hatta *Esmer Günler* ve *Sen Mühim-sin* albümlerinde Nilüfer kendi aldığı parayı yüzde 60-yüzde 40 olarak paylaşmıştı. Yani bir plaktan 100 000 lira aldıysa 40 000 lirasını Kayahan almıştı. Üstelik Kayahan yaptığı her yeni şarkı için yüklü miktarlarda paralar almayı sürdürdü. Ayrıca Nilüfer artık sahne çalışmalarından aldığı paranın yüzde 5'ini Kayahan'a ödüyordu. 1986 yılında yüzde 2'yle başlayan bu ödemeler Kayahan'ın bitmek bilmeyen talepleriyle buralara kadar gelmişti. Ama Nilüfer için para değil, başarı mühimdi. Çünkü o, şarkı söylemeyi, takdir görmeyi ve alkışları seviyordu. Verdiği bu tavizlerin günün birinde kendisini bu kadar üzeceğini nereden bilebilirdi ki!

Çevresi Nilüfer'i verdiği paralar için eleştiriyor, "Bunun bir başka örneği yok" diyorlardı. Ama onun için gerçekten de önemli değildi. O, farklı düşünüyordu. Zaten onu farklı kılan, yıldız yapan da farklı düşünmesi değil miydi?

Erol Köse'yle yaptıkları her görüşmede bu konuyu tekrar tekrar konuşuyorlardı. Aslında Erol Köse huzursuzdu. Bu proje zordu ve Nilüfer'le çalışmak farklıydı; başka türlü bir sorumluluk, bir yükü. O güne kadar en önemli müzisyenlerle çalışıp muhteşem şarkılar söylemiş, başarı grafiğini hep yukarılara çıkarmayı başarmış, Türkiye'nin en önemli birkaç şarkıcısından biriydi. Ve şimdi kendini bir bakıma ona teslim etmişti. Bir gece Erol Köse Kayahan'ın evine gitti, sabaha kadar konuştular. Bu buluşmadan Nilüfer'in ertesi gün haberi oldu. Kayahan onu aramış ve Köse'yle yaptıkları görüşmeyi en küçük ayrıntısına kadar anlatmıştı. Nilüfer bu gelişmeye memnun olmuştu. İçi rahatlamıştı. Böylelikle Kayahan'ın "Erol Köse akıllı bir adam tamam, ama Nilüfer'e albüm yapmak zordur" gibi kinayeli sözlerinden de kurtulmuş oluyordu.

Kayahan bu defa Nilüfer'in onunla çalışmak istemediğini düşünüyor ve bunun huzursuzluğunu yaşıyordu. Ama Nilüfer, Kayahan şarkılarını söylemeyi hep sevmişti ve Kayahan da o güne kadar Nilüfer'e hep güzel şarkılar yapmıştı.

Büyük pazarlıklar sonucunda 35 000 liraya anlaştılar. Henüz ortada şarkı yoktu, ama o güne kadar ispatlanmış başarılar vardı. Erol Köse hiç tereddüt etmeden Kayahan'ın evine gönderdi parayı.

O günden itibaren çalışmaya başladılar. Kayahan sık sık Nilüfer'i çalışmak için çağırıyor, bazen İskender Paydaş'ın stüdyosunda, bazen de

Kayahan'ın evinde bir araya geliyorlar, saatlerce çalışıyorlardı. Şarkı yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. “Olur mu, olur mu, sensiz olur mu” sözleriyle başlayan bu şarkıya çok da ısınamamıştı Nilüfer, ama Kayahan’a güveni sonsuzdu. Onun hırsına, azmine inanıyordu.

Şarkıdan Kayahan da çok emin değildi sanki, çünkü şarkıyı durmadan değiştiriyor, sözleriyle, müziğiyle, hatta aranjmanıya sürekli oynuyordu.

İnandığı bir noktaya geldiğinde Erol Köse’ye dinletmek üzere Marşandiz stüdyosunda bir araya geldiler. Erol Köse başını ellerinin arasına alıp, gözlerini kapatıp dikkatle dinledi şarkıyı. Kayahan da büyük bir dikkatle Erol Köse’yi izliyor, yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Şarkı bitti ve Erol Köse, “Hocam güzel, ama bir şey eksik sanki. Bir yerde bir şey istiyor insan, etkili bir çıkış falan” deyiverdi.

Nilüfer, “Gördün mü işte! Benim gibi düşünüyor!” dercesine bir bakış attı Kayahan’a.

Kayahan tepki göstermedi, çünkü aslında o da biliyordu bir sorun olduğunu.

“Peki” dedi. “Bakacağız bakalım.”

Şarkı güzeldi, ama bir “Geceler”, “Esmer Günler” ya da “Mavilim” değildi.

Zordu, çok zordu art arda hit şarkı yaratmak, Türkiye’nin şarkısını yapmak. Kayahan aslında bunu başarmış bir adamdı, arka arkaya pek çok hit şarkıya imza atmış ve zor olanı başarmış bir besteciydi.

Her zamanki gibi hırslıydı ve bu hırsın etkisiyle daha sonraki günler, gece saat 10’da, 11’de son dakika çağırımları başladı Nilüfer’i. Nilüfer artık bunalmaya başlamıştı bu durumdan. Kayahan kendi huzursuzluğunun faturasını Nilüfer’e çıkarıyor ve onu sıkıyordu.

En nihayet Kayahan şarkıyı en inandığı hale getirdiği konusunda ikna oldu ve teslim etti.

Albümde iddialı şarkılardan biri de Altan Çetin’in “Gözün Aydın” adlı şarkısıydı. O dönemde arka arkaya hit şarkılar üreten popüler kültürün en önemli müzik adanlarından biriydi Altan Çetin.

Nilüfer her zaman kariyerini korumaya çalışmış, ama bunun yanı sıra yeniliklere açık bir yorumcu olmuştu. O her şarkıya kendi imzasını atmayı başarabilmiş bir sanatçıydı.

Bu şarkıyı sevmişti Nilüfer. Buna da bütün enerjisini vermiş, “en iyisi olsun” diye çalışmıştı.

Albümün artık sonuna yaklaşıyordu. Bu arada Nilüfer’in hayatındaki çalkantılar da devam ediyordu. Bir süreden beri özel hayatında süren mutsuzluklar doruk noktasına ulaştığında Reha Muhtar’la ayrılık kararı aldılar. Heyecanıyla, mutluluğu ve mutsuzluğuyla yaşa-

nan koskoca iki yılın sonunda finale gelmişlerdi.

Bitmişti bu aşk Nilüfer için. Bu aşk sevgi demekti, şefkat demekti, aile demekti... Hayalleri vardı, umutları vardı; ama olmadı, olamadı. O kırılıyordu, narındı, hemen küsebilene küçük bir kız çocuğuydu, anlaşılacak, sevilme ve güvenmek istiyordu.

Tamam, o bir stardı, o bütün Türkiye'nin tanıdığı ünlü biriydi; ama sonuçta bir kadındı da. Yalnızdı ve korunup kollanmak istiyordu. En azından sevdiği ve güvendiği dostları, arkadaşları tarafından.

Anlamıştı... Artık gitme zamanı gelmişti. Veda vakti geldiğinde, veda edebilmeyi bilmek gerekiyordu.

İşte bu ruh durumu içinde bir yandan albümünü bitirmeye, bir yandan da hayatını düzene sokmaya çalışıyordu, çünkü artık o bir anneydi.

Albüm bittiğinde ise her zaman karşılaştığı o sorular geldi: "Albümün Al şarkısı hangisi olacak?" "İlk klip şarkısı hangisi olacak?"

Erol Köse elbette biliyordu Kayahan'ın bu şartlarını. Ancak güvenmiyordu bu şarkıya.

Nilüfer'e, "Nilüfer Hanım, ben albümü bu şarkıyla çıkarırsam batarım" dedi.

Nilüfer'in söyleyecek fazla bir sözü yoktu ne yazık ki, burada albümün başarısı önemliydi ve Nilüfer, Erol Köse'ye hak veriyordu. Maalesef bu şarkı o güçte değildi...

Bu aslında çok da önemli de değildi. Kayahan'ın şarkısının Al olup olmasından çok, albümün kaderini belirleyecek en doğru kararın verilmesi gerekiyordu.

"Elbette" dedi Nilüfer. "Ama bunu lütfen Kayahan'ı kırmadan halledin!"

Arkadaşından anlayış, dostluk bekliyordu.

Ne olurdu bu sefer de öyle olsaydı, bunlar bu kadar önemli miydi?

Ama ne mümkün, Kayahan taktı mı takardı.

Bir gece 12'de telefonu çaldı Nilüfer'in. Arayan Kayahan'dı. Aynı konu hakkında ısrarlarını sürdürüyor, sözlerinin ardı arkası kesilmiyordu.

Nilüfer o gün yine stüdyoda saatler boyu çalışmış, eve döndüğünde küçük kızıyla ilgilenmiş, daha sonra da el ayak çekilince gecenin sessizliğinde düşüncelere dalmıştı. Kafası karmakarışık. Bitip giden bir ilişkinin hüznü, yeni albüm çalışmasının heyecanı, sorumlulukların getirdiği kaygılar hepsi bir araya gelmiş, onu boğuyordu sanki. Hele gece olunca bazen nefes alamıyor gibi oluyor, gözünü uyku tutmuyordu. En büyük tesellisi biricik kızıydı.

Telefonun diğer ucunda söylenip duran Kayahan'ın sözlerine o sı-

rada dayanamıyordu. Onun bu takıntılı hali, bitmek bilmeyen ısrarı, başöğretmen edasıyla konuşması onu boğuyordu.

Bir anda kelimeler dökülüyordu ağzından:

“Kayahancığım, sen benim arkadaşımısın, ben buna alınmam. Madem bu durumdan bu kadar şikâyet ediyorsun, ben senin yerinde olsam aldığım parayı iade eder, şarkımı geri çekerim. Bu böyle konuşarak olmaz ki. Sen bunu Erol Köse'yle halletmelisin. Bu kadar mutsuz ediyorsa bu konu seni, çek şarkını geri.”

Kayahan'ın bu sözlerle tepkisi çok sert oldu.

“Nilüfer Hanım, siz benim şarkılarımla var oldunuz, benim şarkılarım olmasa yok olursunuz...”

O anda delirdi Nilüfer. Kim bilir kaç kez duymuştu bu sözleri. Onun da cevabı sert oldu:

“Ben yok olmaya da razıyım, yeter ki sen benim hayatımdan yok ol...”

Ve kapattı telefonu...

“Of Tanrım, ne bencil bir adam bu!” diye iç geçirdi.

Ne önemi vardı bütün bunların, değer miydi kalp kırmaya? Ağlamaya başladı. Gözyaşları süzülürken yanaklarından, belki de ilk olarak o gün hissetti kırılan kalbinin bir daha asla onarılamayacağını, bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını.

Ertesi gün stüdyoda çalışırken Kayahan aradı. Yaptığı hatanın farkına varmış olmalıydı.

Konuşmak istemedi Nilüfer, çıkmadı telefona. Üzgündü, kırgın ve kızgındı.

Günler geçti, albüm çalışmasının sonuna geliniyordu artık. “Gözün Aydın” şarkısına klip çektiler. Nilüfer altında kot pantolon, üzerinde beyaz tişört, farklı kesilmiş saçlarıyla bir genç kız gibi gözüküyordu. İncecikti. Aslında diyet falan yapmamış, yaşadığı sıkıntılar yüzünden çok kilo vermiş, 15 yaşındaki kilosuna inmişti. Ama her şeye rağmen güçlü bir kadındı, mücadeleye alışkındı. Yaşanan olumsuzluklar onu daha da güçlü kılıyor, hırslandırıyor.

Albüm çıktıktan kısa bir süre sonra çok tatsız bir olay gelişti.

TMSF Uzanların her şeyine el koydu: gazeteye, televizyon kanalına, Kral TV'ye, plak şirketine ve diğer bütün şirketlerine.

Bu tam bir şok oldu...

Nilüfer Erol Köse'ye ulaşamıyordu artık; telefonu kapalı, şirketi ise cevap vermiyordu. Oysaki yapılacak daha çok şey vardı, albüm yeni çıkmıştı ve ne yazık ki kendi haline bırakıldı.

Bu arada Vakıfbank için reklam teklifi aldı Nilüfer. O güne kadar hiç reklam filmi çekmemişti. Bu konuda pek çok teklif almış, ancak kim

kez markayı beğenmemiş, kimi kez de ücrette anlaşılamamışlardı.

Güvenilir ve saygı duyulan bir sanatçıydı Türk halkının gözünde. Bunu para için yıkamazdı. İsmiyle yan yana gelecek ürün aynı şekilde güvenilir olmalıydı. Uzun uzun düşündükten sonra kabul etti.

Filmde söyleyeceği ninni için ajansın aklına Kayahan'ın bestesi olan, Nilüfer'in de daha önce albümüne koyduğu "E Bebeğim" geldi.

Kayahan'la yaptıkları görüşmeler olumsuz sonuçlandı. Kayahan biraz da küskünlüğün etkisiyle yüksek bir ücret istemiş, ajans da başka bir çözüm bulmuştu. Albüm çıkmalı bir ay kadar olmuştu. Bu süre zarfında Kayahan'la hiç görüşmediler, ikisi de kendi köşesinde ilişkilerini beklemeğe aldılar.

O kadar çok şey vardı ki Nilüfer'in yapmak zorunda olduğu... O bir stardı, ama aynı zamanda bir anne, bir evladın ve bir evin sorumluluğunu taşıyan bir kadındı da.

Geriye dönüp uzun uzun bir durum değerlendirmesi yaptığında, Kayahan'la ilişkisinde haksızlığa uğradığını düşünüyordu.

Biraz daha anlayış beklerdi arkadaşından, biraz daha tolerans ve hoşgörü beklerdi. Nilüfer en başından beri onun yanında olmuş, onun için ne şartlar öne sürmüş, onun haklarını savunmuş ve ondan hiçbir şey esirgememişti. Nelerle uğraşmak zorunda kalmış, ne komik durumlarla karşı karşıya bırakılmıştı?

İki isimli çıkmıştı albümü. Erol Köse yaptığı anlaşmaya uymak adına *Olur mu Olur mu/ Gözün Aydın* ismiyle çıkarmıştı albümü.

Nilüfer bir gün karar verdi, Kayahan'la konuşacaktı. Artık bu duruma bir son vermesi gerekiyordu.

Telefona sarıldı. Kayahan açtı telefonu.

"Merhaba Kayahan."

"Merhaba, ne haber?"

"Ne olsun işte, uğraşıp duruyorum. Seninle bir konuyu konuşmak istedim."

"Ha, öyle mi?"

"Kayahan, konserler başlayacak Rumeli Hisarı'nda. Şu sana ödediğim parayla ilgili, biliyorsun daha önceleri repertuarın yarısını senin şarkıların oluşturuyordu, ancak şimdilerde öyle değil; yani sana ödediğim yüzde 5'lik oran ağır gelmeye başladı bana." (Aslında hiç böyle bir yükümlülüğü olmadığı halde, yıllar önce başlayan bu sistemi tam 17 sene sürdürmüştü Nilüfer.)

Kayahan'ın cevabı çok kısa olmuştu:

"Tamam, sen yüzde 3 öde o zaman."

Şaşırdı Nilüfer. Hiç bu kadar sakin karşılamasını beklemiyordu doğrusu. Konuşmadıkları süre içinde herhalde Kayahan düşünmüş,

haksızlık yaptığını anlamıştı. Anlaşılan bu küskünlük onu da oldukça üzmüştü.

“Teşekkür ederim” dedi Nilüfer.

“Görüşürüz.”

İçi rahatlamıştı Nilüfer’in. Demek ki Kayahan da anlamıştı, aklın yolu birdi.

Nilüfer “Bir şey ödemeyeyim” demiyordu ki... Ama haksızlığa uğramayı da sevmiyordu.

Konserler başlamıştı. Her zaman olduğu gibi heyecanlıydı, en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Provalar, çalışmalar, röportajlar, konserlerle koca bir yaz geçti gitti. Kayahan’la araları soğuktu, görüşmüyorlardı. Nilüfer bu süre zarfında bazen banka yoluyla, zaman zaman da şoförüyle yolladı parasını Kayahan’ın. Hiç aksatmadı. Zaten birkaç günlük bir gecikme olsa, Kayahan yardımcısına Nilüfer’i arattırıyor, ödemeyi hatırlatıyordu.

Ne tatsız bir durumdu bu. Sanki Kayahan’ın bu davranışlarının altında büyük bir hırs yatıyordu, sanki yılların birikimiydi bu, geç gelen şöhretin, geç kazanılan paranın, başarının hırsıydı.

Ama bunun faturasını Nilüfer’e çıkarması doğru muydu? Birlikte büyük başarılarla imza atmamışlar mıydı? Nilüfer, Türkiye’de daha kimse tanımazken Kayahan’ın elinden tutmamış mıydı? Onun arkadaşı, dostu olmamış mıydı? Her önemli gününde, ailesinden biri gibi hep yanında olmamış mıydı? Ne çok şey paylaşmışlardı! Dile kolay tam 20 yıl, hele bu piyasada bir arkadaşlığı bu kadar uzun sürdürebilmek başarıydı. Ancak akıllı olan insanların becerebileceği bir şeydi. Onlar bunu başarmış, birbirlerine destek olmuşlar birbirlerinin en özel sırlarını paylaşmışlardı.

Aradan 3-4 ay geçmişti ki, bir gece Nilüfer’in telefonu çaldı, arayan Kayahan’dı.

“Merhaba, ne haber?”

“İyiym Kayahan, sen nasılsın?”

“Sen DMC ile görüşme halindeymişsin. Başkasından duyma ben söyleyeyim... Geçen gün Samsun’a da söyledim, ben sana bundan sonra şarkı vermeyeceğim.”

Nilüfer kısa bir duraksamadan sonra, “Tabii Kayahan, şarkılar senin. İster verirsin, ister vermezsın” dedi. Ancak Kayahan’ın söylecekleri daha bitmemişti.

“Yalnız bundan böyle sahnede şarkılarımı da söylemeni istemiyorum.”

Bu sözler üzerine şaşırın Nilüfer sakın olmaya çalışarak, “Bu nereden çıktı şimdi Kayahan? Bunu iyi düşündün mü? Bu bence yanlış

bir şey. Ben seyircime ne derim sahnede?" diye sordu.

Buz gibi bir sesle cevap verdi Kayahan:

"Kayahan izin vermiyor dersin."

Nilüfer, "Bence sen bu konuyu tekrar düşün" diye karşılık verdi.

"Pekâlâ düşünürüm tabii, sen de düşün, konuşuruz" dedi Kayahan.

Nilüfer anlamadı ne düşünmesi gerektiğini. Üzgündü, kırgındı, ama sinirlenmişti de, sonra boş verdi. Kayahan'ın her zamanki haliydi, bıkmıştı artık. Ne olursa olsun...

Birkaç gün boyunca hiç konuşmadılar.

Nilüfer aramayınca, Kayahan aradı onu.

"Düşündün mü?" diye sordu.

"Ne düşünmem lazımdı?" diye sordu Nilüfer de.

"Bu iş sessiz sedasız hallolsun istiyorum" diye karşılık verdi Kayahan.

Nilüfer de, "Valla Kayahan, bu öyle basit bir şey değil, ben bunu kabul edemem. Üzgünüm, ama ben bu şarkıları söylemeye devam ederim" dedi.

"Hayır" dedi Kayahan, "edemezsin. Sen, düşünüp yanlış yaptığını anlarsın, beni arayıp 'Özür dilerim Kayahan ben hatalı davrandım, ben sana yine yüzde beşini ödemek istiyorum' dersin diye bekledim, ama senden ses seda çıkmadı. Ben de bu karara vardım. Ama sen yine de düşün."

Nilüfer de "Düşüneceğim" dedi. "Ama sen de düşün lütfen, bu karar çok yanlış olur, yeniden konuşalım."

Birkaç gün sonra yeniden konuşmak üzere anlaştılar. Bu telefon görüşmesinden iki gün sonra *Sabah* gazetesini açtığında beyninden vurulmuşa döndü Nilüfer. Kayahan'ın Şafak Karaman'la yaptığı röportajı görünce tam anlamıyla çileden çıktı.

Röportajın başlığı "Şarkılarımı Nilüfer'e yasaklıyorum" gibi bir şeydi. Şaşırdı. Daha üç gün önce konuşmuşlardı. Röportajda neler yoktu ki: Nilüfer'i o yaratmıştı, stüdyoda şarkıların hepsini o okutmuş, albümlerindeki bütün şarkıları o seçmiş, aranjörleri o bulmuştu. Yani o olmasa Nilüfer de olmazdı gibi bir sonuç çıkıyordu bu röportajdan.

"Vay be!" dedi Nilüfer. Bu kadar da olmazdı. İnsan hiç arkadaşına bunu yapar mıydı? Bunların hepsi doğru bile olsa bunu yapar mıydı?

Üstelik bu dedikleri doğru değildi. Nilüfer Türk milletinin kalbinde daha 17 yaşındayken taht kurmuş, muhteşem sesiyle ve yorumuyla yıllardır şöhretin zirvesinde olan bir sanatçıydı. Bunu herkes biliyordu, ama üzüldü Nilüfer, çok üzüldü. Bu nasıl bir vefasızlık, nasıl bir nankörlüktü! Nasıl da unutulmuştu bütün yaptıkları! Gözyaşlarını

tutamadı. İşte o anda anladı, artık yapılacak hiçbir şey kalmamıştı.

“Yazık” diye düşündü. “Beni hiç tanımamış. Ben bunun altında ezilmem.”

Bu arada konserleri devam eden Nilüfer şarkıları söylemeye devam etti, çünkü artık bu şarkılar bestecisinin olmaktan çıkmış, halkın malı olmuştu. Bu şarkılarla neler yaşanmışlardı kim bilir? Onları bu şarkılardan mahrum edemezdi.

Kısa bir süre sonra noterden bir ihtarname geldi. Yasağı bildiren bir belgeydi bu. Avukatı Tayfun Akçay’la görüştüler. Bu belgeye göre dolan süre zarfında yasak gelebiliyordu. “Bunu engellemek için dava açmamız gerek” dedi Tayfun Akçay.

Nilüfer inanamıyordu. İçine sokulduğu durumdan nefret ediyordu.

Hayatında hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştı. Yirmi senelik yakın dostuyla böyle bir şey yaşayacağını da kırk yıl düşünse aklına getiremezdi.

Başlayan bu tatsız süreç sırasında Kayahan da boş durmuyor, Nilüfer’in yakın dostu Şehrazat’ı her gece arıyor, saatlerce süren telefon konuşmaları yapıyordu. Amacı Şehrazat üzerinden Nilüfer’i etkilemekti. Hayal mahsulü bilgilerle, yalan yanlış sözlerle herkesi, gazetecileri, Nilüfer’in arkadaşlarını, müzisyenleri, hatta avukatı Tayfun Akçay’ı bile kendi yanına çekmeye çalışıyor, ama bunu başaramıyordu. Hatta bir keresinde Nilüfer’e sahnede eşlik eden bir müzisyeni arayıp, “O kadına hâlâ neden çalılıyorsunuz?” bile demişti. Bir başka müzisyenine de, “Artık benim şarkılarımı söyleyemeyecek, bundan sonra sahnede oyun havaları çalılırsınız” demeye kadar götürmüştü işi.

Hatta günlerce beni de aramış, Nilüfer’i şikâyet etmişti.

Her seferinde ondan biraz daha vazgeçiyor, biraz daha soğuyordu Nilüfer. Artık bu yolun dönüşü yoktu. O, gururlu ve cesur bir kadındı, bugüne kadar hep cesur adımlar atmış bir savaşçıydı.

Zaman geçiyor, Kayahan saldırılarını sürdürüyor, televizyonlara çıkıp tehditkâr söylemlerine devam ediyordu. Çok kötü günlerdi Nilüfer için. Sinirleri altüst olmuştu. Aldırmamaya çalışıyordu, ama öyle şeylerle suçlanıyor, öyle haksızlıklara uğruyordu ki üzülmemek elinde değildi. Susuyordu, yakıştıramıyordu kendine cevap vermeyi. O sustukça Kayahan saldırılarına devam ediyor, Nilüfer’i kavganın içine çekmeye çalışıyordu, ama o bu tuzığa düşmedi. Haksızlıkların karşısında zoru başardı, susmaya devanı etti “sükût altındır” misali. Avukat Tayfun Akçay aylar süren zorlu bir sürecin ardından davayı kazanmayı başardı.

Ancak susmuyordu Kayahan. Mahkemeyi kazandığı halde bir ara

şarkılardan vazgeçmeyi bile düşündü Nilüfer. Bezmişti artık, bu konuyla basında yer almak istemiyordu, utanıyordu, ne yapacağını bilemiyordu.

Bir süre sonra yeniden dava açtı Kayahan. Bu kez sonuç Nilüfer'in aleyhineydi. Şarkılar canlı performans için yazılı izni olmadığı için yasaktı Nilüfer'e. Yazılı izin kim almıştı o güne kadar, kimin aklına gelmişti? Şarkılar satın alınıyor, albüme koymak için izin alınıyor, daha sonra da tanıtmak için halka sunuluyordu. Bu sistem böyle yürüyordu yıllardır. Üstelik Nilüfer'in durumu çok daha farklıydı, o en başından beri Kayahan'ı desteklemiş, onun elinden tutmuş, şarkılara sesini yorumunu ruhunu katmış, halka sevdirmişti.

Kayahan'ın ve şarkılarının tanınmasını sağlamış, hep onun yanında olmuş ve üstelik tam 17 sene hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi gerçekleştirip ona sahneden ödeme yapmıştı.

Tabii mahkeme bunları göz önünde bulundurmamıştı. Daha önce tanık olmadıkları, yabancı oldukları bu konu hakkında pek çok kişiye göre pek de adil olmamışlardı.

Avukatı "İtiraz etme hakkımız var" dediyse de, Nilüfer bunu istemedi.

"Tayfuncuğum, ben artık bitsin istiyorum. Yeter, ben devam etmek istemiyorum. Daha fazla kırılmayalım."

Avukatının ısrarlı sözleri de ikna etmeye yetmedi Nilüfer'i.

Ama olmadı. Bu sonuç da Kayahan'a yeterli rahatlamayı sağlayamadı. Nilüfer'in üstüne gitmeyi sürdürdü ve halen sürdürmekte.

Bu defa da Mehmetçik Vakfı'nı kullanarak güya Nilüfer'i köşeye sıkıştırmaya ve onu mindere çekmeye çalışıyor, ama Nilüfer hiç oralı değil; çünkü onu tanıyor ve ne yapmaya çalıştığını, sıkıntısını, aslında içinin hiç de rahat olmadığını biliyor.

İşte bu yüzden rahat, bu yüzden sakın ve kendisinden emin, cevap bile vermiyor, çünkü biliyor ki bir gün hak yerini bulur, taşlar yerine oturur, telaş etmeye gerek yok.

"Ah!" diyor, "Keşke bu manasız şeyler hiç yaşanmasaydı. Keşke bu dostluk bozulmasaydı."

O, Türkiye'nin en iyi yorumcularından biri ve bu gerçeği hiç kimse değiştiremez.

Babasından mektuplar

VARSAWA

CEMİL YUMLU

VARSAWA

Karım,

Buradan ikinci mektubumu
gönöleriyorum kumet olsun sehhate
eyyim. Ky size düşünyorum. siz
nasılsınız. Benim durumum kyim
nasıl. insallah olumsuzluklar
daha iyi bulurum.

Burada bir onüçüncü daha
isim var çan edirim Mart sonunda
ölene bilirim

Bu iki çan evvel küçük
bir hastalık geçirdim. şimdi çok
eyyim.

Kendinize iyi bakın para
evirgeme.

Senin ve yavruların yanarda-
rın yolları öperim
Kemulara selam.

G

TEKTEK VERMİS BİR ÜZÜY BİRİ KİŞİ
YORUM AYKAPLARIMIN ANNEN
MEKTUBUNU BEKLE
OPERİM. TEYZENİN
YANAKLARINIZDAN
EYİYİM İKİNCİNİN
RAHAT BİNDİM
KIZIM, UĞAĞA
28.2.962

MAINT LOCKHEED PROP-JET ELECTRA

Printed in the Netherlands by Plueta Hooftan

DAYAN NİLUFER YUNLU
CİHAN GİR ALTUN
BİLEZİK SOK. KESİSOĞLU
APT. 14/5
İSTANBUL

DAYAN
NİLUFER YUNLU
CİHAN GİR ALTUN
BİLEZİK SOK. KESİS
OĞLU APT 14/5
BEXDOĞLU
İSTANBUL
TURQUIE

Printed in Greece by YAKARLIS, Athens

KIZIM,
ATINA'YA GELDİM
ÇOK EYİYİM SANA
İHEP YAZARIM.
ANNENİN SENİN
YANAKLARINIZDAN
OPERİM

OLYMPIC AIRWAYS
SUPER OCEAN

LUTHANSIA
FRANKFURT 21/11/62
KIZIM,
İNSANLAH PAZAR GÜ
EYİDE ÇİAĞAĞIM,
ANNENİN VE SENİN
YANAKLARINIZDAN
OPERİM. ANNENİN
TELE FONLA SÖRSÜC

Photo-Rotation Fritz Brücke Söğme, Frankfurt a. M.

Printed in Germany

İSTANBUL
BİLEZİK SOK. KESİS
OĞLU APT. 14/5
KIZIM, BU HAFTA
BİLİYORUM EYİYİM
GÖLLERİNİZDEN
OPERİM. CİHAN VE
CİHANİSİ, Çİ

DAYAN NİLUFER YUNLU
CİHAN GİR ALTUN
BİLEZİK SOK. KESİSOĞLU APT 14/5
İSTANBUL
TURQUIE

ARIDIM,
GELDİĞİM GÜV NAVA SÖZÜK FANAL
GÜZEL İDİ FAKAT BU SABAH
YAKIN YAKINAGA BAKIYADI BURADA
GÜZELT ESİYE KIDAR İSİMİ BİTİRİP
SİM PAKAR GÜN MİLANEYA GİDEREYİM
SİZİN SİHAİLERİNİZDEN NE KIDAR
MİLMEN GİDERSA ALMANGA GİTİŞKEMİ
BU DEFA İTALYA GÖR PAKALİ
SİHAİTİM EYİ İDİ DUN BİR PARÇA
HÜSNU SÜHA - ETEKİN YETKİLERİ ÇOK
BEK "BATANİYELER GEEÇ TÖREYİN
İSODAM
İTALYADA MEYVE ÇOK YEDİM FAKAT
PAKALİ İDİ MESELA PERTAKALIN
KİLOSO 12 V LİR ARKUT 12 V LİRA
ELMA 10 LİRA BÖRADA GADAYK
BU GÜN EROL İLE BİR GÖLE
YEMİĞİ YEDİM AŞAĞI YUKARI SÖLİRİ
ESKİSİ GİBİ SEHAİT SEVİYORUM
EVİM ARİYORUM - ETEKLER GÜZEL
AMMA EVİM DAKARAKAT ALİMİ
SİZDE SİZ BAKMEYERUBU ALDIGINIZ

BENİM GÜZEL KIZIM
SİZİ ÇOK GÖRECEĞİM GELDİ YAKINDA
KAVUŞACAGIM
RESİMLERİNİ HER ERDE HER KEŞE
GÖSTERİYORUM. BİNNİM KIZIM ÇOK
AKILLI USLU DİYORUM.
ANNENİ SAKIN ÜZME, YEMEKLERİNİ YE
DERSLERİNE ÇALIŞ EME KIZIM.
SENİN ANNENİN YANAKLARINIZDAN OPERİM

BABAN

REMİL YUMULU

BENİM GÜZEL KIZIM,

BAK SANA BİR MEKTUP
DAHA YOLLADIM.

GELDİĞİM ZAMAN SEVİ
TOM BUL TOM BUL GÖR-
MELİYİM. GÜZEL UYU,
YARAMAZLIK YAPMA,
ANNENİ ÜZME, YEMEKLERİMİ
YE, BENDE SANA HERŞEY
ALACAĞIM.

BEN ÇOK EYİYİM. İNŞALLAH
ON GÜNE KADAR GELİRİM
YÄVAKLARINDAN ÖPERİM
BENİM AKILLI KIZIM.

BABAN

Golden Circle Service

aan boord vliegtuig
on board aircraft

van
from

naar
to

afstun
date
MILANO
28.2.1962

KIZIM,
ROMADAN SİZE BİR KART ATTIM.
SIHHATIM EYİ, SIKINTILI BİR İŞ
OLMADI. İTALYA İKİ ŞEVE EVELINE
GÖRE BİR MİSLİ PAHALI GÜNDE
OTEL VE YEMEK EN AZ 150 LİRA
İSTİYOR. BİR BOYUNBAĞ 1200
LİRE İKEN ŞİMDİ 2000 LİRE
BURADA ÇOK KALAMADAN POLONYAYA
GİDECEĞİM. SİZE ORADAN DA
MEKTUP YAZARIM.

ANVEN PAPUÇLARI TEKTEK VERMİŞ
BİRİSİNİN TOPUĞU UZUN BİRİNİN
KISA. ACELEDEN BİR ÇOK
ŞEYLERİ ALMAMISIM
İKİZİN DE GÖZLERİZDEN
YANAKLARIZDAN ÖPERİM

BABAN

Emel

KLM

Nilüfer'e mektuplar

Ayşe Nazlı'dan

Sevgili Anneciğim,

Seni çok seviyorum, ümitsiz varsın, beni çok
seviyorsun ben de Seni seviyorum. Çok iyi beşisin.
Bana genelde telafi eden cüzce veriyorsun.
Benim istediğim her Şeyi için veriyorsun,
Prens ve Prenses'i çok seviyorsun.
Hayvanlara çok, seviyorsun. Hayvanlar
çünkü onlar için çok ümitsiziyim.
Ben de Senin gibi hayvanlara seviyorum
ve hayvanlar için çok ümitsiziyim.

Ayşe Nazlı

Ajda Pekkan'dan

Nilüfer ile ilk karşılaşmam çok uzun yıllar önce onun katıldığı şarkı yarışmasındaki jüri üyeliğim sırasında oldu. O küçük kızdan çıkan bu büyük sese ilk anda gerçekten yürekten bir alkış yollamıştım. Onun tavrında şarkıyı aşkla söylemek vardı, bana geçen buydu.

Şarkı söylemek gerçekten büyük bir tutku ve sadece şöhret olmak için yola çıkanlarda bu tutku olmadığından isimler kalıcı olmuyor. Nilüfer'de bu vardı. O küçük yaşlarda bu tutkuyla yola çıkmıştı. O kadar belliydi başaracağı...

Ve daha sonra ise, çok sevdiğim bir meslektaşım olarak yaşamımda yerini aldı.

Prensiplerinden asla ödün vermeyen, mesleki duruşu ile saygı duyduğum bir isim. Bizim sektörde her ne kadar şöhret olmak kolay olsa da kalıcı olmak gerçekten zordur. Nilüfer bu anlamda uzun yıllar ipi göğüslemiş, Türk popunun en sevilen en vazgeçilmez isimlerinden biri olmuştur.

Ayrıca ve belki de sanatçılığımızdan sıyrılarak baktığımızda Nilüfer benim çok sevdiğim bir arkadaşımıdır, dostumdur.

Daha uzun yıllar bu yollarda birlikte yürüyebilmek üzere sevgili Nilüferim...

Asya'dan

ve müzik değışti. muhteşem bir sahne, ışıklar, kostümler, seyirci her şey...

bu kez ben arkada, önümde bir deniz dalga dalga coşan, beni büyüleyen sınırlarımı aşan...

ikinci hayatımın başlangıcı dediğim ve beni nilüfer'le buluşturan rastlantı (mı? kader mi?) sonrasında işte bunları hissettim.

sanki zamansız bir boşlukta ve tatlı bir sarhoşlukla geçen dört senenin sonrası malum... uç dedi, kanatlarımı açtı...

bazı ruh hallerimizi ortak bulduğum hayatı sindire sindire yaşayan gönül gözü açık sade bir kahve gibi (o kadar sade)...

disiplinli, özgür ruhlu, hayata ve insanlara toleranslı, eskitip parçalayıp buruşturup atmayan, vazgeçmeyen bir kişilik...

bu güven ve dostluk sonsuza dek sürsün.

Buğra Uğur'dan

Bin bir söylesem ne yazar! 84'lü yıllarda tanıştığım bu cici hanımı, benimle beraber çalıştığı 26 yılı nasıl geçirdi. Olmadı mı benim problemli günlerim... Olmadı mı onun yüz asıklığı...

Bir bir söylesem yurtiçi ve yurtdışı seyahatlerimiz, konserler, yarışmalar ve de ve de, imza attığımız kaset-CD'ler...

1988 yılında Bakırköy 74 Sineması'nda konserin ilk yarı bitimi tepetaklak düşüşü ve de onu kurtarayım derken benim de kapaklanarak düşüşüm... Türkmenistan'da sivil polislerle verdiğimiz kavga (biz misafiriz)... Hamburg'da Aysel'e aldığımız hediye... New York'ta bir hafta boyunca hangi restoranda grup olarak buluşacağımızın kavgası ta... niceleri...

Hatta Washington'da Sedat Ergin, Esen Ünür'le Lanny White canlı konserini dinlerken... Bitmez bitmez...

16-17 yaşındayken rahmetli Aziz Nesin'i okurdum. Tatlı Betüş romanında bir A.S.P.A.V.A vardı. A. (Allah), S. (Sıhhat), P. (Para), A. (Aşk), V. (Versin), A. (Amin). Haddim olmayarak bu harfleri D.A.S.P.A.V.M.A olarak Nİ'li için sunuyorum.

D: Dürüstlük

A: Ahlak

S: Sevgi

P: Potansiyel

A: Arzu

V: Verimlilik

M: Müzik

A: Aşk

Ama benim için çok önemli olan son "M.A"dır. Benim Manevi Arkadaşımdır.

Dani Grünberg'den

Nilüfer'i, Nino Varon ile birlikte Odeon'a geldiğinde ilk kez tanıdım. Yıl 1972'ydi.

İtalyan okuluna gidiyordu, sessiz, sakın, belki biraz içine kapalı, minyon, çıtı pıtı bir genç kızdı ve bugün olduğu gibi müthiş bir sese sahipti.

Şirkete geldiği ilk gün bir şarkı okumuş ve bize o sessiz sakinliğin altındaki yeteneği göstermişti. Hepimiz çok heyecanlanmış ve gelecekte Türk pop müziğinin önemli yorumcuları arasına gireceğini hissetmiştik...

Bu heyecanla hemen sözleşme imzalamış ve 10 yıl sürecek Nilüfer-Odeon işbirliğinin başlangıcını yapmıştık. Bugün gibi hatırlıyorum, daha reşit olmadığı için sözleşmeyi annesi sevgili Lutfiye Hanım imzalamıştı.

Bu işbirliğinin her safhasında büyük bir ciddiyet ve titizlik vardı. Her plağa heyecanla başlanır, önce şarkılar özenle seçilir, üzerinde dikkatle çalışılırdı. Stüdyo aşamasına gelindiğinde ise hepimizin heyecanı doruk noktasına ulaşırdı. Nilüfer stüdyoya girer, o muhteşem yorumunu katarak şarkıyı söyler ve hepimizi mest ederdi.

Nilüfer ile çalışmak bir ayrıcalıktı bizim için. Doğuştan kabiliyetli, bu olağanüstü sese sahip sanatçıyla çalışmak büyük bir keyif, hatta keyiften de öte bir duyguydu.

Nilüfer'in sesi o kadar olağanüstüydü ki, biz bu müthiş sesi yurtdışında da duyurmak istedik. Bunun için araştırmalara başladık ve çalışmalar yaptık. Avrupa'daki bazı önemli prodüktörlerle temasa geçtik. Dönemin önde gelen müzik şirketlerinden RCA ciddi bir şekilde ilgilendi, ünlü prodüktör Peter Orloff Türkiye'ye geldi ve çalışmalara başlandı. Şarkılar tespit edildi, Almanca sözler yazıldı, aranjmanlar yapıldı ve Almanya'ya gidildi, stüdyo kayıtları orada yapıldı.

Bu çalışmalar için, keyifli ve heyecanlı birkaç Almanya seyahatimiz oldu. Yaşının gençliği nedeniyle annesi sevgili Lütfiye Hanım her seferinde Nilüfer'i bana emanet ediyordu.

Tüm bu yurtdışı çalışmalarını çok büyük fedakârlıklar gerektiriyordu. Türkiye'deki kariyeri bütün zamanını alıyordu. İkisi bir arada yürümedi, bir tercih yapması gerekti, iki 45'liği Almanya'da listelere girmesine rağmen Nilüfer Türkiye'yi tercih etti. Bu, genç yaşına rağmen çok önemli bir tecrübeydi.

1970'lerin başında başlayıp, 1980'li yılların başında biten profesyonel çalışmalarımız sırasında hep uyum içinde çalıştık, birbirimizi bir kez bile kırmadık; aksine, profesyonel işbirliği zaman içinde arkadaşlığa dönüştü ve zamanla iki iyi dost olduk.

Dile kolay aradan yaklaşık 40 yıl geçti, hâlâ fırsat buldukça bir araya gelir, eski günleri yâd eder, yeni projelerinden bahsederiz. İşbirliğimizin üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen dostluğumuz devam ediyor ve umarım daha uzun yıllar devam edecek.

Sevgili Nilüfer, müthiş yorumun ve artık güzel sözlerin, güzel bestelerinin hep hayatımızda ol...

Şarkında da dediği gibi, Türk pop müziği "YOK YOK SENSİZ OLMAZ."

Halit Kıvanç'tan

BEN, onu “liseli bir genç kız” iken tanımuştım. Büyük, ama gerçekten çok büyük bir konser yapılacaktı Antalya’da... Günün ne kadar yıldız sanatçısı varsa, hemen hepsi sahneye çıkacak, mikrofonun başına geçecek ve Antalya Stadı’nı dolduran binlere şahane bir konser vereceklerdi. Aralarında bir de “yeni ses” yer alacaktı. İşte ben bu “yeni şarkıcı”nın uçak biletini vermek için evine uğradığımda tanımuştım kendisini... Olayı organize edenlerden biri “Halit Ağabey, senin yolunun üstünde... Bırakır mısın?” dediğinde sevinçle kabul etmiştim. O güne kadar ancak bir iki kez dinlediğim bu liseli genç kızın, insanı büyüleyen sesiyle ve de yorumuyla yarınların büyük “star”ı olacağını hissetmiştim. Tabii bunda müzik alanında inandığım bazı ustaların “Ooo, o mu? Büyük, çok büyük sanatçı olacak” demesinin etkisi çoktu. Gerçekten bizleri yalancı çıkarmadı Nilüfer... Merdivenleri hızlı hızlı hem de çok hızlı çıktı ve en üst basamağa erişti... Orada yerleşti... Hep orada kaldı. Bugün de yine müziğin doruklarından sesleniyor.

Ne güzel değil mi böylesine büyük bir ismin, müzik dünyasında ilk adımlarını attığı günlerde onun yakınında olmanın kazandırdığı anıları bugüne taşımak... Buyurun: Şimdi de günümüzün dev sesi Nilüfer’in, daha küçücük Nilüfer iken iki “altın plak” birden aldığı o tatlı günü anlatayım. Yıl, 1977... Fikir, Nilüfer’e müzik yolunda ilk büyük destek olan sevgili Nino Varon’dan çıkmıştı. Nino Varon için menecer mi desem, organizatör mü? Yoksaaa... Buldum buldum: Bir yaratıcı... Her an yeni bir buluşun kahramanı... İşte o Nino, Şehir Hatları’nın bir vapurunu, hem de emektar Çengelköy vapurunu kiralamış, hepimizi çağırmuş, mükemmel bir tören hazırlamıştı. İyi para da harcanmıştı. Vapurun bir saatlik kirası tam... Sıkı durun!.. Vapurun bir saatlik kirası, tam “2 800 LİRA”ydı... Ya Beyoğlu’ndaki koca Çiçek Pazarı’nı Çengelköy vapuruna taşıma masrafı!.. Akordeonlu Madam’dan ünlü koko-

reççiye kadar herkes gemideydi o gün... Ellerdeki bira bardakları “Şeref” diye kaldırılırken, gemi tam deyimle “yükünü almış”tı. Kimler yoktu ki... Şu anda hepsini eksiksiz hatırlamak imkânsız... Albümdeki resimlere bakarak sayarsak, Hümeýra, Rıza Silahlıpoda ve Ritm/68 ekibi elemanları, Göksel Kortay, Asu Maralman, Yaşar Özel, Füsün Önal, Bilgen Bengüsüyle anımsanan Cici Kızlar, Bora Ayanoglu, Atilla Özdemiroğlu, Ali Kocatepe... Daha kimler kimler... Programa göre, iki “altın plak”ın sunumunu unutulmaz söz yazarı ve TV sunucusu, sevgisi kalbimizde, arkadaşım Fecri Ebcioglu ile ben yapacaktım. Fecri, “Sen yaşça benden büyüksün, ilkini sen ver!” demişti. O zamanlar “medya” deyimini henüz doğmadığı için gazeteler, dergiler bu olayı anlatırken “Bütün Babîali oradaydı” diye yazmışlardı. Bu arada törenin güvertede yapılmasının daha ilginç olacağı, özellikle gazeteci arkadaşlarımız tarafından öne sürülünce, çok geçmeden kendimizi dışarda bulduk. Ancak hava hayli serindi. Hafif de, –dilim varmıyor söylemeye ama– “ahmak ıslatan” yağıyordu. Tabii kimse üstüne alınmadı ve “Yağmur da dindi” demekle yetindi. Heyecanı ve mutluluğu yüzünden okunan Nilüfer geldi, ben de çıktım. Bugün gibi hatırlıyorum yıllar önce söylediklerimi: “Kısa zamanda parlayan ve doruklara çıkan genç sanatçı Nilüfer’e bu altın plağı, bu büyük armağanı verdiğim için gurur duyuyorum” dememle beraber... Pek yakınımından gelen ses, evet evet, sevgili Fecri Ebcioglu’nun sesi, bütün Boğaziçi’ni çınlatmıştı sanki: “Bende daha büyüğü var!..”

Doğruydu bu... Nilüfer’e “Kim Arar Seni” şarkısının kazandırdığı plaklardan biri, benim sunduğum altın plak, o devrin 45’lik plaklarındandı. Fecri’nin vereceği plak ise, yine o devrin 33’lük plaklarının simgesi olarak daha büyüktü. Tabii o kalabalıktan çıkan kahkaha, Boğaz’ın iki yakasındaki insanları “Ne oluyor bu gemide?” dedirtecekti.

Nilüfer, gerçekten o günden bugüne hep büyük başarıların alkışlanan ismi oldu. Ama durun!.. Şimdi aklıma geldi. Daha doğrusu “Nilüfer” deyince birden o güzeller güzeli gece karşıma geliverdi. Müzik dünyamızın unutulmaz dev sanatçısı, üstat Münir Nurettin Selçuk’un 60. sanat yılını kutlama gecesiydi bu...

14 şubat 1974... İstanbul’da Beyoğlu’nda Fitaş Sineması’nda... Münir Nurettin’in sanatçı iki oğlu, Timur Selçuk’la Selim Selçuk, büyük kutlamada babalarını yalnız bırakmamış, programda ayrıca o sıralarda sanat müziği şarkıları söyleyen, özlemi kalbimizde, ünlü sinema yıldızımız Ayhan Işık da yer almıştı. Saygıyla andığımız Mahmut Baler ustamız ise, nefis esprileriyle geceyi öyle bir süslemişti ki... Ve işte bir de körpecik bir genç kıızı, müziğimizin yepyeni bir sesini, evet, taahhüt ettiğiniz gibi Nilüfer’i sunmuştum o muhteşem gecede... “Dev sanatçıla-

rın buluştuğu gecede, şimdi de yarının bir dev sanatçısı olacak... Yaşı küçük ama daha ilk plaklarıyla birden büyüyen isim..." diyerek sunuşuma başlamış ve ardından "Nilüfer" dememle, Fitaş Sineması'nı dolduran muazzam seyirci topluluğundan müthiş bir alkış yükselmişti.

Anılar... Anılar... Anlattıkça yenileri geliyor gözlerimin önüne... Sizler de anımsıyorsunuz herhalde... TV'deki o şahane buluşmayı... Yönetmen Zeynep Esen'le, yapımcı Zafer Ası ve Sacit Doğruyol'la birlikte hazırlayıp ekrana getirdiğimiz "Zaman Zaman İçinde" programında Nilüfer'le Türk müziğinin büyük ismi Safiye Ayla'nın milyonların gözü önünde buluşmasını... Ne güzeldi o tablo... Yıllarca Safiye Ayla'dan dinlemeye alıştığımız "Sarı Kurdelem Sarı" şarkısını Nilüfer'in sesinden, onun yorumuyla dinlemek... Nilüfer'in o pek sevdiğimiz "Hey Gidi Günler"ini de Safiye Ayla'nın söyleyişine tanık olmak... İki kuşağı, iki dönemi sanat dünyasında kucaklaştırmak... "Hey gidi günler, hey" demenin de tam yeri işte. O programın sunucusu olmanın gururunu yıllardır taşıyorum.

Ashında Nilüfer'in müzik aşkı çok küçükten varmış, ama *Hafta Sonu* gazetesi o müzik yarışmasını açarak Nilüfer'i vaktinden de önce bize kazandırmıştı. Laf aramızda, daha sonra öğrendiğimize göre, Nilüfer bu yarışmaya gizli girmişti. Yıllar sonra bir röportajında şöyle anlatmıştı: "Gazetenin müzik yarışmasını duyunca heyecanlandım. Ama annem izin vermez diye de söylemedim. Gazetenin yayımladığı formu doldurup gizlice yolladım. Beni aradılar gazeteden... İltilenmişler. Ancak yarışmaya katılmam için annemle ve babamla gelmemi şart koşmaları üzerine, çaresiz anneme açtım olayı... Hiç de korktuğum gibi olmadı. Annem kendi müzik aşkından bahsetti, radyo sınavlarına katıldığını, ama tam şarkı söylemeye başlayacakken, babamla tanıştığını söyledi. Tabii çok sevindim. 'Annemin yapamadığını ben başarabilirim' diye düşündüm. Girdiğim yarışmada birinci oldum. Ancak bu olay yaşamımı değiştirmedir bir süre... Sonra bir gün bir plakçı dükkânında, o yarışmada jüri üyesi olan Nino Varon'la karşılaştım. Beni tanıdı. "Sen o yarışmadaki genç kız değil misin?" dedi. Ve beni müzik dünyasıyla tanıştırdı.

Nilüfer'in ilk şarkısı "Neden"miş... Sözlerini, sevgiyle andığımız Çiğdem Talu'nun yazdığı bu şarkı ilk plağı olmamış ama... İkinci plağına kalmış. Bu nedenle hepimiz Nilüfer'in ilk plağından, "Kalbim Bir Pusula" şarkısını tanıyoruz. Plağın arka yüzünden de "Ağlıyorum Yine" şarkısını...

Müziğimizin unutulmaz starı Safiye Ayla, onu Nilüfer'le buluşturduğumuz TV programı sırasında, kulisteki özel sohbetimizde genç sanatçıyı öylesine övmüştü ki... "Aaah kızım Türk sanat musikisini seçsen...

Bizleri bizden sonra senin gibi bir ses yaşatabilir” diye iltifat edişini hiç unutamam...

Nilüfer’in büyük başarıları, değerli ödülleri birbirine eklendi. Eurovision’da ülkemizi temsil etti. Uluslararası Akdeniz Akdeniz Şarkı Yarışması’nda, Kayahan’ın “Geceler”ini söyleyerek memleketimize büyük ödülü kazandırdı. UNICEF için çalışmalarıyla ayrıca takdir topladı, “UNICEF iyi niyet elçisi” ilan edildi. Söze “Ben” diye başlamıştım. “Ben” diye de bitireyim: BEN, Nilüfer’i çok ama çokook sundum. Özel gecelerde, büyük konserlerde, TV programlarında sunucu olarak “...Ve karşınızda.. Nilüfer...” demek, bana her zaman gurur verdi... Tabii hepsinden önce, bir güzel şarkıyı Nilüfer’den dinlemek, her zaman büyük zevk benim için... Çünkü şarkılar onun sesiyle, onun yorumuyla bir başka güzelleşiyor. Nice yıllara sevgili Nilüfer...

Hülya Koçyiğit'ten

Sevgili Nilüfer,

İnsanın içini okşayan muhteşem sesinle, dillerden düşmeyen güzelim şarkılarınla sevenlerinin gönlüne taht kurmuş büyük bir sanatçısın.

Uzun yıllar istikrarlı sanatçı kimliğinin yanı sıra toplumsal konulardaki duyarlılığıyla (UNICEF temsilciliği) ve katkılarıyla saygınlığını perçinledin. Ve şimdi de anneliğin, bu çok ulvi duyguyu yaşamamanın sadece çocuk doğurmak olmadığını gösterdiğin, anasız babasız bir çocuğu evlat edinerek, onu sevgi ve güven içinde yetiştirerek topluma bu çok önemli konuda doğru bir örnek olduğun için seni bütün kalbimle kutluyorum. Sevgi, huzur ve başarılı uzun bir ömür diliyorum.

Sevgilerimle...

Işık Önoğlu'ndan

Nilüfer...

O muhteşem ses...

Nilüfer, Eski Mısır'da "Hayat Işığı" demekmiş.

Bunu öğrendiğimde üniversitede statik dersindeydim...

Nilüfer hep böyle hiç ummadığım zamanlarda hoş sürprizlerle çıktı karşıma...

Hayatım boyunca hep bir şekilde varlığını hissettirdi, yüzümü güldürmesini bildi.

Yoldan geçen arabanın teybinde, beklemediğin anda beklemediğin bir yerde oluveren, seni hayata yeniden bağlayan bir konserle, bir gazete kupüründe, yepyeni bir albümle ya da bir televizyon programında gülümseyen yüzüyle.

Tek rakamlı yaşlardan beri dinliyorum Nilüfer'i... Uzun bir sevda...

O zamandan beri hayatımda, hep çok önemli bir yerde.

"Su demek, hava demek belki" demiştim yıllar önce... "Belki çok daha önemli bir şey..."

"Korku sağır olmak demek..." dediğimi hatırlıyorum... "Onun sesinden uzak, onun şarkılarından mahrum kalmak demek... Hiç yaşamamış olmak belki de... Hiçbir şeyden tam anlamıyla keyif alamamak..."

Yıllar içerisinde, uzun yolculuklarda can yoldaşı albümlerde, müzik-market kapılarında yeni albüm beklerkenki heyecanda, zaman, mekân, uzaklık kısıtları düşünülmeden yapılan ince planlarla ulaşılan konserlerde, şehir dışındaki okuldan eve dönüşlerde özlemle, özenle çıkarılıp, tozları alınıp pikaba yerleştirilen 45'liklerde, LP'lerde... hep o vardı.

Sıkıntılı anımda bir şekilde beni yeniden hayata bağlayan, neşeli olduğumda neşeme neşe katan, hangi ruh halindeysen seni oradan çekip çıkarmasını bilen o muhteşem ses...

Ses, müzik, şarkılar elbette çok önemli. Anı sadece bunlar değildi onu bu derece sevmemi sağlayan. Kişinin karakteri de şarkılar kadar önemlidir. “Tanışmak istemiyorum, tanışırsam sevgim kaybolabilir” der bazıları. Nilüfer tanıdıkça daha çok bağlar kendisine.

Sahicidir, rol yapmaz. Beceremez de zaten. Duyguları gözlerinden okunur. Size gülümsüyorsa gerçekten gülümsüyordur. Sevinci, sıkıntısı yüzüne vurur hemen. Maskeleri yoktur, saklayamaz. Ama kırılıp kırılamaz, kırılmamak için ince bir kalkanı vardır. Çok anlatmaz kendini, çok açmaz. Güvenirse, inanırsa, sevecen, esprili, neşeli, zeki bir kız çocuğu çıkar ortaya.

Yıllar içerisinde –internetin de büyük katkısıyla– Nilüfer’i seven pek çok insanla tanıştım.

Hep benzer şeyleri düşünmek, hep benzer paydalarda buluşmak tesadüf olmasa gerek.

Yıllarca insanların hayatlarını aydınlatmış bir “Hayat Işığı” o...

Anne olduktan sonra da üzerine annelik güzelliği geldi.

Nilüfer, “Hayat Işığı” demekniş...

Bir isim bu kadar mı yakışır bir insana...

Bir insan ismiyle özetleyebilir mi tüm yaşamını, varlığını?

İyi ki 15 yaşındayken “Karar verdim” deyip o yarışmaya katılmış. İyi ki doğru insanlarla güzel işler yapmış. İyi ki hayatlarınıza, kalplerimizin en derinlerine yerleşmiş. İyi ki varsın Nilüfer. Her şey için teşekkürler.

Bu kitapla Nilüfer’i daha iyi tanıyacağınıza inanıyorum...

Nilüfer’i ilk kez okuyacak olan da; biraz bilen, dinleyen de; yıllarca okumuş, konserlerini, röportajlarını, televizyon programlarını kaçırmadan takip etmiş olanlar da; belki en yakınındakiler bile yeni şeyler öğrenecek mutlaka.

Bir yardım konserinde beraber şarkı söyledikleri bir çocuğa bakarken, bir kedi severken, kızıyla şakalaşırken ya da konserlerde ayakta alkışlanırken gözlerinde görebileceğiniz o ışıltı, kalkanın ardındaki sıcacık kalp, bu kitabın satırlarında ulaşacak hepimize.

Üstelik de; onu yakından tanıyan, yıllar önce gazetede de onunla en güzel röportajları yapmış usta bir kalemin elinden...

Tarifi zor bir hediye benim için. Katkısı olan herkese teşekkürler...

İzzet Öz'den

Nilüferim, sana şu anda bu satırları yazarken öyle keyifliyim ki...

Elimde üç videokaset var. İlki Show TV için 1992'de yapım ve yönetimini üstlendiğim bir solo programın, ikincisi aynı programın finalinde yer alan "Şov Yapma" adlı parçanın klip arkası...

Sen blue box önündesin, ben dahil tüm ekip karşında inanılmaz dans ediyoruz. Hepimiz gülüyoruz, eğleniyoruz, mutluyuz. Çok iyi anımsıyorum, benim asıl mutluluğum o yılın sonunda olmuştu Nilüferim...

"Şov Yapma" ile ilk kez Hürriyet gazetesi yerli klip dalında bana bir ödül vermişti. Ve 1992 yılından başlayarak "Klip" adıyla bu ödüller önce gazete ve dergilerde, daha sonra da çeşitli TV kanallarında sahiplemini buldu.

Üçüncü kaset ise 1997 yılındaki albüm kapağı için hazırlanan fotoğraf stüdyosundan...

Şimdi ilk kaseti yerleştiriyorum kayıt cihazına... "Yine Yeni Yeniden" diyerek güzel bir 25 dakika geçireceğim seninle. İki buçuk günde Ulusal Stüdyoları, Vakko-Gym, Kuruçeşme Parkı, Turban Kilyos Tatil Köyü, Ali Vafi Korusu'nda beş parçanı çekmiştik.

Sırasıyla;

Aysel Gürel-Onno Tunç YENİDEN SEV

Leyla Tuna-Onno Tunç DOKUN BANA

Kayahan AMAN

Adnan Ergil HARAM GECELER

ve Aysel Gürel-Onno Tunç ŞOV YAPMA...

Tatlı Ayselim, sevgili Onnom bizi terk etmediniz.

Sözleriniz ve müziklerinizle hep içimizdesiniz. Hayat devam ediyor...

Nilüferim solo programın açılışında bir anons yapmışım. Onunla son vermek istiyorum satırlarıma. Seni çok seviyorum canım arkadaşım.

“İLK GÜNDEN BUGÜNE O HEP ZİRVEDE
BAZEN COŞKULU, HEYECANLI, ÇOCUKSU,
BAZEN DUYGULU, ROMANTİK, KADINSI VE
FARKLI YORUMU, GÜÇLÜ
SESİ, UNUTULMAZ ŞARKILARIYLA
ARTIK O BİR KLASİK... Nilüfer...”

Mustafa Oğuz'dan

Nilüferin köklerinin ölümsüzlüğü, sapının ise hayatı temsil ettiği söylenir.

Ne kadar da benziyor.

Birlikte ilk çalışmamız 1984'te Şan Tiyatrosu'nda Johnny Logan ve Mazhar-Fuat-Özkan ile birlikte sahneye çıktığı 46 konserlik, Müzik Müzik 84 projesi idi. O zamandan şimdiye yüzlerce projede birlikte olduk. Hep daha iyiyi istedi, beğense de tatmin olmadı, daha da iyisini yapmaya çabaladı.

Muhteşem geçen bir konserin sonrasında keyfini çıkaracağına bir sonraki projeye odaklandı.

Nilüfer öyledir.

Zekai Budak'ın "Tezat" şiiri sanki onu anlatıyor:

*Hava açık
Gök berraksa eğer
Kalp bayram eder
Ama nilüfer
Yağmur sever.*

Şiire girmişken Nilüfer'i çok iyi anlatan İlknur Yıldırım Uzunlar'ın "Nilüfer" şiiriyle bitirelim.

*Bir nilüfer çiçeği olmak isterdim,
Sular arasında başkaldırmak, güneşe ve toprağa inat...
İsyansa bu isyan...
Gülerek dağılmak isterdim,
Bataklık da olsa mekânım,
Bir nilüfer çiçeği olmak isterdim,*

Yıldızlara küskün geceleri içime kapanıp,
 Gün ışığına nispet edercesine,
 Kışkandırmak için yediveren gülleri, çiğdemleri...
 Bir nilüfer çiçeği olmak isterdim.
 Ayaklarımın dibindeki serin suyu hissetmek,
 Yağmurlarla göğsümü yıkamak,
 Suyumdan başka bir şeye muhtaç olmadan,
 Bir nilüfer çiçeği olmak isterdim.
 Kardelenleri kışkandıracak kadar beyaz,
 Tüm doğaya inat görkemli...
 Yedi yaprak arasından yol bularak,
 Bir nilüfer çiçeği olmak...

Daha ne desin?
 Nilüfer olmak...

Naim Dilmener'den

Popun dinleyicisi “genç”tir, genellikle böyledir.

Böyle olmasına rağmen, pop müziğin önde gelen starlarının büyük bir kısmı, dinleyicilerinden, en azından bir kuşak önde oldular, genellikle böyle oldu.

Bir tek Nilüfer bozdu bu kuralı; çocuk yaşta dahil oldu müzik dünyasına. Biz şarkılarına kulak verenler ile aşağı yukarı aynı yaşıydı ve bu nedenle de, anlattığı aşk ve ayrılık hikâyeleri her zaman, daha inandırıcı göründü bize.

Sözün mutlak anlamıyla “kendimizi” buluyorduk onun şarkılarında; “Göreceksin kendini...” diyordu ve biz görüyorduk.

Zaman geçiyor; kimseyi dinlemeksizin geçiyor. Ama Nilüfer ve hayranlarının ilişkisi, o erken dönemde başladığı gibi sürmekte: Sahici, sınırsız.

Her, ama her zaman bir Nilüfer hayranı oldum. Kimilerini daha çok, kimilerini daha az, ama Nilüfer'in bütün şarkılarını hep sevdim. Aslında sevmekten de fazlası; Nilüfer ve şarkıları, bu geçen zaman içinde oradan oraya savrulup durmaktayken, hep ama hep benimle birlikteydiler. Elimden tuttular kimi zaman; kimi zaman da sırtımı sıvazladılar, “Geçer!” dediler.

Nilüfer'in kimi şarkılarının satırları arasına bile isteye dahil ettim kendimi; kimi şarkıların satırları arasına çiçekler kattım, orda kuruttum. Bazen neşe ve huzuruma, bazen de hüznü ve iç sıkıntılarım eşlik etti bu şarkılar; ama sonuç fark etmiyordu, her seferinde aynıydı: Hayata daha sıkı asılıyor, eskisinden daha güçlü bir biçimde devam ediyordum her şeye; kaldığım yerden.

Yıllar sonra, ortak tek noktaları Nilüfer olan insanlarla arkadaş-dost olduğumda, bu bana olanların, hemen hemen hepsinde aynen vuku bulduğunu gördüm. Sel gidiyor, hatta kum bile gidiyor, ama bu şar-

kılar ve verdikleri güç hep kalıyordu.

Kimi yorumcular böyledir; yalnızca şarkı söyler görünürler ama yaptıkları çok daha fazlasıdır; sizi savrulmaktan, kaymaktan, parçalanmaktan alıkoyarlar. Aslında daha da fazlası; sizin hayata dimdik ve ayakta devam etmenizi sağlarlar.

Bu nasıl olabiliyor, nasıl yapabiliyorlar, hiç bilmiyorum.

Belki samimiyet ve sahiciliktir başlangıç noktaları; ilaveten de, hayatlarını şarkılara adanmış, şarkılar üzerinde yükseltmiş olmalarıdır.

Ve biz hayranları da, buna bir kere inandıktan sonra, asla asla asla onlardan vazgeçmiyoruz.

Nilüfer vazgeçemediklerinizdendir.

Nino Varon'dan

O GÜN... 15 yaşında sevimli, pırıl pırıl, bir o kadar da utangaç olduğu her halinden belli, kendine güvendiğini de hissettiren bir genç kıızı, jüri üyesi olduğum yarışmada şaşkınlıkla dinlemiş ve kendi kendime:

“Tanrım bu nasıl bir ses, bu yaşta ne biçim bir yorum!” demiş, hayran kalmıştım.

SONRAKİ GÜN... Plak kapağına yazdığım ve çok da gururlandığım, “ibre hep kuzeyi gösterecek” dediğim, onu tanıtan önsözüm gerçek oldu ve birbirinden güzel şarkıları sizinle buluştu. Bu şarkılar yıllar yılı kâh düşündürdü, kâh coşturdu.

BUGÜN... O GÜN'lerdeki gibi aynı heyecan ve tutkuyla hâlâ evinde buluşuluyor, “eyvah yine geldiler!” diyen güzel kedileri kaçışıyor, yeni şarkılar, yapılan demolar dinleniyor, Ayşe Nazlı'nın da fikri alınarak yine birlikte değerlendiriliyor, SONRAKİ GÜN'lerdeki çok farklı stüdyolarda çalışılıyor... Gazoz yerine nedense sade kahveler içiliyor ve seveceğiniz şarkılar için yine sabahlanılıyor.

BUGÜN'lerde, hepiniz o sevimli, pırıl pırıl, bir o kadar da utangaç güzel kadının unutulmaz şarkılarına katılıyor ve “Nilüfer'in yeni CD'si çıkmış dinledin mi?.. Bu kadın hâlâ genç kız gibi... Helal olsun!” demiyor musunuz?

İşte bunca yıllık arkadaşım Nilüfer... Annesi Lutfiye Hanım'dan izin alarak başlayan bir müzik serüveni...

Yarınlarda ve yeni şarkılarda buluşmak üzere PRIMADONNA...

Nükhet Duru'dan

Güvercin göğüslü Nilüferim,

Ürkek, kırılğan ve gururlu karakterin, yıllarca senin olduğundan daha serin zannedilmene neden oldu.

Ama o koyduğun kristal camı geçebilenler sıcak ve sağlam dostluğunu ve merhametli kalbini hemen görebilirler...

Ben tavus kuşun, onlardan biriyim.

Seni bir gece Çeşme'de dinlerken hüngür hüngür ağladığım, özenle yaptığım makyajımın akması ve bu durumun beni kömür kırmış bir çocuk haline sokması gülümseyerek hatırladığım anılarımdan biri.

Her zaman seninle ve Tanrı vergisi sesinle mest oldum. Gurur duy-
dum...

Bildiğim mükemmelci yaradılışını da örnek aldım.

Darbelere ve el verdiğin insanların hak etmediğin davranışlarına sakın ve asil yaklaşımın da herkese örnek olur umarım!

Sen özür dilemeyi de, affetmeyi de bilen ender arkadaşlarımdan birisin.

Seni seviyorum.

Pelin Pestilci'den

Yıllar önce ilk heyecanlarını senin şarkılarınla yatıştırmaya çalışırken, yıllar sonra bir CD kapağı bahanesiyle tanışacağınızı ve adım adım seni hayatıma katacağımı bilemezdim.

Ayşe Nazlı'yı görüp sevdalandığında, cesaretini;
 Mali'yi doğurup ilk gözümü açtığımda, kardeşliği;
 Aradı aramadı diye binlerce kez telefonlaştığımızda, tutkunu;
 Karlı bir günde otel otel dolaştığımızda, çocuk neşeni;
 Aynı ofisi işten çok muhabbet için paylaştığımızda, dostluğunu;
 Her seferinde sahnede hayran hayran seni dinlerken, sesinin tarifsiz rengini tanıdım...

Seni tanıdım ve bütün bunların sonunda canım arkadaşım oldun
 Nilü...

Sedat Ergin'den

Nilüfer'le tanışincaya kadar ünlü bir ses sanatçısıyla dostluğum olmamıştı. Gazeteci olarak gerek uluslararası alanda gerek ulusal düzeyde pek çok devlet adamı, siyasetçi ve diplomatı tanıma fırsatım olmuştu, ama starlar dünyası benim için bilinmezlerle dolu ayrı bir evrendi.

Onları seslerinden, şarkılarından tanıyordum. Starların huyu, suyu, alışkanlıkları hakkında bildiklerim, çoğunluk gazetelerin magazin sayfalarından okuduklarım, izlediklerimle sınırlıydı. Ve doğrusunu söylemem gerekirse, bana çok uzak bir dünyaydı. Ayrıca, starların insanlarla şöhretin örmüş olduğu yapay bir perdenin arkasından konuştuklarını varsayırdım.

Nilüfer'i tanımamla birlikte bu tezimin dayandığı varsayımın önemli ölçüde çöktüğünü söylemeliyim. Ama onu tanımadan önce bende onun hakkında yer etmiş olan fikir verici bir olayı da hemen hatırlatmalıyım.

1993 ağustos ayında eşimle birlikte tatil için Foça'daki Fransız Tatil Köyü'ne gitmiştik.

Nilüfer'i ilk kez bir akşam tatil köyünde açık büfenin önünde yemek kuyruğunda beklerken gördüm. Sadeliği, gösterişsizliği ile tatil köyünde kalan diğer insanlardan hiçbir farkı yoktu. Onu fark etmeye-bilirdiniz de...

Bu noktada bazı starlarla ilgili bir gözlemimi de açmam gerekiyor. Bazı şöhret sahibi insanlarda önemli olduklarını bir şekilde hissettiren, en azından bunun çevre tarafından fark edilmesini bekleyen, bunu davet eden bir duruş vardır. Bu herhalde bir insanın kendisini gereğinden fazla önemsemesinden, yüceltmesinden kaynaklanır. Ego-nun bir tür dışavurumu da diyebilirsiniz buna.

Nilüfer'de bunu pek göremezsiniz. O, normal insan türüne girer.

En baştan alırsak, kendisiyle tanışmam 1990'lı yılların başlarında eski nişanlısı Gökberk Ergenekon'la hukukumdan dolayı oldu. Ben Gökberk'le arkadaşım, Nilüfer de sıkça Ankara'ya geliyordu. Ve bu şekilde görüşmeye başladık. Geçen zaman içinde giderek güçlenen bir dostluk oldu. İyi bir dost, sağlam bir arkadaş kazanmış oldum. Özellikle eşim Canan'la daha yakın olduklarını söylemeliyim. Galiba beni en çok etkileyen yönlerinden biri sahiciliğidir Nilüfer'in...

Nilüfer'i daha yakından tanıdıkça, tevazuu ve kendisiyle barışıklığı karşısında her geçen gün artan bir hayranlık beslediğimi ifade etmeliyim.

Kozasının içine çekilerek, burada huzur ve sükûnet içinde kendi barışını yaşamaya çalışan, mütevazı, makul bir insanla karşılaştım. Kozasının içine çekilmenin Nilüfer'in en önemli kişilik özelliklerinden biri olduğunu söylemeliyim.

Ama bu kırılganlıkla taban tabana zıt başka bir yönü daha var: Nilüfer'in inadından söz ediyorum. Ondaki, öyle kolay kolay rastlayamayacağınız türde, baş etmesi zor, insana kök söktüren bir inattır.

Bu koza meselesine dönersek, tabii ben onu bu kozasından çıkarmaya çok çalıştım. Örneğin onu ilk kez meyhaneye, Yakup'a ben götürdüm. O geceye kadar hayatında Yakup türü bir meyhaneye ayak basmış değildi. Karşılaştığı ortama çok şaşırdı.

Bu arada müzik anlayışına da müdahale etmeye çalıştım; onu caza, daha farklı müzik kulvarlarına sokmaya çalıştıysam da, bunda pek başarılı olduğumu söyleyemem. Nilüfer'i bu anlamda kendi çizdiği karasularının, kendi denizlerinin dışına çıkarmak pek kolay değildir.

Onun şarkıcılığını, sanatçı yönünü anlatma ihtiyacını duymuyorum. O, Türkiye'nin tartışmasız en hacimli, en kuvvetli sesi.

Hatta onun sesine yüklediği enerji ve sihirli bir bileşimle pek çok şeyi dönüştürebilecek, değiştirebilecek bir büyücü olmasından da şüphe ediyorum.

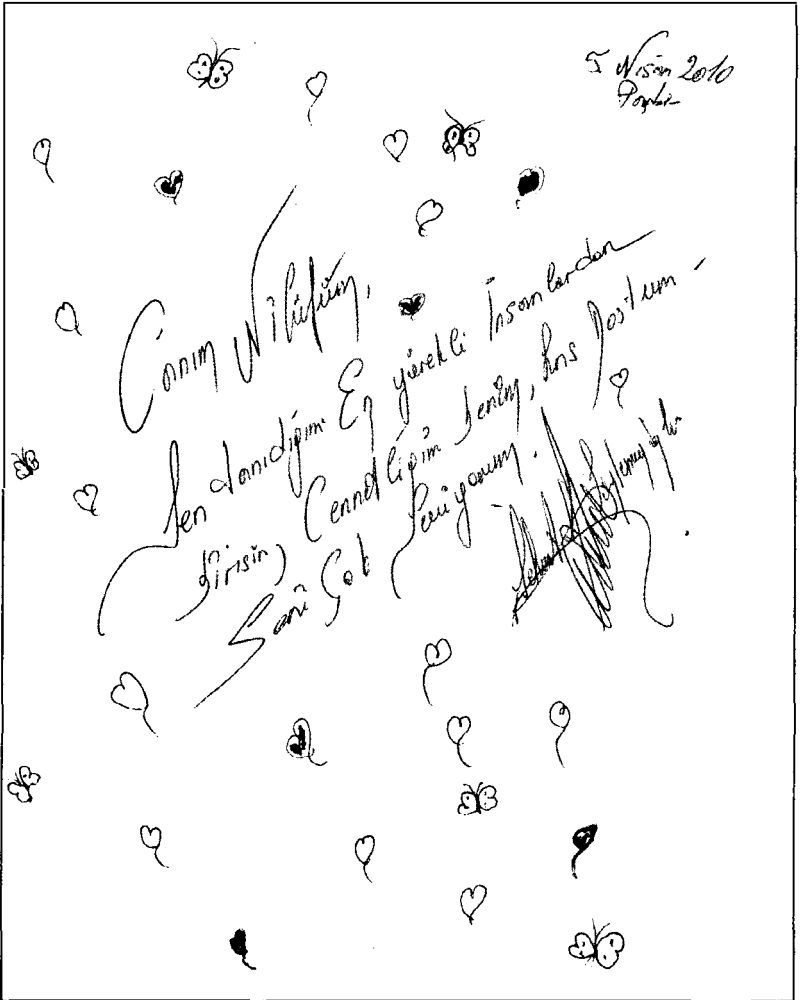
Sezen Aksu'dan

Nilüfer'in her şeyden önce dünyanın en özel ve güzel sesine sahip olduğunu düşünüyorum. Ama benim için asıl kıymeti, tepeden turnağa erdem dolu olmasında... Hiçbir durum yoktur Nilüfer'i değerlerinden, prensiplerinden geriye adım attırabilecek. Erdemliliği, sağlam duruşu ile hakikaten de eşsiz bir karakteri vardır.

Evladının "anneciğim" diye boynuna atlayışını, sevişip sarılmalarını yakinen gören biri olarak, anneliğin sadece doğurmak olmadığını nasıl anlıyorsa insan, kardeşliğin illa aynı anne babadan doğmak olmadığını da görüyor.

Nilüfer, benim nazarımda sadece arkadaşım değil, kardeşimdir. İçim titreyerek severim...

Şehrazat'tan

Nilüfer diskografi

45'lik ve single

- Kalbim Bir Pusula - Ağlıyorum Yine (1972)
- Dünya Dönüyor - Neden (1973)
- Göreceksin Kendini - Aldanırım Sanma (1973)
- Hatıra Defteri - Sen de Söyle (1973)
- Arkadaş Dur Bekle - Kim Ayırdı Sevenleri (1973)
- Akdeniz Çocukları - Akdeniz Çocukları (Enstrümantal) (1973)
- Söyle Söyle Sever mi? - Başıma Gelenler (1974)
- Al Beni Çal Beni - Körebe (1974)
- Boşver - Boşverdim (1975)
- Oh Ya - Ara Sıra Bazı Bazı (1975)
- Bau Mir ein Paradies - Anatol (1975)
- Ali - Italiano (1975)
- Bilder im Meinem Herzen - Warum mussausgerechnet er es sein (1976)
- Of Aman Aman - Kaderime Kaderime (1976)
- Kim Arar Seni - Başka Sözüm Yok (1977)
- Ne Olacak Şimdi - Pişman Olacaksın (1977)
- Sevince - Darling (1978)
- Oh Oh - Beyaz Mendil (1979)
- Ben Seni Seven Kadın - Kime Küseyim? (1981)
- Sen Beni Tanımamışsın (2008)
- Zalimin Kararı (2010)

Nilüfer 74 (1974)

- Göreceksin Kendini
- Hayır Hayır Hayır

- Neden
- Hatıra Defteri
- Başıma Gelenler
- Ayrılık Hasreti
- O Sevince
- Sen de Söyle
- Aldanırım Sanma
- Dünya Dönüyor

Selam Söyle (1976)

- Selam Söyle
- Oh Ya
- Son Arzum
- Kaderime Kaderime
- Boşver
- Kim Kime Dum Duma
- Aşkta Gurur Olmaz
- Ara Sıra Bazı Bazı
- Baştan Anlat
- Ali

Müzik (1978)

- Müzik
- Son Aşık
- Kim Arar Seni
- İyisi mi
- Ne Günlere Kaldım
- Ne Olacak Şimdi
- Dünya Bir Yana
- Başka Sözüm Yok
- Pişman Olacaksın
- O Bendim İşte

15 Şarkı (1978)

- Dünya Dönüyor
- Söyle Sever mi
- Kalbim Bir Pusula
- Ağlıyorum Yine

- Warum mussausgerechnet er es sein
- Boşver
- Başıma Gelenler
- Göreceksin Kendini
- Aldanırım Sanma
- Of Aman Aman
- Oh Ya
- Neden
- Bau Mir ein Paradies
- Selam Söyle
- Kim Arar Seni

Nilüfer 79 (1979)

- Agora Meyhanesi
- Yeni Bir Aşk Arıyorum
- Sevemez Kimse Seni
- Arım Balım Peteğim
- Sus Sus Sus Kimseler
Duymasın
- Ararım Sorarım
- Hey Gidi Günler
- Olmadı Olmadı Gitti
- İnanma
- Duygular
- Senin Yolunda
- Anlatacak Bir Şey Kalmadı

Nilüfer 80 (1980)

- Bu Gece İçtikçe İçmeli
- Dönemezsin
- Dönüyorum Eski
Sevgilime
- Kaybettiğim Dünya
- Sensiz Olmuyor
- Sabırla Yaşanmaz
- Sarı Kurdele
- Sus Konuşma
- Tövbekâr
- Yalnız Kullar

Sensiz Olmaz (1982)

- Sensiz Olmaz
- Taa Uzak Yollardan
- Hatıralar Hayal Oldu
- Pişman Etme
- Sende Gözüm Yok
- Yalnızlığımın Baş Başa
- Dönsen Bile
- İntizar
- Tanrım
- Benim İçin Öldün Artık
- Aşk Kitabı
- Neredesin Nerede
- Elveda

Nilüfer 84 (1984)

- Varsa Söyle
- Yalvarmam Sana
- Sevmek
- Yıllar
- Kar Taneleri
- Güle Güle Size
- Olmaz Olsun
- Yokken Bin Neden
- Söyleyemedim
- Bekle de Gör
- Sende Gözüm Yok
- Yalnızlığımın Baş Başa
- Dönsen Bile
- Pişman Etme

Bir Selam Yeter (1985)

- Bir Selam Yeter
- O Sevgili Nerede
- Neden Sanki Neden
- Yağmur
- Acıkmışım Sevgine
- Haydi Durma

- Al Götür Beni
- Bir Gün Darılıp Bir Gün Barışma
- Erkekler Ağlamaz
- Ver Elini Bana
- Bir Mevsim Arıyorum
- Mavi Mavi

Geceler (1987)

- Geceler
- Bazen Hayaller Kurarım
- Tek Başına
- Sensiz Yıllarda
- Yazık Sana
- İspanyol Meyhanesi
- Her Yerde Kar Var
- Boşvermişim Dünyaya
- Seni Beklerim Öptüğüm Yerde
- Ayrılanlar İçin
- Boş Sokak
- Yaşamak Ne Güzel Şey

Esmer Günler (1988)

- Esmer Günler
- Seni Seviyorum
- Yolcu Yolunda Gerek
- Seni Şimdiden Özledim
- Ağlarım Gizlice
- Boş Şeyler
- Mor Menekşe
- Sokak Kedisi
- Bir Şey Var ki
- Dinle Sevgili
- Ne Olur
- Bu Gece Beni Düşüneceksin

Sen Mühimsin (1990)

- Sen Mühimsin
- Yemin Ettim

- Böyle Ayrılık Olmaz
- Gözlerinin Hapsindeyim
- O Kadın Ben Olsam
- İnkâr Etme
- Canım Sıkılıyor Canım
- Bir Dünya Doğuyor
- Her Şey Bitecek Bir Gün
- Ve Melankoli
- E... Bebeğim E...

Yine Yeni Yeniden (1992)

- Şov Yapma
- Dokun Bana
- Yeniden Sev
- Haram Geceler
- Kavak Yelleri
- Aman
- Her Sevda Bir Veda
- Dokunsalar Ağlarım
- Beni Anlamadın Ya
- Çarem Benim

Nostalji (1993)

- Agora Meyhanesi
- Ararım Sorarım
- Arım Balım Peteğim
- Bu Gece İçtikçe İçmeli
- Dönüyorum Eski Sevgilime
- Duygular
- Hey Gidi Günler
- İnanma
- Kaybettiğim Dünya
- Sabırla Yaşanmaz
- Sevemez Kimse Seni
- Sus Konuşma
- Sus Sus Kimseler
Duymasın
- Yalnız Kullar
- Yeni Bir Aşk Arıyorum

Ne Masal Ne Rüya (1994)

- Bosna'da Bıraktım Kalbimi
- Eğrisi Doğrusu
- Es Deli Rüzgâr
- Ne Masal Ne Rüya
- Olsun Varsın
- Seveda Sardı Başımı
- Sevgi Tam Olmalı
- Son Perde
- Tam Bana Göresin
- Uzak Dur Ateşimden
- Yoksun
- Zorba

Nilüfer'le (1997)

- Değişir Dünya
- Unut Gitsin
- Çok Uzaklarda
- Her Şeyden Çok
- Mavilim
- Hepsi Bu
- Bırak Beni
- Namussuz Akşamlar
- Beni Benimle Anla
- Hasret Çığlıkları

Yeniden Yetmiş (1998)

- Dünya Dönüyor
- Boşver
- Oh Ya
- Ağlıyorum Yine
- Of Aman Aman
- Son Arzum
- Kim Arar Seni
- Göreceksin Kendini
- Selam Söyle
- Neden
- Başıma Gelenler

- O Sevince
- Ne Olacak Şimdi

Büyük Aşkım (2001)

- Büyük Aşkım
- Söz Güzelim
- Beni mi Buldun?
- Anlat Arkadaşım
- Çok Büyüksün
- Cumartesi
- Her Şey Bir An
- Erkekler Ağlamaz
- Ölmek Var Dönmek Yok
- Bir Gün Bitecek
- Her Şey Bir An (2. Versiyon)

Gözün Aydın-Olur mu Olur mu? (2003)

- Bir Garip Yolcuyum
- Olur mu Olur mu?
- Gözün Aydın
- Neden
- Sen Mutlu Ol
- Hey... Bakar mısın?
- Alnımın Yazısı
- Aşkım
- Sular Arınmak İçin Var
- Gözün Aydın (Dance Mix)
- Acılara Son
- Aylar Geçse

Sürprizler (2004)

- Ben Seni Seven Kadın
- Of Aman Aman
- Ağlıyorum Yine
- Al Beni Çal Beni
- Söyle Söyle Sever mi?
- Yaş 35
- Leggera (Baştan Anlat)

- Kim Ayırdı Sevenleri
- Pourquoi Parler D'Amour (Selam Söyle)
- Bau Mir Ein Paradies (Aşkta Gurur Olmaz)
- Körebe
- Italiano
- Ancora

Karar Verdim (2005)

- Karar Verdim
- Aşk
- Hoşuna Gider mi?
- Unutmuyor Sevdan
- Kolaycısın
- Kaderin Oyunu
- Ansızın
- Ucuz Atlattım
- Hayalime Bırak
- Hüzün
- İlk Göz Ağrısı

Hayal (2009)

- Tanrım
- Bir Bilseydin
- Olmadı Gitti
- Yaramaz
- İncir Çekirdeği
- Hayal
- Bir Liste
- Unutmadım
- Düş Misali
- Sen Beni Tanımamışsın
- Sen ve Ben

